

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

AXIE OH

YÜZEN DÜNYA

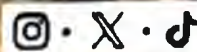
Yeraltı Dünyası'nda yaşayan ve eski bir asker olan Sunho, iki yıl önce bir fabrikanın önünde tek başına uyandığından beri adı ve kılıcı dışında geçmişine dair neredeyse hiçbir şey hatırlamıyordur. Ufak tefek işler alarak abisini bulmak için para biriktiren Sunho, hayatının fırsatını yakalar: Dağların ötesinde görünen ışığın kaynağı olan kızı bulana bir sandık dolusu altın verilecektir.

Ren ise neşeli ve canlı bir hayatı olan, yaşamını gösteri sanatçılığı yaparak devam ettiren bir genç kızdır. Ailesiyle gösteri yaptıkları esnada bir iblisin saldırısına uğrarlar ve Ren'in tüm hayatı altüst olur. İblis köye saldırdığı sırada Ren, ailesini korumak için küçüklüğünden beri gizlediği gücünü ortaya çıkarır ve iblisi yok eder ancak dayısı çoktan iblis tarafından yaralanmıştır.

Ren, dayısının hayatını kurtaracak olan şifayı bulmak adına dağların öte tarafına, on yıl önce kaçtığı topraklara bir yolculuk yapmak zorunda kalacaktır. Bu yolculuk esnasında ise yolları Sunho ile kesişecektir. Delikanlı, aradığı kızın Ren olduğundan habersizdir.

İkili, yolculuk boyunca birbirlerine yaklaştıkça geçmişlerinin ve yazgılarının, çok daha derin bir biçimde bağlı olduğunu keşfedecektir...

YAZARIN DİĞER KİTAPLARI

@artemismilenyum

ISBN, 978-625-5882-83-7

9 786255 882837

YAYIN NO: 2707
MİLENYUM: 175

Yüzen Dünya
Axie Oh

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer
Yayın Koordinatörü: Sevgi Ülker
Çevirmen: Özcan Salman
Editör: Mihriban Onur
Son Okuma: Nurdan Başalan
Kapak Uygulama: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

1. Basım: Aralık 2025
ISBN* 978-625-5882-83-7
Sertifika No: 43949

Yüzen Dünya
©2025, ALFA Basım Yayın Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

The Floating World
©2025, Axie Oh

Kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Macmillan Publishing Group, LLC alt markası olan Feiwel & Friends ile yapılan anlaşma ile Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor1@artemisyyayinlari.com – www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftelavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Milenyum, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

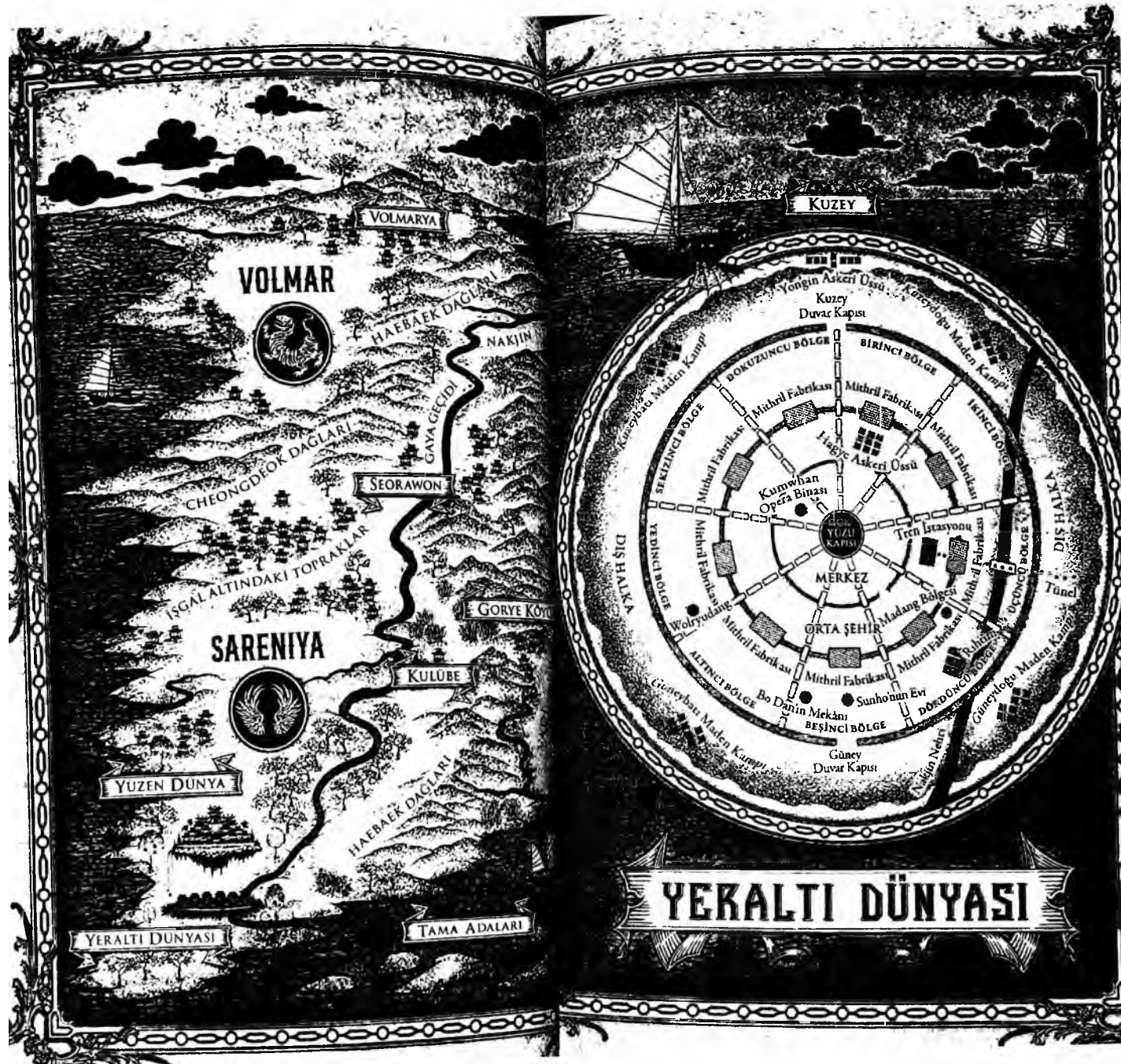
AXIE OH

YÜZEN DÜNYA

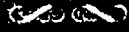
Düzenleme
Ny.ozlem

Çevirmen: Özcan Salman

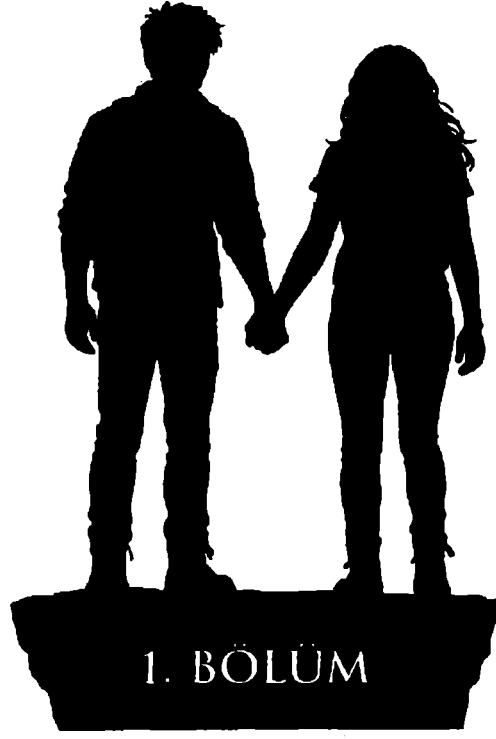
*Her zaman kanatlarım varmış
gibi hissettiren babama...*

BİRİNCİ KISIM

KARANLIĞA GÖMÜLMÜŞ
BİR DÜNYA

REN

Haebaek Dağları'nın Doğusu

Davulun sesi giderek yükseldi. Ren, taklalar atarak kalabalığın oluşturduğu halkanın ortasında yuvarlandı ve amuda kalkarak baş aşağı yürümeye başladı. Maskesinin çenesinden kaydığını fark edince hemen yüzüne geri çekti. Normal bir kız değil de pembe suratlı bir iblis olduğu yanılsamasını korumaya özen gösteriyordu.

Kalabalık grubun diğer tarafında bir kahkaha koptu. Küçük Dayı, kalabalığa doğru kalçalarını sallıyor, kısa ceketinin altından çıplak göğsü görünüyordu. O da Ren gibi bir maske takmış olsa da onunki beyaza boyanmıştı ve yanaklarında mavi benekler vardı. Ren, bileğini kıvrarak kâğıttan yelpazesini açtı ve utangaç bir tavırla sallamaya başladı. Birkaç yaşlı kadın Ren'i ayıplarken, genç erkeklerden bazıları birbirini iterek onu daha rahat izleyebilecekleri bir yer kapmaya çalıştı.

Ren, tek elinin üzerinde sekmeye devam etti. Ardından diğer eline geçti ve dengesini sağlamak için bacaklarını sallayarak Küçük Dayı'ya doğru ilerledi.

Kalabalık geçen yıla göre daha az olsa da bunu coşkularıyla fazlasıyla telafi ediyorlardı. Köylülerden bazıları, halkanın kenarına fiçılar yuvarlamış, elleriyle onlara vurarak Büyük Dayı'nın davul ritmine farklı bir dokunuş ekliyordu.

Ren'in topluluğu, yarım saattir gösteri yapıyordu. Ona kalsa devam ederdi ancak kervan, hafta sonuna kadar Gorye Köyü'ne varacaksa öğleye kadar yola çıkmaları gerekiyordu. Büyük Dayı, kum saatini andıran davulunun iki yanına art arda vurdu. Bu, artık gösteriyi bitirmeleri gerektiği anlamına geliyordu.

Ren birden ayağa fırladı, bakışları kalabalığın üzerinde gezindi. Gözleri, daha yedi veya sekiz yaşlarında olan, dizlerinin üzerine çökmüş küçük bir kıza takıldı. Arka sırasındaki büyük çocuklar onu itip kaksa da kız hiçbirine aldırmıyor, hayranlıkla Ren'i izliyordu.

Ren'in kalbi, tanıdık bir duyguyla çırpındı. Onun yaşlarındayken kendi de böyleydi. Teyze sahneye çıktığında gözünü bile kırpırmak istemezdi; bileğinin en ufak hareketini, başını hafifçe eğmesini bile kaçırmaktan korkardı. Teyze, yalnızca bedeniyle koca dünyalar yaratır, türlü türlü karakterlere hayat verirdi. Bazen ay ışığı altında seken bir geyik, bazen de sonsuz sulara yolunu kaybetmiş bir denizci olur ve dalgaların altına çekilirdi. Kurnaz bir tilki olup kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtırarak kaçarken Ren, kahkahalarına engel olamazdı. Dağ başında eşini bekleyen bir dul olup asla geri dönmeyecek birine ağıt yaktığındaysa gözyaşlarına boğulurdu.

Teyze'nin öyküleriyle binlerce hayat yaşar, iblislerle savaşır, tanrıları alt ederdi.

Şimdi karşısındaki bu küçük kız, bir zamanlar onun Teyze'ye baktığı gibi kendisini izliyordu.

Ren ve Küçük Dayı, asil bir adamı kandırmaya çalışan ama sonunda başarısız olan bir asilzadeyi pandomimle canlandırmaya çalışıyorlardı ancak bir süre önce hikâyenin iplerini ellerinden kaçırmışlardı. Gösteriyi sonlandırmak istiyorlarsa ipin ucunu yeniden yakalamaları gerekiyordu fakat bunu yapmadan önce son bir numara kalmıştı.

Ren, halkanın karşısına koşarak en yakındaki fıçının üstüne atladı. Büyük Dayı'ya baktığında çoktan hazır olduğunu gördü. Tokmağıyla, davulun sol tarafına iki kez vurup tok sesli bir ritim çıkardı. Sonra açık avucuyla bir kez de diğer tarafa vurdu.

Aslında Ren'in atacağı bir takla kalabalığı etkilemek için yeterli olurdu ama...

Gözlerini kapattı. İçindeki sonsuz Işık'ı hissetti... Her zaman orada yaşıyor, kalbinin ritmine göre bazen alevleniyor bazen de cılız bir ateşe dönüyordu. Şimdi, ondan yalnızca bir parça çekti. Alev, gövdesinden yukarı, kollarına yayıldı. Sonra parmak uçlarından dışarı süzüldü.

Rüzgâr olmasa da Işık, bir meltem yarattı. Ortaya çıkan güçlü esinti fıçıyı havalandırırken, Ren'in pantolonunun paçalarını dalgalandırdı. Kendini geriye doğru attı ve esinti onu yukarı kaldırdı. Bir an panikledi -yüksekteydi, *fazla yüksekte*- ama sonra bedenini döndürüp takla atarak toprak zemine indi.

Bir anlık sessizlikten sonra coşkulu bir alkış yükseldi.

Küçük Dayı, hemen yanına koşup, "Şimdi yandık," dedi ancak sesindeki neşe bariz bir şekilde ortadaydı.

"Sence Teyze izliyor muydu?" Adrenalin etkisini yitirmiş, Ren'in içini bir tedirginlik kaplamıştı. Teyze, büyüsunu kullanmaması konusunda onu uyarmıştı... Hele ki yabancıların önünde! Ren, bunu kalabalığı costurmak amacıyla yaptığını

söyleyebilirdi. Neşeli izleyici cömert olurdu ancak içten içe asıl meselenin bu olmadığını biliyordu.

Küçük Dayı neşeliydi. “Umarım izlemiyordur. Hazır mısınız?”

Küçük Dayı, provalarda yaptıkları gibi belindeki kurdeleyi tutup çekti. Ren, diğer tarafa doğru dönerken Büyük Dayı’nın aspir çiçeğinden elde ettiği kırmızı boyayla renklendirilmiş kurdele aralarında açıldı. Sırtüstü yere düşen Ren, kollarını ve bacaklarını açıp uzandı.

Köylüler, açılmış bir baraj gibi ona doğru akın ederek kollarına, bacaklarına para sıkıştırdılar. Ren, hediyeleri almak için hemen ayağa kalktı. Çocuklar, pantolonunun paçalarını çekiştirirken bir kahkaha attı. Rüzgâr çıkmadığını fark eden çocuklar hayal kırıklığına uğramışlardı. Birkaç dakika sonra, kendini çözüp kalabalıktan sıyrıldı ve Küçük Dayı’yı aramaya gitti.

Onu, köyün kenarındaki tahta bir platformda oturmuş, gösteriden kazandıkları parayı sayarken buldu. Üzerine eğilmiş olan çam ağacı, sanki omzunun üzerinden bakıyormuş gibi görünüyordu.

Maskesini çıkarmış; yakışıklı, kızarmış yüzü ortaya çıkmıştı. Ren ona, hem Teyze’nin kocası olan Büyük Dayı’dan ayırmak istediğinden hem de Teyze’nin kardeşi olduğundan *Küçük Dayı* diyordu. Aslında yalnızca on sekiz yaşındaydı, Ren ise on yedi... *neredeyse on yedi*. Saçları, filizlenmiş tohumlar gibi dik dik duruyordu. Ren, onunla Teyze gibi ilgilenmek, saçlarını düzeltmek istese de kendini tuttu.

Yanına oturdu ve sandaletlerini çıkarıp ayaklarını ahşap platformun üzerine uzattı. Taşıdığı bir sepet haşlanmış soya fasulyesini, bir kap soya sosunu ve bir kalıp fermente fasulye ezmesini kenara bıraktı. Bu köy, soya fasulyesi üretimiyle tanınıyordu. Ren, cebindeki bozuk paraları çıkarıp platformun üzerine fırlattı ve şingirdayarak dönüşlerini izledi.

Yan yana oturup omuz omuza verdiler ve hediyelerle paraları incelemeye başladılar. Topladıkları, önceki yıllarda kazandıklarının dörtte biri kadar bile etmiyordu. Diğer köylerde de durum bundan farksızdı ancak yine de hâlâ buna şaşırıyorlardı. Ren, kalabalığın coşkusundan sonra daha fazla toplayacaklarını düşünmüştü.

Küçük Dayı uzun süre sessiz kaldıktan sonra, “Yani,” dedi. “Ben fasulyeyi çok severim.”

Arkalarından gelen ciddi bir sesle ikisi de irkildi: “Önceki hasatta mahsulü hastalık vurdu.”

Teyze, köyden buraya uzanan kısa patikadan yürüyerek yanlarına gelmişti. Bu inanılmazdı çünkü henüz iki gün önce bileğini burkmuştu ve bastonla yürüyordu. Koyu kahverengi saçları, sert yüzünün önünde uçuşuyordu. Kafasını onlara doğru çevirmeden boş tarlaların ötesine baktı. “Toprakta bir hastalık var.”

Teyze’nin sözleri karşısında Ren’in tüyleri ürperdi. Nehir vadilerini süsleyen küçük köylerden önce doğuya, sonra kuzeye; ardından sahil boyunca uzanan dağınık büyük kasabalara doğru ilerlerken, kervandaki herkes bu değişiklikleri fark etmişti. İç kesimlere, batıdaki dağlara doğru ilerledikçe durum daha da kötüleşmişti. Avcılar, ormanların, bir ok çalılığa saplandığında tek bir kuşun bile uçmayacağı kadar ıssız kaldığından söz ediyordu. Göller, cam gibi durgundu ve bir zamanlar yabani çiçeklerin süslediği çayırlar solup gitmişti.

Dağlara yakın köylerde yaşayan insanların daha batıl inançları vardı. Onlara göre verimsiz bir hasatın sebebi kızgın ruhlar, bir çocuğun hastalanması ise iblislerin işiydi. Gorye, yolları üzerindeki son köydü. En uzakta olandan bile tenhaydı ve en büyük dağın eteklerine kurulmuştu.

Ren, oraya gitmemeleri gerektiğini düşünüyordu. O köyün halkı somurtkan ve huysuzdu ama Teyze'yle kervan liderleri her yıl muhakkak oraya dönmekte ısrar ediyordu. Gorye köylüleri, geçimlerini ticaretle sağlıyordu. Ayrıca vadideki yaşlıların ilaç yapımında kullandığı nadir bitkiler, yalnızca dağların derinliklerinde yetişiyordu.

Teyze, Ren şikâyet ettiğinde hep aynı şeyleri söylerdi: *Dağı korumak zor ve karşılıksız bir görevdir. Onların yükünü hafifletmek bizim için onurdur.*

Ren, buna rağmen, *Dağı hangi kötülükten koruyorlar ki? Can sıkıntısından mı? diyerek mızızlanmayı sürdürürdü.*

Kervanın köye varması beş gün sürecekti. Haebaek Dağları gitgide yaklaşacak ve bir sabah uyanıp kendilerini gün ışığını yutmuş, gölgelerle kaplı bir ormanın içinde bulacaklardı.

Teyze, "Sözümü dinlemedin," diye çıkışınca Ren ürperdi.

Küçük Dayı, üçüncü kez saydığı paralardan başını kaldırdı.

Teyze devam etti: "Dikkatleri üzerine çekmemeni söylemiştim. Bana mantıksız bir istek gibi gelmemişti."

Her zaman Ren'i savunmaya hazır olan Küçük Dayı, "Yalnızca biraz rüzgârdı," dedi.

"Alaca karanlıkta çıkan rüzgâr, gece fırtınaya döner. Ya dedikodu çıkarsa?"

Ren üzüntüyle başını öne eğdi. "Özür dilerim. Bir daha olmayacak, söz veriyorum."

Teyze, gözlerini ondan ayırmadı. Sessizce, "Evet, olmayacak," dedi. "Gorye Köyü'ndeki oyunda sahne almayacaksın. Büyük Dayı'ya flütle eşlik edeceksin."

Ren şaşkınlıkla bakakaldı. "Ama orası bu yılın son gösterisi olacak!" Vadiye döndüklerinde sert kış aylarına hazırlanmaları gerektiğinden, artık yeni gösteri yapmayacaklardı... Yapsalar bile bunlar, kervan yollarında kalabalık ve yepyeni yüzlerle

karşılaştıkları gibi olmayacaktı. Gorye halkı karamsar ve ruhsuz olsa da bir kez daha sahne almayı çok istiyordu.

Ren, sesinin yükselmesini umursamadan, “Yalnızca tek bir hataydı. Bu kadar küçük bir şeyden dolayı neden cezalandırıldığımı anlamıyorum!” dedi.

“Bu, *gerçekten* bir hata mıydı?” Teyze, Ren’in aksine sesini yükseltmemişti. Zaten sahne gereği olmadıkça hiçbir zaman da yükseltmezdi. Ren, onun sözlerini doğruyu bütün gerçekliğiyle kesip ortaya çıkaran bir bıçak gibi hissetti. Teyze’nin açıkça yasaklamasına rağmen Ren, Işık’ı *çağırmıştı*.

“Yalnızca biraz rüzgârdı...” diye Küçük Dayı’nın sözünü tekrarladı Teyze. “Bugünkü gibi bir günde, güneş tepemizde parlarken ve etrafımız dostlarımızla çevriliyken belki sadece öyledir. Diğer taraftan karanlık, üzerimize bir nefes kadar hızla çökebilir. Bu bir ceza değil, Ren. Seni korumaya çalışıyorum. Hepimizi korumaya çalışıyorum.”

Ren, “Peki bileğin ne olacak?” diye sordu. Eğer kendisi sahneye çıkmayacaksa Teyze’nin çıkması gerekecekti.

“Gorye Köyü’ne vardığımızda iyileşmiş olur.” Teyze iç çekti. “Büyük Dayı nerede?”

“Köydekilere yardım ederken oyalanmıştır,” dedi Küçük Dayı. Ren’in, kaşlarının endişeyle çatıldığını görmek için Küçük Dayı’ya bakmasına gerek yoktu.

“Biriniz gidip onu getirin. Yakında yola çıkmamız gerekiyor.”

Ren oturduğu yerden kalktı. “Ben giderim,” diye mırıldandı ve köye doğru aceleyle yürümeye başladı.

Üzgündü ama sadece sahneye çıkamayacağından ya da Teyze’yi hayal kırıklığına uğrattığından değil, ki zaten Teyze’yi hayal kırıklığına uğratmamak için her zaman ekstra özen gösterirdi. Onu asıl üzen, Teyze’nin onun neden böyle davrandığını anlamaya bile *çalışmamış* olmasıydı.

Ren, yaptığından hemen pişman olup özür dilemişti. Neden biraz olsun anlayış göstermiyordu? İç çekerek küçük bir taşa tekme attı. Taş, çalıların arasına yuvarlandı. Ardından Ren, ağır adımlarla patikada yürümeye devam etti.

Bu köy de tıpkı kervanın geçerken uğradığı diğer köyler gibiydi. Sazdan yapılmış çatıları olan evler ve küçük, toprak avlularla doluydu. Duyduğu bir *tak* sesi, Ren'i köşedeki küçük bir eve yönlendirdi. Büyük Dayı, ahşap destek kirişi yerine oturtmak için bir taşla vuruyordu. Çok iri olduğundan, yalnızca kollarını kaldırarak çatının altına ulaşabiliyordu.

Yaşlı bir çift, yanında sabırla bekliyordu. Büyük Dayı işini bitirdiğinde yaşlı adam saygıyla eğilerek ona selam verdi. Adamın yanındaki eşi ise kumaşa sarılmış küçük bir bohça uzattı.

“Lütfen bu mütevazı hediyeyi ödeme olarak kabul edin,” dedi yaşlı eş. “Keşke daha kıymetli bir şey verebilseydik.”

Büyük Dayı, bohçayı iki eliyle alarak, “Bu fazlasıyla yeterli,” dedi.

Döndüğünde Ren'i gördü ve elini sallayarak yanına çağırdı. Ren, onun kumaşı açarak içi bal ve tarçınla dolu iki gözleme çıkardığını gördü.

Büyük Dayı yavaşça, “Hımm...” dedi ve kaşlarını oynatarak, “...bunları Teyze ve Küçük Dayı'yla paylaşabiliriz ya da...”

Ren gülümseyerek, “Kendimiz yiyebiliriz,” diye tamamladı.

Büyük Dayı göz kırptı. Ardından gözlemelerin büyüğünü Ren'e uzattı ve birlikte köyün doğusunda kamp kurmuş olan kervanlarına doğru yürüdüler.

Ren, gözlemesinden küçük bir ısırık aldı. “Teyze bana kızgın.” Üzgün olmasına rağmen içi yumuşak, dışı tavada kızartılmış çıtır çıtır tatlının lezzetini takdir edebiliyordu. Teyze'nin neden kızdığını Büyük Dayı'ya açıklamasına gerek yoktu. “Hata mı ettim?”

Büyük Dayı gözlemesini ondan önce bitirmiş olsa da bir süre cevap vermedi. Artık kervandaki araçlarının görüldüğü sırada durup Ren'in başının üstüne uçmuş olan yaprağı silkeledi. Rüzgârla savrulan yaprağı bırakıp Haebaek Dağları'na doğru hızla süzülmesine izin verdi. Ren, yaprak ufacık bir nokta olana kadar gözlerini ondan ayıramadı.

"Bazen insanın içinde bir his oluşur ve bunu içinde tutmak oldukça güçleşir." Büyük Dayı'nın derin ve sıcak sesi Ren'i hafif bir dalga gibi sardı. "O enerjiyi özgür bırakmalısın. Bunda bir sakınca yok."

Birden Ren'in gözleri doldu. Teyze'nin bir türlü anlayamadığı şey işte buydu. Sihrini kullanmaması konusunda onu uyarmışlardı ama bu bazen Ren'in elinde olmuyordu. Tıpkı sahnede olduğu zamanlardaki gibi... O an gerçekten özgür hissediyordu.

"Sana bir hediyem var ama önce..." Büyük Dayı hafifçe eğilip ona baktı. "...o çok sevdiğim yüzünü göreyim."

Ren, bir an için anlamayarak gözlerini kırptırdı.

Maskesinin hâlâ yüzünde olduğunu unutmuştu.

Bu, artık ona tuhaf gelmiyordu. Bazen maskelerinden birini günlerce takar, yalnızca yüzünü yıkarken çıkarırdı. Bu, küçüklükten kalma bir alışkanlıktı. Maske takmak güvende hissetmesini sağlıyordu. Onun sayesinde kimse ne hissettiğini ya da ne düşündüğünü anlayamıyordu.

On yıl önce vadiye ilk geldiğinde Teyze, ona bir maske vermişti. Ren, o maskeyi tam bir yıl boyunca çıkarmamıştı. Daha sekiz yaşında olan Küçük Dayı, *Senin küçük bir kız değil de şeytan olmadığından nasıl emin olacağız? diyerek onunla dalga geçmişti.*

Teyze, Ren'in olduğu gibi hareket etmesine izin vermişti. Büyük Dayı ise...

O zamanlarda da şimdi olduğu kadar iriydi ama Ren çok daha küçüktü. Aylarca, Büyük Dayı odaya her girdiğinde titremişti. Bu yüzden Büyük Dayı ondan uzak durmuştu. Ren, onun varlığından yalnızca yapraklara sarılı meşe palamutları, tuhaf yapraklı çiçekler ve nehirde yontulmuş düz taşlar gibi bıraktığı küçük hediyeler sayesinde haberdar oluyordu. Onları yastığının üzerinde ya da sandaletlerinin yanında bulurdu. Sırf Ren sırtüstü uzanıp yıldızları izleyebilsin diye bir tekne yapmış ve kıyıya bağlamıştı. Flütüyle ve kâğıt yelpazesıyla Teyze'yi taklit edebilmesi için bir oyuncu çantası bile hediye etmişti.

Ren'in, yüzünü gösterdiği ilk kişi Büyük Dayı olmuştu.

Ona, evlerinin arkasındaki derenin kenarında sessizce otururken rastlamıştı. Büyük Dayı, Ren'i yaklaşırken görür görmez başını çevirmiş, gözyaşlarını saklamaya çalışmıştı. Ren, Büyük Dayı'nın neden ağladığını o zamanlar anlayamamıştı. Ölen çocuklarının yasını tuttuğunu sonradan öğrenecekti ancak o an Ren, Büyük Dayı'nın üzüntüsünde kendi hüznünün yankısını hissetmişti.

Tıpkı normalde kendisinin yaptığı gibi, onun gözyaşlarını da gizlemek için maskesini çıkarıp Büyük Dayı'nın yüzüne tutmuştu. Tabii maske bir çocuğun yüzüne göre olduğundan yalnızca gözlerini ve burnunu örtmüştü. Çok komik görüldüğü için Ren gülmeye başlamış, Büyük Dayı da ona katılmıştı. Sonra Büyük Dayı ona sarılmıştı ve Ren, o âna kadar kendini hiç bu kadar güvende hissetmemişti.

Maskesini kaldıran Ren, "Bu yüz mü?" diye sordu dilini çıkararak.

"Evet." Büyük Dayı'nın sesi, o sabah nehir kenarında olduğu kadar sevgi doluydu. "Tam olarak bu yüz."

Yakındaki bir kayayı işaret etti. "Şurada bekle," dedi ve kervan arabalarına doğru ilerledi. Ren, kendisine söyleneni

yaptı ve kayaya oturup bacaklarını uzattı. Büyük Dayı, birkaç dakika sonra bambu hasırına sarılı bir paketle geri döndü ve elindekini Ren'in kucağına bıraktı.

“Bir hediye...” dedi gururla, “sana.”

Ren, heyecanla ipi çözdü ve pakete sarılı hasırı açarak içinden kâğıttan bir şemsiye çıkardı. Büyük Dayı'nın kendi elleriyle yaptığı belliydi, işçiliği kusursuzdu. Pürüzsüz sapını sıkıca tutup sürgüyü yukarı itti. Şemsiye bir çiçek misali açıldı. Kırmızıydı ve üzerinde altın renkli kıvrımlı süslemeler vardı.

“Çevir bakalım.”

Ren ayağa kalkıp dediğini yaptı. Altın ve kırmızı renkleri, gökyüzünde kayan yıldızlar gibi bulanıklaştı. Çıkan *uğultu* bile güzeldi.

Büyük Dayı, ensesini kaşıyarak konuştu: “Biliyorum, doğum gününe daha bir hafta var...”

Şemsiyeyi hâlâ elinde tutan Ren ona sarıldı. “Bayıldım, teşekkür ederim!”

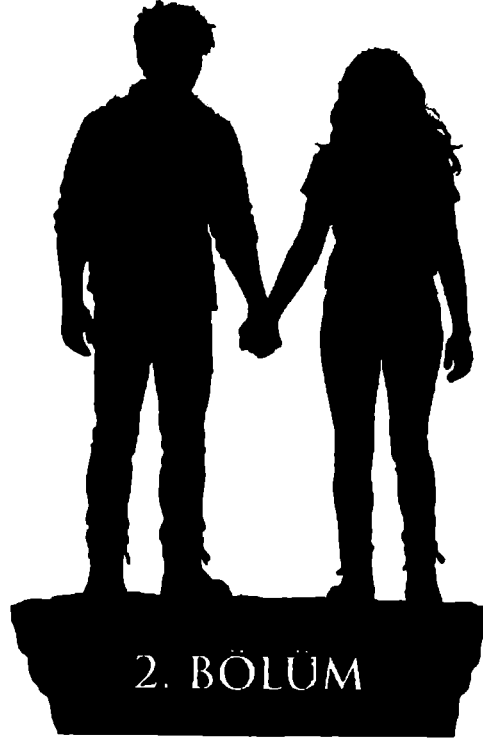
Büyük Dayı, onu nazikçe yere bıraktı. “Hadi dönelim artık. Yoksa bizi geride bırakabilirler!”

Ren, Büyük Dayı'yla birlikte yürürken kalbindeki öfkenin hafiflediğini fark etti. Aslında Teyze kızmakta haklıydı. Çünkü hem onu hem de kervanı korumaya çalışıyordu.

Ren için, büyüünü kullanmakla ailesi arasında bir seçim dahi söz konusu olamazdı. Her zaman ailesini seçerdi. Güvende olmaları için gerekirse güçlerini bile bastırırdı.

Ren, Teyze kararlılığını görürse *belki de* fikrini değiştirip sahneye çıkmasına izin verir diye düşündü. Son duraklarına varmalarına daha beş gün vardı. Bu süre, Işık'ını ait olduğu yerde tutabileceğini göstermek adına yeterliydi.

Bu düşünceyle birlikte; birkaç hafta içinde, serin kış günleri ve yıldızlarla dolu geceleriyle, sevdiği insanlarla birlikte vadi-deki evinde olacağını fark etmek daha iyi hissetmesini sağladı. Şemsiyesini döndüre döndüre Büyük Dayı'nın önüne geçti. Gorye Köyü'ne doğru yola çıkmak için sabırsızlanıyordu.

SUNHO

Yeraltı Dünyası

Dokuzuncu Bölge, Mithril Fabrikasının Dışı

Sunho, fabrikanın sireni öterken kapılardan geri çekildi. Dev bacalardan, geceye kanat gibi yayılan dumanlar yükseliyordu. Sökülmeye yüz tutmuş ve kırmızı iplikleri solmuş atkısını burnuna çekti. Bu hareketi yaparken sırtındaki kınında duran kılıcı yerinden oynadı. Siren on beş saniye boyunca susmadı. Fabrikanın üzerinde gökyüzünü saracak kadar çok duman vardı. Siren sesi kesilince arkasını döndü. Gözleri, dumanların arasındaki mavi parıltılara ve *mithril* parçalarına takıldı.

Yakınlarda bir güvercin öttü. Sesi takip ederek fabrikanın duvarının gölgesine doğru ilerledi ve köşeyi dönerek duvar dibinde oyalanan bir kız ve çocuğun yanına gitti. Çocuk ince yapılıydı, saçları gümüş beyazdı. Adı *Tag*'di. Onların adını daha ilk tanıştığında öğrenmişti. Çocuk, tıpkı Sunho gibi on yedi yaşındaydı. Tag elini indirince gürültü kesildi.

Yanındaki kız Yurhee, ondan birkaç yaş büyüktü. Kırmızı tutamlarla süslenmiş kahverengi saçlarını kelebek şeklinde bir tokayla toplamıştı. Dizini büküp duvara yaslanmıştı ama Sunho yaklaşınca doğruldu.

“Başaramazsın diyorduk. Devriye çok kalabalıktı.”

Karanlık sokaklarda yankılanan ayak seslerini hatırladı. “Gelirken birkaçını gördüm.” Işıktan kaçmış, gölgelerde saklanmıştı.

Buraya, Sekizinci Bölge’de bir baskın operasyonunda kiralık koruma olarak çalıştıktan sonra gelmişti. Orta Şehir’de bulunma sebebini açıklayan belgeler yanında olmadan yakalanırsa hapse atılırdı. Bir gecede iki büyük iş almak riskli olsa da Yurhee’nin sabah gönderdiği mesaj, önemli miktar bir ödeme vadediyordu.

“Yaralanmışsın!” Yurhee elini, çocuğun boynuna uzatsa da Sunho içgüdüsel olarak geri çekildi. Baskın sırasında bir darbe almış olmalıydı.

Yurhee bir kaşını kaldırıp elini çekti. “Affedersin, alışkanlık. İçeride kapanık, duygusal çocuklara karşı zaafım var.”

Arkasında duran Tag, hafifçe kaşlarını çattı.

Sunho, ikisiyle de bir ay önce tanışmıştı. Küçük çaplı bir gangsterin kargosunu çalmak için onu tutmuşlardı. Yurhee’nin deyimiyle *sadece hak eden, açgözlü, aşağılık herifleri* soyuyorlardı. İkisi de yakın dövüşte usta olmadığından bir kılıç ustasını işe almışlardı.

“Patlayıcıları kontrol edeceğim,” diye mırıldandı Tag. Duvarın yanma çöktü ve asma sarmaşıkları yana çekerek zaman ayarlı iki kutu bombayı ortaya çıkardı.

Sunho’nun midesi bulandı. Şimdiye kadar yaptığı işler hep düşük riskliydi. Sareniya’daki bir mithril fabrikasını soymak

bambaşka bir seviyeydi. Yakalanırlarsa hapse atılmaktan çok daha korkunç cezalarla karşılaşacaklardı.

Yurhee cebinden bir parşömen çıkardı ve sallayarak açtı. Üzerinde, geniş bir alandaki bina taslakları, nöbet değişim saatleri ve işaretli bölgeler arasındaki tahmini ulaşım sürelerine ait notlar bulunuyordu. “Buradan...” O an bulundukları, duvarın kuzeydoğu köşesindeki yeri gösterdi. “...şuraya gitmemiz gerekiyor.” Parmağı, fabrikanın arkasındaki en büyük binanın üzerine, X ile işaretli bölgeye kayd.

Sunho, “Orada ne var?” diye sordu.

Göz kırpan Yurhee, haritayı rulo hâline getirdi ve cebine koydu. “Yakında öğreneceksin.”

Vazgeçmek için hâlâ zamanı olduğunu biliyordu ancak o zaman ödemeyi alamazdı. Omzunda duran kılıcı daha güvenli duracak şekilde ayarladı. Bakışlarını yukarı kaldırdı, kalın duman perdesi fabrikanın duvarının üst kısmını neredeyse görünmez kılıyordu.

Yurhee, “Dikkat et!” diye seslendi. Tam zamanında dönüp kızın attığı tırmanma kancasını yakaladı. “Nasıl kullanacağını biliyorsun, değil mi?” Cevabını beklemeden Tag’in sırtına atladı. Tag, nişan alıp fırlattı ve kanca duvarın zirvesine yakın bir yere saplandı. İpi çeker çekmez hızla tırmanıp duvarın üzerinden geçtiler.

Sunho, kancasını Tag’inkinin soluna doğrultup fırlattı. Duvara saplanan kanca onu yukarıya doğru çekti ve ardından duvarın tepesine çömelerek indi. Tam o sırada fabrikanın sirenleri bir kez daha yüksek sesle çalmaya başladı. Bacalardan yoğun bir duman yükseliyordu.

Duvarı aşıp diğer tarafa, Tag ve Yurhee’nin yanına indi. Hemen uzun sandıkların arkasına saklandılar. Yurhee, parmağını dudağına götürdü. Sandıkların arasındaki dar aralıktan

iki güvenlik görevlisini gördüler. Adamların ellerindeki fenerlerin ışıkları yanlarından geçtikleri binaların duvarlarında tuhaf gölgeler oluşturunuyordu.

Duman filtreleme maskeleri takmışlardı ve bellerinde standart, kısa kılıçlar vardı. Sunho, belli belirsiz duyduklarından birkaç kelimeyi anladı. Sekizinci Bölge’de yeni bir erişte lokantası açılmıştı. Vardiyaları bittikten sonra oraya gitmeyi planlıyorlardı.

Görevliler bir sokağa yöneldi. Fenerlerinin ışıkları dar aralığı aydınlatıyordu. Hemen sonra köşeyi dönüp gözden kayboldular.

“Gördün mü?” dedi Yurhee. “En kestirme yol burası.”

Sandıkların arkasından sessizce süzülüp açık alanı koşarak geçtiler ve sokağa girdiler. Duman burada daha yoğundu çünkü binaların arasından sıkışarak yükseliyordu. Sunho’nun önünde ilerleyen Yurhee, alet kemerinden bir maske çıkarıp taktı. İki yanlarında arıtma tesisleri vardı. Mithril cevheri burada külçe hâline getiriliyor, atıklar hurdalığa gönderiliyordu. Sokak, metal yığınlarıyla doluydu. Sunho, bu metal yığınlarından birine temas edip ses çıkarmamak için son derece dikkatli davranıyordu.

Haritayı bir kez görmüş olmasına rağmen fabrikanın düzenini ezberlemişti. Altı rafineri üçerli bloklar hâlinde, fabrikanın önünde duruyordu. Depo, arka tarafta Orta Şehir’e açılan kapıya en yakın konumdaydı.

Oldukları sokağın sonuna ulaştıklarında, güvenlik görevlilerinin geçmesini beklediler. Parlak fener ışıkları yerlerini belli ediyordu. Çevrelerindeki tehlikenin farkında olduklarından hiçbiri konuşmuyordu. İkili devriyeler üç rafineri bloğunun etrafında dönerken etrafta bir sürü fener ışığı parlıyordu. Üçlü, son sokakta çıkışa yaklaşırken, artık neredeyse güvende

olacakları sırada duvara gömülü olan bir kapı açıldı. Filtre maskesi takan bir güvenlik görevlisi dışarı çıktı.

Sunho'yu gördüğü an, gizlediği bir hançerle ona saldırdı. Sunho saldırıdan kaçtı, ileri atılarak görevlinin maskesini tuttu ve başını duvara vurdu. Adam kendinden geçerek yere yığıldı.

Tag, açık kapıdan girip birkaç dakika sonra geri döndü. Başını salladı, içeride başka kimse yoktu.

“Şanlıysak bir süre fark edilmez.” Yurhee, maskesini çıkardı. “Kahretsin.”

Sunho, Yurhee'nin bakışlarını takip etti ve adamın üniformasının omzundaki armayı gördü. Bir güvercini andıran açılmış tüy kanatları...

“Bir Sareniya askerinin burada ne işi var?”

Sunho, bu sembolü incelerken köprücük kemiğinden boynuna doğru yükselen bir yanma hissetti. Hemen elini atkısına götürdü ve yerinde olduğunu fark edince rahatladı.

Tag olabildiğince alçak sesle konuştu: “Görevi iptal etmeli miyiz? Başka askerler de olabilir.”

Kısa bir duraksamadan sonra Yurhee yanıtladı: “Hayır. Artık çok geç.”

Yurhee ve Tag, adamı içeri sürükledi. Sunho etrafı gözetlerken omuzlarını oynatıp biriken gerginliği hafifletmek amacıyla kollarını esnetti. Tag'in yaptıkları şeyi tarif ederken kullandığı kelime şüphelenmesine neden olmuştu.

İş kelimesini kullanmamış, *görev* demişti.

Hırsızlar sokağa dönüp kapıyı kapattı. Yurhee'nin haritasına göre şimdi türbin sahasında uzanan düz bir yoldan geçeceklerdi. Bu bölgede nöbet değişim listesi yoktu. Bu yüzden hafif tempoyla ilerlerken, oldukça uzakta görünen depo ışıklarına doğru koşmaya başladılar. Alan çok geniş ve açıktı. Yalnızca aralıklı, büyük türbinler vardı. Pervaneler durmaksızın

dönüyor ve fabrikaya enerji sağlıyordu. Türbinlerin iki işlevi vardı: Dönen kanatlar, dumanı Orta Şehir'den çekip Dış Halka'ya doğru itiyordu. Sunho bulutları düşündü. Zehirle kaplı, mavi bulutları.

Karamsarca, *Yeraltı Dünyası'nda bulut olmadığını söyleyenler yanılıyor*, diye geçirdi içinden.

Tag koşarken, "Askerî güçlerin mithril fabrikalarıyla doğrudan ilişki kurması yasak değil miydi?" diye sordu. Maskeyle zor nefes alsa da hızını kesmedi. Yurhee kahkaha atarak yanıtladı: "İstihbaratçım, bu fabrikanın sahibinin bakan olduğunu söyledi. Yolsuzluk yapıyormuş, hiç şaşırmadım. Belki de mithril depolarına erişim sağlamaları karşılığında Sarenिया ordusundan rüşvet alıyordur."

On yıl önce, Sarenिया'nın kraliçesi ve veliahtı öldükten sonra, Yüzen Dünya'yla Yeraltı Dünyası'nın yönetim organı Yüzen Konsey, kaosa sürüklendi. O dönemde Sarenिया ordusundan General Iljin, kraliçe ve konseyin emrine hizmet ettiği dönemden bile daha fazla güçlenerek iktidara geldi. Yedi yıl boyunca orduyu güçlendirdi ve mithril kullanarak donanmayı daha donanımlı hâle getirdi. Önce komşu krallıklara, sonra kuzeydeki büyük Volmar İmparatorluğu'na karşı acımasız savaşlara girip sınırlarını genişletti.

Konseydeki soylular, General'in artan servetinden ve güçlenen nüfuzundan endişelendi. Bu yüzden üç yıl önce, ordunun sınırsız mithril erişimini yasaklayan bir yasa çıkardılar. Savaş uçaklarına güç sağlamak adına ayrılan sabit bir miktar dışında, mithrilin dağıtımını özel sektöre bırakıldı. Bu pay elbette, kendi ceplerini doldurmak dışında gayeleri olmayan soyluların keyfi gemi seyahatleri ve özel uçaklarına harcanmaya başlandı.

Konsey üyesi olan Dokuzuncu Bölge Bakanı orduyla ticaret yapıyorsa bu, yasayı çiğnemek ve vatana ihanet demektir. Sunho, bakanın yakalanmasını sağladığı durumda o mu

cezalandırılır yoksa General mi, emin olamıyordu. Konsey fiziksel olarak sürse de General'in otoritesi hiç sorgulanmamıştı. Bunu yapmak darbe tehlikesini göze almak anlamına gelirdi.

Yurhee başını sertçe salladı. "Bunların hiçbir önemi yok. Sareniyalıların ne yaptığı bizim buraya gelme amacımızı değiştirmez."

Sunho ona baktı. Sesinin yükseldiğini fark etmişti. Hırslılar buraya *neden* gelmişti? Mesele para olsaydı İç Halka'daki konaklar, bir mithril fabrikasından çok daha kolay hedef olurdu. Sorun sadece mithril de değildi. Mithrili taşımak için uygun ekipmanları yoktu ve bu metal zehirli olduğundan dokunamazlardı.

Sunho aklındakileri sormaya fırsat bulamadan deponun yakınına geldiler. Devasaydı, iki katlıydı ve İç Halka bloku kadar uzundu. Rafinerilerin aksine, dört köşesinde ikişer güvenlik görevlisi vardı. Üçlü, en yakındaki çiftin fener ışıklarının menzilinin dışında çömeldi.

Yurhee, "Güvenlik, diğerlerini uyarmadan yanlarından geçmemiz gerekiyor," dedi.

Sunho, kılıç kınının yere değdiğini hissetti ve kemerini çekerek sıkılaştırdı.

"Fabrika sireni en son ne zaman çalmıştı?" diye sordu Yurhee.

"Yakında tekrar çalmalı," diye cevap verdi Tag. "Ne düşünüyorsun?"

"Görevlilerin aralarındaki mesafe ne kadar, görüyor musun?" Köşede bekleyen güvenliklerin arasında otuzar adım vardı. "Karanlıkta birbirlerini göremiyorlar. Yalnızca fenerleri yerlerini belli ediyor. Yeterince sessiz olabilirsek diğerleri fark edemeden bir çifti etkisiz hâle getirebiliriz."

“Siren on beş saniye sürüyor.” Tag, yanlarına yaklaştı, maskesi boynunda sallanıyordu. “Ses bu mesafeden o kadar da güçlü duyulmayacaktır.”

Yurhee hızla cevap verdi: “O yüzden acele etmeliyiz. Tek şansımız var. Sunho, sen...”

Siren çaldı.

Karanlıktan fırlayıp eğilerek koştular. En yakındaki güvenlik onları görür görmez kılıcına sarıldı. Adama ulaşan Sunho, elini atıp bağırmasına fırsat vermeden bıçağını boğazına sapladı. Arkasına geçip kolunu boynuna doladı ve kılıcı düşürene dek bileğini büktü.

Yurhee ve Tag yanında, diğer görevliyle boğuşuyorlardı. Tag eliyle kadının ağzını kapatmıştı. Sunho, göz ucuyla güvenliğin tuttuğu fenerin sallandığını ve düşmek üzere olduğunu fark edip son anda havada yakaladı. Bir eliyle feneri tutarken, diğer koluyla hareketsiz kalana kadar adamın boynunu sıkmayı sürdürdü. Yurhee, kadın güvenliğin gözleri kayıp bayılana kadar ağzına bir bez bastırdı. İki görevli de yere yığılırken siren sustu.

Oluşan sessizlikte diğer alarmı beklediler. Ses gelmeyince Yurhee, Sunho’ya başıyla onay verdi. Fener hâlâ Sunho’nun elinde duruyordu. “İyi yakaladın.”

Kız kapıya yöneldi ve kalın bir çiviyle, asma kilidi *tık* diye açtı. “Birimizin burada durup feneri tutması ve her şey normalmiş gibi davranması lazım.”

Tag, feneri Sunho’dan aldı. “Başka nöbetçiler olabilir. İkiniz önden gidin, ben kalırım.” Sırtını kapıya yaslayıp kapıyı onlar için açık tuttu. “Dikkat edin!”

Yurhee, kapı eşiğinden içeri adım attı.

Sunho, “Bekle,” diye seslendi. Yurhe, gözlerinde dans eden alevlerle ona doğru döndü.

“Ne alıyoruz, Yurhee?”

Tag, “Ne onemi var?” diye sordu.

Ses tonu yargılayıcı değil, aksine sakindi. Hatta merak etmiş gibiydi. “Ne olursa olsun paranı alacaksın.”

Haklıydı, bunu bir onemi yoktu. Para için her durumda işi yapacaktı.

“Bilmek istiyorum.”

Yurhee kapı eşiğinden geri döndü. Başını yana eğdi, kelebekli tokası ışığı yansıtıyordu. “Bana ilk kez adımla seslendin, farkında mısın?”

Sunho gözlerini kırptıştırdı. Gerçekten yle miydi? İçine kapanık biriydi ve insanlarla bağ kurmakta zorlanıyordu. Aynı ekiple nadiren ikinci kez çalışırdı. Yurhee ve Tag ise istisnalar arasındaydı.

“İlk işimizden sonra yanından ayrılırken Tag’e, *o da bizim gibi, Dış Halka’dan gelmiş ve hayatta kalmaya çalışan bir ocuk, demiştim.*”

Onlar gibi. Sunho’nun boğazının arkasında garip bir his belirdi, neredeyse acı vericiydi.

“Ben yalnızca hayatta kalmak değil, *yaşamak* istiyorum.” Yurhee delirmiş gibi güldü, Tag de daha hafif bir gülümsemeyle ona katıldı. “zgr bir dünyada... Zehirli değil, *gerçek* bulutlarla dolu bir gökyüzünün altında.”

Yurhee’nin sesi, daha önce de aynı böyle yükselmişti. Hem yabancı hem de *tanıdık* bir özlemle doluydu.

Sunho’nun da çaresizce arzuladığı ve özlediği bir şey vardı.

Yurhee sonunda sorusunu yanıtladı: “Mithril madenlerinin haritasını alıyoruz. Amacımız bu ve ele geçirdiğimizde dünyalarını yerle bir edeceğiz.”

SUNHO

Yeraltı Dünyası

Dokuzuncu Bölge, Mithril Fabrikasının Deposu

Kapı sessizce arkalarından kapanıp Tag'in fenerinin ışığını keserken, Sunho'nun gözleri deponun zeminini taradı. Çok miktardaki mithrilinin varlığını hemen fark etti. Sanki hava ağırlaşmıştı. Tüylerini diken diken eden alçak titreşimli bir uğultu duyuluyordu. Karanlıkta, yüzlerce metal sandıktan yayılan puslu, mavi bir ışık parlıyordu. En yakındaki sandıkların üzerindeki etiketlere göz gezdirince çoğunun merkeze gönderileceğini anladı. Orada tüccarlar bu değerli madeni yeniden satacaktı. Bir kısmıysa Sareniya'nın Duvar dışındaki en büyük karargâhı olan Yongin Askerî Üssü'ne gönderilmek üzere işaretlenmişti.

Yurhee, metal merdivenin ortasından, "Sunho," diye seslendi. Yaptığı işi bırakan Sunho, üst kattaki koridora çıkıp duvardaki bir ızgarayı söken Yurhee'ye katıldı. "Bu bizi ustabaşının ofisine götürmeli. Çabuk, fazla zamanımız kalmadı."

Sunho, patlayıcıların üstündeki geri sayım sayaçlarını fark etti. Otuz dakikaya ayarlanmışlardı ve sürenin en az yarısı geçmişti. Hissettikleri baskının tek sebebi bu değildi. Bayılttıkları Sareniya askeri her an uyanabilirdi ve Tag savunmasızdı.

Sunho, başını eğdi ve dar boşluktan geçmek için kollarıyla bacaklarını kullanarak havalandırma boşluğuna tırmandı. Yol ikiye ayrılıyordu. “Soldan mı yoksa sağdan mı?”

Yurhee, “Soldan,” dedi. “Sonra tam altımızda kalacak.”

Sunho’nun parmakları ızgaranın arasına kayd ve onu açtı. Izgaranın kenarlarına tutunarak, üstüne kâğıtlar saçılmış bir masanın üzerine indi.

Yurhee de yanına indi ve söylenmeye başladı: “Lanet olsun! Hiçbir şey göremiyorum. Burası kapkaranlık.”

Sunho, karşıdaki duvarı işaret ederek, “Bir düğme var,” dedi. Masanın üstünden atlayıp düğmeye doğru ilerledi. Ampül hafif bir vızıltıyla yanmaya başladı ve sarı ışık masanın üzerini aydınlattı. Odanın arka kısmında büyük bir masa, yanında sekiz panelli katlanır bir paravan ve birkaç evrak dolabı vardı.

Döndüğünde Yurhee’nin bakışlarını fark etti ve yaptığı hatayı anladı.

Oda zifirî karanlıktı. Bu karanlık, Yeraltı Dünyası’na özgüydü. Mithril dışında neredeyse hiç doğal ışık yoktu. Yeraltı Dünyası’ndan çıkıp geri dönenler, bu karanlığın dış dünyayla kıyaslanamayacağını anlatırdı. Ölümü andırıyordu. Sunho’nun *hiçbir şey* görememesi gerekirdi.

Hızlıca Yurhee’nin inanabileceği bir bahane bulmaya çalıştı.

Tam da bu sebeple aynı ekiple ikinci kez çalışmazdı. Ne kadar uzun çalışırlarsa, Sunho’nun en derinde sakladığı sırlarının açığa çıkma ihtimali o kadar artıyordu.

Önce Yurhee arkasını döndü. Masadan kayarak inip diğer taraftaki çalışma masasına doğru yürüdü. Önce kâğıtları karıştırdı, ardından evrak dolaplarını açmaya başladı.

Belki de kızın tepkisini yanlış anlamıştı. Şahit olduğunu görmezlikten gelip dikkatini acil olana vermiş olması daha muhtemeldi.

Haritayı aramasına yardım etmek istese de neye benzediğini bilmiyordu. Sipariş formlarıyla yazışmalar arasında onlarca harita vardı. Gözleri duvar boyunca uzanan, Yeraltı Dünyası'nın ayrıntılı çizimine kaydı. Dairesel şehir, eşit olarak dokuz bölgeye ayrılmıştı. Dış Halka tamamen gecekondularından oluşuyordu ve Orta Şehir'den fabrika alanlarıyla ayrılıyordu. Her biri bölgelerinin en geniş alanlarına yerleştirilmiş toplam dokuz fabrika vardı. Bölgeler içe doğru daraldıkça, dokuz bölgenin birleştiği noktayı çevreleyen başka bir daire çizilmişti. Burası kentin zenginlerinin yaşadığı Merkez'di.

Yurhee, katlanır paravana doğru ilerleyip yana itti. "Burada olmalı." Sunho'nun kulakları keskin bir *tıklama* sesi duydu. Kızın botu bir tetik teline takılınca, "Dur!" diye bağırdı. Aniden kapalı paravanın arkasında gizlenmiş bir kapı açıldı.

Sunho kılıcına uzanıp kınından çekti.

Depoya girdiğinde de hissettiği, mithrilin güçlü varlığından kaynaklanan baskıya benzer bir his geri dönmüştü.

Kapıdan bir kurt çıktı.

Sunho daha önce hiç görmemiş olsa da kurtların Duvar'ın dışında, ovalarda yaşadığını biliyordu. Deri ve kemikten ibaretlerdi. Bu ise kaslı, güçlü ve iri yapıydı. Dişlerinin arasından yoğun ve yapışkan bir sıvı damlıyordu. Derin, yankılanan bir hırlama duyuldu.

Yurhee geri çekilirken paravana çarptı. Ve paravanın tıklardayarak sallanmasına neden oldu.

Sunho, kurt ona saldırırken, “Dikkat et!” diye bağırdı. Kız hızlıca yana sıçrayıp yerde yuvarlanırken kurt paravana çarptı.

Yaratık, ahşap ve kâğıtları parçaladığı sırada Sunho, Yurhee’yi ayağa kaldırdı. “İyi misin?” diye sordu Sunho. Yurhee, düşerken kendini kesmişti ve kanının bakır kokusu havayı sarmıştı.

“İyiyim. *Bu* da ne?”

Sunho’nun sol eli hafifçe titredi. “Hiçbir fikrim yok ama onu öldüreceğim.”

Yurhee’yi masanın diğer tarafındaki duvara yönlendirdi ve odanın tam ortasında pozisyon aldı. Elini silkeledi ve ardından kılıcının kabzasını kavradı. Kurt, delikanlının hareketlerini dikkatle izliyordu.

Çok geçmeden ilkel ve vahşi bir çığlık atarak Sunho’ya saldırdı. Sunho da ona doğru hareket etti. Son anda kurdun altına kayarak kılıcını gövdesinin altından savurdu ve boğazından karnına kadar keskin bir darbe indirdi.

Kurt, korkunç bir inlemeyle yere yığıldı. Sunho hayvanın cesedine yaklaştı, yapışkan kanı mürekkep gibi zemine yayılıyordu.

Olduğu yerde donup kalmış; gözlerini kırmızı olması gerekirken derin, kristal bir maviye çalan kana dikmişti. Kafası patlayacak gibi hissediyordu. Kulaklarındaki uğultu dinmek bilmiyordu.

“Sunho, *Sunho!*” Birden kendine geldi. Yurhee yanındaydı. Bir süredir ona sesleniyor olmalıydı. Sesi tiz ve telaş doluydu. “Gitmeliyiz.” Gizli odaya koştu, birkaç saniye sonra elinde katlanmış bir parşömenle geri çıktı. *Harita*. Sunho, Yurhee onu kemerine sıkıştırmadan önce yüzeyine işlenmiş bir sembolü fark etti. Yarısı katlanmış siyah bir kanattı. “Hadi, çabuk!”

Geldikleri yoldan geri koştular. Yurhee, Sunho'nun omzuna basarak havalandırmaya tırmandı. Sunho da masaya çıkıp atladı ve köşeye tutunarak kendini yukarı çekti.

Tag, deponun arkasında gölgelerin içine çömelmiş, onları bekliyordu.

Patlayıcı kutular havaya uçtuğunda duvarın üzerinden atlayıp kaçtılar. Patlamayla gökyüzü ıslıl ıslıl olmuştu.

Fabrikadan birkaç blok ötedeki bir çayevinin arka bahçesine kaçtılar.

Nefes nefese kalmış olan Yurhee, biraz olsun kendini toparladıktan sonra konuştu: “Burayı geçen hafta keşfetmiştik. Terk edilmiş, şimdilik güvendeyiz.”

Tag, bir kibritle elindeki feneri yakıp duvardaki kancaya astı. Döndüğünde kızın kolundaki kesiği fark etti. “Yaralanmışsın.” Eğilip daha yakından inceledi. “Sana dikkatli olmanı söylemiştim.”

“Boşuna endişeleniyorsun.”

Sunho, yarasıyla ilgilenebilmeleri için onları yalnız bıraktı.

Çayevinin arka bahçesi, bir zamanlar büyük toprak testiler olduğu anlaşılan, şimdiyse toprağa dağılmış parçalar hâlindeki kalıntılarla doluydu.

Çoğu avluda olduğu gibi bunun da üstü kapalı değildi ve etrafında toz bulutları dönüyordu. En yakın duvara doğru yürüdü, soğuk yüzeye yaslandı ve gözlerini kapadı.

Çok fazla beklemesine gerek kalmadı. Botlarının altında kırılan testi parçalarının seslerinden Yurhee ve Tag'in yaklaştığını anladı.

Yurhee, iki sıra hâlinde dizilmiş madenî paraları uzattı. “Ödemen, söz verdiğimiz gibi.” Sunho, kızın kalın bir bandajla sarılmış olan koluna baktı. Paraları alıp ceketinin iç cebine koydu.

Yurhee, başını yana eğip onu dikkatle süzdü. “Çoğu insan ne çaldığımızı öğrendikten sonra bu işi tamamlamazdı. O harita kiminse birini peşimize takabilir.”

Sunho haritadaki siyah kanat simgesini düşündü. Daha önce hiç görmemişti.

“Önemi yok.” Harita ister fabrikanın sahibinin olsun isterse de şefin veya General Iljin’in, Sunho’nun umurunda değildi. Hiçbirinin onunla ilgisi yoktu. “Paraya ihtiyacım var.”

“Neden?”

“Abimi arıyorum.”

Normalde gerçeği söylemezdi ama saat geç olmuştu ve çok yorgundu. Zaten bir önemi de yoktu çünkü ikisini de bir daha görmeyecekti.

Şimdiden onunla ilgili haddinden fazla şey biliyorlardı. Yurhee, muhtemelen onun diğer paralı kılıç ustalarından farklı olduğunu anlamıştı. Sunho, karanlıkta ışık düğmesini bulduğu anda kızın gözlerinde beliren soruyu hâlâ hissedebiliyordu.

Yurhee, daha önce *tıpkı onlar gibi* olduğunu söylemişti. Sunho bir an için neredeyse buna inanacaktı.

“Küçükken Sareniya ordusuna alındık. Eğer hâlâ hayattaysa abimi orada bulabilirim,” diye açıkladı Sunho.

En azından buna inanıyordu. Junho’yu en son nerede gördüğünü bile hatırlamıyordu.

Yurhee, “Yani onu kurtarmak için paraya ihtiyacın var,” dedi. “Böyle bir amaç takdire şayan. Ben de Tag için aynısını yapardım.”

Arkasında duran Tag'in yüzü yumuşamış, yüzünde hafif bir tebessüm oluşmuştu.

Yurhee iç çekti. "Sanırım bu bir veda. Hızlı olacağım. Gördüğün üzere, Tag biraz duygusal biridir."

Tag'in gülümsemesi kayboldu. Belli ki ona katılmıyordu.

"Bir gün başın belaya girerse ve yardıma ihtiyacın olursa..." Yurhee eldivenli elini beline koydu. "...bizi Wolryudang'da bulabilirsin. Yedinci Bölge'nin kenarında bir çayevi. Yeraltı Dünyası'nın en güzel kızını sorarsan beni gösterirler."

Tag başıyla, Yurhee ise iki parmağıyla selam verdi ve oradan uzaklaştılar. Arka kapıdan sessizce geçip gözden kayboldular. Sunho o an oradan ayrılabilirdi ancak gitmedi. Kapıdan uzaklaşıp avlunun ortasına doğru yürüdü. Evi, Dış Halka'nın Beşinci Bölgesi'nde, şehrin öbür ucundaydı. Bir devriyeyle karşılaşmazsa bile dönmesi bütün bir gece sürerdi. Işık Festivali yaklaştığı için şehre daha fazla Sarenialı gelmişti ve bu yüzden de devriye sayısı artırılmıştı.

Terk edilmiş avluda gezinirken aklına başka bir avlu geldi.

İki yıl önce Birinci Bölge'de, yıllar önce kapanmış olan eski mithril fabrikasının yanında uyanmıştı. Başına ne geldiğine dair en ufak bir fikri yoktu.

Tek bir şeyi hatırlıyordu.

Bölük pörçük bir şekilde zihninde beliren bu anı, acı ve karmaşayla örülüydü. Kendi adını hatırlıyordu, bir abisinin olduğunu ve Sarenia ordusunda asker olduklarını...

Geçmişine dair başka ipuçları da vardı. Göğsünden köprücük kemiğine kadar uzanan dövmeyle gizleyen, boynuna sıkıca sardığı atkısını düzeltti. Bu işaret sayesinde, Sarenia ordusuna katılmış olduğunu biliyordu. Tüm askerler birliklerinin damgasını taşırdı.

Bir de İblis vardı.

Uyandığında ilk fark ettiği şey o olmuştu. Karanlıkta görme yeteneği, inanılmaz gücü, hızı, dayanıklılığı ve hızlı iyileşme gibi onu diğerlerinden ayıran güçlerinin sebebinin iblis olduğunu biliyordu. Ona *İblis* diyordu ancak sesi ya da başka bir özelliği yoktu. Ruhuna işlemiş bir parçaydı ama sezgisel olarak onu serbest bırakırsa kendini, bilincini ve insan olan yanlarını yerle bir edeceğini hissediyordu. Bu yüzden onu en derine gömdü ve yalnızca ihtiyaç duyduğunda güçlerini kullandı.

Tüm bunların anahtarı abisiydi. Anımsayabildiği kadarıyla Junho, onun ne olduğunu biliyordu. Abisini bulmalıydı, sadece Junho onu bu karanlıktan kurtarabilirdi.

Hafif rüzgârın uğultusu dikkatini çekti ve başını kaldırdı. Uzaklarda, engin karanlıkta mavi bir ışık titriyordu.

Bu ışık, Yüzen Dünya'nın altındaki madenlerden, mithril damarlarından geliyordu. Yeraltı Dünyası'nda yaşayan sıradan biri için karanlık, mutlak ve karşı konulamazdı ancak gözleri uzun zamandır sıradan olmayan Sunho her şeyi görebiliyordu. Madenlere kadar uzanan devasa iskele kulelerini; gökyüzünde gezinen, ışık noktaları gibi görünen küçük uçakları... Mithril, yaşadığı dünyanın üzerinde yükselen, göğe asılı o zengin toprakları taşıyan büyülü cevherdi.

Yurhee ve Tag'in aksine, Sunho oraya gitmek istemiyordu. Gökyüzü ona uygun değildi çünkü zaten ait olduğu yerdeydi.

Saatler sonra, güneş ışığı Duvar'ın üzerinden solgun bir perde gibi süzülüp dünyayı puslu bir aydınlıkla kaplamışken, Sunho hâlâ terk edilmiş avludaydı. Ayakta dikilmiş, uzaktan yıldız gibi parlayan mithrilin ışıltısını izliyordu.

REN

Haebaek Dağları

Gorye Köyü

Ren, ailesinin arabasının üstüne uzanmış, dalgın dalgın gökyüzünü seyrediyordu. Dağların el değmemiş bölgelerinde, yoğun ormana ve az güneş ışığına rağmen yaprakların arasından sızan parlaklığı fark edebilmişti. Gözlerini kısıtığında uzaklardaki bulutların şeklini seçebiliyordu.

Kervan sabahın erken saatlerinde varmış, ticaret yapmak isteyenler tezgâhlarını kurmaya başlamıştı. Ailesi akşama kadar sahne almayacaktı fakat Büyük Dayı her zaman arabaların boşaltılmasına yardım ederdi. O, Küçük Dayı ve Ren'e yardım etmelerini söylemeye fırsat bulamadan, prova yapmaları gerektiğini söyleyip kaçmışlardı.

Flütünü yanına bırakmış olan Ren, sırtüstü uzanmıştı. Neredeyse bir saattir oradaydı. Ren'e göre tembellik edip işlerden kaçmaktan daha güzel bir şey yoktu. Üstelik bugün hava

sıcaktı, sonbaharın geç dönemlerinde bu, nadir rastlanan bir durumdu.

Arabanın üzerinden kayan bir gölge, ormanı karanlığa boğdu.

Küçük Dayı, “*Yine mi?*” diye bağırdı.

Ren doğrulup onun oturduğu ahşap basamaklara baktı. Elinde tuttuğu hançerin kabzasına büyük özenle bir işaret oyuyordu.

Onu çok sinirlendirdiğini bildiği ses tonuyla, “Hâlâ bitiremedin mi?” diye sordu Ren.

“Keşke o lanet bulutlar ışıgımı engellemeyi bıraksa da bitirebilsem!”

Öfke dolu sözleri, toplu bir *mee* sesiyle bölündü.

Hwi, kervanın kalan son koyunlarıyla oturduğu yerden, “Dert etme,” diye seslendi. Koyunlar başlarını kucağına yaslamış, uzun ve gür kirpiklerinin ardından sevgiyle ona bakıyordu. “Güneş yakında dö... dönecek.”

Kervanın çobanının kızı Hwi, Ren ve Küçük Dayı’nın en yakın arkadaşlarıydı. Hatta tek arkadaşlarıydı çünkü kervanda on altı yaşının üzerinde olan başka genç yoktu. Kız son zamanlarda hüznünlüydü çünkü Gorye Köyü’ne vardıklarında elinde kalan koyunlarla vedalaşmak zorunda kalacağını biliyordu. Yaz başında büyük bir sürüleri olsa da babası yolculuk boyunca koyunları bir şeylerle takas ettiği için sayıları azalmıştı.

Hwi’nin babası, kızının zayıf olduğunu ve fazla önemseyip duygulandığını söylerdi. Ren, bu yüzden ondan nefret ediyordu. Babasından hoşlanmamak için *başka* sebepler de vardı. *Adama* güvenmemesi bunlardan biriydi ama Ren’e göre en mühim neden, Hwi’nin sahip olduğu şefkat ve merhameti birer erdem olarak görmemesiydi.

“U... umarım burada iyi olurlar.” Hwi, gözlerini çevrelerindeki ormanda gezdirirken ürperdi. “Burası çok karanlık.”

Ren, kendinden emin bir tavırla konuştu: “İyi olacaklar ve sen onları gelecek yıl buraya döndüğümüzde yeniden göreceksin.”

Küçük Dayı kahkaha attı. “Tabii köylüler onları yemezse.”

Ren, sandaletini çıkarıp onun kafasına fırlattı.

Küçük Dayı, hiç tereddüt etmeden sandaleti yakalayıp en yakın çalılıklara fırlattı.

“Hey!” Ren, arabanın üstünden indi ve seke seke sandaletini almak üzere ilerledi.

Hwi onlara döndüğünde gülüyordu. Ren ve Küçük Dayı, arkadaşlarını keyiflendirebilmiş olmanın rahatlığıyla anlamlı bir şekilde bakışmışlardı.

Hwi, Küçük Dayı’nın hançere işlediği şeye baktı. “Çok güzel olmuş.”

Küçük Dayı, pozisyonunu düzelterek yanıtladı: “Bazılarımız doğuştan yeteneklidir. Aslında bu hiç de adil değil.”

Hwi kıkırdadı. “Teyze, ablan olsa da aslında Büyük Dayı’ya daha çok benziyorsun. Bu, bana hep komik geliyor.”

Ren, doğum günü hediyesini düşünerek bu fikre katıldı. Şemsiyesini battaniyeye sarmış, özenle diğer eşyalarının arasına yerleştirmişti.

Ren, Hwi’ye yanaşıp masumca gözlerini kırptırdı. “Peki ben kime benziyorum?”

Hwi’nin gözleri heyecanla açıldı. “Tabii ki Teyze’ye.”

Ren, yanıtıtan memnun kalarak gülümsedi.

Küçük Dayı, “Cevabı biliyordun, sırf sormak için sordun!” diye bağırdı.

Ren daha cevap veremedi Küçük Dayı, çalıştığı hançerin kabzasını ona fırlattı.

“Bitirdim, bak bakalım.”

Bıçağa takıldığında zarif bir hançer olacak kabzayı inceledi. Hafifti, rahat kullanılmasını sağlayacak şekilde özenle şekillendirilip törpülenmişti. Küçük Dayı’ya biraz takılmıştı ama içten içe gurur duyduğunu hissetti. Son bir buçuk aydır kervan köyden köye ilerlerken Küçük Dayı hançer üzerinde çalışmıştı. Önce bıçağı bileylemiş sonra da meşeden bir parça oyarak kabzasını şekillendirmişti. Gösterilerden sonra, kostümünü bile üzerinden çıkarmadan dizinin üstüne koyduğu bir fenerin ışığında çalışırdı. Teyze, dikkatli olmazsa küçük arabalarını yakacağını söyleyip yakınırdı.

Ahşaba tek bir işaret oymuştu. Ren, başparmağını dikkatle işaretin üzerinde gezdirdi ve okudu: “*Koruma.*”

“Bıçağı kabzasına monte etmem lazım. Mokjae aletlerini getirmiş midir acaba?” Cevabı beklemeden kabzayı Ren’in elinden kaptı ve ihtiyar ahşap ustasını aramak üzere koşturdu.

Hwi iç çekti. “Ben de gitmeliyim.” Ayağa kalkarken koyunlar itiraz edencesine sesler çıkardı. “Bu geceki gö... gösterinizi dört gözle bekliyorum.”

Ren burnunu buruşturdu. “Ben sadece flüt çalacağım.”

“Eminim ha... harika çalacaksın!”

Ren, o ayrıldıktan sonra flütünü arabanın üstünden alıp kapıdan eğilerek içeri girdi. Çoğu gece, ailesi kervanın diğer üyeleriyle birlikte yıldızların altında uyurdu ancak havalar soğuduğundan beri içeride yatıyorlardı. Teyze’yle Büyük Dayı kapıya yakın, Küçük Dayı ve Ren ise davulların ve kostüm sandığının yanında, arka kısımda yatıyorlardı. Alçak raftaki bir mum, fenerin içinde cılızca titriyordu.

Arabanın ortasında yere oturdu ve flütünü dudaklarına yaklaştırıp üfledi. Çıkan zayıf ve tiz sestten dolayı yüzünü buruşturdu.

Aslında sabah erkenden çalışmaya başlamış olması gerekirdi. Hatta son beş gündür sürekli çalışıyor olmalıydı ama Teyze'nin fikrini değiştirmesini ummuştu.

Teyze yasakladığından beri Işık'ı hiç kullanmamıştı. Bu zor olmamıştı çünkü sihri duygularına bağlıydı ve yolculuk hiç de heyecan verici değildi. İçinde büyüünün en hafif kıvılcımını hissettiğinde bile onu tamamen bastırmaya özen göstermesi yine de önemliydi.

Buna rağmen Teyze, Ren'in çabalarına hiçbir karşılık vermemişti. Özür dileyip bir daha yapmayacağına yemin etmişti. Neden hâlâ ona güvenmiyordu?

Teyze'nin korkularını anlıyordu. Ren de hayatının büyük bir bölümünde aynı korkuları yaşamıştı. On yıl önce kaçtığı kişiler peşine düşmediğine göre -Küçük Dayı ve Büyük Dayı'nın da düşündüğü gibi- öldüğüne inanıyor olmalıydılar. Artık onu kimse aramıyordu. *Hiç kimse.* Ren güvendeydi.

Flütü alıp bir elinde döndürmeye başladı. Sonra diğer eline alıp arkasında döndürdü. Gösterilerde olduğu gibi kalbi hızla çarpmaya başladı.

Flütü havaya attı. Ardından tavana değip yere düşen flüt, kostüm sandığının altına yuvarlandı.

İç çekti. Flütü havaya attığı için bunu hak etmişti. Eğer kırılmışsa Teyze sonraki birkaç gösteride sahneye çıkmasını tamamen yasaklayabilirdi.

Dizlerinin üstünde sürünerek ilerledi. Arabanın en karanlık kısmı arka taraftı, bu yüzden gaz lambasını alıp sandığın yanına, yere koydu. Her şey darmadağınaktı ve büyük ihtimalle bu Küçük Dayı'nın eseri. Açık kapağın aralığından elbiseler dışarı taşmıştı. Söylene söylene işe koyuldu, ceketleri ve etekleri katlayıp sandığın içine yerleştirdi.

Bir ceket katlamak için uzandığı sırada parmakları sert bir cisme değdi. Kumaşı kenara ittiğinde, kostüm sandığının içinde daha küçük bir sandık olduğunu fark etti.

Bu sandığı daha önce de görmüştü ama hep balık şeklindeki kilidi üstünde olurdu. Şimdiyse kilit, parçalar hâlinde sandığın dibinde yatıyordu. Ren, bunu yapanın bir hırsız olduğundan şüphelenebilirdi fakat Teyze'nin kemerinde taşıdığı anahtar sandığın yanında, yerde duruyordu.

Bir an için arkasına baktı ve ardından sandığın kapağını kaldırdı.

İçinde tek bir giysi vardı: bir cübbe.

Elleri titriyordu. Acaba bu, onun için miydi? Doğum günü hediyesi mi? Teyze, ona şimdiye kadar hiç kullanışlı olmayan bir giysi vermemişti. Belki de on yedi yaşına girdiğinde vermek üzere saklıyordu.

Heyecanla uzanıp cübbeyi sandıktan çıkardı.

Kumaş, kollarından aşağı bir nehir gibi döküldü. Tam olarak ateş kıızılı rengiydi.

Cübbeyi tutarken nefesi hızlandı fakat hissettiği şey şaşkınlık değildi.

İçini kemiren bir korku, midesini bulandırdı.

Vücudu şiddetle titremeye başladı. Bakışlarını kaçırmaya çalışsa da parlak renk, suya damlatılmış mürekkep gibi gözlerinin önünde yayıldı... Ta ki görebildiği tek şey o olana kadar. Birden her şey paramparça oldu ve birbirine geçmiş görüntülerin etkisiyle sarsıldı.

Havada, kar gibi beyaz bir tüy süzülüyordu. Bir oğlan, Ren'e karanlık ve keder dolu gözlerle bakıyordu. Uçurumun kenarında duran bir kadının arkasında sürüklenen kızıl cübbesi, rüzgârda dalgalanıyordu.

Karanlık girdabın içinde bir gölge belirdi. Vücudu bir erkeğinki gibi olsa da yüzü şeytaniydi. Pençeleri olan eliyle kadına doğru uzandı. Ren çığlık attı, sesi rüzgârın içinde boğuldu. Toprak, ayaklarının altından kayarken annesi döndü ancak tam o anda Ren düştü... ve düşmeye devam etti...

Aniden kendine gelip oturdu ve cübbeyi elinden düşürdü. O sırada gaz lambası devrildiği için cübbenin kolu tutuştu.

Ren hızlıca sihrine uzandı, havayı yarı dolu su testisine yönlendirip ateşe yönlendirdi ve yangını söndürdü.

Titremeye başlamıştı. Daha olan biteni anlayamadan kapının gıcirtısını duydu ve cübbeyi hızlıca sandığın içine tıktı.

“Ren?” Küçük Dayı başını içeri uzattı. “İyi misin? Bir şey mi oldu? Duman kokusu alıyorum.”

“Gaz lambasını devirdim.” Sesi sakın çıktığı için rahatladı. Geçmişine dair bir kâbus görmeyeli yıllar olmuştu. Şimdi, hem de uyanıkken *neden* kâbus gördüğünü ona anlatmak istemiyordu.

Küçük Dayı gülümsedi. “Sakın Teyze duymasın.”

Ren başını salladı ancak bu hareket bile dengesini bozmuştu. Olanların *hiçbirini* Teyze’ye anlatmayacaktı.

Küçük Dayı, “Gösteriye çalışacaktım. Bu sefer *gerçekten* bana katılmak ister misin?” diye sordu.

Ren başını sallayıp kostüm sandığının altına yuvarlanan flüte uzandı.

“Hadi, dereye kadar yarışa var mısın? Kaybeden diğerine pirinç keki alır!”

“Bir dakika...” Küçük Dayı gitmişti bile.

Ren’in titremesi geçti. Küçük Dayı farkında bile olmadan, daha önce defalarca yaptığı gibi gülümseyerek Ren’i korkularından kurtarmıştı.

Cübbeyi ve geçmişi ardında bırakan Ren, arabanın dışına fırladı ve Küçük Dayı’nın peşinden koştu.

O akşam Ren ve küçük Dayı, köyün ortasına doğru aceleyle yürüdüler. Küçük Dayı, pirinç kekini büyük bir iştahla yiyordu. Ren, Gorye köylülerine somurtkan dediği için yanıldığını kabul ediyordu. Her evin köşesinden fenerler sarkıyor, havaya tatlı ve tuzlu hamur işi kokuları yayılıyordu.

Büyük Dayı, muhtarın evinin dışında renkli çubuklarla bir çember oluşturmuştu. Çocuklar şimdiden toplanmış, yanlarındaki aile büyükleriyle birlikte bir çember oluşturmuşlardı. Komşularıysa etraflarında tartışıp gülüşüyordu.

Sahne de olamayacağı için göğsünde asla belli etmek istemediği hafif bir sızı hissetse de bu duyguyu hemen bastırdı. Teyze *bir kez daha* sihrini kullandığını fark etmediği sürece zevkle flüt çalardı.

Ren, halkanın kenarında kısa boylu, sert yüz ifadesi olan, kaşları kalın muhtarla konuşan Teyze'nin yanına gitmeden önce Küçük Dayı'yı kolundan yakaladı ve "Sormayı unuttum," dedi. "Hançeri bitirdin mi?"

Küçük Dayı'nın gözlerinin içi parladı. "Evet, gösteriden sonra sana göstereceğim." Ardından göz kırptı ve maskesini yüzüne çekti.

Aceleyle yerlerini aldılar, gösteriye az kaldığından artık hepsi daha ciddiydi. Büyük Dayı, halkanın kenarına bağdaş kurup oturan Ren'e bakarak, onaylarcasına başını salladı.

O gece küçük toplulukları; köylerde çok sevilen, bir avcıyı zekâsıyla alt eden tavşanın öyküsünü sahneliyordu.

Büyük Dayı kum saati şeklindeki davulunu kucağına alıp yuvarlak tokmaklarla ağır ve düzenli bir ritim tutturdu. Avcı rolündeki Küçük Dayı, yayını ve okunu sallayarak sahneye çıkınca kalabalıktan bir uğultu yükseldi. Ardından Teyze, uzun

kulaklı, beyaz bıyıklı bir tavşan maskesiyle sevinç çığlıkları arasında halkanın içine fırladı. Küçük Dayı, tavşanı görür görmez yayını gerip bir ok attı. Teyze hızlıca dönerek kenara savrulurken, ok toprağa saplandı.

Ren'in göğsündeki sıcaklık dalga dalga yayılıyordu. Kendi sahnede olduğu zamanlar dışında onu en çok neşelendiren şey, ailesini izlemektir. Hem halkanın *içinde* olmasa da hâlâ gösterinin bir parçasıydı. Derin bir nefes alıp flütü dudaklarına götürdü.

Ürkütücü bir çığlık gecenin sessizliğini delip geçti.

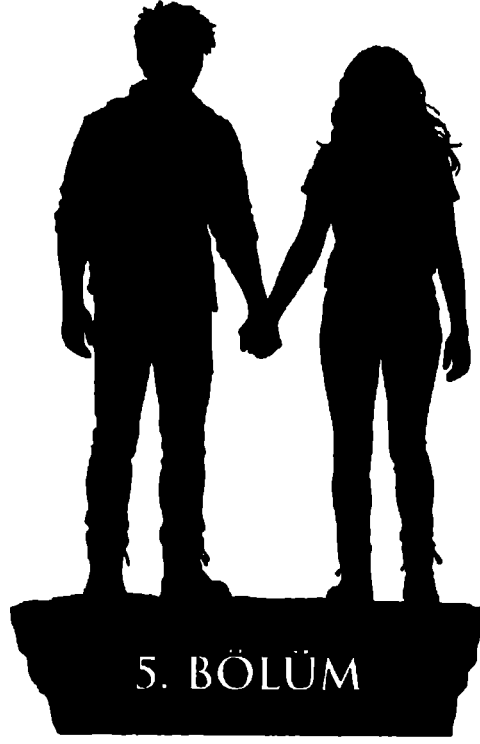
Ren, başta bunu dağlardan esen bir rüzgâr sandı ancak ses tizdi. Neredeyse... bir insan sesiydi. Büyük Dayı davulu çalmayı bıraktı. Kalabalık açıldı, gözler ormana açılan patikaya döndü.

Koşarak bir adam geliyordu.

Birkaç fener söndüğünden yüz hatlarını görmek zordu ancak o yaklaştıkça Ren'in tüyleri ürperdi. Adımları doğal değildi, sanki birkaç kemiği kırılmış gibiydi. Buna rağmen koşuyor, hızla onlara doğru ilerliyordu. Sonra ağzına göre çok büyük olan keskin dişleri Ren'in dikkatini çekti, ardından pençeye dönmüş siyah parmakları ve en ufak bir beyazlık bile barındırmayan gözleri...

Adam, en yakınındaki köylülerden biri olan genç bir kadının üstüne atladı. Kadın çığlık atarken Mokjae onu kenara itti.

Ahşap ustası, pençeler ve keskin dişlerin saldırısıyla yere yığıldı. Boğazındaki atardamar parçalanmıştı, kanı yağmur gibi toprağa sırıyordu.

REN

Haebaek Dağları

Gorye Köyü

Biri, “İblis!” diye bağırdı. Köylüler, sanki bir büyüden kurtulmuş gibi dört bir yana kaçmaya başladı.

Ren, olduğu yerde donup kalmış, korku onu yere çivilemişti. Olanları anlayamıyordu. İblisler *gerçek* olamazdı. Onlar halk masallarında ve efsanelerde yaşayan yaratıklardan ibaretti.

İblis, Mokjae’in üzerine çökmüştü. Kafasını gömdüğü yerden çıkardığı korkunç sesler havada yankılanıyordu. İblisin Mokjae’i *yediğini* fark eden Ren’in içini bir dehşet kapladı.

İblis, bir sarsıntıyla başını kaldırdı. Onun bakışlarını takip eden Ren, yere yığılmış Küçük Dayı’ya baktı. Üzerine yapışmış, çaresizlikle ona tutunan iki çocuğun ağırlığıyla yere düşmüştü.

İblis sendeleyerek onlara doğru ilerledi. Ren’in kalbi ağzından çıkacak gibi atıyordu. *Bir şeyler* yapmak zorundaydı, yoksa öleceklerdi ama hareket edemiyordu. Korku, kollarını ve

bacaklarını sıkı bir mengene gibi kavramıştı. İblis, Küçük Dayı ve çocuklara daha da yaklaştı.

Ren, elini ağzına götürüp mümkün olduğu kadar sert bir şekilde ısırıldı. Acıyla irkildi ve bu sayede hareket edebildi.

Sandaletini çıkarıp iblise fırlattı ve kafasının tam arkasından vurdu. İblis, çığlıklar atarak ona doğru koşmaya başladı.

Göz ucuyla, Büyük Dayı'nın köylüleri, muhtarın evinin arkasına doğru götürdüğünü gördü. Teyze, hızla Küçük Dayı'nın yanına gitti ve çocuklar etrafına toplanırken ona destek olup ayağa kalkmasına yardım etti.

İblis, pençelerini savurarak ona doğru atıldı ancak Ren, yana sıçrayıp toprakta takla attı. İblis boğuk bir çığlık atıp etrafında dolandı.

Ren, hiç düşünmeden bedeninin vereceği tepkiye güvenerek iblisin tüm pençe darbelerinden kaçmayı başardı. Bu, Küçük Dayı'yla çalıştıkları numaralar gibiydi. Genelde Küçük Dayı ucu sivri olmayan oklar fırlatır, Ren de hepsinden ustalıkla kaçardı fakat bu seferki ölüm kalım meselesiydi. İblisin nefesi ensesindeydi, pençeleri birkaç santim uzakta onu paramparça etmeye hazırdı.

İblisin pençeleri Ren'in saç örgüsüne takıldı ve başını şiddetle geriye doğru çekti. Ağırlığı üzerine çökünce genç kızın nefesi kesildi.

Hızla o hengâmede kemerine sıkıştırdığı flütü çıkarıp yatay şekilde tutarak yaratığın boynuna bastırdı. İblisin ağzı neredeyse yüzüne değecek kadar yakındı ve dişlerini gıcırdatıyordu. Sıcak ve iğrenç nefesini yüzünde hissetti.

Onu itmeye çalışırken kolları titriyor, kan ve irin yanağına damlıyordu. Dayanması mümkün değildi, gücü şimdiden tükeniyordu.

Birden iblisin ağırlığı ortadan kayboldu.

Büyük Dayı yandan atlayıp yaratığı yere sermişti ve tüm gücünü kullanarak onu tutmaya çalışıyordu.

“Büyük Dayı!” diye bağırdı Ren.

“Hemen buradan git!”

Ren başını salladı ve sendeleyerek ilerlemeye başladı. Bu sırada iblis, pençeleriyle Büyük Dayı’ya saldırıyor, kollarında kanlı izler bırakıyordu.

“Git Ren, hemen!”

Küçük Dayı yanına koşup kolundan yakaladı. Teyze çocukları götürmüş olmalıydı çünkü yanında değillerdi. Ren’i hemen ayağa kaldırdı. İblis yollarını kestiğinden muhtarın evine gidemezlerdi. Bu yüzden köyün dışına çıkana kadar koşturdular. Gölgelerle sarılmış orman önlerinde uzanıyordu. Dağdan aşağı güçlü bir rüzgâr eserken ağaçlar hırçın denizdeki dalgalar gibi sallanıyordu. Arkalarında korkunç bir uluma yankılandı.

Ağaçların arasına daldılar.

Dallar birdenbire önlerini kesmişti. Ren, yanaklarından süzülen gözyaşlarını koluyla sildi. Her zamanki gibi dinç değildi, köklere ve taşlara takılıp sendeliyordu.

Eğimli bir yolda ilerliyorlardı. Ren’in göğsü sıkışıyordu ve yanındaki Küçük Dayı’nın da nefes almakta gittikçe zorlandığı belliydi.

“Büyük Dayı!” diye hıçkırdı Ren.

“Arkana bakma,” diye yalvardı Küçük Dayı, ağlamaktan çatlamış bir sesle. “Devam etmeliyiz.”

Altlarındaki kök kırıldı ve sert zemine düştüler. Küçük Dayı, bileği burkulunca acıyla bağırdı. Ay ışığı kadar beyaz, kayalarla dolu bir yerdeydiler. Önlerinde yüksek ve hızla yaklaştıkları bir ses duydular. Açık, düz yüzeyde ilerlerken Ren,

sesin kaynağını fark etti. Kayalar, coşkun bir şekilde nehre akan bir şelalenin ucunda son buluyordu.

Aşağı bakan Ren'in başı dönmeye başladı. *Uçurumun kenarında duran bir kadın gördü, kırmızı cübbesi arkasında sürükleniyordu.* Ren'in göğsü sıkıştı, nefesi kesildi.

"Atlamalıyız!" diye bağırdı Küçük Dayı ancak Ren, kulaklarındaki uğultu yüzünden onu zorlukla duyabiliyordu. *Tam o anda Ren düştü... ve düşmeye devam etti...*

Vücudu tir tir titriyordu. "Ya... Yapamam!"

Arkalarında bir dal kırıldı. İblis, ormanın girişinde dikiyordu. Dimdik dururken eklem yerlerinden ayrılmış uzuvları uzadı ve şimdiye kadar gördüğü herkesten daha uzun hâle geldi. Kolları tüm bedenini kaplayacak kadar uzamıştı ve kan damlayan pençeleri neredeyse yere değiyordu.

Küçük Dayı yalvardı: "Ren, atlamalıyız. Yoksa öleceğiz." Kolunu tuttu. "Ne olur!"

"Ben..." Bir adım attı ama bacakları tutmadı. Bu korku iblisle karşılaştığı zamankinden farklıydı. Kemiklerine kadar işlemiş, ruhuna sızmıştı.

"Yapamam!" diye hıçkırdı. *Neden bu kadar güçsüzdü?*

Üzerine bir gölge düştü. Başını kaldırdığında Küçük Dayı'nın bacakları titreyerek yanından uzaklaştığını gördü. Hançeri elindeydi. Titreyen eli, kabzasına özenle işlemiş olduğu sembolün üzerinde geziniyordu: *Koruma.*

İblis, uluyarak kayaların üzerine koştu. Küçük Dayı, büyük bir nara atarak saldırdı.

İblis, pençelerini Küçük Dayı'nın göğsüne savururken Ren çılgılık attı.

Yere yığılıp kaldı ve bir daha kalkamadı. Ren'in kalbi paramparça oldu.

Hayır, hayır, hayır! Neden böyle olmuştu? Henüz birkaç dakika önce çocuklar fenerlerin altında gülüyordu. Büyük Dayı'nın kâğıt şemsiyeyi uzatırken nazikçe güldüğü zamanı anımsadı. Küçük Dayı'nın maskesini takarken gözlerini kırptırtmasını... ve Teyze, elini Ren'e uzatıyordu. *Benimle gel, seni koruyacağım.*

Ren, Teyze'nin elini tutmuştu ve on yıl boyunca Teyze sözünün arkasında durmuştu. Ren; Teyze, Büyük Dayı ve Küçük Dayı'yla birlikte sonsuza dek mutlu ve güvende olacaktı.

Ren ayağa kalktı, öfkesi âdeta canlı bir varlık gibiydi ve bu öfkenin dışarı doğru yayıldığını *hissetti*. Bu iblis, sevdiği insanlara, *ailesine* zarar vermişti.

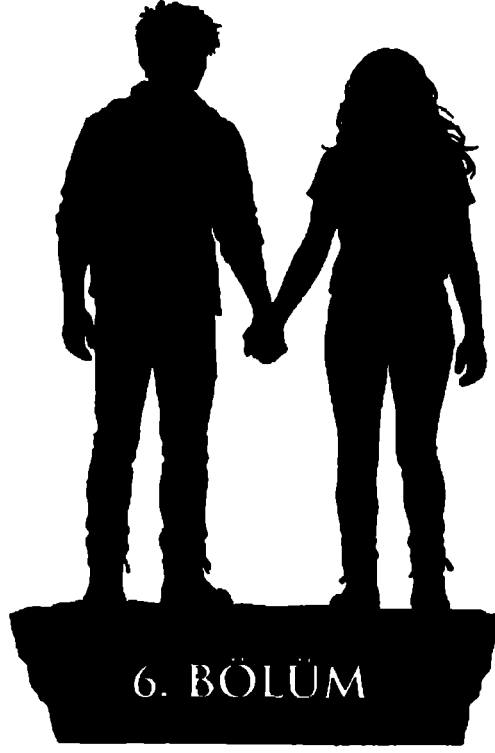
İçindeki güce uzanıp Işık'a dokundu... Güç titredi, çağrısına yanıt verdi. Bu sefer Işık'ı kullanırken kendini tutmadı.

Parlak, gümüşü bir ışık etrafını sardı. Sıcaklık neredeyse dayanılmazdı, ta ki dışarı doğru yayılıp Küçük Dayı'yı, iblisi, kayaları ve ormanı sarana dek.

Bayılmadan hemen önce fark ettiği şey iblisin haykırışı ve içini yıldız gibi yakan bembeyaz bir ateşin sıcaklığıydı.

Düzenleme

Ny.ozlem

SUNHO

Yeraltı Dünyası

Beşinci Bölge, Dış Halka

“Söylentileri işittin mi? Üç gün önce doğuda bir ışık görülmüş.”

Sunho, Dış Halka'nın Beşinci Bölgesi'nde kalabalığın içinde duruyordu. Kalabalık birkaç dakikadır hareketsizdi. Çayevinin dışında bir karmaşa vardı. Sokağın aşağısında lambaların ampulleri titreyip sönüverdi. Dünya bir anlığına karanlığa gömüldü. Birkaç saniye sonra yeniden yanmaya başladı. Ardından elektrik arızasından şikâyet eden homurtular ve mırıldaarak edilen küfürler duyuldu.

“Her şey olabilir.” Bir adam, yanındaki bir kadına yanıt veriyordu. “Kesin imparatorluk ordusu yeni silahlarını deniyordur.”

Kadının sesi coşku doluydu: “Ne olursa olsun, güzel olduğu söyleniyor. Duvar'ın ötesindekiler bile parlak, gümüşü ışığı görmüş.”

Sunho, önündeki kalabalık hareket edince sıkışıklığın sebebini anladı. Çayevinin hemen önünde bir at arabası duruyor ve ona bağlı iki savaş atıysa aralıksız toprağı eşeliyordu. Aracın yan tarafına Sareniya'nın çift kanatlı amblemi işlenmişti. *Yüzen Dünya*'dan bir elçi.

Sunho kaşlarını çattı. Bir elçinin Dış Halka'da ne işi vardı? Yeraltı Dünyası'nda yaşayan Sareniyalılar yoksul bölgelere nadiren uğrar, genellikle Merkez'de veya Orta Şehir'de kalırlardı.

Her ne kadar Sareniya yasalarına tabi olsalar da Dış Halka bölgeleri kendi kurallarına sahip, özerk topraklar gibi hareket ediyordu. Her bölgenin bir valisi -genellikle en büyük ve en azılı çete lideri- olurdu. Bu kişilerin ya özel ordusu ya da en fazla paralı askeri tutacak kadar çok paraları vardı. Sırf kendi ceplerini doldurmak için vergi toplar, Dış Halka da Yeraltı Dünyası'nın bir parçası olmasına rağmen bakanların yasalarını uygulamasına izin vermezlerdi.

Sunho, çetelere karışmamaya dikkat ediyordu. Bu, onun iş olanaklarını kısıtlardı çünkü çeteler sürekli çatışma hâlindeydi. Ayrıca birçoğunun çevirdiği kirli işlerden dolayı kendini huzursuz hissedirdi.

Sareniya arabasını koruyan iki silahlı güvenlik, artan huzursuzluğu fark edip kılıçlarını çekti. Kalabalıktan onlara yakın olanlar tepki gösterdi. Bu hareket kalabalıkta bir dalgalanma yarattı. Sunho önündeki kadına çarpmamak adına geri çekildi. Bu sırada, para kesesini taşıdığı yan tarafında hafif bir baskı hissetti.

Bir anda yankesicinin bileğini yakaladı. Çocuk haykırınca bıraktı ve tanıdık, pişkin bir yüzle karşılaştı.

Sunho'nun altı ya da yedi yaşlarındaki genç komşusu bileğini ovalarken kızgınlıkla ona baktı. Haru, annesiyle birlikte Sunho'nun alt katında yaşıyordu. Sıradan bir hikâyesi vardı.

Babası mithril madenlerinde bir kazada hayatını kaybetmiş, annesi kendini içkiye vermişti. Sunho, çocuğun tüm gün ne yaptığını bilmiyordu. Muhtemelen Dış Halka'da dolaşan bir çocuk çetesine takılıyor, bu tür kalabalıklarda yankesicilik yapıyordu.

“Seni tetikte tutuyorum işte!” dedi çocuk arsızca. “Burada hayat zor.”

“Umarım beni takip etmemişsindir.” Apartmanları, Beşinci Bölge'nin tam merkezindeydi. Sunho'nun sınırdan, Bo Dan'ın Mekânı'na gitmesi yürüyerek yirmi dakika sürüyordu.

Haru, gözlerini kocaman açıp masumca kırıştırdı. “Ne demek istediğini anlamadım.”

Sunho ağır adımlarla kalabalığın yanına doğru ilerlemeye başladı. “Kavga çıkacak gibi duruyor. Tehlikeli olabilir.”

Haru arkasından neşeyle onayladı. “Muhtemelen ama sen güçlüsün, değil mi? Benim gibi biri için en güvenli yer, senin gibi birinin yanında olmak, değil mi?”

Sunho çocuğu görmezlikten geldi. Kalabalığın kenarına yaklaşınca çayevinin yanındaki bina boyunca ilerlediler. Mesaisi bitmiş olan birkaç fabrika işçisi çıkıntının altında pipo içiyor ve alçakta duran saçakların kararmasına sebep oluyorlardı.

Haru yanına geldi. “Neden buradasın?”

Sabah erken saatlerde dairesine gelen mektubu kaldırdı. “Bir iş için haber geldi.”

Haru yıpranmış sandaletlerini yere vurdu. “Meşgulsün o zaman.”

Sunho birkaç dakika içinde aracısı Bo Dan'la buluşacaktı. “Ne oldu ki?”

“Önemli bir şey yok. Bu hafta olanları anlatacaktım.”

Sunho duvara yaslandı. “Vaktim var.”

“Herkes o ışıktan bahsetse de ben diğer dedikodunun peşindeyim. Duyduğuma göre kanalizasyonda bir ayı yaşıyormuş.”

Sunho, ocuğun gevezeliklerini dinlerken gözlerini kapadı. Düşünceleri bir konudan diğerine geçiyor, hiçbirinde uzun süre odaklanamıyordu.

Haru, Beşinci Bölge’nin ocuk çetesine önderlik eden Nochak adlı çocuktan bahsederken birdenbire sustu. “Ev sahibi yine etrafta dolaşıp kavga çıkarmaya alışıyor.”

Sunho gözlerini aınca Haru’nun başını ne eğdiğini gördü. Ev sahipleri acımasız bir adamdı. demeyi hiç geciktirmediğinden Sunho’ya karışmazdı ancak Haru ve annesine sürekli zorluk çıkarırdı.

ocuk, küçücük elini yumruk yaparak konuştu: “Senin gibi güçlü olmak istiyorum, böylece annem bir daha asla ağlamaz.”

Sunho düşünmeden, “Benim gibi olma,” dedi.

Haru, Sunho’ya baktı. Boynuna sıkıca sardığı atkı dikkatini çekmişti. Sunho, cebinden bir madeni para çıkardı ve başparmağının üstünde dengede tutup çocuğa fırlattı. Haru yakaladı.

Avucunu açan çocuğun gözleri parladı ve heyecanla, “Gerçekten mi, bunu alabilir miyim?” diye sordu. “Yolda bademci görmüştüm, biraz alıp annemle paylaşacağım. Teşekkür ederim.”

Haru dönüp gidecekken, Sunho onu yakasından tuttu. “Bekle, şu taraftan git.” Ardında çocuğu bırakarak kalabalıktan uzak olan başka bir sokağı işaret etti. Ortam gergindi, insanlar birbirine karşı sinirlerini belli etmeye başlamıştı.

Sokağın köşesinden dönene kadar gözlerini ondan ayırmadı, ardından çayevinin arka kapısına doğru yürüdü. Bu kapı, kanaldan taşan suyla ıslanmış pis kokulu bir arka sokağa açılıyordu.

Kapının üzerindeki perdeyi çekerek küçük ve karanlık bir koridora girdi.

Binada bir yerlerde, uzaktan gelen bağırmalar duyuluyordu. Sağdaki kapıdan saçları seyreliymiş orta yaşlı bir adam çıktı, elinde çay tepsisi taşıyordu.

“Geç kaldın,” dedi Bo Dan. “Artık gelmezsin diye düşünüyordum.”

Sunho detay vermedi. “Önemli bir işim vardı.”

Aracısını mutfaktan dar bir koridora kadar takip etti. Çay odasının yanından geçip karanlık merdiven boşluğuna ulaştılar. Basamaklar, adım attıkça gıcırdıyordu.

İkinci kat uzun bir koridordan oluşuyordu ve iki yanında özel odalar vardı. Bo Dan, “Şanslısın,” dedi. “Aslında seni başka bir iş için çağırmıştım ama yarım saat önce önemli birkaç kişi geldi. Dışarıdaki kalabalık gecikmelerine sebep olmuş.” Sunho arabayı ve Yeraltı Dünyası’nın karanlığında bile parlayan Sarenia’nın beyaz kanatlarını düşündü. “Kılıç ustası arıyorlar. Normal şartlarda senin kadar önemsiz birine bu işi vermezler ancak galiba çaresizler.”

Önemsiz biri. Bo Dan bunu Sunho’yu gücendirmek için söylemişse bile yanılıyordu. Ölümle anılmaktansa önemsiz biri olarak bilinmek daha iyiydi. “İş için ne kadar istiyorsun?”

“Sana indirimli veririm. Elli iyidir.”

Bo Dan için bu fiyat çok ucuzdu ama Sunho, onunla defalarca iş yaptığından zarar edeceği bir anlaşma yapmayacağından emindi. Kemerinden bir miktar bozuk para çıkarıp ona uzattı.

Bo Dan bir eliyle tepsiyi dengede tutmaya çalışırken diğer eliyle paraları cebine attı. “Pişman olmayacaksın. Bunlar işin erbabı, hatta içlerinden biri orduda yüzbaşı.”

Bo Dan kapıyı açtı. “Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Biraz ikram getirdim.” İçeri adım attı ve Sunho da onu takip etti.

Penceresiz odada altı kişi vardı. Dördü, Sunho’yla Bo Dan’ın girdiği kapıyı görecektir şekilde, ahşap masanın etrafında oturuyordu. Kapının sağında, duvara yaslanmış bir adamla bir kadın vardı.

Bo Dan tepsiyi masaya bıraktıktan sonra dönüp gereğinden fazla eğilerek selam verdi. “Bu Sunho. Çocuk çok dikkat çekici olmayabilir ama işi yapacağından şüphemiz olmasın.”

Tavsiyesi fena sayılmazdı. Duvara yaslanmış kadın, yanındakine baktı. Sunho kapının yanında durduğundan yüzbaşını net göremiyordu. Yalnızca siyah deriden yapılmış pahalı ayakkabıları görüş açısına giriyordu. Yüzbaşı kadına işaret etmiş olmalıydı ki Bo Dan’a bir miktar bozuk para uzattı. Adam, odadan geri geri çıkarken eğilip başıyla selam verdi.

Kapı kapanınca kadın, Sunho’ya döndü. “Otur. Daha yeni başlıyoruz.”

Sunho masaya yaklaşırken oturanları dikkatle inceledi. İkisini şehirde birlikte iş yaptıkları zamanlardan hatırlıyordu. Bunlar paralı askerlerdi. Sunho’yu görmezlikten geldikleri için o da aynı şekilde karşılık verdi.

Üçüncünün kolundaki kurdeleden bir ödül avcısı olduğu anlaşılıyordu. Yaşlı bir kadındı. Dördüncü, yüksek ihtimalle bir yıl önce Yedinci Bölge’yi küle çeviren yangında yüzünün sol tarafında yanık izi kalmış bir adamdı.

Köşedeki tek boş sandalyeye oturdu. Bu açıdan kadının yanındaki adamı görebiliyordu. Sunho’dan en fazla birkaç yaş büyük olabilecek kadar gençti ve kolu alçıya alınmıştı. Sunho başını kaldırıncaya yüzbaşının kendini izlediğini fark etti.

Kadın sertçe, “Bakışlarını indir, Yeraltı Dünyalı,” dedi. “O ışık sana ait değil.”

Sunho hemen başını eğdi. Bu sık kullanılan bir deyim farklı bir çeşidiydi: *Başını öne eğ, Sarenîya'nın hizmetkârı! Sen, ışığa layık değilsin.*

Yüzbaşı, “Buna gerek yok, Sana,” dedi. Sesi alçak ve duygudan yoksundu.

Kimdi bu Sareniyalı? Bir yüzbaşı, yüksek rütbeli bir subaydı. Buraya askerî bir araçla gelmemişti. Bu da imparatorluğun emriyle değil, kişisel çıkarı doğrultusunda hareket ettiğini gösterirdi.

Yüzbaşının *Sana* diye seslendiği kadın masaya yaklaştı. Tepsiyi kenara itip ceketinin cebinden çıkardığı parşömeni masaya serdi.

“Üç gün önce doğuda bir ışık belirdi,” diye başladı sözüne. Masadakiler, parşömeni daha rahat görebilmek için öne eğildi. Bu bir çizimdi... Sanatçı, kömür kalemle bir kızın portresini tasvir etmişti, saçları gevşek bir örgüden dökülüyordu. “Onun *kaynak* olduğuna inanıyoruz. Ay sonunda düzenlenecek olan Işık Festivali’nden önce Yeraltı Dünyası’na *canlı* olarak getirin ve yüz bin sikke ödülü alın.” Sana, masanın altındaki sandığa vurdu. Sandık açılınca içine dizilmiş yüzlerce sikke ortaya çıktı.

Sunho daha önce bu kadar sikkeyi bir arada hiç görmemişti. Gözlerini paralardan ayıramadı.

Yüzünde yanık izi olan adam boğazını temizledi. “İki gece önce buna benzer bir teklif aldım ama o teklifte, kızı canlı getirmek zorunda değildik.”

Sana, dişlerini sıkarak konuştu: “Tam da bu sebeple sana teklif edilenden üç kat fazlasını teklif ediyoruz.”

Paralı askerlerden biri araya girdi: “Kim bu kız?”

Sana kaşlarını çattı. “Bilmeni gerektiren bir durum yok.”

Yaşlı kadın, “Işığın kaynağı oysa silahı da olmalı. Tehlikeli mi?” diye sordu.

Sana, “O yalnızca bir kız,” dedi.

Kadın kaşlarını çatı.

Yüzünde yanık izi olan adam, “O zaman neden canlı getiriyoruz?” diye sordu.

Yüzbaşı sertçe yanıtladı: “Çünkü cesedinden çok, canlı hâli işime yarar.” Sesini yükseltmese de uyarısı açıktı. “*Konuyla ilgili sorusu olan var mı?*”

Soru Sunho’dan geldi: “Kaç yaşında?”

Yüzbaşı, ona bakıp hafifçe kaşlarını kaldırdı. “On yedi.”

Aklından istemsizce bir düşünce geçti: *Aynı yaştayız.*

Çizimi dikkatle inceledi. Kız güzeldi. İri, koyu gözleri ve yay gibi kıvrılmış dudakları vardı ama sanki sanatçı onu birinin hafızasından ya da tarifinden çizmiş gibi belirsizliklerle doluydu.

“Bu çizimde tanımlayıcı hiçbir özellik yok. Ben veya yara izi gibi.”

Sana, “Haklısın,” dedi. “Nasıl görüldüğünü tam olarak bilmiyoruz. Kimliğinin en belirgin özelliği ışık olacak. Işığın görüldüğü yere gidin. Oradan trenle nehir şehri Seorawon’a geçeceksiniz. Sonra da bir hava gemisiyle dağların üzerinden doğuya yolculuk edeceksiniz.”

“Başka kişilerden de bahsetti.” Yaşlı kadın başını, yüzünde yanık izi olan adama doğru salladı. “Onun peşinde sadece biz olmayacağız.”

Sana, yalnızca, “Evet, başkaları da olacak,” dedi. “Canlı getirmek için ne gerekiyorsa yapın.”

Sunho dile getirmediği şeyi anladı. Onu korumak için karşılarına çıkacak herkesi öldürmek zorunda kalacaklardı. Kaç

kişinin daha peşinde olabileceğini düşündü. On mu, yirmi mi? Masada yalnızca beş kişi vardı ve birlikte çalışacak gibi görünmüyorlardı.

Sana, her birinin önüne bir kese sikke bıraktı. “Bu, yolculuk ve yol boyunca çıkacak tüm masraflar için yeterli olmalı. Sonraki tren üç gün sonra öğlen kalkacak.”

Yüzbaşı kalkıp odadan çıktı, ardından Sana da sikke dolu sandığı alıp odadan ayrıldı. Diğerleri de heyecanla birbirlerine mırıldanarak peşlerinden gitti.

Sunho, önündeki keseye baktı. Yüzbaşının büyük bir serveti olduğu belliydi. Anlaşma olmadan, sözleşme bile yapmadan onları işe alma riskini göze alabiliyordu. Ödül çok büyüktü. Öyle bir parayla Yeraltı Dünyası’ndan ayrılıp İşgal Altındaki Topraklar’da yeni bir hayat kurabilirlerdi. Diğer taraftan başkaları da aynı ödülün peşinde olacaktı. Kimi hedefi için öldürecek kimi de *hedefi öldürmeye çalışacaktı*.

Karar vermesi için üç gün olsa da cevabını çoktan biliyordu. Başaramayacağını bildiği bir işi almanın manası yoktu. Yeteneklerine güvense de bir kızı sayısız kiralık katilden korumak onu aşardı. Başarı ihtimali yok denecek kadar azdı.

Elbette İblis’i çağırırsa şansı ciddi anlamda artardı... ancak bunu asla yapmayacaktı.

Çay takımı masanın üstünde öylece duruyordu. Sunho, çaydanlığı kaldırıp porselen fincanlardan birini doldurdu ve buharı havaya yükseldi. On beş dakikadan daha az bir süredir odadaydı. Keseyi aldı, fincana dokunmadan öylece bıraktı.

Koridora çıkar çıkmaz yalnız olmadığını anladı.

Yüzbaşı, koridorun biraz ilerisinde duvara yaslanmıştı. Sunho merdivene giderken yanından geçmek zorundaydı.

Sunho yaklaştığında, yüzbaşı konuştu: “Orduda görev aldın.” Sesi soğuk ve ilgisizdi. Tıpkı odadaki gibi ruhsuz

konuştuğunu fark etti. Bu, ne düşündüğünü anlamayı zorlaştırıyordu. “Sende disiplinli bir tavır var, hangi birlikte görev yaptın?”

Sunho, “Hatırlamıyorum...” dedi. Yüzbaşı gözlerini kıstı. “Son iki yıldan öncesine dair hiçbir şey hatırlamıyorum.”

Ondan yaşça büyük olan yüzbaşı kaşlarını kaldırdı. “Enteresan.” Konuşmasını sürdürmeyince Sunho yanından geçti. “Demek *onu da* hatırlamıyorsun.”

Sunho’nun içine bir ürperti yayılırken olduğu yerde donakaldı.

Yüzbaşı, Sunho’nun içinde yarattığı ürpertinin farkında olmadan ya da bunu umursamadan devam etti: “Ona benziyorsun. Belirgin olmasa da yeterince benzerlik var.”

“Sen... Sen abimi tanıyorsun.”

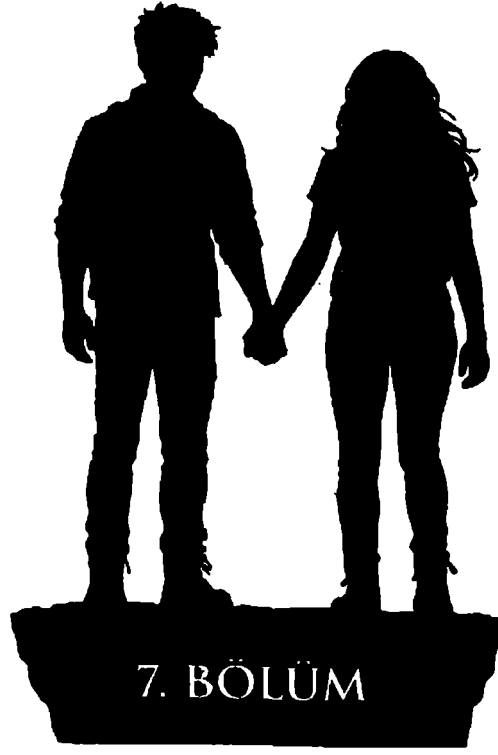
“Tanıyordum. Sekizinci Birlik’te birlikte piyade olarak görev almıştık.”

Sunho yüzbaşıya yaklaşıp yumruğunu sıktı. “Nerede?” diye sordu titreyerek. Sesinin ne kadar çaresiz çıktığını umursamadı.

Yüzbaşının gözleri yavaşça Sunho’nun gözleriyle buluştu. Şimdiye kadar ilgisiz görünen yüz ifadesi değişmiş ve yüzünden maske kalkmış gibiydi. Gözlerindeki kayıtsızlık yerini bambaşka bir şeye bırakmıştı.

Sunho, karşısında duran genç adamın ne diyeceğini daha sözler dudaklarından dökülmeden anlamıştı.

“Sen bana kızı getir, ben de sana abini bulmanda yardım edeyim.”

REN

Haebaek Dağları

Gorye Köyü

Saldırıdan sonraki günlerde, Küçük Dayı üç gün üç gece süren bir ateşe yakalandı. Ren, arabanın arkasına serilen hasırda yatan delikanlının yanından bir an olsun ayrılmadı. Öyle ki Büyük Dayı ve Mokjae, Teyze ve diğer kervan üyeleri tarafından güneş gören bir yere gömüldüğü sırada bile başucunda bekledi. İblisten kaçarken yaralananlar da olmuştu ama diğerlerinin yaşamını korumak uğruna yalnızca ikisi can vermişti. Büyük Dayı'nın başka bir yolu seçmeyeceğini *bilse de* karanlık arabanın içinde sessizce yas tuttu.

Saldırıdan sonraki dördüncü sabah, Küçük Dayı'nın ateşi sonunda düştü.

Ren, ona seslendiğinde Teyze, solgun yüzünü çevreleyen dağınık saçlarıyla alelacele içeri girdi.

Küçük Dayı'ya şöyle bir baktı ve "Gidip şifacıyı getireyim," dedi. Kısa süre sonra yaşlı bir kadınla döndü ve dar alana

eğilerek girdiler. Kadın, muhtarın annesi ve köyün şifacısıydı. Saldırı sırasında uyuyordu ve korkunç bir kâbusun ortasında uyanmıştı.

Ren, kadın Küçük Dayı'nın yanında diz çöküp elinin tersini alnına koyarken endişeyle onu izledi. "Ateşi düştü ama neden hâlâ uyanmıyor?"

Şifacı, Küçük Dayı'nın kolundan iri bir sülüğü koparıp kıvrıla kıvrıla hareket eden hayvanı bir kâsenin içine bıraktı. İnce bir bıçakla sülüğe derin bir kesik attı. Kan, serin havayla temas eder etmez pıhtılaştı. Demir kokusu, âdeta küçük arabanın içini kaplamıştı. Havada tatlımsı bir koku daha vardı. Ren, tabağa dolan kana bakakaldı, ne gördüğünü kavrayamıyordu.

Şifacı kenara çekilince, pencere aralığından süzülen ışık eğik bir açıyla kâsenin üzerine vurdu. Ren, öne eğilirken kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Pıhtılaşmış kanın içinde, bulanık bir havuzun dibine çökmüş mücevherleri andıran tuhaf parçacıklar parlıyordu ve *bu parçacıklar maviydi*. Ne bir nehrin ne de gökyüzünün mavisine benziyordu. Alevlerin içindeki, âdeta başka dünyaya ait bir maviydi.

Şifacı ürperdi. "Bu hastalık doğal değil. Dağın bu tarafında çaresi yok. Kesin bir şey söyleyemem ama şu hâline bakılırsa en fazla üç hafta dayanabilir ya da yeterli gücü varsa belki bir ay."

Teyze, birkaç dakika boyunca başı öne doğru eğilmiş bir hâlde öylece bekledi. Sonra gözlerini yerden kaldırıp şifacının avucuna birkaç madeni para bıraktı. "Bilgelğin için teşekkür ederim." Kadın fazla oyalanmadan ayrıldı.

Arabanın içi sessizdi, hem de o kadar sessizdi ki... Ren'in içi sızladı. Büyük Dayı'nın gür kahkahalarına, Küçük Dayı'nın şakacı konuşmalarına ne kadar da alışmıştı. Ren'i yıllar önce kervana getiren Teyze'ydi ama onu bu aileye sokan, kalbini çalıp kendilerine bağlayan o ikisi olmuştu.

Teyze, yanında dimdik oturuyordu. Kahverengi saçlarının arasında gümüş bir tutam süzülüyordu. Ren, küçükken saçlarının onunki gibi olmasını istiyordu; yıldızsız bir gecenin karanlığı kadar siyah ve izin verse yere degecek kadar gürdü.

Ren derin sessizliği bozdu: “*Dağın bu tarafında çaresi yok da ne demek?*”

Teyze, sanki Ren’in yanında olduğunu unutmuş gibi irkil-di. Göz ucuyla ona baktı, sonra tekrar uzaklara... “Bizi ilgilen-diren bir şey değil.”

Ren maskesini eline aldı. Büyük Dayı’nın onun için yaptığı, yanaklarına kırmızı benekler çizilmiş beyaz bir maskeydi ve Ren’in de en sevdiğiydi. Parmaklarını üstünde gezdirdi. Tanı-dık çıkıntılar, göz çukurları ve *o* harfine benzeyen ağzı huzur vericiydi.

Küçük Dayı onu korurken yaralanmış, Büyük Dayı ise hayatını kaybetmişti. Teyze’nin feryat etmesini tercih ederdi, her şey bu korkunç sessizlikten daha iyiydi. Kardeşi... kocası... Belki de Ren’i buraya getirdiğine pişmandı. *Ren*, Teyze’nin en sevdiği kişileri çalmış bir hırsızdı.

Ren, maskeyi sıkıca kavrarken Küçük Dayı derin bir öksü-rükle sarsıldı. Teyze su kabına uzandı ancak boştu.

Ren, ahşap kabı yerden alıp, “Ben getiririm,” diye bağırdı ve dışarı fırladı. Gözleri aniden gelen güneş ışığıyla kamaştığı için güçlü ışığı engellemek adına elini kaldırdı. Geçici bir ateş çukurunun çevresinden sesler yükseliyordu. Hızla basamak-lardan indi ve arabaların arasından ilerledi. Maskesini takıp iplerini sıkıca bağladı.

Kendini kimseyle konuşmaya hazır hissetmiyordu. Karşıla-şacağı soruları tahmin edebiliyordu:

Kimsin sen?

Nesin sen?

Kervandakilerin çoğu onu Teyze'nin yeğeni olarak kabul lenmiş olsa da bazıları hâlâ yabancı görüyordu. Güçlerini yalnızca ailesi biliyordu ama yine de doğaüstü hızını ve gücünü kuşkuyla izleyenler vardı. Bunların arasında Hwi'nin babası da bulunuyordu. Kim bilir arabada tek başlarına kaldıklarında Hwi'ye Ren'le ilgili neler söylemişti. Yaz boyunca tek bir günü bile görüşmeden geçirmemişlerdi. Buna rağmen Hwi bir kez bile ziyaretine gelmemişti.

Nehir, köyün doğusundaydı. Kuşlar, birkaç gece önceki dehşetten bihaber, ağaçlarda cıvı cıvı ötüyordu. Nehre yaklaşıncı suyun içindeki parlak renkli sebzelerle dolu örme sepetleri gördü. Bu sepetler, akıntıya kapılmasınlar diye iplerle taşlara bağlanmıştı. Küçük balıkları ve tatlı su karideslerini yakalamak amacıyla bambudan hazırladıkları tuzakları ise çamura yerleştirmişlerdi. Ahşap bir sandal ırmağın üzerinde bir ördek gibi hafifçe sallanıyordu.

Ren diz çöküp serin suyun yüzeyinden kabına su doldurdu. Tam kalkarken parmağına bir kıymık battı ve acıyla, kabı ırmağa düşürdü.

“Hayır!” diye bağıırıp hemen kabı yakalamaya çalışsa da akıntı çok hızlıydı. Ahşap kap bir anda gözden kayboldu. Ren, gözleri yaşlarla dolu bir hâlde öylece suya bakakaldı. Gözlerini silmek istediğinde zaten ıslak olan elleri durumu daha da kötüleştirdi. Sonunda pes edip suyun kenarına oturdu. Hepsi onun suçuydu. O gece suya atlasaydı Küçük Dayı şimdi hayat mücadelesi veriyor olmayacaktı. Uçurumun kenarındayken hissettiği korku daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. O kadar derindi ki hareket bile edememişti.

“Köyün nehrinde ağlamak ha, ne hoş. İşe yarayacağını düşünsem sana acırdım.”

Hwi! Ren başını çevirince arkadaşının suyun kenarında ayakta durduğunu gördü. Her zamanki gibi saçları sımsıkı

örülmüş, sırtına dökülüyordu ama gözleri... gözleri kırmızıydı. Tıpkı Ren'in gözleri gibi.

Sığ suya adım atıp elini ona uzattı. Ren, uzattığı elini tutup Hwi'nin onu ayağa kaldırmasına izin verdi.

İkisi de kuru toprağa basınca Ren sessizce konuşmaya başladı: "Hepsi benim suçum, Hwi. Küçük Dayı benim yüzümden yaralandı ve Büyük Dayı..." Başını öne eğdi.

Hwi uzun bir süre sessiz kaldı. Ren, yüreğinin çamurlu nehrin dibindeki taşlar gibi çöktüğünü hissetti.

"Bütün bunlar nasıl senin suçun olabilir ki?"

Ren, başını kaldırdığında Hwi'nin kaşlarını çatıldığını ve dudaklarının titrediğini gördü. "Gördüğüm kadarıyla iblisle savaştan sendin. Küçük Dayı'yla onu köyden uzaklaştırdınız."

O geceye dair hatırladıkları Ren'in zihninde canlandı. İblisle âdeta dansa dönüşen o çarpışma ve onun peşlerinde olduğunu bilerek dağlara doğru kaçışları...

"Onu sen öldürdün." Göz göze geldiler. Hwi, iblisi *gücünle* öldürdün demedi ama Ren onu anladı. "Suçlu değilsin." Hwi'nin gözlerinde gördüğü inanç Ren'in içini ısıttı.

Ren, "O zaman suçlu kim, iblis mi?" diye sordu. "O düşünemiyordu, Hwi. Yalnızca acı, öfke ve açlık hissediyordu."

"Ne yani, yaşananlardan dolayı kendini mi suçluyorsun? Hem de iblisin nereden geldiğini, neden geldiğini bile bilmeden. Ben üzgündüm, hâlâ *üzgünüm* ama aynı zamanda öfkeliyim. Sen değil misin?"

Ren, duyularının ve körelmiş zihninin bulutlu olduğunu hissetti. Hwi'nin bu sözleriye yüzüne serpilken bir kova soğuk su gibiydi. Kendine gelmeye başlamıştı. Hwi haklıydı. *Yaşananların* acısına ve bu olaydaki payına saplanıp kalmış, iblisin Gorye Köyü'ne nasıl ve hangi korkunç yerden geldiği aklına bile gelmemişti.

Dağın bu tarafında çaresi yok...

Hwi'nin elini tuttu. Yolunu aydınlatan arkadaşıyla birlikte koşmak için bacaklarında güç buldu. "İblise ne oldu? Bayıldık-tan sonrasını hiç hatırlamıyorum. Ertesi sabah gözlerimi açtığımda arabadaydım."

"Kervan lideriyle birkaç kişi, seninle Küçük Dayı'yı bulmak için gittiler. Köylüler iblisin be... bedenini aldı. Muhtarın evinin arkasındaki kulübede saklıyorlar."

"Hwi, onu görmem lazım, cesedi görmem lazım." Belki nereden geldiğine dair ufak bir iz bulabilirdi.

Kız başını salladı. "Seninle gelirim."

Hwi haklıydı, öfkeli olması gerekiyordu. Yas, barış zamanında tutulmalıydı. Şimdi, cevaplar arıyordu ve Küçük Dayı'yı kurtarmak istiyorsa harekete geçmeliydi.

Köye batıdan girip merkeze doğru ilerlediler. Ren, maskesini takıp iplerini başının arkasında bağladı. Kimsenin onu tanıyıp durdurmasını istemiyordu. Aşına olduğu bu ağırlık yalnızca kimliğini değil, düşüncelerini de saklıyordu.

Muhtarın evinin etrafı taş duvarla çevriliydi. İçeri girmek için duvarı aşması yeterliydi. Ren, kayalarda tutunacak yerler bularak önce kendi tırmandı. Ardından Hwi'nin tırmanmasına yardım etti.

Kulübe, hizmetlilerin kaldığı bölümün arka tarafında, mutfakın yanındaydı. Eğilerek ve bir saklanma yerinden diğerine koşarak fark edilmeden kulübeye ulaşmayı başardılar.

Hwi, "Gözcülük yapacağım," dedi. Ren kulübenin kapısından sessizce girip kapıyı kapattı.

Güneş ışığı ahşap duvarların aralıklarından süzülerek örme sepetlerin ve eski tarım aletlerinin üzerine vuruyordu. İçeride öyle kötü bir koku vardı ki Ren, burnunu kapatmak zorunda

kaldı. Maskesi kokuyu az da olsa engellediğinden memnundu. Olayın üzerinden dört gece geçmişti ve ceset çürüyordu.

Biri iblisi hasırla örtmüştü, kanının aktığı yerlerde koyu lekeler vardı.

Ren çakıl taşlarının sesini duyup ürperse de Hwi, hiçbir işaret vermedi. Ses, biraz sonra uzaklaştı. Ren, hızlıca cesede yaklaşp yanına eğildi ve hasırı kaldırıp bir kenara fırlattı.

Geriye doğru sendeledi. Gösteri sanatçısı olmanın getirdiği hızlı refleks eğitimi olmasaydı çığlık atabilirdi.

Ceset... yanmıştı. Derisi katran siyahına dönmüş, pul pul dökülüyordu. Hafızasındaki iblise neredeyse hiç benzemiyordu.

Bunu gümüş ışık yapmıştı. Bunu *Ren* yapmıştı.

Şaşkınlığı, yerini tuhaf bir farkındalığa bıraktı. İblisle karşılaştığında kendinden en az iki kat daha uzundu.

Kömürleşmiş cesetse daha küçüktü. Bileklerinden biri kesilmişti. Diğer vücutunun altındaydı. Yüzünü buruşturup ayağıyla cesedi sertçe dürttü. Kol aniden dışarı doğru döndü. Elindeki parmaklar sivri değil, yuvarlaktı.

O aslında iblis değildi... bir insandı.

Sonra içeri ilk girdiğinde göremediği, gölgelerin sakladığı şeyi fark etti. İblisin kömürleşmiş bedeninin yanmış kısımlarından, damarlarında dolaşan kanı belli belirsiz parlıyordu.

Maviydi.

Ren arabaya dönerken, içeriden Teyze'nin sesini duydu. Küçük Dayı uyanmış mıydı? Apar topar merdivenlerden çıktı. Teyze'nin ritmik konuşma tarzını hemen fark etti. Küçük Dayı'ya bir hikâye anlatıyordu. Teyze ile Küçük Dayı'yı hep

kendi teyzesi ve dayısı gibi düşündüğünden, Küçük Dayı'nın aslında Teyze'nin kardeşi olduğunu unutmuştu.

Teyze'nin, Küçük Dayı'nın alnından bir tutam saç nazıkçe kaldırmasını izledi.

Anlattığı hikâye bilindik olsa da hiç sahnelemedikleri Oduncu ile Göksel Peri masalıydı

“Uzun yıllar önce ormanın kıyısında yaşayan bir oduncu varmış.” Teyze'nin sesi yumuşak ve hüzünlü geliyordu. “Bir sabah avlanmaya çıkmış ve ağaçların arasında hızla koşan bir geyik görmüş.

“Büyük yayını çekip attığı okla geyiği bacağından vurmuş ama öldürmeye giderken geyik konuşmuş: *Göksel perilerin kanatlarını çıkarıp arınmak için yıkandıkları bir yer biliyorum. Seni oraya götüreceğim, belki biri eşin olur.* Oduncu, geyiğin yarasını sarıp serbest bırakmış. Geyik de sözünü tutup onu, ıslıl ıslıl bir havuza götürmüş. Üç göksel peri, pelerini andıran kanatlarını çıkarmış, havuzda yıkanıyorlarmış. Oduncu, en genç ve en güzel olan perinin kanatlarını çalmış.”

Ren, “Ne kadar zalim!” diye araya girdi.

Teyze, sanki başından beri Ren'in onu dinlediğinin farkındaymış gibi hiç irkilmemişti. Göz göze geldiler. Bir süre Ren'e baktı. Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Sonunda, “Erkekler, kanatları olan kadınlardan korkar,” dedi.

Ren, yanıtı bildiği hâlde sordu: “Sonra ne olmuş?”

“Kardeşleri kaçsa da o peri, Yüzen Dünya'ya dönememiştir.”

Yüzen Dünya. Bu isim Ren'in zihninde, vahşi çiçeklerle bezenmiş çayırlar, bulutları yansıtan tertemiz göller ve ay gibi beyaz bir saray canlandırıyordu...

Hem inanılmaz güzeldi hem de kemik sızlatan bir umutsuzluğun hâkim olduğu bir yerdi. Ren'in geldiği yerdi.

Teyze, ayağa kalkarken, “Bu konuyu bir daha konuşmayacağız,” dedi. “Beni iyi dinle. Kervan bu gece yola çıkacak. Wook’un ateşi düştüğüne göre artık taşınabilir. Işık, dağların ötesinden görülebilecek kadar parlaktı. Kesin görmüşlerdir. Seni almaya gelecekler.”

Ren’in, *onların* kim olduğunu sormasına gerek yoktu. On yıl önce kaçtığı kişilerdi. *Sareniyalılar*.

Uslca, “Bu gece,” diye onayladı Ren.

Teyze, Ren’in ellerinde tuttuğu su dolu kaba baktı. Ren ve Hwi, iblisin cesedini inceledikten sonra su almak için nehre gitmişlerdi. “Gitmem lazım,” dedi Teyze. “Kervan liderleri, ayrılışımızı görüşmek üzere köyün önde gelenleriyle buluşacak. Uzun sürmez. Ben dönene kadar Küçük Dayı’ya göz kulak ol.”

Teyze bastonunu alıp arabadan çıkarken Ren, “Olacağım,” diye söz verdi. Arkasında birleştirdiği parmaklarını açmadan önce yirmiye kadar saydı. Ardından hızla harekete geçip nehirde islanan eteğini ve kısa ceketini çıkardı.

Kostüm sandığını karıştıran Ren, en sade kıyafetleri seçip belinden bağlanan bol bir pantolonu giydi. Koyu yosun yeşili olan ceket de ona uyuyordu. Giyindikten sonra kalın ve kare bir kumaş aldı. Kumaşı yere serip eşyalarını, iç çamaşırlarını, tarak ve saç kurdelelerini dizmeye başladı. Bitirdiğinde kumaşın dört köşesini ortada birleştirip sıkıca bağladı. Flütü ve kâğıt yelpazesıyla birlikte her şeyini oyuncu çantasına sıkıştırdı. Son olarak Büyük Dayı’nın son hediyesi olan kırmızı şemsiyesini aldı.

Küçük Dayı’nın yanına eğildi ve parmaklarını yanağına bastırdı. Ardından ışığına uzanıp -rüzgârı yönlendirebildiği gibi yüzeysel yaraları da iyileştirebiliyordu- onu iyileştirmek ve uyandırmak için gücünü kullandı ama Küçük Dayı, daha önce defalarca olduğu gibi yine uykuda kalmaya devam etti.

Bu durumda Ren büyüüne güvenemezdi. Gözleri hızla yaşlarla dolsa da ağlamamayı başardı.

Sessiz ama kararlı bir sesle, "Gidiyorum," dedi. "O iblisin nereden geldiğini, seni hasta eden şeyin ne olduğunu ve çaresini bulacağım."

Bu *sözü* ne pahasına olursa olsun tutacaktı.

Hwi dışarıda onu bekliyordu. Sarılı bir paketi eline uzattı.

"Mümkün olduğu kadar ço... çok yiyecek topladım. Arada durup bir şeyler de toplarsan en az birkaç gün idare eder."

Ren, yolculuğa çıkarken Hwi'nin kendini uğurlamasına minnettar olarak hediye kabul etti.

"Keşke ben de senin kadar ce... cesur olabilseydim," dedi Hwi.

"Kendimi pek cesur hissetmiyorum." İblisin nereden geldiğini bulmak ve bir tedavi aramak için gidiyordu. Elbette bir de peşine düşen güçler, kervana zarar vermesin diye.

"Tam da bu yüzden cesursun, anlamıyor musun? Korksan da mücadele etmeyi bırakmıyorsun. En karanlık, en dikenli ve çalıyla dolu yolu seçiyorsun. Çünkü doğru yol o."

"Ah, keşke ben de güneşli yolu seçebilseydim," diye iç çekti Ren. "Orada, durup yemek yiyebileceğim, çayırlarında uyuklayabileceğim bolca yer olurdu."

Hwi kıkırdadı. "Seni özleyeceğim, Ren ama uzun sürmeyecek. Yakında tekrar görüşeceğiz."

"Elveda, dostum. Onlara benim için göz kulak ol." *Küçük Dayı'ya. Teyze'ye.* "İlacı bulduğumda vadide buluşuruz." *Evde...*

Ren yüzünü, devasa ve neredeyse ulaşılmaz görünen dağa çevirdi. İblis, dağın diğer tarafından gelmişti. Yani bir zamanlar insan olan iblis. Bir insanı iblise dönüştüren şey ne olabilirdi?

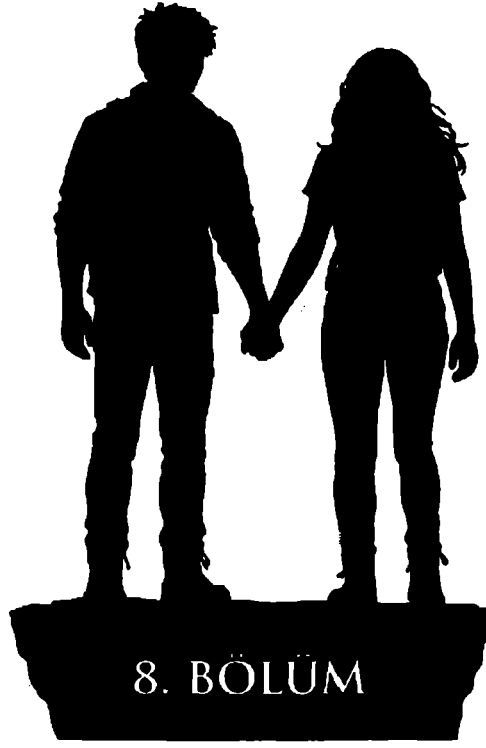
Doğa dışı bir şey, *kötü bir şey*... Sevdiklerini kurtarmak adına o kötülükle yüzleşmek zorundaydı.

Böylesi bir meydan okuma Ren'in nefesini kesiyor, adım atacak gücü kendinde bulamamasına neden oluyordu. Ancak ağır ağır da olsa yine de o adımı atacaktı. Son bir kez kervana baktı ve dönüp ağaçların arasında kayboldu.

İKİNCİ KISIM

IŞIĞIN DOĞUŞU

JAEIL

Yeraltı Dünyası

Üçüncü Bölge, Tren İstasyonu, İç Halka

Jaeil, tren istasyondan ayrılırken geri dönülmez bir yanlış yaptığı duygusuna kapıldı.

Bunun yaptığı planla ilgisi yoktu. Verilen zamanda yapabileceğinin en iyisini yapmıştı. Işığı görüp göğsünde çınlayan bir çan gibi yarışın başladığını anladığından bu yana bir haftadan az bir süre geçmişti.

Sorun planda değilse belki de oyunculardaydı. Bo Dan'ın mekânında tanıştığı beş kişi yeterince donanımlıydı. Kızı bulup Yeraltı Dünyası'na geri getirecek kadar beden gücü ve muhtemelen zekâları vardı. Onun hayatta kalmasını sağlayacak kişiye *Jaeil* dı.

İçlerinden biri hariç hepsini trene binerken izlemişti. İki paralı askeri, Sana'nın pek de güven vermeyen bir tanıdığı önermişti. İhtiyar kadınıysa kendi çağırmıştı çünkü kadın, tanınmış bir ödül avcısıydı. Yüzünde yanık izi olan adam

gelmemiştir. Ödülü en çok o istiyor gibi görüldüğünden Jaeil bu duruma şaşırmıştı.

Son olarak bir kılıç ustası vardı. Sunho istasyona çok geç geldiğinden Jaeil, onun fikrini değiştirdiğini düşünmüştü. Trenin kalkış düdüğü çaldığı sırada, karanlığın içinden çıkıp parlak fenerlerin aydınlattığı perona adımını atmıştı. O anda bile neredeyse görünmez gibiydi. Jaeil, onu kırmızı atkısı sayesinde tanıyabilmişti. Trene binen son yolcu Sunho olmuştu.

İstasyona vardıkları sırada şef onlara ikramda bulunmuştu. Jaeil'in karşısında oturan yardımcısı, çay ve tatlıdan oluşan tepsiyi masanın üstünden ona doğru itti.

"Sen gidemezdin, o kolla mümkün değildi," dedi Sana, alçıya alınmış koluna bakarak. "Biliyorum o trende olmayı her şeyden çok isterdin. Ne de olsa istediğin sonuca varmanın tek yolu, kendi işini kendin görmek."

"Bu işi diğerlerinden daha iyi yapabileceğimi nereden çıkarıyorsun?" diye sordu Jaeil merakla.

Sana, kupasından höpürdeterek bir yudum aldı. Jaeil onun içtiği şeyin çay olmadığından şüpheleniyordu. Ceketinin cebinde böyle zamanlar için hep bir içki matarası taşırdı.

"Belki de gitmemen iyi oldu." Sandalyesine öyle bir yaslandı ki Jaeil düşmemesine şaşırdı. "O trende neredeyse yüz tane kiralık katil ve paralı asker vardı."

Jaeil yüzünü buruşturdu. Trene binerken hepsini bu koltuktan izlemişti. Generalin kendi adamlarını göndereceğini bilse de gördüğü *kalabalığa* o bile şaşırmıştı.

"Hepsini bir yere tıkamak... En akıllıca tercih gerçekten bu muydu?" diye sordu Sana. "Patlaması an meselesi olan bir barut fıçısı gibi bu."

Jaeil başını iki yana salladı. "Başka çarem yoktu. Işık doğrudan dağların ardından geldi. Yaya gitmek bir ay sürer, atla

gitmek bile haftalar alır. Tren hepsini üç gün içinde Seorawon'a ulaştıracak."

Askerlerini kuzey sınırına bir savaş uçağıyla gönderebilirdi ama uçağın düşürölme riskini göze alması mümkün değildi.

"Ya o çocuk?"

Jaeil göz ucuyla yardımcısına baktı. Aralarındaki yaş farkı çok değildi.

"Hemen yüzünü ekşitme. Ne demek istediğimi biliyorsun. Dış Halka'dan birine neden güvenesin? Bo Dan fırsatçı herifin teki ve tüm derdi cebini doldurmak."

Gerçekten neden güvenmişti? Para sorun değildi, istese yüz tane paralı asker tutabilirdi ama sayı sorunu çözmezdi.

Sunho, diğerlerinden farklıydı. Her şeyden önce o, profesyonel bir suikastçı değildi. Jaeil onunla karşılaştıktan hemen sonra bir rapor istemişti. Hazırlanan rapor iki yıl öncesinden başlıyordu ve birkaç kısa cümleden ibaretti. Daha öncesine ait kayıtlar ya silinmiş ya da hiç var olmamıştı. Orduda görev yaptığına dair herhangi bir kayıt yoktu.

Her şeye rağmen Jaeil, delikanlının *abisini* hatırlıyordu. Bu gerçektir. Sayısız askerle birlikte savaşmış ve çoğunun yüzünü unutmuştu ama Junho'yu hatırlıyordu. Çünkü sürekli konuşurdu, bu özelliği unutulmazdı ve tahammül edilmesi çok güçtü.

"O çocuk paradan başka bir şeyin peşinde," dedi Jaeil. "İnsan, paradan fazlasıyla motive olursa risk alır. Kader de anlatacak hikâyesi ve gözü kara olanları sevip yardım eder."

"Demek ki kader seni de seviyor."

"Seviyorsa da bunu göstermek için tuhaf yollar seçiyor." Jaeil bir fincan çay aldı. Hafifçe çalkalayıp dudaklarına götürdü. Kolu ağrıdan sızhyordu. "Bugün trene binen en ilginç yolcular paralı askerler değildi. Dikkatini çekti mi, bilmiyorum..."

Sana'nın sandalyesi sertçe yere sürttü. "O olduğunu düşünsem de emin olamadım. Bakanların hepsi birbirine benziyor, sıkıcı ihtiyarlar." Derin bir iç çekti.

Jaeil, tuttuğu kişilerin trene bindiğinden emin olmak için istasyona gelmişti ama bir Sarenia soylusunun gizlice şehirden ayrılışına tanık olmayı hesaba katmamıştı.

Dokuzuncu Bölge'den sorumlu Bakan Jo, yalnızca siyah cübbeli bir muhafız eşliğinde birinci sınıf vagonlardan birine binmişti. Şehirden ayrılması şaşırtıcı değildi ama zamanlaması manidardı. Işık Festivali'ne yalnızca iki hafta kalmıştı. Sarenia soyluları bu dönemde, Yüzen Dünya'nın ay ışığıyla yıkanmış saraylarında, Yeraltı Dünyası'nda yasaklanmış olan sefahatlerini doyasıya yaşamak üzere toplanır ve gösterişli partiler düzenlerdi. Festival süresince Bakan Jo'nun daha seçkin üyelere ev sahipliği yapması beklenirdi.

"Gitmesinin pek çok sebebi olabilir," dedi Sana. "Belki ciğerleri kötüleşmiştir ve kır havası almak istiyordur. Belki de İşgal Altındaki Topraklar'da sevgilisi vardır. Tabii bu senin anlayabileceğin bir şey değil."

"Bakanlar maiyetleriyle seyahat eder." Jaeil onun sözlerini duymazlıktan geldi. "Belli ki gittiğinden kimsenin haberinin olmasını istemiyor."

Jaeil, iç çekip fincanını masaya bıraktı ve sandalyesine yaslanıp gözlerini kapadı. Belki de bu meseleye boşuna kafa yoruyordu. Aslında savaşı etkilemediği sürece soyluların ne yaptığını pek önemsemezdi.

Annesi soylu, zayıf ve acınası bir klanın dokuzuncu ve istenmeyen kızıydı. Bu kan bağı sayesinde Jaeil da bir soylu sayılsa da bunu unutmak adına elinden geleni yapıyordu.

Sana, "Bu trene binmek için gerçekten de *en kötü* günü seçti," diye ağır ağır mırıldandı.

Kapı sertçe çalındı. Üzerinde Sareniya üniforması taşıyan bir adam salona girip selam vermek üzere eğildi. “Yüzbaşı.”

Jaeil onu tanımıyordu ancak şehirdeki asayişten sorumlu askerî bölük, diğerlerinden daha sık personel değiştirirdi.

“Ne oldu?” diye sordu Jaeil.

“Evinize hırsız girmiş. Yakalandı ama...” Bakışlarını Jaeil’a çevirdi.

Sana araya girdi: “Ama ne?”

“Çalışma odanızda ciddi hasar var, efendim. Bazı eşyalarınız tahrip olmuş. Kitaplar, tablolar ve...” Adam tereddüt etti. Son nesnenin önemli olup olmadığından emin değilmiş gibiydi. “...bir tüy.”

Jaeil sessizce ayağa kalktı.

Sana, Jaeil’ın arkasından giderken hafifçe çaylağın omzuna dokundu. “Bizimle gelsen iyi olur.”

Jaeil’ın evi birinci bölgede, Hagye Askerî Üssü’nün içinde yer alıyordu. Sana ve askere, “Burada bekleyin,” dedi.

Çalışma odasına adım atar atmaz kandırıldığını anladı. Odanın arkasındaki büyük masa da duvarı kaplayan kitaplık da yerli yerindeydi.

Kapı yavaşça kapanıp antreden gelen ışığı kesti. Bu bir tuzaktı.

Zaten tahmin etmişti. Çünkü evinde birkaç silah dışında değerli şeyler bulundurmazdı. Odasındaki en değerli eşyası olan büyükbabasına ait kılıç da masanın üzerinde duruyordu. Tabii asıl ipucu etrafını saran derin sessizlikti. Yüksek rütbeli bir subayın evine hırsız girmişse, askerî üssün harekete geçmemesi mümkün olamazdı. Oysa kapının dışında, korkuyla bekleyen çaylak dışında bir kişi bile yoktu.

Sana, hemen arkasından, “Tanrıça aşkına, burası ne kadar karanlık!” diye seslendi. “Işığı yaksan olmaz mı?”

Jaeil’in kalbi hızla çarpmaya başladı. Sana, peşinden içeri girmişti. Hızla döndü, “Sana...”

Bir vücut halının üzerinde yuvarlanıp ayaklarının dibinde durdu. Yüzü yaralarla dolu paralı asker, donuk gözlerle ona bakıyordu.

Jaeil başını gölgelere çevirdi. Sarenia İmparatorluğu’nun generali, odanın köşesinde ayağa kalkmıştı. Karanlıkta, devasa bir figür gibi ağır ağır yükseliyordu.

Jaeil bakışlarını hemen yere indirdi.

“Beni hayal kırıklığına uğrattın oğlum. Bana ihanet edersen, en azından bunu fark etmemem için çabalamalısın.”

Babasının yaklaştığını duymasa da hissetti. Varlığı bile havanın ağırlaşmasına yetmişti. Zaman sanki daha yavaş akıyordu ancak bunun yalnızca zihninin bir oyunu olduğunun farkındaydı. Düşmanları aksini düşünse de General Iljin’in herhangi bir gücü yoktu.

“Şimdi.” Sesi o kadar yakındı ki nefesini yüzünde hissetti. Ürperdi. Jaeil normalde de üşürdü fakat babası yanındayken olduğu kadar değil. “Şimdi cezalandırılman gerek.”

Jaeil, ne kadar acıya dayanabileceğini anlamak için yeterince dayak yemişti. Onu döven tek kişi general değildi. Cephede defalarca yaralanmış, iki kez karnı kılıçla yarılmış ve kolu iki yerden kırılmıştı.

Buna rağmen babası yumruğunu kaldırdığında, o ilk hava akımını hisseder hissetmez irkildi.

Donuk bir gürültü duyarken bir an için ne olduğunu anlayamadı. Acı hissetmemişti. Hemen sonra, Sana yere yığıldı.

Jaeil etrafından saygı görürdü, hayranlık uyandırırıldı ve ondan *korkulurdu* ama Sareniya ordusunun generalinin karşısında sadece bir çocuk, bir oğuldu. Güçsüzdü.

Gözünü kırpmadan önüne bakmaya devam etti. Sana'ya bile dönüp bakmadı. General, zayıflık gösterenlerden nefret ederdi.

General kapıya doğru yöneldiğinde Jaeil sessizce, "On yıl önce öldüğünü söylediğinde sana inanmıştım," dedi. "O suikastçıları göndermeseydin hâlâ inanıyor olurdum."

"O mu?" diye sordu Jaeil. Bu soru, kendini yine çocuk gibi hissettirmişti ve Jaeil bundan nefret ediyordu. "Kız hayatta mı?"

"Öyle görünüyor ama çok uzun sürmeyecek."

Jaeil başını salladı. "Bu sefer başarılı olacağından ya da doğru kişiyi bulduğundan nasıl emin olabiliyorsun?"

Babası, ona bakarken gözünü bile kırpmadı. Bakışları ürktücü derecede donuktu. "Bir kişiyi aradığımızı kim çıkardı?" Jaeil, babasının ne yaptığını o an anladı. "Trende bulunan her paralı asker tarife uyan her bir kız için bin sikke alacak."

Yüzlerce kız öldürülecekti. Bu bir *katliam* olacaktı.

General, Jaeil'in omzundaki rozete başparmağıyla hafifçe dokundu. "Yüzbaşı... Güçlüsün ve bunu hak ettin, Jaeil ama yumuşak bir kalple asla kazanamazsın."

Babası odadan çıkana kadar bekledi. Sonra masaya yaklaştı.

"Yüzbaşı?" Sana, yanı başında duruyordu ve burnundan kanlar akıyordu. "İyi misin?"

Bunu, onun sorması komikti.

O sırada biri daha çalışma odasına girdi. Çaylak asker sendeleyerek dizlerinin üstüne düştü.

“Yüzbaşı, beni affet. General ailemle tehdit etti, çaresizdim.”

Jaeil elini masaya uzattı. Parmakları nazikçe kılıcın yüzeyinde gezindi. Bu bir aile yadigârıydı.

“Evimde bir hırsız olduğunu söylemiştin ve bu yalan değildi.”

Çaylak asker soluk soluğaydı. “Teşekkür ederim, teşekkür ederim...”

“Babam, en büyük hırsızdır.” Kılıcın kabzasını kavradı. “Çünkü koca bir dünyayı çaldı.”

Kılıcı savurup tek hamlede genç adamın boğazını kesti. Asker can çekişerek yere serildi, değerli halılar kanla kaplandı.

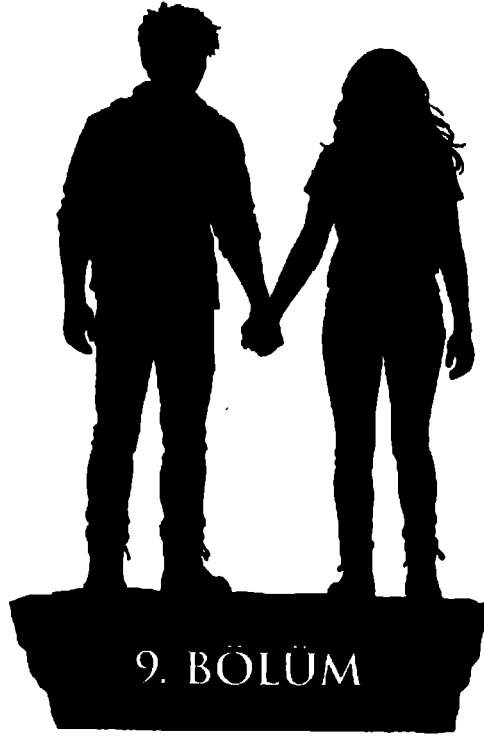
“Yüzbaşı!” diye sitem etti Sana. “Onun suçu yoktu.”

“Evet, yoktu ama babamdan, benden daha çok korkuyordu. Yoksa bana yalan söyleyemezdi. Suçlu olan benim.”

Kılıcı bir bezle silip yeniden masanın üzerine koydu. Sonra döndü ve askerin cesedinin üzerinden geçerek sert adımlarla odadan ayrıldı.

Kapının önünde korkuyla bekleyen uşağına döndü.

“Hizmetkârları çağır. Yeni bir halıya ihtiyacım var.”

SUNHO

Yeraltı Dünyası

Sareniya Sınırının Altında

Duvar'ın diğer tarafındaki tünelden çıkarken trenin düdüğü öttü. Şehri geride bırakırken hızlanmaya başlamıştı. Sunho, pencere kenarındaki koltuğundan önünde süzülen manzarayı izliyordu. Çorak ve dümdüzdü, uzaklardaysa küçük kasabaların ve yerleşimlerin ışıkları parlıyordu. Vakit öğleyi geçmiş ve zaman ilerlemiş olsa da Duvar'ın dışındaki dünya gölgeler içindeydi. Çünkü Yüzen Dünya'nın sınırı, Yeraltı Dünyası'nın çevresinin birkaç mil ötesine uzanıyordu. Ufuk çizgisi boyunca uzanan buğulu bir parıltı seçilebiliyordu. Güneş ışığıydı bu. Uzun uzun bakmadı, nasılsa yakında o ışığın içinde olacaktı.

Duvar'ın birkaç mil dışında maden kampları vardı. Dört taneydi ve Yeraltı Dünyası'nın kuzeydoğu, kuzeybatı, güneydoğu ve güneybatı köşelerinde bulunuyordu. Mithril buralar da çıkarılıp fabrikalara taşınıyordu. Kampların en ilgi çekici

yapılarıysa kulelerdi. İskelelerle desteklenmiş bu yapılar, Yüzen Dünya'nın alt yüzeyinde bulunan madenlerin en derinlerine kadar uzanıyordu. Amaçları ekipman ve makineleri yukarı kaldırmak, değerli cevheri bir dizi makara ve denge ağırlığı sistemiyle yüzeye taşımaktı. İşçilerin kulelere çıkmasını sağlayan mekanik asansörler vardı ama hiçbir zaman yüzeyden otuz metreden daha yukarı çıkarılmazlardı. İşçilerin asıl görevi malzeme taşımayı denetlemektir. Madenlerde çalışanlar, Yüzen Dünya'nın altındaki hava fırtınalı olduğundan, kuvvetli rüzgâra dayanıklı özel hava uçaklarıyla seyahat ederdi. Sunho bazen evinin çatısından, iskelelerin sallandığına şahit olurdu ancak hiçbir zaman devrilmezlerdi.

Tren maden kamplarını geride bırakırken Sunho, en yakın kuleye bakmak için öne doğru eğildi. Çayevinden gelen ve karşısındaki koltukta oturan yaşlı ödül avcısı kıkırdadı. Muhtemelen Sunho'nun Duvar'ın dışına hiç çıkmamış olduğunu tahmin etmişti.

Sunho'nun yanakları kızarıırken kadın kahkaha atmaya başladı. Atkısıyla başını saklayıp vagonun koridorundan trenin arkasına doğru ilerlemeye başladı.

Dikkatini toplaması gerekiyordu. Diğerleri kadar avantajlı değildi. Daha önce Duvar'ın dışına çıkmış olsa bile -ki askerlik yaptığı sırada muhakkak çıkmış olmalıydı- nasıl bir yer olduğunu ve orada kendisini nelerin beklediğini hatırlamıyordu. Hafıza kaybı çoğu gün can sıkıcı olsa da bu durumun görevde başarılı olmasını engelleyebileceği düşüncesi daha da sinir bozucuydu.

Vagonun kapısını aralayınca sert bir rüzgâr esti ve geriye doğru sendeledi. İki vagonu birbirine bağlayan üç tane bağlantı vardı. Altlarındaki tekerlekler ray üzerinde şiddetle dönüyordu. Ufacık bir yanlış adımlamayla trenden düşüp tekerleklerin

altında ezilebilirdi. Hızla boşluktan atlayıp sonraki vagonun kapısını çekerek açtı.

İçeri girdiğinde bir düzine gözün üzerinde gezindiğini ve onu değerlendirdiğini hissetti. Önceki vagonda da durum farksızdı. Bo Dan'ın mekânındayken kızın peşinden yirmi paralı askerin gönderileceğini tahmin ediyordu fakat şimdi bu sayının daha fazla olabileceğinden şüphelenmeye başlamıştı.

Dar koridorun iki yanına dizilmiş ahşap sıralar trenin alçak uğultusu eşliğinde birbirine çarparak gıcırdıyordu. Sunho, atkısını yukarı çekip temkinli adımlarla ilerledi. Aradığını sondan bir önceki sırada buldu. Kılıcının kemerini çözüp boş koltuğa oturdu. Duvara asılmış olan tren güzergâh haritasına baktı. Son durakları, Nakjin Nehri'nin kıyısındaki İşgal Altındaki Topraklar'ın en kuzey ucunda yer alan Seorawon şehriydi. Tren, doğudan yükselen ışığın görüldüğü noktayı geçip devam edecekti. Kaybedilen zaman hava gemisinde telafi edilecekti. Haritaya göre, gemi dağların en alçak noktasından ve Seorawon'a en yakın yerden geçip güneye yönelecekti.

Bir cisim yuvarlanarak gelip ayağına çarptı. Ne olduğuna bakınca küçük bir tahta oyuncak olduğunu gördü. Dikkatle eğilip aldı. Oyuncak, trenin lokomotifinin küçültülmüş bir versiyonuydu ve bacası kırmızıya boyanmıştı. Oyuncağı inceleyen bir tekerleğinin eksik olduğunu fark etti.

Arkasında yumuşak bir nefes sesi duydu. Döndüğünde koltuğunun arkasına yapışmış olan küçük bir çocuk gördü. Bir an ona Haru'yu hatırlatsa da bu çocuk, komşusundan küçüktü. Tahminen dört yaşındaydı.

Dikkatle ayaklarının etrafına baktı ve eksik tekerleği duvarla ahşap sıra arasına sıkışmış hâlde buldu. Yerden alıp oyuncacağı taktı ve tam yerine oturttu. Oyuncağı bir kez çevirdi ve tekerlek dönünce gülümseyerek düşmüş dişini ortaya çıkaran çocuğa treni verdi.

Bu sırada vagonun arka kapısı gürültüyle açıldı.

Bir grup serseri koridor boyunca ilerlemeye başladı. Yolculara ters ters bakıyor, biri önlerinden kaçınca gülüyorlardı. Trende oldukça fazla sayıda paralı asker olsa da yolcuların çoğu sivildi. Sunho gruptaki iki kişiyi tanıyınca gerildi. Pençe ve Hançer. İsimleri sıradandı ama Dış Halka'nın en acımasız çetesine bağlı, sadist katillerdi.

Sunho, başta o kızın kim olduğuyla ilgilenmemişti. Çünkü kim olursa olsun peşine düşecekti ama şimdi, merak etmeye başlamıştı. Çizimdeki yüz hatlarını ezberlemişti. Gözlerini kapattığında, kızın yüzü gözlerinin önüne geliyordu. Koyu gözler, ok gibi düz kaşlar ve yay gibi kıvrılmış dudaklar... Acaba soylu birinin mi kızıydı? Birinin ona bu kadar kin besleyeceği, peşine yüz paralı asker takacağı kadar ne yapmış olabilirdi? Her şeye rağmen yüzbaşı için bu durumun tam tersi geçerliydi. Onları, kızı kurtarmak amacıyla göndermişti.

Başı ağrıyordu. Tam da bu yüzden Sareniya işlerine karışmazdı. Yaptıkları işler karışık ve anlamsızdı.

Katiller grubu diğer vagona doğru ilerlemeye devam edince, yerinden kalkıp ters yöne gitti. Trendeki son vagon, yük vagonuydu. Tavanda, yüzlerce istiflenmiş sandığın üstünde bir fener asılıydı. Sandıkların çoğunda İşgal Altındaki Topraklar'da gönderilecekleri yerlerin yazdığı etiketler vardı.

Sandıkların olduğu yerden dönerek vagonun arka tarafına yöneldi ve kapıyı açtı. Bu sefer derisini delip geçen rüzgâra karşı hazırlıklıydı. Trenin sonuna ulaşmıştı. Bir an durup gözlerinin önüne serilmiş ıssız manzaraya baktı. Her şey sessizdi ve soluk bir maviyle örtülmüştü. Uzaktaki kuleler, bir tanrıçanın kolları gibi Yüzen Dünya'nın üzerinde yükseliyordu.

Karanlıkta ilerleyen tren birdenbire ışığa daldı.

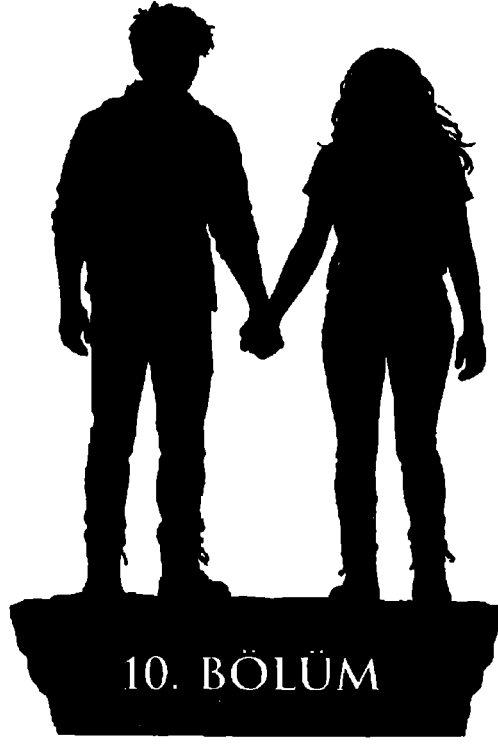
Sunho, parlak ışığa karşı kolunu kaldırırken kalbi hızla atmaya başladı. Bakışlarını gökyüzüne çevirdi.

Yüzen Dünya ufuk boyunca uzanıyordu. Doğusunda bir şelale akıyor; su, güneş ışığıyla parıldıyordu. Yeşilliklerin arasından gümüş renkli gözetleme kuleleri yükseliyordu.

O güzel topraklara bakarken kalbinde bir sızı hissetti, tanısa da kaynağını bulamadığı bir duygu... *Hatıralar akıldan silinebilirdi ama kalpten asla.*

Göğsüne bıçak gibi saplanan bu his de neydi?

Nefreti andırıyordu...

REN

Haebaek Dağları

Ren, Gorye Köyü'nden ayrıldıktan sonra, Küçük Dayı'nın başucunda nöbet tutukları gecelerden birinde köyün şifacısının anlattıklarını hatırladı. Dediklerine bakılırsa dağların içinden karşı tarafa açılan bir tünel vardı. İki büyük kayanın arasındaki açıklığı buldu. Çok dar olduğundan, önce eşyalarını ayaklarıyla itmek zorunda kaldı. Ardından sürünerek içeri girdi ve sertçe toprak zemine düştü.

Bir tüneldeydi. Bir tarafı kapalıydı ancak diğer tarafı sanki sonsuzluğa uzanıyordu.

"En azından dağın *üstünden* gitmiyorum," diye söylendi kendi kendine. Sesi yankılanıp hayalet gibi kulaklarında çınlarken ürperdi. Yükseklik korkusu olduğundan dağın üstünden ilerleyemezdi. Tünel, büyük kayaların bulunduğu başka bir mağaraya açılıyordu ve Ren'i geçmesi için tırmanması gerekiyordu. Teyze'nin sıkı eğitimine minnettar bir şekilde, tırmanmak için sıçrayıp tepeye tutundu ve kendini yukarı çekti.

Tüneller labirent gibiydi, âdeta gücünü, çevikliğini ve dayanıklılığını sınıyordu. Büyük kayaların arasından sırtı ve göğsü sıkışarak geçmesi gereken yerler oluyordu. Bazı yerlerdense beline bağladığı iple eşyalarını arkasından sürükleyerek önünde bir çıkış yolu olup olmadığını bile bilmeden, karnının üstünde sürüne sürüne geçmesi gerekiyordu. Bazen de ilerlediği yol tıkalı oluyor, geri dönmek zorunda kalıyordu.

İstese doğru yolu bulmak için sihrini kullanabileceğini, kendini doğru tarafa yönlendirebilecek bir rüzgâr çağırabileceğini bilse de bunu düşünmek bile huzursuz olmasına neden oluyordu. Güçleri geçmişe bağlıydı ve onları ne kadar çok kullanırsa kimliğini korumasının o kadar zorlaşacağını biliyordu. Bildiği, güvende hissettiği, kendini seven ve sevgiyle bağlı olduğu, yanlarında mutlu hissettiği ailenin bir parçası olmaktan zaten uzaklaşıyordu. Onlarla arasındaki bağı, tüm bunlar sona erdiğinde evine geri dönebilmek için mümkün olduğunca uzun süre korumak istiyordu.

Güçlerine bel bağlamasına gerek yoktu. Ailesi, bu yolculukta ihtiyacı olan her şeyi zaten ona vermişti. Teyze'nin eğitimi bedenini, reflekslerini ve pratik düşünme yeteneğini geliştirmişti. Büyük Dayı sayesinde hangi mantarların yenilebilir olduğunu biliyordu. Zaten Hwi'nin onun için hazırladığı yiyecekler de vardı. Küçük Dayı ise... onun sayesinde Ren'in ruhu güçlüydü. Küçük Dayı'yı tekrar gördüğünde neler söyleyeceğini düşündü.

Ren, tünellerin birbirine büyük mağaralarla bağlı olduğunu keşfetti. Işık, bu mağaralardan içeri sızıyordu ve bu sayede önünü görebiliyordu. Geniş yankılı bölmelerin büyüleyici bir güzelliği vardı, sanki yeraltı tanrısına ait görkemli odalar gibiydi. Tabii karanlıkta ne bir varlığa, ne bir canlıya ne de *başka bir şeye* rastlamamıştı. Işık, âdeta yukarıdaki dünyadan akan birer nehir gibi mağaraların tavanlarından içeri süzülüyordu.

Yolculuğu esas zorlaştırırsa karanlık değil, yalnızlıktı. Yalnız olmaya alışık değildi. Kervan yoldayken yanında her zaman biri olurdu. Ya saplanıp kalan arabayı çıkarmak için yardım ister ya da birine ilginç bir çam kozalağı gösterirdi. Kendini, zihninde Hwi ve Küçük Dayı'yla konuşurken buldu. *Şu sarkıtlar koç boynuzlarına benzemiyor mu?* Hwi, elbette Ren'le aynı fikirdeydi ama Küçük Dayı azarlarcasına araya girdi: *Benziliyorlar, evet ama niye altılarında duruyorsun?*

Düşünceleri Büyük Dayı'ya kayınca göğsünde büyüyen duyguları bastırmak adına derin derin nefes aldı. Onun gülümsemesini ve güven veren varlığını anımsadı. İlerlerken karşılaştığı ufacık şeyler bile Ren'e onu hatırlatıyor ve bu da kızı rahatlatıyordu. Bulduğu her mantar sanki Büyük Dayı'nın hediyesiydi. Uzak bir mağarada düşen bir taşın sesini duyduğunda, davul sesi duymuş gibi hissediyor, kendine cesaret vermek için onun gönderdiği bir işaret olduğunu düşünüyordu.

İlerlediği gecelerden birinde, gökyüzünün olabildiğince görüldüğü ve devasa bir gölün bulunduğu bir mağaraya ulaştı. Gümüşü balıklar berrak suyun içinde ışıldıyordu. Parmaklarını suya daldırdığında korkup uzaklaşsalar da sonra dönüp merakla dokunmaya başladılar.

Çakıllarla dolu kıyıda uyuyakaldı. Sabah olduğunda göle düşen yağmur damlalarının büyük bir ahenkle çıkardığı sesi kemiklerinde hissederek uyandı. Orada, kıyıda kendine izin verdi... Ve Büyük Dayı için ağladı, ağladı... Geri dönse bile asla eskisi gibi olamayacağını bildiği hayatının yasını tuttu.

Ardından su kabını yağmurun altına bıraktı ve ağzına kadar dolup taşınca kapağını kapattı.

Tünellere girişinin üzerinden üç gün geçtikten sonra, sonunda diğer taraftan çıkabilmişti.

Öğle vaktiydi. Mağara, etrafı dağlarla çevrili derin bir vadiye açıldı. Sonunda yukarı doğru uzanan sarp ve çimenlerle kaplı bir yamaç vardı. Heyecanla, oranın tepesinden, köyden yükselen dumanları görebileceğini fark etti. Mesafeyi tahmin ederek vadiyi geçmenin tüm öğleden sonrasını alacağını düşündü.

Göğsünde henüz dağlardan çıkmadığından dolayı bir sızı hissetti ama bunu aşmak için yapabileceği tek şey ilerlemektir.

Işıl ışıl dereler, parlak sonbahar otlarının arasından akıp gidiyordu. Goral* sürüleri tepelerde otluyor, kara gözleri bolca yabani çiçeğin arasından geçen Ren'i izliyordu. Pembe ve yeşil yapraklı kozmoslar geniş pantolonuna değdikçe sallanıyordu.

Gün batımı yaklaşırken Hwi'nin hazırladığı son erzakları yemek üzere durdu. Bir derede yüzünü yıkayıp su kabını yeniden doldurdu.

Zorlu tırmanış sırasında nefes nefese kalsa da sonunda vadinin sonuna ulaştı. Tepenin üzerine vardığında âdeta nefessiz kalmıştı.

Sanki dikkati oraya çekilmiş gibi bakışları, ufka doğru uzanan alçak ve yayvan dağları örten çimenli ovalarla kaplı karanlık ormanlara kaydı. Tam o anda beklediği şeyin uzakta, heybetle yükseldiğini gördü.

Sareniya, Yüzen Dünya.

Kısmen gri bir bulutla örtülmüştü; bulut, her birkaç saniyede bir gümüşü bir ışıkla parlıyordu. Şimşekler çakıyordu. Yüzen Dünya'da bir yağmur fırtınası vardı. Bu düşünce, Ren'in aniden bir anıyı hatırlamasına sebep oldu. Tenini değen ve cildini buz gibi parçalayan yağmur damlalarını...

Tıpkı kırmızı cübbeye dokunduğunda olduğu gibi, bir anının içine savruldu. Yüzen Dünya'daki son gecesine.

* Keçi, antilop türü bir memelidir. -ç.n.

Anı, zihninde dağınık sahneler hâlinde belirdi, *yavaşça süzülen beyaz bir tüy gibi...*

Ardından bir çocuğun sesi yankılandı: "Ren!"

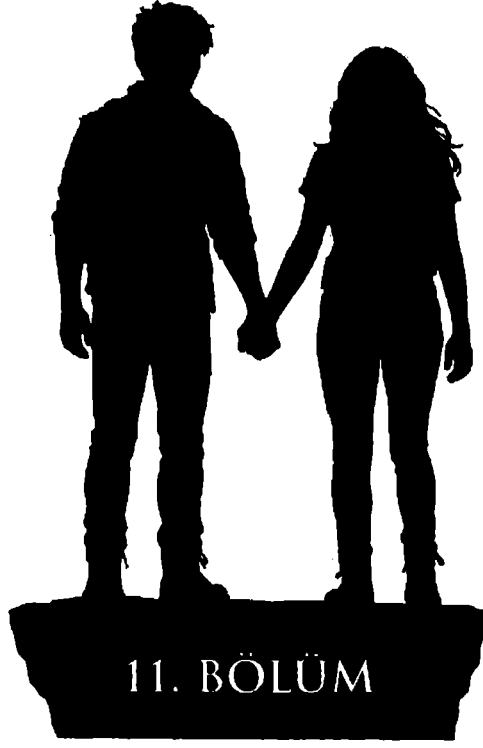
Annesi, uçurumun kenarında duruyordu ve iblise dönüşmüş olan adam pençeli elleriyle ona doğru uzanıyordu.

Hemen sonra bu his geçti ve Ren titreyerek dizlerinin üstüne çöktü. Bu tür anıların Yüzen Dünya'ya yaklaştıkça artacağını biliyordu. Tıpkı Yüzen Dünya'nın onu etkisi altına aldığı gibi, geçmişe çekilecekti.

Titreyerek ayağa kalktı. Geçmişin karanlığına kapılmayı reddetti.

Bir amacı vardı. Bu yolculuğa Küçük Dayı için çıkmıştı. Vadisine, kendi hayatına geri dönebilmek için...

Yüzen Dünya'ya bakarken kendine bir söz verdi: Bu diyar, onu gölgesine çekebilirdi ama asla esir alamazdı. Ren, sonunda özgür kalacaktı.

SUNHO

Haebaek Dağları'nın Batısı

İşgal Altındaki Topraklar

Sunho, vagonu sarsan yüksek bir gürültüyle uyandı. Başının üstündeki fener sallanıyordu. Bir an sonra yük vagonuna geldiğini hatırladı. Orada, sandıkların arasında yolculuğun geri kalanını geçirebileceği bir yer bulmuştu. Yavaşça ayağa kalktı ve dikkatle dinledi. Trenin rayda ilerlerken çıkardığı ses sandığı uğultu, aslında yağmur sesiydi. Onu uyandıran da gök gürültüsüydü.

Kalbi, göğsünde hızla atmaya başladı. Daha önce hiç yağmur görmemişti çünkü Yeraltı Dünyası'nda doğal *hava olayları* yaşanmazdı. Birdenbire yağmurun nasıl hissettirdiğini merak etti. Sandıkların arasından kalkıp vagonun arkasına doğru yürüdü. Birinin yanından geçerken üzerine kazınmış bir simge dikkatini çekti, bu hiç de yabancı değildi. Dokuzuncu Bölge'deki mithril fabrikasından Yurhee'nin çaldığı haritada da aynı sembol vardı. Siyah bir kanadın yarısı... Dikkatle

bakarken, sandığın *içinden* neredeyse duyulamayacak kadar hafif bir ses geldiğini fark etti.

Sanki bir şey, ahşap yüzeyi tırnaklarıyla çiziyor gibiydi.

Yolcu vagonlarının olduğu yerden yüksek bir çarpma sesi duyuldu ve ardından tiz çığlıklar yükseldi.

Sunho dönüp hızla vagona yöneldi. Kapıyı açar açmaz yüzüne çarpan yağmur damlalarıyla irkildi. Ne hissettiğini bile anlayamadan önündeki vagonun kapısı açıldı ve ölü bir paralı asker dışarı yuvarlandı. Ceset raylara savrulurken tren sarsıldı.

Sunho, gözlerini vagona çevirdi ve elinde balta olan başka bir paralı askerin üstüne doğru koştuğunu gördü. Yana atlayıp bir sandığı devirdi. Başının arkası duvara çarptı ve acı boynuna doğru yayılırken gözlerinin önü bulanıklaştı. Üzerinde dikilen adam bir an için vahşi ve kanlı gözlerle pis pis sırttırırken bir an sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. Sırtından aldığı bir bıçak darbesiyle öne doğru yığılıp kaldı.

Sunho, adamı üzerinden itti. Ayağa kalkarken başını sallayarak görüşünü netleştirmeye çalıştı.

Yolcu vagonuna döndüğünde paralı askerlerin bir ölüm kalım savaşına tutuştuğunu gördü. Görünüşe göre vadedilen ödül, onları birbirine düşürmeye yetmişti.

Bir kılıç darbesi vagonun kenarını delmişti ve boşluktan keskin bir rüzgâr içeri doluyordu. Ampuller yanıp sönüyor, yere yığılmış onlarca bedenin üzerinde titrek ışıklar dans ediyordu. Ölü bedenlerin birkaçı baltayla saldıran kişi gibi kiralık katildi ama çoğu, kanlı bir kıyımın ortasında kalmış sivillerdi. Birçoğu feci biçimde can vermişti. Köşede bir kadın, küçük bir bedenin üstüne kapanmıştı ve ikisi de hareketsizdi.

Sunho, içindeki İblis'in kıpırdandığını hissetti, kolunda bir ürperti vardı.

Paralı askerlerden biri önce elindeki hançeri Sunho'ya fırlattı, ardından hızla onun üzerine atıldı. Sunho geri çekilirken kılıcını çekti ve saldırıyı karşıladı. Kolundaki kaslar gerilirken adamın kolunu sıkıca tuttu. Paralı askerın bileğini çevirip kırdı ve kılıcını karnına saplayarak onu duvara doğru itti. Adam yere düşerken Sunho bir adım geri çekildi.

Titreyen kolunu sımsıkı tutup sarsıntıyı durdurmaya çalıştı. Hızla çarpan kalbini yatıştırmak için derin derin nefesler alıyordu.

İblis'ini besleyen şey kan hırsı değil, duygularıydı. Öfkesi, korkusu, suçluluk duygusu...

Soğukkanlılığını koruduğu sürece İblis uykuda kalırdı fakat bu gittikçe zorlaşıyordu.

Sonraki vagona Sunho'nun net bir planı olmasa da ön taraftaki pahalı birinci sınıf yolcu vagonlarında daha az katil olacağını biliyordu.

Pençe'yle Hançer'i altıncı vagona buldu. Keyifle savaşıyor, ellerindeki çivili sopalarla önlerine geleni eziyorlardı. Tam o anda Sunho, arkasından bir hançerin savrulduğunu hissedip kenara çekildi ve kıl payı kulağının yanından geçti. Hançer, onu kullanan kadının bileğine zincirle bağlıydı, kadın silahını geriye doğru çekip savurdu ve elinde sımsıkı tuttu.

"Hımm?" Suikastçı gözlerini kırptırdı. Şaşırılmış görünüyordu. "Iskaladım." Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Ne heyecan verici!"

Zinciri gevşetip hançeri başının etrafında döndürmeye başladı. Serbest bırakır bırakmaz hançer havayı yararak Sunho'nun üstüne fırladı. Delikanlı zar zor kaçabilmişti. Kadın hançeri geri çekti ve ardından bir kez daha savurdu.

Sunho üçüncü seferde yeterince hızlı değildi.

Karnının yan kısmında açılan derin yaradan kan fışkırdı. Bıçak hem zırhını hem de altındaki cübbeyi kesip geçmişti.

Suikastçı dudak büktü. “Bu kadar çabuk biteceğini düşünmüyorsundur umarım?” Botunu yere vurdu.

Sunho, kanamayı durdurmak için bir eliyle yarasına bastırırken diğer eliyle kılıcını kavradı. Hemen bir strateji geliştirmesi gerekiyordu yoksa kadın bir sonraki hamlesiyle onu öldürecekti. Zincirden yaptığı kamçısına karşı koymak güçtü, hem hızlıydı hem de uzaktan saldırabiliyordu. Yarası yüzünden hızı büyük ölçüde kısıtlandığından aralarındaki mesafeyi kapatma ihtimali de kalmamıştı.

Kadın yeni bir saldırıya hazırlanırken Sunho’nun gözü, birkaç adım ötede, sıranın dibinde duran bir hançere takıldı.

Yarasını bırakıp kanlı elini diğer eliyle birlikte kılıcının kabzasına götürdü.

“Yakışıklısın da,” dedi kadın. “Bu gece seni tanrıçaya yollayacağım. Ona benden bir hediye olduğunu söyle.”

Kadın, zinciri savurdu. Dişli kenarları olan hançer hızla ona doğru savruldu. Sunho, son anda kılıcıyla kendini savundu ve zincir silahına dolandı. Kılıcını yere saplayarak zinciri sabitledi. Ardından sıraya doğru koştu ve kayarak hançere ulaştı. Eline alır almaz suikastçıya fırlattı.

Hançer, kadının omzuna saplanınca acı bir çığlık attı.

Vagon aniden sarsıldı ve yana yatmaya başladı. İçinde bulundukları bölüm neredeyse doksan derece yana yatarken Sunho, bir sıranın ayağına tutundu. Suikastçı da dâhil olmak üzere birçok insan pencerelerden dışarı savruldu. Sonunda vagon yeniden normal hâline döndü.

Sunho ayağa kalktı, trenin hızında bir değişiklik hissetmişti. Sanki makinist vagonlardaki kargaşanın farkına varmış ve hızlanarak her şeyi geride bırakabileceğini düşünmüştü.

Ön taraftan yüksek bir metal sesi gelmeye başladı. Sunho kılıcını sapladığı yerden güçlkle çekip çıkarınca zincir serbest kaldı. Ardından ilerlemeye devam etti.

Birinci ve ikinci sınıf yolcu vagonları arasında kalan son vagona, paralı askerler kapıyı kırmaya çalışıyordu.

Sunho, daha rahat görebilmek için bir koltuğa çıktı ve sesin nereden geldiğini hemen anladı. İri cüsseli bir adam elindeki çekiçle vagonları birbirine bağlayan parçalara vuruyordu. Başka bir adam, vagonların arasındaki boşluktan atlamaya çalışsa da bir tatar yayından çıkan okla vuruldu. Sunho, kaçış yolunu kesenler arasında Hançer ve Pençe'yi de görmüştü.

Vagonları birbirine bağlayan üç bağlantıdan biri kopunca büyük bir gürültü duyuldu.

Oldukları vagon sarsılırken sivillerden çığlık sesleri yükseldi. Çekiçli adam vurmaya devam ediyordu.

Bu hızla giderken diğer iki bağlantı da koparsa vagonlar devrilirdi.

Sunho geri döndü. Vagonlardan birinde kendisiyle birlikte tutulan paralı askerlerin cesetlerine rastladı ama ne ödöl avcısından ne de yüzünde yanık izi olan adamdan işaret vardı.

Yük vagonuna yaklaştığı sırada bir ağlama sesi duydu. Daha önce gördüğü küçük çocuk bir sıranın önünde trenine sarılmış, korkudan titriyordu.

“Sen...” dedi Sunho ama cümlesini tamamlamadı. Çocuğun refakatçisi hayattaysa bile şu an yanında değildi.

İçinden bir küfür savurdu. Vakit yoktu... İkinci ve üçüncü bağlantılar her an kopabilirdi ancak yine de kendini elini çocuğa uzatırken buldu. Çocuk bir an tereddüt etse de Sunho'nun elini tuttu.

Birlikte yük vagonuna doğru giderken, cehennemi andıran bir sıcaklık hissetti. Kapıyı açmadan önce bile neyle karşılaşacağını anlamıştı.

Sandıklar yanıyordu. Fener düşmüş ve olduğu yerdeki sandıkları yakmış olmalıydı çünkü alevler vagonun her yanına yayılmıştı.

Çocuk öksürmeye başladı. Sunho, atkısını çıkarıp çocuğun boynuna sardı. Ardından ağzını ve burnunu kapatacak şekilde yukarı kaldırıp elini tekrar tuttu.

Arka kapıya giden yol artık dümdüz değildi. Sarsıntılar sırasında çoğu sandık devrilmişti. Ateş, derilerini yalayarak üzerlerinden geçiyordu.

Sunho, varır varmaz kapıyı açtı. Soğuk ve acımasız yağmur yüzüne çarptı. Kılıcını kınına sokup eğildi ve sırtım çocuğa döndü. "Sırtıma tutun, çabuk!"

Çocuk, kollarını onun boynuna doladı. Sunho, sıkı tutunmasını umuyordu çünkü tırmanırken iki eline de ihtiyacı olacaktı. Trenin kenarına sıkıca tutundu ve ayağını basabileceği bütün boşlukları kullanarak tırmanmaya başladı. Demir, yağmur sayesinde soğuktu ama hâlâ kaygandı.

Köşeye ulaşınca son bir gayretle kendini yukarı çekti. Tepede rüzgâr neredeyse onu uçuracak kadar güçlü esiyordu. Dikkatle yürümeye başladı, dengesini korumaya çalışıyordu.

Vagonların arasındaki boşluğa gelince kendini hazırladı ve karşıya atladı. Çocuğu sırtında tutarak yere inmeyi başardı ve kaygan yüzeyde hafifçe kaydı.

Yüksek bir çatlama sesi duyuldu ve tren bir anda sarsıldı. Sunho, az kalsın kenardan kayıp düşüyordu ancak yandaki çıkıntılardan birine tutunarak durmayı başardı.

İkinci bağlantı da kopmuştu.

Dayanacak gücü kaldığını umarak çocuğa, “Sıkı tutun!” diye bağırdı. Ardından ellerini serbest bıraktı çünkü tüm gücünü kullanarak koşması gerekiyordu. Hızla koşmaya başladı ve boşluklara geldiğinde nefes bile almadan diğer vagona atladı.

Yüksek bir *çat* sesiyle son bağlantı da kopup parçalandı.

Tren yana doğru savruldu ve vagon raydan çıkarken Sunho son anda atladı.

Çocuk sırtından yuvarlanırken atkısı fırtınada uçup gitti. Sunho, çocuğun elini yakalamayı başardı ve onu kendine doğru çekti.

Yağmur hâlâ şiddetle yağarken birlikte vagonun üzerinde çömelmişlerdi. Çocuğun kalp atışları kendininkine göre tüy kadar hafifti. Çatıda kalamazlardı.

Ayağa kalkıp biraz ilerledi ve birkaç vagon ilerideki lokomotifin bacasını gördü. Çatıda bir kapağı açıp zemini halıyla kaplı, etrafı özel odalarla çevrili bir koridora atladı.

En yakınındaki kapıyı açmayı denedi ancak kilitliydi. Omzuyla zorlayarak açmayı başardı. İçeride, genç kızlarına sıkıca sarılmış iki kişi korkuyla yere çökmüştü.

Çocuğu ileri doğru itti. “Refakatçisi raydan çıkan vagonlardan birinde kaldı. Ona sahip çıkar mısınız?” Yarası hâlâ kanıyordu, giysileri yer yer yırtılmış ve kemiklerine kadar ıslanmıştı. Korkunç görüldüğünü biliyordu.

Yaşlı adam kısa bir süre tereddüt ettikten sonra çocuğa seslendi: “Evet, elbette. Gel buraya evlat.”

Çocuk önce ayrılmak istemeyip Sunho’ya sıkı sıkı tutundu. Bu, ona Haru’yu hatırlatmıştı. Ardından diz çöküp ellerini çocuğun omzuna koydu. “Onlarla güvende olacaksın.” Vagondaki çift şık giyimliydi. Kızları pembe yanaklıydı ve iyi bakıldıkları belliydi. Kadın, hızla çocuğa elini uzatmıştı.

Göğsünde tuhaf bir sızı hisseden Sunho doğruldu. Çifte dönüp, “Ben çıkınca kapıyı kilitleyin,” dedi ve ardından kapıyı kapattı.

Sunho koridorda ilerlerken, diğer özel odalarda bulunan başka insanlar kapıdan başlarını uzatıyor ve onu görünce hepsi geri çekilip kapılarını hızla kapatıyordu. Çok geçmeden kilit seslerini duyuyordu.

Hızla sonraki vagona geçti, boştu fakat harap vaziyetteydi. Burası yemek vagonuydu; masalar devrilmiş, halıların üzeri cam kırıklarıyla dolmuştu. Görünüşe göre hayatta kalmayı başaran paralı askerler henüz buraya gelememişti. Bir an derin bir nefes aldı, bu kısa mola için minnettardı. Yarasını sarması gerekiyordu yoksa Seorawon’a varamadan kan kaybından ölecekti. Gözleri, masaların birinde asılı duran bez parçasına takıldı ve ağır aksak adımlarla ona doğru yürüdü.

Tam o sırada odanın diğer yanından bir *patlama* sesi geldi. Sanki ağır bir şey sürükleniyordu. Bu sese, ahşap zemin üzerinde gezinen tırnak sürtme sesleri eşlik ediyordu.

Sunho aniden, başında dayanılmaz bir acı hissetti. Sanki zihni ikiye ayrılıyor gibiydi. Ardından zihninde bir anı belirdi... Kendinden çok da büyük olmayan bir çocuk gördü.

Abisi, kanlı yüzü ve gözlerindeki yaşlarla, “Sunho,” dedi. “Bunu atlatacağsın, en iyimiz sensin.”

İki yıl önce, hafızasını kaybettikten sonra Sunho’nun hatırladığı tek anı buydu.

Kanı kaynamaya başladı. Elllerine baktı; damarları şiddetle atıyor, mavi renk *parlayıp* yoğunlaşıyordu.

O anda karşıda siyah cübbeli bir silüet belirdi. Yüzü, başlığının altında gizlenmişti. Vücudu tuhaftı ve kamburlaşmış omuzlarından devasa kanatlar çıkmıştı. Sunho’nun duyduğu

ses, karşısındaki kişinin kanatlarının ucunun yere sürtünmesinden kaynaklanıyordu.

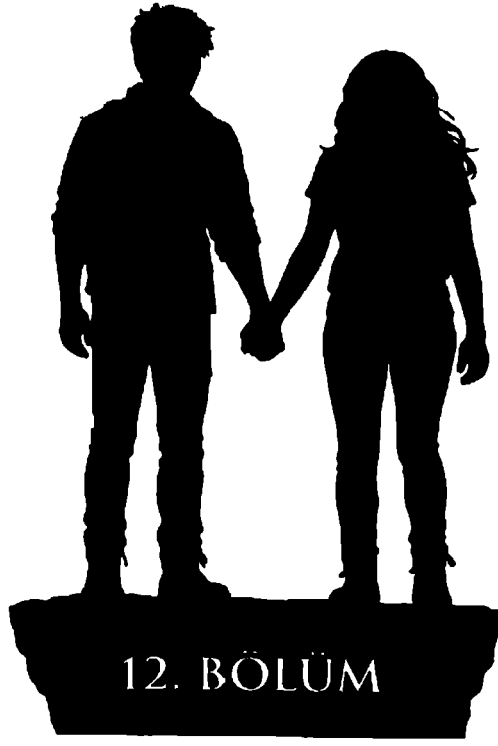
Zihninde tek bir kelime yankılandı: *iblis*.

Kulakları uğulduyor, kalbi delicesine atıyordu.

Yaratık hızla üzerine gelirken ne hareket edebiliyor ne de bağırabiliyordu.

Yalnızca bir anlığına, yaratığın siyah tüylerini gördü. Bir kuş kanadının hafif dokunuşunu hissetti. Hemen sonra iblis, bir koluyla tutup Sunho'yu fırlattı.

Sunho, camdan dışarı savrularak gecenin karanlığına gömüldü.

REN

Haebaek Dağları'nın Batısı

İşgal Altındaki Topraklar

Ren, fırtına sırasında dağın yamacındaki küçük bir mağara-ya sığınmış, sabah olunca içinde yeni bir kararlılıkla yola koyulmuştu. Yaratık, Haebaek Dağları'nın batısından gelmişti. Bu yüzden Ren de o taraflara doğru ilerlese de yükseltiye çıktığında bir köy ya da yerleşim yeri göremedi. Gorye Köyü'ne saldıran iblise benzer bir yaratık görüp görmediklerini sorabileceği kimse yoktu.

Şifacı, Küçük Dayı'nın en fazla bir ay dayanabileceğini söylemişti ve Ren bu sürenin neredeyse yarısını dağın eteklerinde harcamıştı bile. Zamanı tükeniyordu... Yalnızca *çareyi* bulmak için değil, *geri dönmek için de*.

Dağı ardında bırakıp hızlı adımlarla yola koyuldu. Devasa bir sazlığa vardığında sabah saatleri çoktan geçmişti. Tunç ve altın rengi sazlıklar, önünde uçsuz bucaksız bir deniz gibi göz alabildiğine uzanıyordu. Kuşlar döne döne süzülüyor, sazlara

konarak Ően Őakrak  t Ő yordu. Otların arasında ilerledikçe tüy gibi yumuşak uçlar teninde  iyli izler bırakıyor, sanki mürekkep fırçasının dokunuŐları gibi cildinde kayıyordu.

Ya murdan sonra başlangıçta hoş gelen güneş, birkaç mil yürüdükten sonra yakıcı ve çekilmez bir hâl almıştı. Ovada ilerledikçe sazlar iyice uzamış, parmak uçlarında dursa bile tepesini göremeyeceği bir duruma gelmişti.  n nde Yüzen Dünya, arkasında dağlar olmasaydı Ren yönünü kesinlikle yitirmiş olurdu.

 lerlerken sazların tüy gibi hafif uçları yüzüne dokunuyordu. Başta gözüne sevimli görünen kuşlar Şimdi yukarıda alaycı  i liklerle dönen kargalara dönüşmüştü. Maskesini takıp onları korkutmak istese de bu, yalnızca kuşların sinirlenmesine yol açtı. Sürekli  terek onunla alay edercesine etrafında dönmeye başladılar.

Kanatlarıyla sazlara dokunmaya baŐladıklarında Ren dayanamayıp, ‘‘Rahat bırakın beni!’’ diye bağırdı. Sonunda, bir anda kırmızı Şemsiyesini açtı. Bu ani hareket hayvanları duraklatsa da birkaç dakika sonra daha büyük bir gürültüyle geri dönmüŐlerdi.

Bulutların ardında puslu bir silüet gibi duran Yüzen Dünya’yı karşısına alarak adımlarını yeniden hızlandırdı. Kargalar daha da cesur davranmaya başlamıştı. Hatta bazıları yaklaşarak Őemsiyesine bile saldırıyordu.

‘‘Yeter artık, defolun gidin!’’ Büyük Dayı, kargaların kindar doğasını anlatmamıŐ olsaydı onlara taş bile atabilirdi.

Ren, sertçe kafasını çevirip baktığında tuhaf bir Şey yaptıklarını fark etti. Kargalar daire çizerek onun tepesinde dönüyor, ardından uzaklaşıp geri geliyor ve yine dönüyorlardı.

Çamurlu zeminde duran büyük bir kayaya çıktı. Böylece görüş açısı sazlığın üstüne çıkmıştı. Yaklaşık otuz adım ileride, batıya doğru sazlıklarda bir hareketlilik vardı.

Kayadan inip kargaların rehberliğinde oraya ilerlemeye başladı.

Sazları ayırarak ilerliyor, ayakları hızlandıkça kalp atışları da artıyordu. Başını öne eğip koşmaya başladı. Son birkaç adımı da koştuktan sonra sendeleyerek bir açıklığa vardı.

Bir an için güneş ışığından gözleri kamaştı ve olduğu yerde durdu. Nerede olduğunu kavrayamadı. Açıklık, neredeyse gösteri yaptıkları alanların yarısı kadar küçüktü ve bataklığın biraz üstünde nispeten kuru bir zemindeydi. Burada bulunan tüy gibi saz saplarının çoğu ezilmiş ya da ikiye bölünmüştü. Alan komple kararmıştı, belli ki sazlar tutuşmuş ama fırtınada geri sönmüştü. Tüm bu yıkımın ortasında... bir delikanlı yatıyordu.

Sanki birileri gelip de neden delikanlının burada bilinçsizce yattığını açıklayacakmış gibi arkasına dönüp bakındı. Halbuki arkasında yalnızca kargalar vardı. Yakındaki bir ağaca tünemiş, boncuk gibi gözleriyle onu izliyorlardı.

Yüksek sesle, “Öldü mü?” diye sordu. Ancak kargalar elbette cevap vermediler.

Nereden gelmiş olabilirdi ki? Açıklığın çevresinde göz gezdirdi. Sazlar kırılmış ve toprak ezilmişti ama başka hiçbir iz yoktu. Sanki gökten düşmüş gibiydi.

Ren, önce bu düşünceyle göğe baktı, sonra da kendi kendine güldü. Kargalar, onunla dalga geçer gibi sesler çıkardı ve hemen sonra hep birlikte daldan havalandılar. Kanat çırpıp ötüşerek bulutların içine doğru süzülüp gittiler.

Artık alanda yalnızca baygın olan delikanlı ve Ren kalmıştı, tamamen yalnızdılar.

Ren, tedbirli adımlarla açıklığın kenarından yürüyüp çocuğun yanına gitti. Sazlar sandaletlerinin altında kırılırken bile delikanlı kıpırdamadı. Birkaç adım attıktan sonra yerde, ateşten kararmış olan sazluklarla örtülü bir nesne fark etti. Eğilip sazları kenara itti ve bu nesnenin bir kılıç olduğunu anladı. Kabzası eskimiş olsa da kılıç su gibi parlıyordu.

Güneş tam tepede olduğu için ensesinin yandığını hissediyordu. Hızla şemsiyesini tekrar açtı. Önce silaha, sonra delikanlıya baktı. Kılıç, *ona ait* olmalıydı. Birkaç adım ötede, aynı şekilde yerde duran bir kın vardı.

Çocuğun yanına gelince diz çöktü ve yüzüne yaklaştı. Nefes aldığını anlayınca rahatladı, zayıftı ama soluğu kesilmemişti.

Bu kadar yakından bakınca, delikanlının kendi yaşlarında olduğunu fark etti. Teni bembeyaz, ensesinden kısacık kesilmiş saçlarıysa ipeksi görünüyordu. Ren, kaşlarının üzerine dökülen saçlarını düzeltme isteğine karşı koydu. Kirpikleri alışılmadık derecede uzundu.

Delikanlı inledi ve Ren hızla geri çekildi, yanakları kızarmıştı. Gözlerini açmayınca yüzüne bir kez daha baktı. Baygın yatan birini böyle izlediği için utanıyordu ama daha önce böyle birini hiç görmemişti.

Delikanlı hafifçe kımıldadı ve kaşlarını çattı. Ateşi mi vardı? Yanağının kenarından ter damlası süzülüyordu. *Güneş...*

Şemsiyesini açıp çocuğun gölgede kalmasını sağladı.

Bu hemen etkisini gösterdi, kaşları gevşedi ve dudakları hafifçe aralandı. Güneş ışınlarını engellemek için delikanlının önüne geçip biraz daha yaklaştı.

Bakışları, kayan cübbesinin açıkta bıraktığı boynuna kayd. İçgüdüyle uzanıp giysisini düzeltmek istediği sırada, tenine işlenmiş bir dövmeyi fark etti. Cübbesinin yakasını yana çekip

omzundan göğsüne doğru uzanan ve bir karakteri oluşturan dövmenin üst kısmına baktı.

Boğazının arkasında bir karıncalanma hissetti. Bu dövmenin benzerlerini daha önce Yüzen Dünya'da eğitim alan askerlerde görmüştü. Sareniya ordusunda görev alan herkeste bu dövmelerin olması zorunluydu. Çünkü bağlı bulundukları birliği gösteriyordu.

Bu delikanlı bir Sareniya askeri idi.

Aniden ayağa kalkıp şemsiyesini de yerden aldı.

Tekrar güneşe maruz kalan çocuğun alnında yeniden ter damlaları belirliyordu.

Tabii tek sorun güneş de değildi. Delikanlı nefes almakta zorlanıyordu, soluğu sığırdı ve titriyordu.

Kaşlarını çatan Ren, daha dikkatli bakınca kıyafetinde bir yırtık olduğunu fark etti. Şemsiyesini omzuna alıp elleriyle delikanlının kıyafetini araladı. Vücudunun yan tarafındaki derin yarayı görür görmez yüzünü buruşturdu. Zırhı, vücuduna baskı uygulayarak bir tür sargı görevi üstlenmiş olmalıydı. Aksi takdirde çoktan kan kaybından ölmüş olurdu.

Topuklarının üstüne oturdu, gitmesi gerekiyordu. Seçenekleri arasında en akıllıcası buydu. Delikanlının tek başına seyahat ediyor olma ihtimali düşüktü, yanında başkaları da olabilirdi.

Teyze'nin sesi yeniden kulaklarında çınladı: *Kesin görmüşlerdir. Seni almaya gelecekler.*

Sareniya askerleri on yıl önce onu öldürmeye çalışmıştı. *Bu delikanlının da* uyanırsa aynısını deneme ihtimali yüksekti.

Ren bunu bilse de onu bu hâlde bırakıp gidemedi. Sareniyalı da olsa o yalnızca bir gençti. Ve Ren onu bu hâlde bırakırsa ölecekti.

Aptallığına lanet ederek büyüüne uzandı.

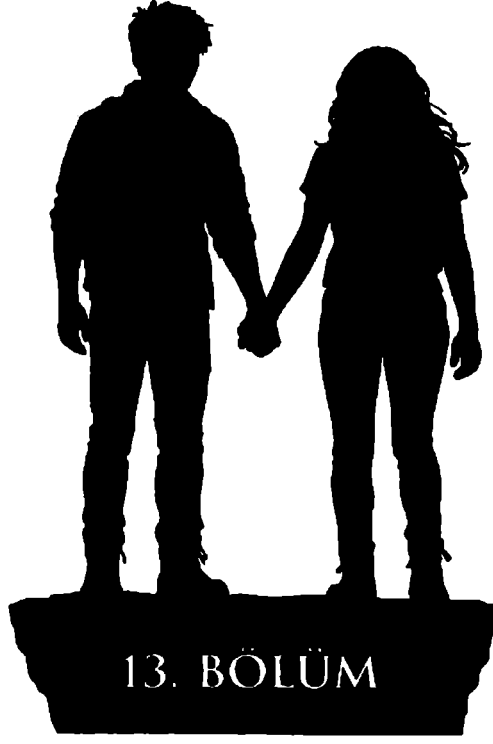
Yarayı tamamen iyileştiremezdi. Rüzgârla uyumu çok güçlü olsa da şifa verme yetisi oldukça zayıftı. Yoksa çoktan Küçük Dayı'yı iyileştirmiş olurdu.

Delikanlıyla birlikte seyahat eden birileri varsa en azından onlar gelene kadar yaşayabileceği ölçüde, kan kaybını *yavaşlatabilirdi*. Bu yeterli olmalıydı, olmak *zorundaydı*.

Ren, yüzünü buruşturarak ellerini yaranın üstüne bastırdı. İyileştirebilmesi için temas etmesi gerekiyordu. Sıcak ve kaygan kanı parmaklarının arasından süzülüyordu. Gözlerini kapatıp kanamayı yavaşlatmak için ışığını yaraya aktarmaya odaklandı. Ne yaptığından emin değildi ama bu, geçmişte benzer durumlarda işe yaramıştı. Işık'ı, yaralanmış birine şifa verirdi. Çocuk daha düzenli nefes almaya başlayınca Ren rahatladı. En azından şimdilik tehlike geçmişti.

Elini çekerken kanla kaplanmış parmaklarına baktı.

Küçük Dayı ve Gorye Köyü'ne saldıran iblisin kanı gibi, delikanlının kanı da maviydi.

JAEIL

Yeraltı Dünyası

Dördüncü Bölge, Dış Halka

Tren, Seorawon'a yarım günlük yol kalmışken raydan çıkmıştı.

Jaeil, arabanın penceresinden baktı, ardından dikkati karşısında oturan Sana'ya kaydı. Küçük hançeriyle elma soyuyordu. İç Halka'daki bir serada yetişmiş, büyük ve tuhaf bir meyveydi. İçinde ne tür kimyasalların olduğunu düşününce ürperdi ama belki de bu durum Sana'nın hoşuna gidiyordu.

Dördüncü Bölge'nin binaları, atların hızla ilerlemesiyle gözden akıp gidiyordu. Arabanın tekeri çukura denk gelince tavanda asılı duran fener sallandı ve döşemeli araba vagonunda ürkütücü gölgeler oluştu.

"Yolcuların çoğu, trenin arka kısmıyla birlikte yok oldu." Sana, meyveyi nasırlı parmaklarının arasında çevirirken soymaya devam etti. "Paralı askerler kurtulamadı. Yaşlı ödül

avcısının durumu belirsiz, yüzünde yanık izi olan adamsa hiç ortaya çıkmadı.”

Babasının ziyaretini hatırlayan Jaeil, öfkeyle kaşlarını çattı. “Ya asker?” Gömleğinin kolundaki tüyü silkerek yere attı.

“Muhtemelen kazada öldü.”

Dışarıda, sokak lambaları bir anda sönüp sonra tekrar yandı. Karanlıkta yetiştirildiklerinden dolayı bundan etkilenmeyen atlar hızlarını kesmeden devam ediyordu.

Diğer soylular, Jaeil’in cehennemin karanlığında ve pisliğinde yaşamayı tercih etmesini, cezasını çekmesi olarak görüyorlardı. Fakat yanılıyorlardı. Asıl pislik ışıktaki saklıydı.

Sonunda tren istasyonundan ayrıldıklarından beri düşündüğünü dile getirdi: “Ben girmeliydim.”

“Yaralısın, kimseye faydan dokunmazdı.”

Sana’ya sinirli bir bakış attı fakat söylediğine itiraz etmedi. Genç kadın her zamanki gibi haklıydı.

Şimdi, belki ödül avcısı dışında, kızın peşinde kendi gönderdiği kimse yoktu. Muhtemelen birkaç paralı asker nehir şehrine varmıştı.

Elbette askerin az da olsa kazadan kurtulmuş olma ihtimali vardı...

Sürücünün dizginleri sertçe çekmesiyle vagonun tekerlekleri gıcırdadı. Jaeil daha araba durmadan kapıyı açıp sokağa atladı. Burası balıkçıların yeri; etrafta ağır bir idrar, ter ve balık kokusu vardı. Sana, ona bir mendil uzattı ve Jaeil da mendili burnuna götürdü.

“Yüzbaşı!”

Sareniya üniforması giymiş, düşük rütbeli bir asker yaklaştı. Jaeil, emrindekilerle dostane ilişkiler kurmasıyla tanınmasa

da en azından isimlerini hatırlamaya gayret ederdi. Bu askeri daha önce görmüştü.

“Yumi!” Sesi mendilin altında boğuk çıkmıştı. “Beni niye çağırdın?”

Mesajı, meydanadaki toplantıya gitmeye hazırlanırken yarım saat önce almıştı. Meydana gitmekten vazgeçip bunun için yola çıkacağını söylediğinde, telaşla oradan oraya koşturan yaşlı hizmetçisi şaşkınlıkla bakakalmıştı.

Yumi’nin gözleri büyüdü. Yüzbaşının adını bilmesine şaşırılmış gibiydi. “Lütfen beni takip edin, efendim.” Onları en ucunda tek bir fenerin parladığı uzun bir rıhtıma götürdü.

Yumi, rıhtıma çarpan kirli suyun düşük uğultusu eşliğinde, “Bu kadar kısa süre önce mesaj gönderdiğimiz için özür dilerim ama bana, kayda değer bir şey olursa haber vermem söylendi,” dedi.

“Doğru olanı yaptın.”

Askerin yanakları kızardı. Sana, diğer yanda kaşlarını kaldırırken Jaeil ikisini de görmezlikten geldi.

Yumi, onları iki balıkçının ellerini su çekmiş bir hasırın başında çaresizlikle ovuşturduğu yere götürdü. Koku burada daha yoğun, karışık ve kötüydü.

Jaeil’ı gören balıkçılar, diz çöküp yüzlerini tahta zemine bastırdı.

“Hadi hadi, gösterişi bırakın.” Sana, tırnaklarına bakıyordu. “Cidden.”

Jaeil, “Ne buldunuz?” diye sordu.

Balıkçılardan biri, “Efendim,” diye fısıldadı. “Bu çok... korkunç.” Jaeil, yaşlı adamın titrediğini fark etti. Teni, kâğıttan yapılmış gibi solgun görünüyordu.

Sana somurttu. “Tamam, ben yaparım,” diyerek eğildi ve hasırı kaldırdı.

Altında bir ceset vardı. Kadının teni birkaç yerden parçalanmıştı ve yüzünün yarısı yoktu.

Sana, “Belki kanaldaki köpek balıklarıdır,” dedi. Ürperek rıhtımın kenarından bir adım uzaklaştı.

Jaeil, “Belki,” dedi ama olaya şüpheyle yaklaşıyordu. Köpek balıkları cesedin tamamını yedi. Oysa bu ceset büyük ölçüde sağlamdı.

Kadın çıplaktı ve kimliği hakkında en ufak bir ipuçları yoktu. Dış Halka’dan olmalıydı çünkü kötü beslendiği çok belliydi.

Jaeil, cesedin yanına eğilerek konuştu: “Şunlar ısırık izlerine benziyor...” Parmakları kadının kolundaki beş derin çizgiyi takip etti. “...ama bunlar...”

Sana, “Tırnak izleri mi?” diye sordu.

“...çok derin.” Eldiven taktığı elini yaranın içine bastırdı. Deri, yaklaşık bir santim içeri gömüldü.

“İğrenç.” Sana, elmasından bir ısırık aldı.

Jaeil ayağa kalktı. Önce eğildikleri yerden kalkıp ürkekçe fenerin yanında bekleyen balıkçılara, ardından da Yumi’ye selam verdi. “İyi iş çıkardın, asker. Cesedi Hagye’deki morga naklettirin.” Durumu anlamak için bir otopsiye ihtiyaçları olacaktı.

Yumi, başını saygıyla eğerek selam verdi. “Emredersiniz, efendim!”

Jaeil ve Sana, rıhtım boyunca yürüdüler.

Sana, “Sence onu ne öldürdü?” diye sordu.

Jaeil eldivenlerini çıkarıp cebine koydu. “İyi bir şey olmadığı kesin.”

Sabahı çok kötü geçmiş ve gün henüz bitmemişti. Sana, elmanın çekirdeğini karanlık suya fırlattı.

Orta Şehir'den Merkez'e geçerken karanlık geri çekildi. Her biri düzinelerce konak ve dükkânla çevrili olan Merkez'in dokuz büyük caddesini gaz lambaları aydınlatıyordu. Bu işletmeler arasında çayevleri, pastaneler, eczaneler ve atölyeler bulunuyordu. Burası, Yeraltı Dünyası'nın en zenginlerinin yaşadığı yerd.

At arabası, gaz lambalarının altında cilalanmış altın gibi parlayan parke taşlı sokaklarda hızla ilerlerken, Jaeil karanlıkta titreyen balıkçıları düşündü.

Dördüncü Bölge Caddesi, dokuz büyük caddenin birleştiği meydana çıkıyordu. Jaeil, at arabası toplantı salonunun önünde durduğunda zaten gecikmiş olmasına rağmen merdivenlerde durup gökyüzüne baktı.

Tam üstünde, Yüzen Dünya'nın merkezi olan Gökyüzü Kapısı vardı. Karanlık nedeniyle görünmüyordu ama iki haftadan kısa bir süre sonra, Işık Festivali sırasında açılacaktı. O gün meydan, sadece Merkez ve Orta Şehir sakinleri değil, Dış Halka'dan insanlarla dolup taşacaktı. Her yıl birkaç kişi ezilerek ölse de ışığın şehri sarmasını izlemek isteyenler için bu çok da mühim değildi.

Sana, yanına doğru geldi ve birlikte kapıya doğru ilerlediler. Kapıdaki muhafızlar mızraklarını indirip onlara yol verdi. İçerideki zemin fenerleri toplantı salonuna doğru uzanan geniş yolu aydınlatıyordu.

Alçak bir ses gölgelerden, "Yüzbaşı," diye seslendi. Jaeil, Sana'ya girişte beklemesini işaret etti. Ardından sesin sahibine döndü; genç, küçük ve boncuk gözlü, ince sakallı bir adamdı.

Burnunu buruşturarak, “Korkuyorsun, kuzen,” dedi. “Bakıyorum da yanında bir de fare getirmişsin.” Gözleri Sana’ya kayarken dudaklarını yaladı.

Jaeil sessiz kaldı ve kuzeni tekrar kendine bakana kadar bekledi. Yohan, Yüzen Dünya’da yalnız kalmadığı zamanlarda diğer sefil kardeşleriyle birlikte, zamanının çoğunu Yeraltı Dünyası’nın genelevlerinde ve kumarhanelerinde geçirirdi.

Göz temasını bozan Yohan oldu ve somurtkan bir ifadeyle bakışlarını çevirdi. “Amca geç kalmandan memnun olmayacak.”

“Benim...” Jaeil rıhtımdaki suyla şişmiş cesedi düşündü. “...halletmem gereken bir mesele vardı.”

Yohan, Jaeil’a önlerindeki odayı işaret etti. “Gel kuzen, sevgili amcam birazdan meclise hitap edecek.”

Jaeil, Yohan’ın arkasından kapılardan geçti. Bir konsey üyesi kürsüde konuşuyordu. Merkez ve Orta Şehir’in soylu vatandaşları da salonu yarım daire şeklinde çevreleyen kademeli sıralarda oturuyorlardı.

İlk birkaç sıra, Yüzen Dünya’nın üst düzey soylularına ayrılmıştı ve bunlardan biri de onun babasıydı. General, Jaeil’ı görmezlikten geldi.

Yohan, “Kuzen,” dedi. “Hadi...”

Jaeil, soyluların olduğu bölümü geçip ahşap merdivenlerden yukarı çıktı. Tam da düşündüğü gibi, Yohan onu takip etmemişti. Üst sıralarda meclis üyesi olmayan tüccarlar ve alt düzey soylular olan biteni kayıtsız bir ilgiyle takip ediyor, pipolarını tüttürüp kendi aralarında sessizce konuşuyorlardı.

Jaeil, son sıraya yöneldi. Orada siyah cübbe giymiş biri tek başına oturuyordu. Jaeil, yanından geçerken kıyafetlerinden garip, kimyasal bir koku yayıldığını fark etti.

Bir tokmak sesi dikkatini ön sıralara çekti.

“Sareniya ordusundan General Iljin, meclise hitap edecek!” Konsey sekreteri duyuruyu yaptıktan sonra generalin önünde eğilip hızla yerine döndü.

General kürsüye yaklaşırken salondaki konuşmalar kesildi. Jaeil yumruklarını sıkarak oturdu.

General uzun boylu, geniş omuzlu ve yakışıklı bir adamdı. Jaeil’in ona benzediği söylenirdi ama babasından daha zayıftı. Kibar ve yumuşak konuşsa da birçok kişinin söylediği gibi oldukça soğuk bakardı. Bu özellikleri benzerdi.

Babası savaş, kazanılan kritik zaferler ve fethedilen topraklar hakkında uzun uzun konuştu. General on yıllık iktidarında, Yüzen Dünya’daki tüm küçük krallıkları topraklarına katmış, şimdiyse son ve güçlü düşmanları olan kuzeyin büyük krallığı Volmar İmparatorluğu’yla mücadele ediyordu.

Son birkaç yılda savaşlar daha da acımasız hâle gelmişti. İmparatorluğun sınırları her gün yeniden çiziliyordu. Bir dağ geçidini ele geçirmek için girdikleri son çatışmada Jaeil atından düşmüş ve Sana onu vadiden sürükleyerek kurtarmıştı.

“...Asil beyler ve hanımefendiler, işte bu sebeple, sizlerden bir kez daha Sareniya’nın yüceliğine katkıda bulunmanızı rica ediyorum.”

Jaeil, aşağıda oturan soyluların, yerlerinde huzursuzca kıpırdandığını gördü. Çoğu generali memnun etmek istese de savaşın *kendi paralarıyla* finanse edilmesine karşıydılar.

İkinci sırada oturan yaşlı bir adam, “General, Volmarlılarla savaşa neden devam ediyoruz?” diye araya girdi. Jaeil adamın kim olduğunu hatırladı: Bu, *Birinci Bölge’den sorumlu, Bakan Bak’tı*. Onun varlığı, Jaeil’a Dokuzuncu Bölge Bakanı Jo’yu hatırlattı. Yerinde olmadığını fark eden yalnızca Jaeil değildi. “Bir antlaşma veya ateşkes yapmamız gerekmez mi? Bence, güçlü bir düşmanla savaşı sürdürerek kaynaklarımızı tüketmek

yerine, kazandığımız topraklarda altyapıyı inşa etmek çok daha mantıklı olacaktır.”

Jaeil’in babası sakince sordu: “Ya o güçlü düşman bizi tehdit olarak görmeye başlarsa?”

Bakan Bak, aynı sakinlikle yanıtladı: “Eğer tehdit olarak görmeye başlarsa bu ancak buna siz sebep olduğunuz için olacaktır, general.”

Jaeil etkilenmişti. Bakan Bak, çoğundan daha cesurdu. Soy-luların en az yarısı fısıldayarak da olsa desteklerini dile getirdi.

General bir süre Bakan’ın sözlerini düşünür gibi göründü ve ardından sözlerine devam etti: “Çocukken, babamla komşu bir krallığa seyahat etmiştim. Şimdilerde Sarenिया toprağı ama o zamanlar bir kral tarafından yönetiliyordu. Artık adını hatırlayamıyorum.”

Sesi sakın olsa da bunun pek önemi yoktu. Salondan çıt çıkmıyordu.

“Kralın şatosunun balkonunda durduğumuzu hatırlıyorum. Yüzen Dünya’ya bakıyordu. O zaman bir anlığına gözüme, yüzüne takıldı ve kanım dondu. Arzuluydu, *açgözlüydü*. Krallığı zayıftı, o zaman bile Sarenिया’yı mağlup edebilecek durumda değildi ama o ifadeyi hiç unutmuyorum. Hayatımda gerçekten korktuğum nadir anlardan biriydi. Yaşadığım korku, diğer güçlü ülkeleri düşünmemi sağladı. Onları, gökyüzündeki o eşsiz toprakları sahiplenmekten ne alıkoyabilirdi ki?”

General rastgele salona bakıyordu ancak bir anda bakışlarını Birinci Bölge Bakanı’na çevirince yaşlı adam irkildi.

“Haklısınız, Bakan Bak. On yılda Sarenिया’yı korkunç bir fedakârlıkla ve binlerce insanın kanıyla korkulan, kudretli bir imparatorluk hâline getirdim. Bunu yaparken tek amacımdan asla sapmadım: Işığa göz dikenlere karşı bu imparatorluğu savunmak!”

Jaeil yerinde kıpırdandı, bacaklarını açıp hafifçe öne eğildi. Babası her zaman karizmatik bir konuşmacı olmuştu. Bakan Bak'a destek vermeyen soylular, generalin sözlerinden sonra tezahürata başladı. Salon haykırışlarla çınliyordu.

Varlıklı ve statü sahibi olduğu her hâlimden belli olan şişman bir soylu, "İyi de daha fazla sermaye elde etmek için daha çok mithril çıkarmamız gerekir!" dedi.

"Ve eğer Yüzen Dünya ile ilgili söylentiler doğruysa..."

Altıncı Bölge Bakanı Lim, kaşlarını çatarak sordu: "Hangi söylentiler?"

"Battığına dair..." diye mırıldandı adam.

Bu söz, meclisin karışmasına neden oldu.

Salonun arka sıralarında oturan biri, "O zaman madencilik hemen durmalı!" dedi. Muhtemelen bir gök taşı bile düşse ailesini ve işini başka bir yere taşıyamayacak olan bir tüccardı. Ayrıca konuşan bu kadın, oldukça güçlü kaynaklara sahipti. Yeraltı Dünyası'nın bu mecliste temsil bile edilmeyen büyük çoğunluğu, böyle bir göçe hazır değildi. "Yüzen Dünya'yı ayakta tutan mithrildir!"

Soylulardan biri bağırdı: "Madenciliği durduramayız. Ekonomi çöker!"

Jaeil, bu sözü duyunca kaşlarını kaldırdı. Madenciliğin durması, soyluların cebine para akmasının önüne geçerdi ama mal takası ve alışveriş devam ederdi.

Gür bir ses, "Göksel peri yaşıyor olsaydı bunların hiçbirini yaşamazdık," dediğinde, tüm salon sessizleşti.

Ön sırada oturan Leydi Maya yerinden kalktı.

Kadın, Jaeil'in babasının en güçlü rakibiydi. İlk göksel perinin soyundan geliyordu ve klanı kraliyet kanı taşıyordu. "Yüzen Dünya tam yüz yıl boyunca *onun* koruması altında zarar

görmemişti. Yüz krallığın hiçbirinde onun ışığından daha güçlü bir kuvvet yoktu.”

Jaeil, yıllardır alışkın olduğundan babasının öfkelenişini hissetti. Muhtemelen anlayabilen tek kişi de kendisiydi.

General, soğuk bir sesle yanıtladı: “Kuzeninizin başına gelenler bir trajedi idi, leydi fakat hayattayken bile... gerçek bir kudreti yoktu.”

Sözleri salonda yankılandı. İlk göksel perinin soyundan gelenler onun doğaüstü güçlerini miras almış olsalar da bu kudret nesiller geçtikçe zayıflamıştı. Sareniya'nın son kraliçesinde artık hiç büyü kalmamıştı.

“Sareniya'nın kudreti ordusundadır ve tam da bu, meclisi toplama sebebimizle bağlantılı. Bu savaşı kazanmak için neye ihtiyacım olduğunu artık biliyorsunuz. Parayı nasıl bulacağınızla ilgilenmiyorum.”

General, konsey sekreterine başıyla işaret etti. Adam hemen yerinden fırladı ve “Toplantı sona ermiştir!” diye ilan etti.

Soylular hızla dağılmaya başladı. Sıranın sonunda oturan kişi aniden kalkınca koltuğu sarsıldı. Jaeil, adamın cübbesinin cebinden bir şey düşürdüğünü fark etti.

“Bir şey düşürdünüz,” diye seslendi ve eğilip yere düşen nesneyi aldı. Uzun iğneli *bir şırıngaydı*. Daha önce bu tip aletleri tıbbi çadırlarda görmüştü.

Yabancı, “Teşekkür ederim,” dedi ve şırıngayı kapıp cebine koydu. Jaeil, adam gözlük takmış olmasına rağmen başını öne eğince gözlerinin altında morluklar olduğunu gördü. Sonra hızla uzaklaştı.

Jaeil, salonun dışına çıkıp henüz uzaklaşmadan birinin ona seslendiğini duydu: “Yüzbaşı!”

Yüzünü ona doğru yaklaşan Sana'dan, Leydi Maya'ya çevirdi ve güzel bir reveransla selam verdi. Kadın, onu dikkatle

süzüp hesaplayıcı bir ifade takındı, ardından yüzü yumuşarken gülümsedi.

“Babanın da dediği gibi yaşananlar büyük bir trajediydi. General o korkunç fırtınanın olduğu gece kuzenimin ölümünün bir kaza olduğunu söylüyor. Uçurumun kenarında dururken düşüp kızını da peşinden sürüklediğini düşünüyor.”

Jaeil ifadesini bozmadı, yüzünde en ufak bir mimik yoktu.

“Prensesin en yakın arkadaşı olduğunu söylüyorlar, ona oldukça... bağılıymışsın.”

“On yıl uzun bir süre,” dedi Jaeil ağır ağır konuşarak. “Neredeyse hiç hatırlamıyorum...” Yalan söylüyordu. Aradan neredeyse on yıl geçmiş olsa da o gece yaşanan her detayı hatırlıyordu. “Ve yanılıyorsunuz. Prensesle yakın değildik.”

Leydi Maya cevap veremedi Jaeil onu selamladı. Resmî olarak uğurlamamış olsa da arkasını dönüp uzaklaştı.

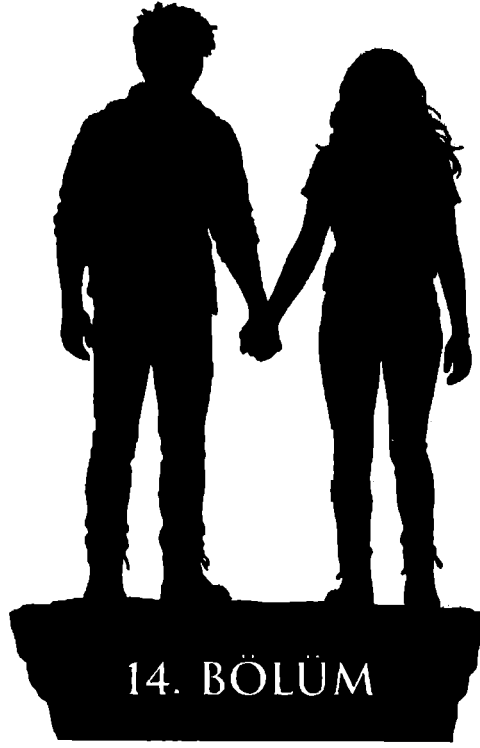
Sana, meclis salonundan çıkarlarken, “Soylular...” diye söylendi. “Neden birini gördüğüm zaman içimden tekme atmak geliyor? Ah, doğru ya, sen de soylusun.”

Jaeil bir yandan yakasını gevşetirken, “Hadi gidelim,” dedi.

“Efendim!” Sokak lambasının altında ellerini ovuşturan bir asker yanına geldi.

“Ne oldu?” Genç kadının huzursuz olduğu aşikârdı.

“Beni Duvar’ın dışından Komutan Su gönderdi. Hemen gelmenizi istedi, efendim, bir ceset daha bulundu.”

SUNHO

Haebaek Dağları'nın Batısı

İşgal Altındaki Topraklar

Sunho, ateşin başında otururken ürperdi, alevler gecenin serin havasında kıvrılıp dans ediyordu. Rüzgâr ateşin üstündeki örtüyü hafifçe sallıyordu. Ürkütücü ruhların çılgınlıklarına benzer tuhaf bir ılık sesi duydu. Altına girdiği kalın palto soğuğu engelleyemiyordu. Soğuk, kemiklerine kadar işlemişti.

Başının üstüne yumuşak bir şey düştü. Sunho uzanıp üzerine düşen şeye baktı, bu bir fulardı. Kalın bir kurdele gibi dizlerinde toplanmıştı. “Ay! Junho, onu nereden buldun?” Rohoon, ateşin diğer tarafında kıkırdadı. “Yoksa kendin mi diktin?” Okçunun sesi, boynuna sardığı atkının ardından boğuk geliyordu. Bu, Yedinci Bölge’de meyve satan büyükannesinden bir hediye idi. Hepsi atkıyı bahane ederek üstüne gelse de kendinden emin bir gülümsemeyle bu şakaları karşıladı. Hatta büyükanneleri olmadığından kendini kışkırdıklarını bile iddia etti. Haklıydı.

Sunho, botlarının altında ezilen taşların sesini duydu, ardından abisi önünde çömeldi. Sunho, kendi gözlerini andıran, koyu ve kalın kirpikli gözlere baktı. Kirpikleri yüzünden onunla hep alay ederlerdi. Rohoon ve Heetae, abisine *kız gibi kirpikleri* olduğunu söylerlerdi.

Junho, atkıyı alıp kardeşinin boynuna doladı. Abisinin bunu büyük bir konsantrasyonla yapışına kaşlarını çattı. Abisiyle çok sık göz göze gelmezlerdi. Junho ondan üç santim uzundu, tıpkı üç yaş büyük olduğu gibi. Çocukluklarından beri böyleydi ve Sunho, bir gün ona yetişip yetişemeyeceğini merak ederdi.

Abisi atkıyı ayarlarken Sunho'nun gözü, elinin arkasındaki yara izine takıldı. Bir yıl önce abisinin eline bir ok saplanmıştı. Yara onu rahatsız etse de abisi bunu hiçbir zaman dile getirmezdi.

Junho, "Güçlü olmalısın," dedi. Sunho, düşüncelerini yara izinden uzaklaştırıp ona kulak verdi. "Artık seni koruyamayacağım." Abisi, yarın daha büyük bir birliğe geçecekti. Oradaki askerler daha büyük olacaktı. Sunho ve Rohoon gibi on iki yaşında veya Heetae gibi on üç yaşında olmayacaklardı.

"Uzun süredir beraberdik." Sözleri, Duvar'ın dışındaki gecekondu mahallesinde yetim olarak geçirdikleri çocukluk yıllarını, diğer çocuklarla yemek için kavga ettikleri zamanları anımsattı. O dünyada da, tıpkı bu dünyada olduğu gibi yalnızca birbirlerine sahiplerdi. "İyi olacaksın."

Sunho içinde derin bir sızı hissetti. Abisinin bunu görmesini istemediği için yüzünü çevirdi.

Junho devam etti: "Bu aptallarla bağ kuracaksın..."

Heetae, "Hey! Kime aptal dediğini sanıyorsun?" diye araya girdi.

Rohoon ise, "Şunu hatırlatmam gerekir ki ateşin nasıl yakılacağını bilen tek kişi benim," dedi.

Junho onları duymazlıktan geldi. “..ve bir gün biriyle tanışacak, kendi aileni kuracaksın.”

Sunho, atkının altından, “Peki ya sen?” diye mırıldandı. Çünkü bir aile kurmak kendisinin değil, abisinin hayaliydi. Aileler hep ayrılırdı. Birliktelikler asla uzun sürmezdi.

“Bunların hiçbiri bana bahşedilmedi.” Junho ayağa kalktı ve gökyüzüne bakarken geriye doğru yaslandı. “Yıldızlarda yazılı değil.”

Sunho hayranlıkla sordu: “Sen de mi yıldızları okuyabiliyorsun?”

“Sen *okuyabiliyor musun ki?*” Heetae bir kahkaha attı.

Rohoon, “Yıldızlar bizim gibiler için değil,” diye homurdandı.

“Belki sizin gibi aptallar için değil ama Junho farklı.”

Rüzgâr kesildi, ağaçlar hareketsiz kaldı. Örtünün bıraktığı aralıktan yıldızlar görüldü. Sonsuz sayıdaki yıldızlar ateş böcekleri gibi yanıp sönüyordu.

Sunho, yıldızların onu nasıl görüldüğünü merak etti. *Sence biz de onlar kadar parlak mıyız?*

Diğerleri gülmeye başlayana ve Heetae oturduğu taştan düşene dek bunu sesli düşündüğünün farkına varamamıştı. Junho başını atkının içine gömdü ve abisi de gülümseyip saçlarını okşadı.

Sunho öncesinde çok üşüse de şimdi üşümüyordu. Atkıyı sıkıca boynuna dolamıştı ama üşümemesinin sebebi o değildi.

Junho gökyüzüne, Sunho ise ona bakıyordu. Hep öyle olmuştu ve yine öyle olacaktı. Junho gidiyordu ama kısa bir süreliğine. Mithril göğünün altında yeniden yan yana geleceklerdi.

Atkısını ağızını kapatacak kadar yukarı çekti.

Kırmızı, canlı bir renkti. Junho okla vurulduğunda da kanı aynı parlak kırmızıya dönüşmüştü. Sunho'nunki de öyleydi. Ne zaman yaralansa kanı kırmızıya dönüyordu. Kanlarının rengini aralarında bir sözmüş gibi paylaşıyorlardı.

Artık sıcacıktı, fuları boynunda sarılıydı. İçini bir huzur kapladı. Ateşin sıcaklığı etrafını sardı ve alnından ter damladı.

Alevler çok yakındı, haddinden fazla yakın. Sıcaklık dayanılmaz hâle gelmişti. Atkayı çıkarmalıydı.

Hayır, atkı boynunda değildi. Trende kaybetmişti. Geceye karışıp gitmişti. Kemiklerine ağır bir sızı yerleşti. O atkayı ona abisi Junho vermişti. Abisi kayıptı, onu görmeyeli iki yıldan fazla zaman geçmişti. Sunho onu hatırlamıyordu ama yine de Junho'yu arıyordu. Trene bu yüzden binmişti. Ayağa kalkmalı, acele etmeliydi. Onu bulmalıydı... ama neden bu kadar *sıcaktı*?

Gözlerini araladı. Güneş tam tepesinde parlıyordu. Parlaktı, çok parlaktı. Işığa alışık değildi, hayatını karanlıkta geçirmişti.

Işığın içinde boğuluyormuş gibi hissetti. Sanki dört bir yanını saracak, düşünmesini, nefes almasını engelleyecekti. Sonra...

Serinlik, bir anda üzerine bir merhem gibi yayıldı.

Kırmızı.

Bir şemsiye. Serinlik, gövdesine düşen gölgeden kaynaklanıyordu.

Gözlerini kısarak baktı.

Bir kız, Sunho'nun üzerinde şemsiye tutuyordu.

Karnındaki yaranın acısıyla kıvranarak yavaşça doğruldu. Ellerini ezilmiş sazların sert saplarında gezdirdi.

Kız burnunun dibine bir şey dayadı, bir su kabı.

Sunho acısını görmezlikten gelerek kabı aldı ve dudaklarına götürdü. Büyük bir açlıkla suyu içti ve elinin tersiyle ağzını sildi.

Kız, yanına çömeldi. Göz ve ağız kısmındaki hafif delikler dışında, yüzünü tamamen örten bir maske takmıştı. “Seni güneşten uzaklaştırmalıyız. Yürüyebilir misin?”

Sunho ayağa kalkmaya çalıştı. “Yardıma ihtiya...” Bir anda başı döndü.

“İnat etme!” diye bağırdı kız, maskenin ardından gelen titrek sesiyle. Gençti, yaşıt gibiydiler.

“Yakınlarda bir kulübe gördüm. Buradan birkaç yüz metre kuzeybatıda. Terk edilmiş gibiydi ama belki bir kuyu falan vardır.”

Sunho, trendeki suikastçıyı ve bıçağı karnına saplayışını hatırladı. Yarayı temizleyip dikmesi gerekiyordu. Kan kaybından ölmemesi mucizeydi.

Kız, “Hadi,” dedi.

Sunho, kız bu sefer ona yardım etmek için uzanınca kabul etti ve kolunu omzuna doladı.

Açıklıktan sendeleyerek ayrıldılar. Trenin izlerini arasa da sazların içinde hiçbir şey görünmüyordu. Yürürken kıza çok yüklenmemeye çalışsa da bu çok zordu. Başı dönüyordu ve çok hâlsizdi. Bir eliyle yeniden kanamaya başlayan yarasını tutuyor, diğer eliyle kıza tutunuyordu. Kızın, elini sıkıca tutan parmaklarının mavimsi bir renge büründüğünü fark etti. Kanla, *kendi kanıyla*. Kız, kan kaybı yaşamamasını sağlamıştı. Kanamayı durdurmuş olmalıydı. Onun sayesinde hayattaydı.

Kimdi, neden Sunho’ya yardım ediyordu? Kızla ilgili ne düşüneceğini bilemiyordu. Maskesi garipti ama Yeraltı Dünyası’nda çok daha tuhaflarını görmüştü. Maskenin iplerini başının arkasında bağlamıştı, saç örgüsünün altında kayboluyordu. Maske yüzünü tamamen kapatsa da ensesi açıktı. Örgüsünden kurtulan küçük siyah saç telleri, boğazına doğru kıvrılmıştı.

Sunho'nun zihni dağınık, düşünceleri karmakarışıktı.

"İşte geldik," dedi kız.

Görünüşe göre terk edilmiş bir kulübeye varmışlardı. Çatının sazdan örtüsü yıpranmış, kâğıt kaplı pencereler birçok yerden yırtılmıştı.

Kız, ahşap kapıyı itip açtı ve küçük bir avluya girdiler. Burada otlar çevreye yayılmış, alçak bir tahta platformun etrafında sazlıklar boy vermişti.

Boş çömleklerin devrilmiş olduğu ön kapıya doğru yürüdüler. Kız, kulübenin kapısını zorlayarak açtı. Toz ve örümcek ağlarıyla kaplı bir oda bulmuşlardı. Sunho'yu soldaki duvara kadar götürdü ve orada yere bıraktı.

"Burada bekle." Eşyalarını çıkarıp ayaklarının dibine bıraktı. Sunho yarasını sıkıca tutuyor, parmaklarının arasından kan sızıyordu. Hareket etmesi kızın kan akışını durdurmak adına yaptığı her şeyi boşa çıkarmış gibiydi. Hayatının vücudundan akıp gittiğini hissediyor, görüş açısı gittikçe bulanıklaşıyordu. Bayılmamak için kıza odaklandı. Bir taraftan çantasını karıştırırken, diğer taraftan kendi kendine konuşuyordu. "Hayır, bu değil," derken bir eşyayı omzunun üstünden attı. Bunu birkaç kez daha tekrarladı.

Eline aldığı dikiş iğnesini kaldırarak nefes nefese, "Tanrılara şükür Hwi, sen hayat kurtarıcısın," dedi.

Hwi mi? Sunho, *acaba arkadaş mı* diye düşündü?

Hızla, odanın etrafındaki enkazın içinden birkaç parça odun topladı. Çelik ve çakmak taşıyla ateşi yaktı. Ardından su kabından doldurduğu demir tencereyi ateşin üstüne koydu. Sunho ne kadar sersemlemiş olsa da kızın ustalığını takdir edebiliyordu.

İkinci çantasını alıp kalın düğümü çözdü ve düzgün katlanmış giysileri ortaya çıkardı. Hiç tereddüt etmeden bir atlet

ıkarıp parçalara ayırdı. Su kaynayınca, pansuman bezi olarak kullanacağı bu bezleri içine attı.

İğneyi bir süre ateşe tuttuktan sonra elini sallayarak biraz soğumasını sağladı. Sonunda Sunho'nun yanına dönüp diz çöktü ve su kabını eline aldı.

Kız, önce Sunho'nun zırhını çıkarmasına yardım etti. Yan tarafındaki düğümleri çözüp ardından başından çıkardı. Sonra cübbesini kaldırdı.

Sunho, soğuk hava tenine değince titredi. Kıyafetlerini çıkarmak için bir anlığına çektiği elini, hemen yeniden yarasına bastırdı. Kız, mavi renge bürünmüş parmaklarını bileğine kaydırıp Sunho'nun elini yaradan çekti.

Yara çok kötüydü, kaburgasının altından kalça kemiğine kadar uzanıyordu. Suikastçının silahı birden fazla organa zarar vermişti. Sıradan biri saatler önce ölmüş olurdu. Belli ki Sunho, sıradan biri değildi. *Bir İblis'ti*. Kız, kaptaki son suyu da yavaşça yarasına dökerken içinde bir hareketlenme hissetti.

Karnı, yaşadığı paniğın etkisiyle kasıldı. İblis yalnızca bir savaştayken uyanırdı. Ölümün yakın olduğunu mu sezmişti? Kıza zarar verir miydi?

Kız hareket etmeyince Sunho, göz ucuyla maskeli yüzüne baktı.

Kız telaşla, "Bu... bunu daha önce hiç yapmadım," dedi. "Yani, yaralandıkları zaman koyunlara dikiş attım ama... sen koyun değilsin."

Kız, Sunho'ya maskesinin ardındaki gözlerini görebileceği kadar yakındı. Karanlık ve iri gözleri vardı. Kızın tereddüt etmeye devam ettiğini fark eden Sunho, "Ben yapayım mı?" diye sordu.

“Hayır, ben yapacağım. Derin bir nefes al.” Kız, söylediği şeyi kendi de yaptı ve derin bir nefes alarak iğneyi Sunho’nun derisine batırdı.

Acı dayanılmaz düzeydeydi. Kız dikişin henüz yarısındayken delikanlı bayıldı.

Saatler sonra ayıldığında sanki başı ortadan ikiye ayrılıyor gibiydi. Kız odada olmasa da hâlâ orada olduğunu belli eden izler vardı. Oda süpürülmüş, yere attığı eşyalar özenle yerlerine konulmuştu. Yarası sarılmış, sargılar karnına ve göğsüne çekilmişti. Oturunca kızın üstüne örttüğü cübbe kaydı.

Başka birinin önünde bu kadar savunmasız olmak ona tuhaf geliyordu. Hele ki yabancı birinin. Elbette başka çaresi yoktu. Zayıf düşmüştü ve tek çaresi *kıza güvenmekti*.

Sunho, normalde insanlara güvenmez ve kimseyi yanına yaklaştırmazdı. Yurhee ve Tag’i düşündü. O ikili, kendi yöntemleriyle Sunho’ya yaklaşmaya çalışmışlardı.

İçinde sakladığı karanlığı bildiğinden, iki yıl boyunca kimseyle bağ kurmamaya özen göstermişti ancak içinde bir parça *hep* böyle olup olmadığını merak ediyordu.

Artık öyle olmadığını biliyordu.

Sazlıkta uyanmadan önceki anısını düşündü. Ne anlama geldiğini düşünecek vakti olmamıştı. Bunu sadece yeni bir anı olarak değerlendiremezdi. Aynı zamanda, iki yıldır hatırladığı ilk anıydı. Üstelik şaşırtıcı bir şekilde, o âna kadar başına gelen *her şeyi* hatırlıyordu. Duvar’ın dışındaki çocukluğu, askerde geçirdiği yıllar, Rohoon ve Heetae’yi, *arkadaşlarını...*

Yaklaşan ayak sesleriyle dikkati kapıya kaydı. Birkaç saniye sonra kız içeri girdi.

Rahatlamış bir sesle, “Ah, uyanmışsın,” dedi. “Kılıcını getirdim.” Silahı kapının yanındaki duvara dayadı. “Yanında olmasını isteyeceğini düşündüm.”

Nazik davranışı Sunho'yu şaşırttı ve içini sıcak bir his kapladı.

Maskesi hâlâ takılıydı. Acaba hiç çıkarıyor muydu? En azından yemek yerken ve uyurken çıkarıyor olmalıydı.

Kız, kılıcı göstererek, "Asker misin?" diye sordu.

"Ben..." Hatırlamadığını söyleyecekti ama artık bu tam olarak gerçek değildi. "...öyleydim."

Kız başını eğdi, muhtemelen neden tereddüt ettiğini anlamaya çalışıyordu. "Yüzen Dünya'dan mısınız?"

"Hayır." Bu sefer tereddüt etmemişti çünkü Sarenialı değildi. *Onlar*, abisiyle orduya katılmalarının sebebiydi. Sunho, sekiz yaşından sonra Sarenia adına savaşmaya zorlanmıştı.

Kız öfkesini hissetmiş olmalıydı ki uzun süre sessiz kaldı. Sunho, içinden geçen bir ürpertiyle irkilip titredi.

"Kanın niye mavi?" diye sordu kız.

"Ben..." diye söze başladı. Anılarında kanı, tıpkı abisinininki gibi kırmızıydı. "Hatırlamıyorum." Çocukluğundan, ormanda o ateşin yanında oturduğu âna kadarki *on iki yıllık geçmişini* hatırlamıştı fakat hâlâ sonrasına dair hiçbir şey yoktu. Geçmişinin üzerindeki sis perdesi tam anlamıyla kalkmamıştı. "Bugüne kadar en fazla iki yıl öncesini hatırlıyordum."

Sunho, kıza bir soru soracaktı ama ne olduğunu bir türlü hatırlayamıyordu. Aslında, "*Sen kimsin?*" ya da "*Beni neden kurtardın?*" gibi önemli bir soruydu.

Bunlar yerine, "Neden maske takıyorsun?" diye sordu.

Kız, soruya şaşırmış gibi duvarın yanında durduğu yerde geriye yaslanıp kısa süre düşündü. "Çünkü güvende hissettiriyor. Ben bir gösteri sanatçısıyım. Kim olduğumu, nereden geldiğimi ve nereye döneceğimi unutmak istemiyorum."

Sunho, bunu anlayabiliyordu. Atkısını abisinin hediye ettiğini hatırlamadan önce bile, onun ne kadar değerli olduğunu hissedebiliyordu. Junho'dan kalan tek şey oydu ama tren yolculuğunda kaybetmişti.

"Yalnız mısın?" Kızın sesini duydu ancak sanki uzaklardan geliyordu. "Seni arayan kimse olacak mı?"

"Hayır, yalnızım."

Uzun süredir yalnızdı.

Serin bir el alnına değdiğinde gözlerini açtı. Ne zaman kapattığını hatırlamıyordu bile.

Aradan ne kadar zaman geçtiğine dair bir fikri yoktu.

Rüyaları, asker olarak geçirdiği; acı, korku ve kayıplarla dolu dört yılın anılarından oluşuyordu. Hepsinin içinde Junho vardı. Abisi her zaman yanındaydı ve onu koruyordu.

Hatırladığı anılar, zihnindeki soruları yanıtlaması gerekirken daha çok soruya sebep oluyordu.

Junho ona dönmek için her şeyi yapardı. Peki, neden dönmemişti? Mutlaka başına bir şey gelmiş olmalıydı. Sunho gerçeği öğrenmeli ve onu *bulmalıydı*.

Ara sıra bu sanrılardan kurtulup kendini kızın yanında, kulübede buluyordu.

Kızın, "Burada ne işim var?" diye kendi kendine mırıldandığını duydu. "Buradan ayrılmalıyım."

Bir başka uyanışında, "Ya bir bağ varsa? Öğrenmem gerek," dediğini duydu.

Sonuncu uyanışında ise kızın sözleri bir uyarıydı: "Uyan! Dışarıda bir şey var, duyuyorum. Sanırım artık çok geç, geliyor!"

Sunho uyandı. Ay ışığı pencereden içeri süzülüyordu. Yarasının acısını umursamadan ayağa kalkıp kılıcına uzandı.

Kulübenin kapısı açıktı. Ay ışığında dışarı çıkıp gözlerini kısarak etrafa baktı. Kız, avlunun tam ortasında duruyordu. Sırtı ona dönüktü ve sazlıklara bakıyordu. Elinde tuttuğu şemsiyeyi bir kalkan gibi önünde tutuyordu.

Sunho, tam ona seslenecekken sanki biri ayağını sürüyor-muşçasına bir ses duydu.

Sazlar hışırdadı ve otların arasından bir yaratık çıktı. Sunho trendeki iblisi düşündü fakat bu farklıydı. Ne gövdesi o kadar iriydi ne de kanatları vardı. Yırtılmış kıyafetleri, üzerinde parçalanmış hâlde asılı duruyordu. Yaratığın çenesi boğuk bir ulumayla açıldı. Dişlerinin arasından kan sızıyordu.

Sunho kılıcına uzanıp tek hamlede kınından çekti.

Yaratık iki ayağının üzerinde hızla yaklaşmaya başladı.

Kızın kenara kaçmasını beklese de o korkudan donup kalmıştı.

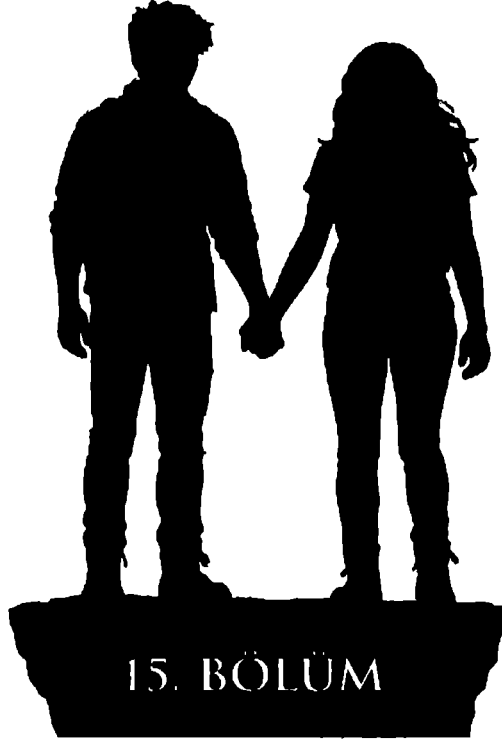
Lanet olsun. Kıza doğru koşmaya başladı ama zamanında yetişemeyeceğini biliyordu. Vücudu henüz toparlanamadığından çok yavaş hareket edebiliyordu. Yaratık, kızı ikiye ayıracaktı.

Çığlık atan yaratık pençelerini çıkarıp kızın üstüne atladı.

Sunho, içindeki İblis'i çağırdı.

Yaratık yanıt verirken gücü damarlarına doldu.

İnsani olmayan bir hızla avlu boyunca ilerledi ve kılıcını savurup yaratığın başını gövdesinden kopardı.

REN

Haebaek Dağları'nın Batısı

İşgal Altındaki Topraklar

Ay ışığında sazlar gümüş renginde parlıyordu. İblisin bedeninden yayılan kan, Ren'in ayaklarının dibine birikiyordu.

İblis ölmüştü. Bu, Gorye Köyü'nü dehşete düşüren, Büyük Dayı'nın canını alan ve Küçük Dayı'yı zehirleyen iblisin aynıydı...

"İyi misin?" diye sordu delikanlı.

Ren, bakışlarını kaldırdığında onu izlediğini gördü, kaşları hafifçe çatılmıştı. Bir anlığına ay ışığının altında, gözlerinde mavi bir ışıltı gördüğünü sandı.

Gözlerini kırınca ışıltı bir anda kayboldu.

"İyiyim." Hayal gördüğünü düşündü. Delikanlının gözleri eskisi gibi toprağı andıran bir kahverengiydi. Ren, kollarını kendine sararak, "Kervanıma da böyle bir iblis saldırmıştı," dedi. "Bana doğru gelirken, bir an için o âna geri döndüm."

Ren, hareket edememişti. O andan kurtulmayı o kadar derinden istemişti ki... Denemişti fakat âdeta zihniyle bedeni arasındaki bağ kopmuştu. Uçurumun kenarında da aynısını yaşamıştı. Neden böyle oluyordu, korkusunu neden yenemiyordu?

“Ben de aynısını hissettim...” dedi delikanlı. Kızın gözleri şaşkınlıkla büyüdü. İblisi çok hızlı öldürmüştü. Ren, onun böyle bir korkuya kapılmasına şaşırды. “Hareket etmediğim takdirde öleceğimi bildiğim hâlde kıpırdayamadım.”

“Orada ne oldu?” diye sordu Ren.

“Kendimi bir anda açıklıkta buldum.”

Daha oraya *nasıl* gittiğini açıklayamadan, iblisin vücudundan çatırdama sesleri gelmeye başladı. Değişiyor, *dönüşüyor* ve pençeleri çekiliyordu.

“Daha önce hiç böyle bir şey gördün mü?”

Delikanlı ciddi bir ifadeyle başını salladı.

İblisin kemiklerinden oldukça yüksek *kırılma* sesleri geldi ve Ren’in kalbi yeniden hızla atmaya başladı.

Delikanlı öncekine göre daha sakın bir ses tonuyla, “Neden sen içeri geçip beklemiyorsun?” diye sordu. “Ben, onu gömerim.”

Ren başını salladı, zaten orada durmasının bir faydası yoktu. “Nereden geldiğine dair bir işaret bulursan bana da söyler misin?” diye sordu.

Delikanlı başıyla onayladı. “Elbette.”

Şemsiyesini sıkıca tutan Ren, kulübeye yöneldi. Dışarı koşmadan önce sazların arasında neyin gizlendiğini bilmiyordu. Çıglık gibi seslerden, bunun başka bir iblis olabileceğinden korkmuştu. Yalnızca gelen şeyi delikanlıdan uzaklaştırmayı ve açık alanda karşı koymanın daha mümkün olduğunu düşünmüştü.

Odaya girince her şeyin yerli yerinde olduğunu gördü. Sadece onun için yedek kıyafetlerden yaptığı yatak boştu.

Ren, derin bir rahatlamayla dizlerinin üstüne çöktü. Onca şeye rağmen delikanlı hayattaydı. Buna inanmak bile gerçekten güçtü.

Son iki gecede onu terk etmeyi düşündüğü anlar olmuştu. Delikanlının hayatta kalma şansı düşüktü ve Küçük Dayı'ya çare bulmak için zamanı giderek azalıyordu. Buna rağmen vicdanına lanetler ederek orada kalmıştı.

Ren, bu gece yalnız olsaydı neler olabileceğini düşündü. Belki de *kendisinin* iblisten kurtulabilmesi için *delikanlıyı* kurtarması gerekiyordu.

Ren derin bir nefes aldı, kalp atışı hâlâ düzene girmemişti. Dizlerinin üzerine çöktü ve odanın ortasındaki ocağa doğru sürünerek ilerledi. Bir sopayla üstündeki külleri temizleyip közleri ortaya çıkardı. Ardından ateşi yeniden canlandırmak amacıyla kurumuş saz ve odun ekledi.

Ren, kulübenin sahiplerinin bir sebze bahçesi diktiklerini ikinci gün fark etti. Bahçe otlarla kaplanmış olsa da birkaç soğan, patates ve havucu kurtarmayı başarmıştı.

Küçük bıçağıyla sebzeleri soyup doğradı ve örülü sazdan yapılmış sepetin içine attı. Alışık olduğu bu uğraş ona huzur vermişti. Evde, ailesi yemek hazırlarken herkes sırayla görev alırdı ama bazılarının daha yetenekli olduğu aşikârdı. Aralarında en kötüsü Teyze olsa da Küçük Dayı hariç hiç kimse onun yanmış ve tatsız yemeklerinden şikâyet etmeye cesaret edemezdi. Küçük Dayı ve Ren ise, en basit malzemelerle bile idare edebilecek kadar ustaydı.

En yeteneklileriye Büyük Dayı'ydı. Yemek yapma sırası ona gelince herkes heyecanla ateşin etrafına toplanırdı. Çoğu

zaman Hwi de onlara katılır, yanında genellikle sütlaç veya pirinç keki getirirdi.

Ren, işte böyle gecelerde, sevdiği insanlar etrafındayken kendini huzurlu hissedirdi.

Öksürünce boğazının kuruduğunu fark etti. Su kabına uzandı fakat kap boştu.

Dışarıda delikanlı da iblisin bedeni de görünmüyordu. Muhtemelen onu sürükleyip götürmüştü.

Kulübenin basamaklarında otururken otların üzerinden güçlü bir rüzgâr esti. Sazlar, okyanus dalgaları gibi savruluyordu.

Hızla basamaklardan inerek kulübenin arkasına doğru gitti. Bu kısımda dereye doğru uzanan dar bir patika vardı. Bahçeyi bulduğu gün dereyi de keşfetmişti. Kıyıya çömelip dizlerinin üstüne çöktü, kabı suya daldırdı ve yavaşça suyla dolmasını izledi. Göğsünde bir ağırlık vardı. Bir gün daha geçmişti ve Küçük Dayı'nın hastalığına çare bulmak konusunda ufacık bir adım bile atamamıştı. *Ya asla bulamazsam ya şu an bile geç kalmışsam*, diye düşündü.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Yaralı delikanlı bir anahtardı. Kanı hem Küçük Dayı hem de iblislerin kanıyla aynı renkti. Eğer arada bir bağlantı varsa, bunu keşfetmenin tek yolu ondan geçiyordu.

Yarım saat sonra, sebze tenceresi ateşin üstünde kaynamaya başladı. Kapı açıldı ve delikanlı içeri girdi. Muhtemelen dereye gitmişti çünkü saçları ıslaktı. Ren'in karşısına otururken yüzüne acı dolu bir ifade yerleşti ve elini yarasına bastırdı.

“Yaran!” diye telaşla söylendi Ren. Ardından hemen ayağa kalktı ve yaptığı geçici bandajları alıp yanına çömeldi. “Bir bakayım.”

Delikanlı, kız yardım etmeye çalışırken sesini çıkarmadı. Kalın kumaşı omuzlarından sıyrarak cübbesini çıkarmasına izin verdi.

Ren tenine dokunduğunda gerginleşiyordu. Başını yukarı kaldırıncı gözlerini kaçırdığını gördü ve sessizce, “Parmakların soğuk,” dedi.

Ren utanarak, nedenini bilmeden, “Üzgünüm,” dedi. “Hemen bitireceğim.”

Ren, hızla sargıları çözmeye başladı. Bu onu, delikanlıya daha da yaklaştırmıştı çünkü sırtından, karnına uzanması gerekiyordu. Sonunda sargıların son parçası da düştüğünde Ren, yara karşısında donakalmış, ne olduğunu anlayamamıştı.

Yara... iyileşmişti. Kenarları hâlâ kırmızı olsa da yara tamamen kapanmıştı. İz kalıp kalmayacağından bile emin değildi.

Bunu Ren’in *sibri* mi yapmıştı?

Delikanlı onun kadar şaşkın görünmüyordu, hatta sanki midesi bulanıyor gibiydi.

“Şimdi pansumanı değiştireceğim.” Delikanlı başını sallasa da dinliyor gibi görünmüyordu. Ren, bıçağıyla dikişleri kesti ve yarayı temiz bandajlarla yeniden sardı. Bitince geriye doğru yaslanıp dikkatle inceledi.

Gözleri, yaradan göğsünün sağ tarafına dövme gibi işlenmiş karakterlere kayd. Çizimi, öncesinde giysilerinden, sonra da bandajdan dolayı inceleyememişti ancak şimdi çok netti.

“İblis...”

Delikanlının bakışları aniden ona döndü.

Ren, *onu* iblis diye çağırıyormuş gibi olduğunu fark etti. “Affedersin. Dövmen... üzerinde *iblis* yazıyor. Sarenialı askerler genelde birliklerinin sembolüyle damgalanmaz mı?”

Delikanlı, çekimser bir tavrıyla, “Evet,” dedi. Ren, onun temkinli davrandığının farkındaydı. Açılmasını istiyorsa dikkatli davranmalıydı. Hem yaratıklar gibi kanının mavi olması hem de vücudunda o sembolün bulunması tesadüf olamazdı.

“Asker olduğunu söyledin ama Sareniyalı değilsin...” Şaşkınlığı yüzünden sözlerine devam etmedi.

“Orduda yalnızca Sareniyalılar görev almıyor.” Sunho cübbesine uzanıp tekrar omzunun üstüne çekti. “Çoğunlukla İşgal Altındaki Topraklar’dan ve Yeraltı Dünyası’ndan gelenlerden oluşur. Daha sekiz yaşındaydım, abimle birlikte sözleşmeli olarak yetimhaneden orduya verildik. Dört yıl boyunca keşif kolunda hizmet ettik.”

Kolunu kaldırıp tenindeki siyah işaretleri gösterdi. “Bize *Tavşan Birlik*’i diyorlardı.” Ren, daha yakından baktığında köprücük kemiğinin altında solgun bir *tavşan* karakterinin olduğunu gördü.

“İyi de öyleyse...” *Diğer dövme yi ne zaman yaptırmıştı?*

“Hatırlamıyorum.”

Ren kaşlarını çatı. İlk gece söylediklerini hatırladı. *Bugüne kadar en fazla iki yıl öncesini hatırlıyordum.* O zaman anlamamıştı. Tam anlamıyla bunu kastettiğini düşünememişti ama görünüşe göre doğruyu söylüyordu. Ren’e yalan söylemesi için hiçbir sebep yoktu. Özellikle de o ilk gece bilincinin yerinde olmadığı düşünüldüğünde.

Ren, derin bir iç çekerek geriye yaslandı. Neler olduğunu hatırlamıyorsa iblisle *onun* arasındaki bağlantının bir önemi kalmıyordu.

Yine de Ren öfkesini ondan çıkaramazdı.

Daha sekiz yaşındaydı...

Kendisi o yaştayken Teyze ona ters takla atmayı öğretiyor ve Büyük Dayı onu balık tutmaya götürüyordu.

Ren, “Şimdi kaç yaşındasın?” diye sordu.

“On yedi.”

İçinde bir kıpırtı hissetti. Aynı yaştaydılar. Daha önce hiç kendisiyle aynı yaşta biriyle vakit geçirmemişti. Hwi ondan bir yaş küçük, Küçük Dayı ise bir yaş büyüktü. Bu durum, delikanlıya daha yakın hissetmesini sağladı.

Ren, utançla yanakları kızarak, “Ben de,” dedi. Yüzünü gizleyen maskeye minnettardı. Dizlerini göğsüne çekti. “Bir abin var, öyle mi?”

Çocuk temkinli ifadesini yeniden takındı.

“Benim de bir abim var ama aslında teknik olarak dayım. Bizi büyüten ablasından, yani Teyze’den on beş yaş küçük. Onun için buradayım.”

Ren derin bir nefes aldı. Şimdiye kadar kendisiyle ilgili bir şey anlatmamaya özen göstermişti. Gerçi bu çok da zor olmamıştı çünkü delikanlı, uzun bir süreyi baygın geçirmişti. Hâlâ onun açıklığa nasıl geldiğine dair bir fikri yoktu. En başta tahmin ettiği ve Teyze’nin de uyardığı gibi ışığını görüp onu öldürmek için yola düşenlerden biri olabilirdi ama yine de içinde bir şüphe vardı. Ren’i *kurtarmıştı*. Soğukkanlı bir suikastçı, kim olduğunu bile bilmediği bir yabancı için hayatını tehlikeye atmazdı. Bu çocuk bir katil değil, bir koruyucuydu.

“Beni dışarıdakine benzer bir iblisten korumaya çalışırken yaralandı.” Ren bunları söyleyince, delikanlının yüz ifadesi değişti. Alnında bir kırııklık belirdi. “Ardından hastalandı. Çare aramak için yola düştüm ama nerede bulabileceğimi bilmiyordum, ta ki...” *Sana*. “...bu geceye kadar,” diye sözlerini tamamladı. *Onun*, iblisle bir bağı olduğunu dile getirmek için doğru zaman olmadığını düşündü. “Nereden geldiğine dair bir ipucu bulabildin mi?”

Delikanlı, cübbesinin cebine uzanıp bir kumaş parçası çıkardı ve dikkatle ona uzattı.

Ren, özenle uzattığı kumaşı alıp çevirdi. Üstünde siyah iplikle işlenmiş, katlanmış bir kanat şekli vardı.

Ren kaşlarını çatı. “Bu sembolü daha önce hiç görmedim, sen gördün mü?”

Delikanlı başını salladı. “Gördüm ama ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bindiğim trenin yük vagonundaki bir sandığın üzerinde vardı. Muhtemelen iblis o sandığın içindeydi ve kaza sırasında kaçtı.”

Tren... Ren’in uzun zamandır duymadığı bir kelimeydi. Yalnızca bir kez Yüzen Dünya’nın kıyısında belli belirsiz görmüştü. Toprağın üzerinde gümüş bir nehir gibi uzanıyordu.

“Bu tren... nereden geliyordu?”

“Yeraltı Dünyası’ndan.”

Bu yeri daha önce de söylemişti. “Anlamıyorum. Yeraltı Dünyası efsanelerdeki yer mi?”

Delikanlı hafifçe kaşlarını çatarak ona baktı. “Yüzen Dünya’nın altında bir şehir.”

Ren şaşırmişti, böyle bir yer hatırlamıyordu. Kaçtığında yedi yaşındaydı ama bir şehir unutulabilir miydi? Belki de... öğretmenleri hiç bahsetmemişti.

“Oraya gitmeliyim, Yeraltı Dünyası’na. Beni götürür müsün?” Delikanlıyı tanımasa da hayatını kurtarmıştı ve iyi dövüşüyordu. Daha da önemlisi iblislerle bağlantısını anlayabilmesi için yanında tutması gerekiyordu.

Delikanlının yüzüne bir gölge düştü. “Burada olmamın bir sebebi var. Ben kiralık bir kılıç ustasıyım. Aşağı yukarı bir hafta önce iş aldım.”

Ren kaşlarını çatı. “Nasıl bir iş?”

Konuşmakta tereddüt edince Ren, gerçeği kendisinden saklamayı düşünüp düşünmediğini merak etti. Sonunda, “Bir kız arıyorum,” dedi. “Onu Yeraltı Dünyası’na geri götürmem gerekiyor.”

Ren, şaşkınlığını belli etmemeye çalışarak, bedenini sabit tutup soğukkanlı görünmeyi başardı. “Kız mı? Onu... müşteri-terine mi götüreceksin? Ondan ne istiyorlar ki?” Sıra dışı bir durumun farkına varan herkes gibi rahat bir tavır takınmaya çalışıyordu.

“Müşterimin adını bilmiyorum. Sareniya ordusunda genç bir yüzbaşı. Kıza zarar vermek istediğini sanmıyorum. Canlı getirilmesini istiyor.”

Sareniya ordusunda bir yüzbaşı... Ren, onun kim olabileceği ya da kendisinden ne isteyebileceği konusunda en ufak bir fikre sahip değildi. Anılarını yoklasa da aklına yardım edebilecek kimse gelmedi.

Sırf merakını gidermek için, “Karşılığında ne alacaksın?” diye sordu. Ren, Küçük Dayı’yı kurtarmak uğruna kendi dünyasından ayrılmıştı. Onu kendi dünyasından ayıran sebep ne olabilirdi?

Delikanlı önce ona doğru döndü, sonra bakışlarını çevirdi. “Ne olabilir ki?” Omuzlarını silkti. “Elbette para.”

Ren, gerçeğin tamamını anlatmadığını hemen anladı. Birinin yalan söylediğini fark etmek konusunda iyiydi. Huzursuz bir kıpırtıdan en ufak mimik değişikliğine kadar her ayrıntıyı yakalayabilirdi. Bir yaz, kervanın sahtekâr falcısına yardım etmişti ve bu sayede bu tür ayrıntıları yakalamayı öğrenmişti. Onu anlamak çoğundan daha kolaydı, yanakları birden tuhaf bir maviye bürünmüştü.

Söylemediği bir şey olduğu apaçıktı. Ne olduğunu anlayana dek ona güvenmemeliydi.

“Anladım.”

Ren’in aklında birçok soru olsa da hiçbirini şüphe uyandırmadan sorması mümkün değildi. Peşinden gelen başka birileri var mıydı? Varsa kaç kişiydiler? Işığın kaynağının ne olduğunu düşünüyorlardı? Renin... sahip olduğu güçleri biliyorlar mıydı?

Bunun olacağını zaten önceden tahmin etmişti -Teyze de onu uyarmıştı- ve delikanlı da bu tahminlerini doğrulamıştı. Yapması gereken tek şey planına sadık kalmaktı.

“Tren nereye gidiyordu?” diye sorarken, sesinin kararlılığını koruyabilmesinden memnundu.

“Seorawon’a.”

“Yeraltı Dünyası’na dönen bir tren olacak mı?”

“Muhtemelen ama trenler sık sık kalkmaz. Genelde iki haftada bir.”

İçinden bir küfür savurdu. Tren yoksa başka bir yol bulacaktı. Yürümekten daha hızlı bir yol mutlaka olmalıydı.

“Sen de oraya gitmiyor musun? Birlikte gidebiliriz,” diye atıldı Ren. Delikanlının aradığı kişinin Ren olması bir şey değiştirmezdi. Kanının, iblisin kanıyla aynı olup olmadığını anlamak için yakınında olmalıydı. Belki geçmişinde, unuttuğu anılarında bu durumu aydınlatacak bir şey bulabilirdi. Üstelik gizemli yüzbaşı Ren’i canlı istiyordu. Bu yüzden onu, kızı koruması için *tutmuştu*, işte tam da bunu yapacaktı.

Delikanlının aldatıldığından şüphelenmesi için hiçbir sebebi yoktu. Diğer taraftan ışığın peşinde olsaydı, Haebaek Dağları’nın *doğusunda* olurdu, batısında değil.

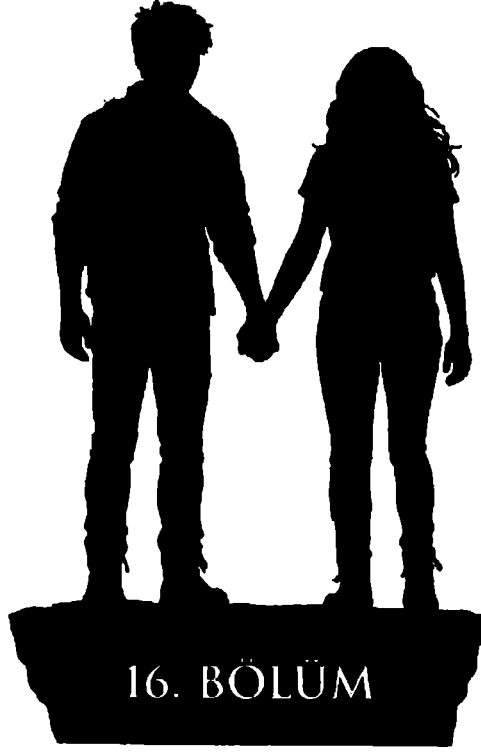
“Adın ne?” diye sordu. Artık planı olduğundan yeniden cesaretlenmişti.

“Sunho.”

Delikanlı henüz birlikte gitmeyi *kabul etmese de* Ren ikna kabiliyetine güveniyordu.

“Ya seninki?”

Sunho belki çok kötü bir yalancıydı ama Ren, çok yetenekliydi. “Hwi.”

SUNHO

Haebaek Dağları'nın Batısı

İşgal Altındaki Topraklar

Kapıyı arkalarından kapatan Hwi, kulübeye dönüp başını eğerek selam verdi. Sunho da onu taklit ederek başını eğdi.

“Bu toprakların koruyucuları...” Kızın sesi, maskesinin ardından bile gür çıkıyordu. “...bize burada geçirdiğimiz üç gün, üç gece boyunca su, yemek ve barınak sağladığınız için teşekkür ederiz. Buradan dinlenmiş ve daha kararlı bir ruh hâliyle ayrılıyoruz. Lütfen bu mütevazı hediye kabul edin.”

Sunho başını kaldırıp baktı. Kız, kapının ahşap direklerinden birinin üstüne pürüzsüz bir taş bıraktı. Hwi'nin samimiyetinden o kadar etkilendi ki o da başını eğdi. Kız adını söylediğinde Sunho, sanki daha önce bu ismi duymuş gibi bir hisse kapılmıştı ancak ne zaman ya da nerede duyduğunu anımsamıyordu. Bu his, muhtemelen yeni hatırladığı anılarından birinden kaynaklanıyordu. Gerçi çoğu hâlâ puslu ve belirsizdi.

Hwi doğrulunca Sunho da ona katıldı. Birlikte açıklıktan ayrıldılar.

İlk adım atan Sunho oldu. Bir gece önce Hwi'ye trenin Seorawon'a giden güzergâhını gösteren bir harita gördüğünü söylemişti. Hatırlayabildiği kadarıyla şehir, bulundukları yerin tam kuzeyinde, dağın diğer tarafındaydı. Demir yolunu takip ederlerse yürüyerek beş ya da altı gün sürerdi ancak kestirme olan dağın içindeki yolu kullanırlarsa süreyi üç güne indirebilirdi. İkisi de hızlı yoldan gitmeyi daha mantıklı bulmuştu.

Sunho, güneşi sağında tutarak omuzlarına kadar uzanan sazlığa girdi, Hwi ise hemen arkasındaydı.

Sunho, yürürken zihninde işin şu anki durumunu gözden geçirdi. Yüzbaşının tuttuğu beş paralı askerden üçü, trendeki katliamdan kurtulmuş olabilirdi. Kaçarken son vagonlarda, ne yüzünde yanık izi olan adamı ne de yaşlı ödül avcısını görmüş-tü. Bu da onların hayatta olabilecekleri anlamına geliyordu. Bu durumda kızın peşinde, en az bir düzine kiralık katil ve birinci sınıf vagonlarda olanlar kalmıştı.

Kavganın şehre vardıklarında da sürmüş olması mümkündür. O çatışmada hayatta kalanlar, bir hava gemisi kiralamış ya da Haebaek Dağları'ndan başka bir geçit bulmuş olmalıydı.

Üç gündür kulübedeydiler. Seorawon'a varıp bir hava gemisi kaptanı bulması da benzer bir süre alacaktı. Kızı bulsa bile büyük ihtimalle çok geç kalmış olacaktı. Buna rağmen denemek, yaşadığına inanarak ilerlemek zorundaydı yoksa Junho'ya ne olduğunu asla öğrenemezdi. Anılarını geri hatırladığından beri abisini bulma isteği daha da artmıştı.

Neyse ki Hwi de en az Sunho kadar kaybettikleri zamanı telafi etmek için hevesliydi. Sabahın ilerleyen saatlerinde sazlıkları geride bırakmış, açık bir platoya varmışlardı. Hâlâ

uzakta olsa da dağın eteklerine serilmiş orman, koyu bir çizgi gibi seçilebiliyordu.

Sunho gölgenin vereceği rahatlığı arzuladı. Plato çorak bir çöl gibiydi, sıcaktan korunmak için hiç yer yoktu. Güneş, ateşten bir daire gibi tepelerinde parlıyordu. Yürürken güneşin varlığını sırtındaki bir yük gibi hissediyordu ama onu asıl zorlayan şey sıcaklık değil, bu denli yoğun bir ışığa alışkın olmamasıydı. Orduda olduğu dönemlerde bazen gündüz ilerlemelerini gerektiren görevleri olsa da çoğunlukla gece yol alırlardı. Rohoon ve Heetae de Yeraltı Dünyası'ndandı ve hiçbirisi güneş ışığında doğmamıştı.

Rohoon, Heetae, dostları... Onları nasıl unutabilmişti? Sekiz yaşından beri birlikteydiler. Önce eğitim kampında diğer acemilerle yiyecek için savaşmış, sonra Tavşan Birimi'ne atanmışlardı.

Güneş sırtına vuruyordu, düşüyormuş gibi hissetse de dimdik ayaktaydı.

Onlara ne olmuştu? Dört yıl boyunca birlikte olmalarına rağmen şimdi neredeydiler? Sunho neden tek başınaydı?

Önceleri, bir abisi olduğunu bilse de Junho'yu hatırlamıyordu. Onun yanında olmasının nasıl hissettirdiğini, abisinin yanında olmanın nasıl bir his uyandırdığını hatırlamıyordu. Rohoon'un onlara uzun uzun söylendiğini ama başkaları dostlarına tek kelime etse onları şiddetle savunduğunu... Heetae'nin attığı içten kahkahaları, elleriyle karnını tutuşunu, gözlerinden süzülen yaşları hatırlamıyordu. Oysaki onlara değer vermişti, onlar da kendisine...

Daha önce *yokluklarını* hissetmemişti. Bedeninde var olduğunu bilmediği ama hep orada duran bir boşluk gibiydi.

Anılarını yeniden kazanırken bu his derinleşecek miydi? Boşluk her geçen gün büyürken İblis, oradan dışarı çıkıp onu yutacak mıydı.

“Sunho.”

Bir anda başını kaldırdı, Hwi elinde şemsiyesiyle karşısında duruyordu.

“Al bunu.” Ucunu ona uzattı. “Güneşin batmasına daha birkaç saat var. En kötü saatleri atlatmamıza yardımcı olacaktır.”

Sunho’nun aklına başka bir anı geldi. Kayıp ve karmaşa dolu geçmişinden değil, yakın zamandan. Gözlerini açtığı anda Hwi’yi, şemsiyesiyle baş ucunda gördüğü ânı... Şimdi, içinde o an hissettiği gibi alışılmadık bir duygu vardı. Sanki bir anlığına da olsa her daim omuzlarında taşıdığı yük -hafıza kaybı, İblis ve yalnızlık- hafiflemiş gibiydi.

Katlanmış şemsiyeyi eline alıp tarttı ve dikkatle inceledi. Kılıcından hafif olsa da neredeyse onun kadar uzundu. Daha önce hiç şemsiye kullanmamıştı ama oldukça basit bir mekanizması vardı. Sapından yukarı doğru sürgüyü kaydırdı ve böylece açıldı. Başının üzerine getirir getirmez rahatladı, sanki bir bulutun altına adım atmış gibiydi. Hwi, şemsiyeyi onun üzerine ilk tuttuğunda sadece kırmızı rengi fark edebilmişti ama şimdi, saten kâğıdın üstünde bulunan altın rengi kıvrımlı desenleri fark edebiliyordu.

Boğuk bir ses dikkatini çekti. Başını çevirince Hwi’nin başını öne eğdiğini ve titrediğini gördü.

Endişeyle, “Bir şey mi oldu?” diye sordu.

Kız elini salladı. “Sen... kıyafetlerin, şemsiyeyi böyle tutuşun... Kendini görmelisin.” Gülüyordu... ama sesi dalga geçer gibi değil, yumuşaktı. Karnını tutuyordu, kahkahası hafif neşeli bir kıkırdamaya dönüştü. “Küçük Dayı’dan daha inandırıcı bir soylu olurdun.”

Onu böyle görmek tuhaftı. *Heetae gibi gülüyor* diye düşündü Sunho, *tüm bedeniyle...* ama ondan farklı olarak, Sunho gözlerini Hwi'den alamıyordu.

Yanaklarının kızardığını hissetti ancak bunun güneşle ilgisi yoktu. "Sen de sahneye çıktığında böyle mi yapıyorsun? Kılık değiştirip rol mü yapıyorsun?"

"Evet, bu şemsiye gibi çeşitli aksesuarları kullanarak farklı rollere bürünüyoruz. Göstereyim." Sesi neşeliydi. Heyecanla çantasını salladı ve içinden bir yelpaze çıkardı. Ardından bileğinin bir hareketiyle yelpazeyi açtı.

"En çok kullandığımız aksesuarlardan biri yelpaze. Onunla her türlü duyguyu anlatmak mümkün." Yüzüne yaklaştırdı. "Çekingenlik." Sonra vücudundan uzaklaştırıp aşağı doğru salladı. "Sinir."

Kapatıp sırtını kamburlaştırdı. "Yaşlı bir adamın bastonu veya genç bir savaşçının kılıcı." İleri atıldı ve yelpazeyi havada savurup ona doğru uzattı.

Geriye doğru hareket ederken bir taşa takılmış gibi sendeleyince Sunho irkildi. Ardından Hwi yelpazeyi havaya attı ve geriye doğru yuvalanıp tek eliyle yakaladı.

Sunho, şemsiyenin sapını omzuna yaslayıp alkışlamak için iki elini de serbest bıraktı.

"Bu gerçekten inanılmazdı!"

Hwi ayağa fırlayıp yelpazesini kemerine soktu. Yetenekleriyle gurur duyuyor gibiydi. "Bu sadece en basit gösterilerden biri!" dedi kız. Kendisiyle gurur duymakta haklıydı çünkü Sunho ona hayran kalmıştı. "Biri bana eşlik etse, mesela davul ya da flüt çalan biri olsa bir hikâyeyi canlandırabilirim."

Sunho içten bir şekilde gülümsedi. "Bunu izlemek isterdim."

Hwi ona bakarken hafifçe kıpırdadı. Sunho, kızın konuşmak istediğini sandı fakat aniden dönüp hızla yürümeye başladı. Sunho, peşinden koşmak zorunda kaldı. Yürürken çaktırmadan kıza bakıyordu çünkü onu kırmış olabileceğinden endişeleniyordu. Ne Yeraltı Dünyası'nda geçirdiği iki yılda ne de dört yıl boyunca yaptığı askerlik sırasında onun gibi birini tanımıştı. Neşeli biriydi, hatta daha fazlası vardı. Açıklaması zordu. İçinde bir ışık ve görülmesi mümkün olmayan ama hissedilen bir sıcaklık vardı. Sunho, kızın bu numaraları nereden öğrendiğini ve iblis saldırmadan önce kervanla nasıl bir hayat sürdüğünü öğrenmek istediğini fark etti.

Birkaç dakika konuşmadan yürüdükten sonra Hwi döndü. "Şemsiyeyi paylaşsak olur mu?" Soğuk ve sert bir tonda konuşunca Sunho şaşırdı. Hwi hızlıca ses tonunu yumuşatarak devam etti: "Güneş ışınları günün bu saatinde çok sert oluyor." Biraz utanmıştı.

Sunho başını sallayınca kız ona doğru yaklaştı. Şemsiyeyi ikisine de faydası olacak şekilde tuttu.

Hwi, "Bir şey sorabilir miyim?" diye konuştu yürümeye devam ettikleri sırada. "Şu aradığın kız... Onun hakkında bir şey biliyor musun?"

Sunho, bir önceki gece Hwi'nin ona görevini sorduğu ânı düşündü. Tereddüt etse de sonunda ona gerçeği söylemeye karar verdi. Aslında bir sır sayılmazdı. Benzer hedefle yola çıkmış doksan dokuz kişi daha vardı. Diğer taraftan bu kız, zararsız bir gösteri sanatçısıydı. Işık, dağların doğu tarafından süzölmüştü. Hwi ise dağın bu tarafında, bir sazlıkta karşısına çıkmıştı. Yalnızca işi neden kabul ettiği konusunda yalan söylemiş, *ne karşılığında* bunu yaptığını sorduğunda doğruyu gizlemişti.

Junho'dan bahsetmekten çekiniyordu. Dokuzuncu Bölge'deki mithril fabrikasında Yurhee ve Tag'le geçirdiği gece bir istisnaydı. Yorgunluktan gardı düşmüştü. Hwi'nin iyi bir insan

olduğuna inansa da Junho hakkında şimdilik konuşmaya hazır değildi.

“Sadece doğuda gördüğümüz gümüş ışıkla bir ilgisi olduğunu ve bizim yaşlarımızda olduğunu biliyorum. Bir de çizim vardı...”

Hwi, “Nasıl göründüğünü hatırlıyor musun?” diye araya girdi, şaşırmış bir ses tonuyla.

“Çizimdekine gerçekten benziyorsa onu tanımam gerekir.”

Hwi’nin maskesi kaymış olmalıydı çünkü düzeltmek üzere elini kaldırdı. “Peki ya onu bulduğunda olduğu yerde mutluya ve seninle gelmek istemezse?”

Sunho bunu hiç düşünmemişti. “Bilmiyorum ama onu arayan tek kişi ben değilim. Beş gün önce, aşağı yukarı yüz paralı asker, suikastçı ve kılıç ustasıyla birlikte bir trene bindim. Ben ona zarar vermek istemiyorum ancak diğerleri için aynı şeyi söyleyemem.”

Hwi titredi. “Sonra, o açıklığa vardın...” Sunho başıyla onayladı. “Ne oldu orada?”

“Kavga çıktı. Galiba bazıları daha az kişi olursa şanslarının artacağını düşündü. Esas sebep buysa bile... adil, hatta beklenen bir şey olabilirdi. Biz, işi kabul edenler olarak riski biliyorduk ancak yolcuların çoğu sivildi. Aileler vardı, bazılarının çocukları da... Paralı askerler umursamadı, katliama giriştiler.”

Hwi ürkek bir sesle sordu: “Kimseyi öldürdün mü?”

“İki kişiyi, bir paralı askerle bir suikastçıyı. Bu yara suikastçının eseri.” Suikastçının hançeriyle yaraladığı kısma dokundu. “Tüm bunlar... seni korkutuyor mu?”

Çünkü Sunho’yu korkutuyordu. İki yıl boyunca kiralık kılıç ustası olarak görev almış olsa da kimseyi öldürmemişti. Yurhee ve Tag’le mithril fabrikasına girdikleri gece, bekçileri

yalnızca bayıltmıştı. Yine de paralı asker ve suikastçıyı pişmanlık duymadan öldürmüştü.

Junho'yla tekrar karşılaştığında abisi onu tanıyacak mıydı? Yoksa gözlerine bakınca yalnızca bir İblis mi görecekti?

“Seni öldürmeye çalışıyorlardı, değil mi?” Sunho, Hwi'nin sesinin öfkeli çıkmasına şaşırılmıştı. “Trende olanlar korkunçmuş, masumların ölmesine üzüldüm ama onlardan biri olmadığın için mutluyum.”

Bir kez daha karanlık düşüncelerinden sıyrıldı. Hwi'nin sayesinde bu karanlık çukurdan ikinci kurtuluşuydu. Şemsiyeyi diğer eline alıp daha da yaklaştı.

Güneş batarken ormanla kaplı dağ eteğine vardılar. Sunho, Hwi'nin şemsiyesini geri verdi. Kız alıp sırtına taktı. Kızıl ve altın ışınlar, göğü delip geçen oklar gibi yaprakların arasından süzülerek yerde ışık havuzları oluşturuyordu. Hwi, sanki su birikintilerine basıyormuş gibi içinden geçip ayaklarını savurdu.

Ormanda kuş cıvıltıları yankılanıyordu. Sunho, gece hızla yaklaşırken güneşin sıcağından kurtulmanın etkisiyle vücudunun rahatladığını hissetti. Yürürken düşünceleri, kamp ateşinin yanındaki anıya kaydı. O ve yanındakiler, ana ordudan önce sınırın kuzeyini keşfetmek amacıyla gönderilmişti.

Orman, hafızasında karla kaplı, ağaçlarsa daha uzun ve kalındı. Dört kişi, karanlıkta sessizce ilerlemişlerdi. Yakalanmaları durumunda yerel tuzakçıların çocukları olduklarını söylemeye karar vermişlerdi. Sareniya'nın aksine kuzeydeki Volmar İmparatorluğu, çocuk asker kullanılmasını yasaklamıştı.

Sunho, kar üzerinde izlerini kapatmak için sırayla öncü olarak yürüdüklerini hatırladı. Junho onlara, tehlike işaretlerine nasıl dikkat edeceklerini öğretmişti. *Orman bizi uyaracaktır, dinleyin!*

Sunho başını kaldırdı. Hwi, şemsiyesini sırtında sabit tutarak bir kütüğe tırmandı ve dengede durmaya çalıştı.

Kuşların cıvıltıları susmuştu. Sunho karanlık ormanda bir hareket aradı. Her şey sessizdi.

Tam Hwi'yi uyarmak üzereyken bir ok sesi duydu.

“Dikkat et!” diye bağırdı.

Hwi geriye doğru sıçradı ve ok ıskalayarak ağaca saplandı. Sunho ona şaşkınlıkla baktı ve içinde daha önce duyduğu hayranlığın yankısını hissetti. Hwi, düşündüğünden hızlı hareket etmişti. Kıza doğru ikinci bir ok atıldı. Kemerinden yelpazesini çekti ve üzerine doğru gelen oku yana savurmayı başardı.

Hwi, “Arkanda!” diye bağırdı. Sunho hemen dikkat kesilip kılıcını çekti. Dönerken eğilip üzerine gelen kılıç darbesinden kaçmayı başardı. Saldırgan kahverengi bir kıyafet giymiş, yüzünü bir fularla kapatmıştı. Sunho'nun yerden destek alıp ileri atıldığını gören saldırganın gözleri fal taşı gibi açıldı. Sunho, kılıcını yana savurup rakibini sertçe iterek kadını küçük bir hendeğe düşürmeyi başardı.

“Sunho!”

Hızla döndü ve bakışları Hwi'nin bulunduğu kütüğe takıldı. Kimse yoktu. İçini kaplayan panikle midesi burkuldu.

Ardından onu gördü. Bir ağaca tırmanmış, en alt dalda oturuyordu. Sunho yanına koşup elini uzattı. Hwi daldan kayıp inerken, Sunho onu belinden tutup yere bıraktı. Birlikte, hızla ormanın derinliklerine doğru ilerlediler.

Sunho uzakta bir ışık fark etti ve oraya doğru ilerleyip küçük bir açıklığa çıktılar. Ancak birkaç adım atar atmaz hata yaptıklarını anlamıştı.

Açıklığın diğer tarafında bir adam vardı. Hemen sonra yanında, çoktan yayını germiş olan bir okçu belirdi. Ormanın

iki yanından iki adam daha çıktı. Arkalarında bir dal kırıldı, kuşatılmışlardı.

Karşıdaki adam okçuya başıyla işaret etti ve o da yayını kaldırdı.

İblis içinde kıpırdadı; beş kişiydiler, hepsini öldürebilirdi. *Kolay olacaktı, hemen bitecekti.* Sunho, İblis'i serbest bırakırsa gücünü ve hızını ona vereceğini biliyordu. Açıklıkta hiçbirinin kurtulmasına imkân yoktu. Alanda duran kimse bu katliamdan sağ kurtulamazdı. Hızla birinden diğerine gidecek, hepsi kanlar içinde yere yığılacaktı. Önce liderleri... Onun kafası, bedeninden önce yere düşecekti. Okçuyu paramparça edecekti. Diğerleriyse çılgılık atmaya bile fırsat bulamayacaktı. Bu görüntü İblis'i heyecanlandırmaya yetmişti.

Savaş. Yok et. Öldür.

Sunho'nun duyuları keskinleşirken nefes alıp vermesi hızlandı.

Peki ya İblis'i kontrol edemezse? Ya kıza zarar verirse?

Kalbi duracak gibi hissediyordu. Bunu göze alamazdı, *asla izin veremezdi.* İblis içinde kıvranıyor, harekete geçmesini istiyordu. *Öldür, öldür, ÖLDÜR!*

Bilinci bulanık bir hâle gelmeye başlamıştı ve kontrolünü kaybediyordu. İblis onu ele geçirdiğinde bütünüyle kaybedecekti.

Kolunda hafif bir baskı hissetti. "Sunho, beni dinle." *Bu Hwi'ydi.* "Her şey yoluna girecek."

Sunho ona inanmak istedi. İki yıl önce Sunho, tek bir anı ve iki korkunç gerçeğe uyanmıştı: Bir abisi vardı ve ruhunun derinlerinde bir İblis yaşıyordu.

Geçmişte bir noktada Junho'yu kaybetmişti ama nasıl ya da neden olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Kalbinin zayıf ve

aklının acımasız olduğu gecelerde, abisinin onu terk edip gittiğini düşünürdü.

İblis öyle yapmamıştı. O kalmıştı, bu yüzden Sunho da ona tutunmuştu. İblis, Sunho'ya tutunan değil, Sunho ona tutunan taraftı. İblis olmadan hiçbir şeyi yoktu, onsuz yapayalnızdı.

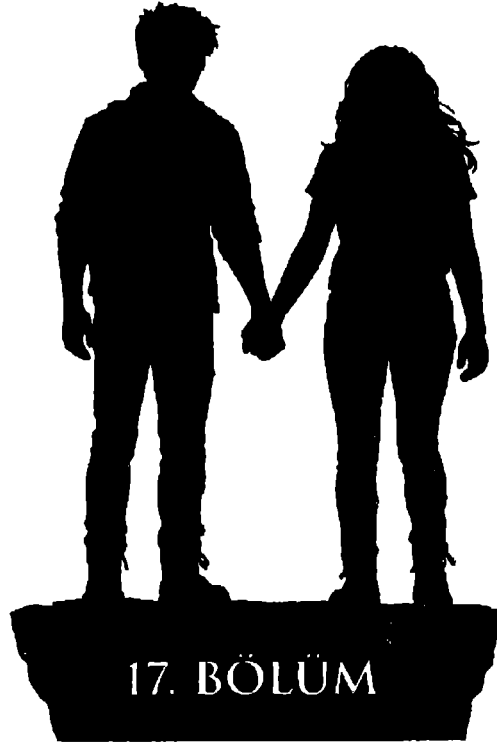
Oysa şimdi her şey değişmişti. Anıları yavaş yavaş ona geri dönüyordu. Junho onu bırakmazdı, Rohoon ve Heetae de öyle. Muhakkak bir yerlerde onu bekliyorlardı ve...

Yalnız değildi, artık değildi.

Hwi ona elini uzattı ve Sunho da onu sıkıca tuttu.

“Bana güven,” dedi Hwi.

İblis'in varlığı bir kez daha alevlendi ve ardından yeniden sönüp Sunho'yu bıraktı.

REN

Haebaek Dağları'nın Batısı

İşgal Altındaki Topraklar

Ren, Sunho'nun bedeninden bir titreme daha geçtiğini hissedince elini tutuşunu sıkılaştırdı.

Sunho, *hepsini* öldürmeye hazırды. Ren, *nasıl olacağını* bilmiyordu. Çünkü bu, saldırganlar silahlı olduğu ve dört bir yanlarını sardıkları için neredeyse imkânsız görünüyordu ama yine de Ren'in içindeki Işık, Sunho'nun *içindeki* bir şeye karşılık vererek alevlenmişti. Bunun ne anlama geldiğini düşünecek vakti yoktu. Tek bildiği bu kavga sürerse kötü bir şeyin olacğıydı.

Okçu yayını gerdi.

"Durun!" Ren'in kalbi hızla çarparken zihni olup biteni kavramaya çalışıyordu. "Bizi yanlış anladınız!"

Okçunun yanındaki adam -diğerlerinin ona duyduğu saygıya bakılırsa liderleriydi- elini kaldırıncaya, okçu yayını indirdi. "Sareniyalı değilseniz kimsiniz o zaman?"

“Benim adım Hwi.” Yalan, Ren’in dilinden kolayca döküldü. “Bir akrobatım, bu da Sunho. O bir kılıç dansçısı.” Söyledikleri *tam anlamıyla* yalan sayılmazdı. Vatanı sayılan Sarenia’yı yıllar önce terk etmişti, Sunho ise gerçekten de bir kılıca *sahipti*. “Gösteri sanatçılarıyız, Seorawon’a gidiyoruz.”

Bedenine hâlâ adrenalin hakim olsa da artık doğrudan tehdit altında olmadıklarından daha rahat düşünebiliyordu. Saldırganları dikkatle süzdü. Sunho’nun bahsettiği trendeki paralı askerler olamazlardı. Öyle olsa saldırıyı durdurmazlardı. Ayrıca Sarenialı da değillerdi.

Kıyafetleri yıpranmıştı, savaşçı olmaları da mümkün değildi. Öyleyse köylüler miydi?

Arkalarından biri, “Bunlar daha çocuk!” diye bağırdı. Ren, Sunho’ya saldıran kadını gördü. Yüzünü gizleyen fularını indirmişti.

Grubun en gençlerinden biri gibi görünen okçu, “Bunun bir önemi yok,” dedi. “Sarenialılar, ordularında çocukları kullanmaktan çekinmez.”

Kadın, genç okçuya değil lidere bakarak, “İyi, onları kesin o zaman,” dedi. “Eve dönme vakti geldiğinde kendi çocuklarının yüzüne bu utançla bakarsın.”

Yaklaşan zaferi hisseden Ren, biraz rahatladı.

Lider iç çekerek, “Umarım ileride bunu yaptığım için pişman olmam,” dedi. “Silahlarını alın, üstlerini iyice arayın.”

Ren, Sunho’nun elini bırakmadan önce hafifçe sıktı. Az önce hissettiği varlık ortadan kaybolmuştu. Bir gölge gibiydi. Ancak hayır, tam olarak öyle değildi çünkü görünmezdi. O an bu hissi kulübede Sunho’nun kıyafetlerini çıkarırken de yaşadığını anımsadı. O zaman bu hissi, yorgunluğuna ve içinde bulunduğu durumun yarattığı sarsıntıya bağlamıştı.

Kadın, Ren'in çantasını almak üzere yaklaşıırken kız düşüncelerinden koptu. Şemsiyesini ve yelpazesini teslim etti. Kılıç ustası eşyalarını karıştırırken Ren, Sunho'yla okçuyu gözlemliyordu. Yaşça büyük diğer delikanlı, Sunho'nun kılıcını alıp kılıfına soktu ve omzuna astı.

Okçu alay edercesine sordu: "Senin eşyaların nerede?"

Ren kasıldı. Gösteri sanatçıları olarak *ikisinin de* işlerini yapmak için gerekli eşyaları ve erzakları olmalıydı.

Hızlı davranıp Sunho'nun yerine yanıtladı: "Çantasını kaybetti." Açıklaması okçuyu yatıştırmış gibiydi, homurdanarak aramayı sürdürdü. Ren'in çantasını karıştırdıktan sonra üstünü arayan kadının aksine, yaşça büyük olan delikanlı nazik değildi.

Okçu yan tarafına vurunca Sunho, acıyla yüzünü buruşturdu. Ren sinirlense de kendini tutmak zorundaydı. Sunho'nun yarısından söz edemezdi, *bunu* açıklamak zor olurdu.

Okçu, Sunho'nun cübbesinin içinden büyük bir para kesesi çıkardı. Kadın kaşını kaldırarak Ren'i aramayı bıraktı. Bir an herkes durdu. Hemen sonra, okçu sinirli bir tavırla sordu: "Hırsızlar *bunu* almadı mı?"

Ren, hiç düşünmeden kendini yere attı. "Her şeyi bozdun, tamam mı?" Saçlarını çekiştirip bağıırıyordu. "Biz evden kaçtık! Seorawon'a gitmeye çalışıyoruz çünkü orada herkes kendine yeni bir hayat kurabiliyormuş. Gerçek aşkı engellemekte tıpkı annem ve babam gibisiniz!"

"Hey, yeter artık!" Okçu onu kolundan tutup kaldırdı. Ren, romantizm düşüncesi onu utandırmış gibi aşk kelimesi geçtiğinde delikanlının yanakları kızarınca şaşırdı.

"Neden o maskeyi takıyorsun?" diye sordu okçu, gözlerini kısarak. "Ne saklıyorsun?"

"Yüzümü, tabii ki akıllım. Sen de denemelisin!"

Belki de bunu söylememeliydim, diye düşünse de Sunho'ya muamelesinden dolayı hâlâ öfkeliydi.

Okçu, sinirle ceketinin önünden tutup kızı kendine doğru çekti. "Belki de biri sana haddini bildirmelidir!"

"Bırak onu."

Ren'in soluğu kesildi. Sunho, kendinden yaşça büyük olan delikanlının bileğini kavramıştı. İkisi de onun ne zaman hareket ettiğini görememişti. Okçu, bileğini kurtarmak için elini çekmeye çalışsa da Sunho parmaklarını daha da sıktı. Delikanlı inledi. "Tamam be tamam!"

Okçu, Ren'i bırakana kadar Sunho delikanlının bileğini sıkmaya devam etti.

Delikanlı kaşlarını çatarak bileğini ovuşturdu. "Neden o maskeyi takıyor ki? Çok mu çirkin?"

Ren tekrar araya girmeden önce Sunho konuştu: "Neden taktığı önemli değil. Bu onun kararı, saygı duyman gerekiyor."

Ren, kılıç ustası kadının onaylarcasına başını salladığını gördü.

"Ayrıca..." Sunho'nun bakışları Ren'e kaydı, "...o çok güzel."

Utanma sırası şimdi Ren'deydi ve kulaklarının ucuna kadar kızarmıştı. Birlikte kaçtıkları yalanını uydurmuştu çünkü en makul açıklama bu gibi duruyordu. Sunho'nun da bu yalana katılmasını ummuştu ama *bu kadar iyi* ayak uyduracağını tahmin bile edemezdi.

Lidere bağlı diğerleri, geçici bir kamp ateşi yakmış, etrafında oturuyordu. Oradan bir kahkaha yükseldi. "Gelin artık. Bu kadar tartışma yeter. Genç âşıkları rahat bırak, Jinyoung. Biraz yemek yiyip eğlenelim. Gösteri sanatçılarıyız demiştiniz, değil mi?"

"Aynen öyle!" Ren, eşyalarını kaptığı gibi lidere yöneldi.

Birkaç saniye sonra Sunho da yanına geldi. Otururken omzu, kızın omzuna değdi. Liderin adamlarından biri, ateşin yanındaki büyük tencereden ahşap kâselere bol miktarda et suyu koyarken Ren'in dikkati dağıldı. Aşçı ilk kâseyi ona uzattı ve Ren de büyük bir hevesle kabul etti. Maskeyi yalnızca göz kısmını ve burnunu örtecek şekilde ayarlayıp çorbayı içmeye başladı. Et suyu, kırmızı biber parçalarıyla tatlandırılmıştı. İçinde yabani soğan ve havuç dilimleri de vardı. Kâsesindekileri afiyetle bitiren Ren, dudaklarını yaladı. Maskesini düzeltirken Sunho'nun kendine baktığını fark etti. Çocuk hemen bakışlarını kaçırıp kendi kâsesini almak için uzandı.

Herkes yemeğini bitirince lider el çırttı. "Hadi bakalım, artık eğlence zamanı. Önce delikanlı, kılıç dansı demiştin, değil mi?"

Ren'in suratı düştü. *Tek başına* gösteri yapması gerektiğine dair bir bahane aradı.

Sunho ayağa kalktı. Jinyoung'a dönüp, "Kılıcım," dedi. Okçu bu isteği duyunca kaşlarını çattı.

Ren'in ağzı açık kalmış, Sunho'ya bakıyordu. Fakat onun, bunu görmesi mümkün değildi.

Jinyoung, "Bize saldırmayacağın ne malum!" dedi.

Aşçı, "Of, ver artık şu çocuğa kılıcını," diye çıkıştı. Belki de o sade yemeği bu kadar büyük bir iştahla yediklerinden, onlara sempati duymuştu.

Okçu, Sunho'nun kılıcını ona geri attı. O da kılıcı havada yakalayıp kınından çekti.

Lider, yıpranmış ceketinden bir flüt çıkardı. "Neredeyse unutuyordum. Müziğe de ihtiyacın olacaktır." Kalın parmaklarıyla deliklere nezaketle dokunarak üflemeye başladı. Hafif rüzgâr gibi bir melodi, ateşin üzerinden süzüldü.

Ren, kalbi sıkışarak Sunho'ya baktı. Çocuk gözlerini kapatmış, kılıcını iki elle tutuyordu. Ayağını çimenlerin üstünde yavaşça ileri kaydırıp ve kılıcını havaya kaldırıp çapraz bir hareketle sertçe yere doğru indirdi. Ardından çevik bir hareketle dönüp omzunun üstünden yukarı doğru savurdu. Bir süre böyle devam etti; hızını, melodinin ritmi belirliyordu. Tam anlamıyla *dans* ediyor sayılmasa da hareketleri zarif ve ölçülüydü.

Ren büyülenmişti. Az önce yakalanma korkusuyla sıkışan kalbi, şimdi başka bir sebeple sıkışıyordu.

Alevlerin titrek ışığı yüz hatlarını; düzgün kaşlarını, burununu, yarı kapalı gözlerini ve yanaklarının kıvrımlarını süsleyen kirpiklerini aydınlattı.

Zor bir sekansı tamamlamak üzereyken müziğin bittiğini fark etti. Herkes, hatta istemeden de olsa Jinyoung bile alkışladı.

Sunho, kılıcını kınına soktu ve okçuya teslim ettikten sonra Ren'in yanına döndü.

Kız, ona biraz daha yaklaştı. "Sunho, bu..."

Sunho da aniden ona döndü. Bu, yüzlerinin birbirine birkaç santim kadar yaklaşmasına neden olmuştu. Ren'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Sunho, bu yakınlıktan muhtemelen maskenin ardında bile kızın gözlerini *görebiliyordu*.

İkisi de kımıldamadı.

Sunho, doğrudan ona bakıyordu. Bakışları odaklanırken hafifçe kaşlarını çattı. Daha önce dudaklarını görmüştü, şimdiyse gözlerini... Tüm parçaları gördüğü çizimle mi eşleştiriyordu? Çizimin, çocukluğundaki görünüşünün bir tasviri olduğunu biliyordu. Belki de annesinin, Ren'in şu anki yaşında olduğu dönemlere ait bir resmiyle oluşturulmuş bir tasvirdi.

Sunho gerçek kimliğini öğrense acaba ne yapardı?

"Teşekkür ederim."

Ren, ona hem artık güvenebileceği biri olduğundan hem de muhtemelen kendini rahatsız hissetmesine sebep olsa da ona hayatıyla ilgili anlattıklarından dolayı minnettardı. Kısa sürede Sunho'nun sakın bir ruha olduğunu anlamıştı. Az önce yaptığı şey, yani başkalarının önünde bir gösteri yapmak, onun için kesinlikle zor olmalıydı.

Delikanlının cevap vermesini beklemiyordu ama sonra, daha önceki o hissi, o karanlık varlığı yine hissetti. Bu sefer korkmadı. Havada görünen hiçbir şey yoktu ancak Ren gözlerini kapattı. İşte oradaydı. Şimdi, Sunho'dan kendine doğru uzanan karanlığı daha net görebiliyordu. Korkutucu değildi, aksine... huzur vericiydi. Sıcak bir yaz gününde büyük bir ağacın gölgesi ve yıldızlar arasındaki derin karanlık gibi. Karanlık yavaş yavaş, adım adım yaklaşırken Ren nefesini tuttu.

Ve o an, nazikçe ona dokunduğunu hissetti. Sanki elinin arkası hafifçe yanağına temas etmiş gibiydi.

Lider derin bir iç çekti. "Ah, genç ve âşık olmak, ne eşsiz!" Ren birden kendine gelip geri çekildi. Kızardığını gizleyen maskesine bir kez daha minnet duydu. Sunho da yüzünü çevirip elini ağzına götürdü.

Kılıç ustası kadın kahkaha attı. "Kesinlikle, senin için çok uzun zaman önceydi!"

"Bu aşksa..." Jinyoung burun kıvırdı. "...hiç bulaşmamak daha iyi, iğrenç."

"Hanginizin ailesi bu beraberliğe karşıydı?" diye sordu kadın.

Ren yanıtlamaya fırsat bulamadan Sunho konuştu: "Onunki."

"Senin gibi yakışıklı bir delikanlıda neyi beğenmemişler?"

Kadın haksız sayılmazdı. Küçük Dayı sırf yakışıklı diye bile Sunho'yu kabul ederdi. Büyük Dayı ise Ren'in seçtiği herkesi bağrına basardı. Teyze'ye gelince, Ren onun ne diyeceğinden

emin olamadı. Küçük Dayı'nın sevgililerine hiç sesini çıkarmamıştı ama konu kendisi olunca iş değişebilirdi.

“Ailem olmamasını.”

Ren, Sunho'ya baksa da delikanlı bakışlarını kaçırmıştı.

Hepsi anlayışla başlarını salladı. Bir aile, koruma ve bağlantıya sahip olmak anlamına gelirdi. Aileden yoksun olmaksa tamamen sahipsiz olmak demekti.

Lider, flütünü yerine bıraktı. Bağdaş kurup oturdu ve ellerini dizlerine koyarak, “Misafirperverliğimiz ve canlarınızı bağışlamamız karşılığında bir gösteri daha yeterli olur diye düşünüyorum,” diye seslendi.

Ren yüzünü buruşturdu.

“Bir hikâyeye ne dersiniz??”

Yerinden kalktı. *Sonunda* karşısına özel yeteneklerini kullanabileceği bir fırsat çıkmıştı. “Ne tür bir hikâye istersiniz: intikam, kefare, ibretlik bir masal?”

“Bu yörede en meşhur olanını, Oduncu ile Göksel Peri'yi,” dedi liderleri.

Ren'in boğazı kurudu. “Bu hikâyeyi zaten defalarca dinlemişsinizdir, neden o?” Liderin dediği doğrudu, bu hikâye Sareniya dışında bile iyi bilinirdi.

“Son zamanlarda aklımızdan çıkmıyor da ondan.” Oturduğu yerden etrafına, arkadaşlarına baktı. “Tahmin edebileceğiniz gibi, hiçbirimiz savaşçı değiliz ve aynı topraklardan da gelmiyoruz. Geldiğimiz yerler, neredeyse on yıldır Sareniya İmparatorluğu'nun elinde ve artık İşgal Altındaki Topraklar'ın bir parçası. Çeşitli nedenlerle sürgündeyiz, hayatta kalmak ve adaleti sağlamak adına bir araya gelmiş, sözde kanun kaçaklarıyız.”

Lider devam etti: “Topraklarımız yakıldıktan sonra çocuklarım için bir torba pirinç çaldım. Ardından ölüm cezasına

çarptırıldım ve bu yüzden kaçtım. Binna, köyün ahlaksız yöneticisine kızını vermeyi reddetmişti.” Başıyla, kılıç ustası kadını işaret etti. Kadın başını kaldırdı, gözlerinde meydan okurcasına bir ışıltı vardı. “Jinyoung, inanmadığı bir savaşa girmeyi reddetti. Diğerlerinin de benzer hikâyeleri var. Sarenia güzel olmasına rağmen en uzun gölgeler de oradadır.”

“Yani, bu hikâye Sarenia’da kutsal kabul edilir. Belki biz de içinde; neden evimizden uzakta, böyle karanlık bir ormanda olduğumuza dair bir açıklama bulabiliriz.”

Ren, herkesin yüzüne tek tek bakarak gözlerini ateşin etrafındakilerin üzerinde gezdirdi. Elinde olsa bu hikâyeyi, geçmiş çok fazla hatırlattığı için anlatmaktan kaçardı ama bunu onlara borçluydu. Liderin söylediği gibi yalnızca hayatlarını bağışladıklarından dolayı değil, bunca zulüm *bizzat Ren’i* ele geçirmek amacıyla yapıldığından da onlara borçluydu.

Sarenia... Bu, Ren’in mirasıydı ve o uğursuz gece yaşananlar olmasaydı kaderi de olacaktı.

Gözlerini kapattı. Küçük Dayı’nın başucunda hikâyeyi anlatan Teyze’nin ses tonunu hatırladı. Sözleri bir gelgiti andırıyordu, sanki Küçük Dayı’yı kıyıya çağıran bir melodiydi.

“Uzun zaman önce, ormanın kıyısında yaşayan bir oduncu varmış. Bir sabah avlanmaya çıktığında, ağaçların arasından hızla geçen bir geyik görmüş.”

Ren, oduncunun bir okla geyiği vurduğunu ve geyiğin tam o anda dile geldiğini anlattı. Ardından geyik, gökten inen perilerin yıkandıkları şelalenin yanındaki havuzun yerini bildiğini söyledi.

“Oraya gittiğinde, en genç ve güzel perinin kanatlarını çalmış.”

Ren bir an duraksadı. Tam Teyze hikâyeyi anlatırken, Ren’in onun sözünü kestiği kısma gelmişti.

Jinyoung kaşlarını çatıp, “Peki ya sonra?” diye sordu. Hikâyeye kendini fazla kaptırdığından biraz da sinirliydi. “Sonra ne olmuş?”

Ren devam etti: “Oduncu, göksel periyi evine götürmüş. Peri yalnız kaldığından onunla gitmekten başka çaresi kalmamış. Bir süre birlikte yaşamışlar ve iki çocukları olmuş ama göksel peri yıllar geçtikçe özgürlüğünü ve kanatlarını özlemeye başlamış.

Oduncu, periye âşık olmuş ve kanatları olsa bile kendisiyle kalmak isteyeceğine inanmış. Bir gece, kanatları yıllar önce sakladığı yerden çıkarıp getirmiş. Peri, kanatlarını aldığı anda çocuklarına sarılıp arkasına bile bakmadan Yüzen Dünya’ya uçup gitmiş.”

Ren arkasına yaslandı, hikâye bitmişti. Birden başı döndü ve hafifçe sendeledi. Sunho onu yakalayıp elini omzuna koyarak destek oldu.

“Eee...” Sessizliği bozan Jinyoung’du. “Peri onu sevmemiş mi yani?”

Binna, “Sen oduncuyu düşünüyorsun...” dedi. “Ya peri, sonunda elinden alınan evine geri dönebildi mi?”

Lider, “İkisi de mümkün,” dedi. “Belki de peri, oduncuyu sevmiştir ama evini de çok özlemiştir. Ah... ama bu hikâyeye sizi gerçekten de heyecanlandırdı! İşte, Sarenialılar bu yüzden bu kadar güçlü. Onları özel kılan yalnızca güçleri ve gökyüzündeki dünyaları değil. Asıl güç, onları çevreleyen mitlerde yatıyor. Çünkü hükümdarları, göksel perilerden birinin soyundan geliyor.”

“Artık değil,” dedi Binna. “Göksel peri ve kızı on yıl önce o kazada hayatını kaybetti. Yüzen Dünya’yı artık Sarenia ordusunun generali yönetiyor.”

“Evet, öyle.” Lider’in sesi ciddiydi. “Her hareketi Yüzen Konsey tarafından onaylanıyor. Belki de bu hikâyeden çıkarılacak sonuç budur: Tıpkı oduncunun, perinin kanatlarını çaldığı gibi general de hükümdarın dünyasını çaldı.”

Ren’in içi buz kesti. Sanki boğazına bir buz parçası takılmış gibi yutkunmakta zorlandı. Bir hikâyeye anlattıktan sonra kendini hep daha canlı hissedirdi. Oysa şimdi... yorgun ve küçük hissediyordu.

“Genç misafirlerimizi yorduk,” dedi lider. “Hem de bizi bu kadar eğlendirmişlerken. Artık uyumalıyız. Jinyoung, atları ateşe biraz daha yaklaştır.”

Kısa süre sonra alevler sönmeye yüz tuttu. Kaçaklar yere kıvrıldı ve iki nöbetçi seçildi. Sunho ve Ren ateşin diğer tarafında yalnız kaldı. İkisine tek battaniye verilmişti.

Sunho, “Ben üşümüyorum,” dese de Ren başını iki yana salladı. Sonbaharın sonlarındaydılar ve artık geceler serin oluyordu.

“Benim için sorun değil,” dedi Ren. “Eğer senin için değilse...”

Kız çantasını ona verdi, Sunho da alıp yere koydu. Ren yanına uzanırken delikanlı battaniyeyi kaldırdı. Önce sırtını dönerek yatsa da bu Ren’e rahatsız edici geldi ve yüzünü Sunho’ya döndü.

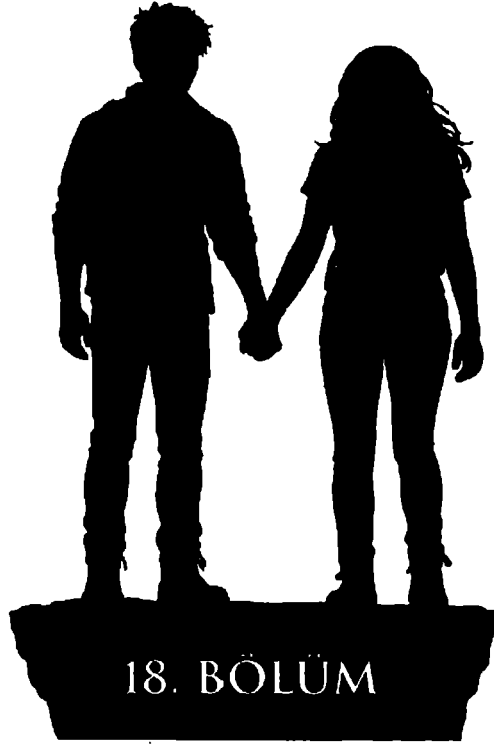
Âşık gibi davranmaları gerekiyordu, rolü sürdürmeliydiler. Bunu kendine söyleyip duruyordu.

Başını, Sunho’nun omzuna yasladı. Sunho bir an tereddüt etti ancak çok geçmeden o da çenesini kızın başının üstüne koydu.

Ren, son birkaç günde, özellikle de geceleri bazen maskesini çıkarmak istemişti. Artık hem tenini kaşındırıyor hem de

nefes almasını zorlaştırıyordu fakat diğer anların hiçbirinde, şimdi çıkarmak istediği kadar arzu duymamıştı.

Maskesini taktığından beri, onu çıkarmaya en çok yaklaştığı an buydu. Yalnızca Sunho'nun kalp atışlarını hissetmek için olsa bile...

REN

Haebaek Dağları'nın Batısı

İşgal Altındaki Topraklar

Kaçaklar, sabah Ren ve Sunho'ya veda etmek üzere toplandı. Lider, elinde bir kısırakla yanlarına yaklaştı. “Bu, Gukhwa. Güvenilir ve dayanıklı bir binektir. At üzerinde yol almak, yolculuğunuzu hızlandırır. Şehri görünce onu serbest bırakın, dönüş yolunu bulacaktır.”

Güzel bir kısıraktı, alnında krizantem çiçeği şeklinde bir işaret vardı. Ren ellerini uzatıp parmaklarını kısırağın üzerinde gezdirdi. Gukhwa, sıcak ve hırıltılı bir nefes verdi. Hwi olsa ona bayılırdı.

Jinyoung, Ren'in çantasını ve şemsiyesini Gukhwa'nın eyerinin yanına bağladı. Kınıyla birlikte kılıcını da Sunho'ya uzattı ve o da eskisi gibi sırtına bağladı.

Jinyoung, “Belki bir gün yeniden karşılaşırız. O zamana kadar ölmemeye çalışın,” diye mırıldandı. Ardından arkasına bile bakmadan uzaklaştı.

Sunho, Ren'e dönüp kaşlarını kaldırdı. Jinyoung beklenmedik bir biçimde yumuşak kalpliydi ve Ren'in içinden gülümsemek geldi.

Sunho, ayağını üzengiye koyup bacağını atın üstünden savurdu. Ardından elini Ren'e uzattı ve kız elini tuttu. Sunho onu öne, eyerin üzerine doğru kaldırdı.

Ren sırayla kaçaklara bakarken, "Teşekkür ederiz," dedi.

Lider, şaşırtıcı derecede boğuk bir sesle cevap verdi: "Yolunuz açık olsun. Umarım bir gün yolumuz tekrar kesişir ve o zamana kadar hepimiz *evimiz* diyebileceğimiz bir yer bulmuş oluruz."

Kız dizlerini Gukhwa'nın yanlarına bastırınca kısarak birden açıklıktan sıyrılıp ağaçların arasına doğru süzölmeye başladı.

Sunho da Ren'le birlikte öne doğru eğilmişti, elleri onun ellerinin biraz üzerinde dizginleri tutuyordu. Gukhwa ormanın içinde hızla ilerledi, sığ bir dereden sıçradı ve güneş ışığının benek benek düştüğü bir koruluğa girdi. Ren, Sunho'nun düzenli kalp atışlarını kendi kalbinin yankısı gibi hissedebiliyordu. İz sürebilecekleri bir yol yoktu. Yalnızca Seorawon'ın kuzeyde, dağın ötesinde olduğunu biliyorlardı. Biraz daha ilerledikten sonra zemin engebeli bir hâl almaya başladı. İri kayalar, dağ yamacından çıkıntı yapıyordu. Ren dizginleri çekip Gukhwa'nın ağır adımlarla ilerlemesini sağladı. Güneş yükseldikçe ormanın daha karanlık bölümüne girdiler. Artık ağaçlar daha sık ve gövdeleri bir insanı saklayabilecek kadar kalındı.

Tıpkı hikâyedeki ormana benziyordu. Ren, at sürerken gözünde geyiğin ağaçların arasından ilerlediğini canlandırdı. Oduncuyu, göksel perilerin yıkandığı havuza götürdüğünü hayal etti.

Sunho kulağının dibinde, "Tam solumuzda bir patika var," dedi. Bu sözlerle kızın vücudu ürperdi. Hemen arkasında

durduğu bu an, yüz yüze oldukları ve aralarında sadece maske-
sinin bulunduğu zamandan daha yakın hissettirmişti. Sunho
ellerini dizginlerden çekip beline doğru kaydırıldı.

Ren, Guhkwa'yı sola yönlendirdi. "Sence kaçaklar ne yapacak?"

"Jinyoung bu sabah bana bir kampları olduğunu söyledi. Binna'nın kızı ve diğer aileler orada saklanıyorlarmış. Sareniya devriyelerini izlemek için keşif yaparken bizi bulmuşlar."

Ren'in içini bir sıkıntı kapladı. "Böyle bir kamp ne kadar dayanabilir ki?"

"Sareniyalılar onları bulana veya yiyecekleri tükenene kadar."

Yüreğinde rahatsız edici bir his belirdi.

Ren, Yüzen Dünya'dan kaçtığında yedi yaşındaydı ve orayı hep unutması gereken bir yer olarak hayal etmişti.

Generalin iktidarı ele geçirmesinin ne anlama geldiğini hiç düşünmemişti. Binna ve diğerleri generalin savaş sevdası yüzünden onca acı çekmiş, *Sunho* ve abisi orduya satılarak savaşmaya zorlanmışlardı.

Dağların ötesinde, sevdikleriyle yaşarken bütün bu olanların kendisiyle bağlantılı olmadığını düşünmek daha kolay geliyordu. Gerçek bu olmasa bile. Gorye Köyü, Yeraltı Dünyası'ndan gelen bir yaratığın saldırısına uğramıştı. Ondan önce bile ker-
vanıyla uğradığı köyleri, boş tarlaları ve kurumaya yüz tutmuş ırmaklarıyla hatırlıyordu. *Toprakta bir tuhafılık vardı.*

Ya on yıl önce yaşanan kırılmayı, doğuştan gelen hakkını geri kazanarak sihir gücüyle düzeltmesi gerekiyorsa?

Ren'in içine bir ürperti yayıldı.

Sunho'nun bulduğu patika dardı; bir yanı orman, diğer yanıysa dağın etekleri tarafından sınırlandırılmıştı. Güneş batmaya başlayıp da gölgeler uzarken Ren gözlerini kapadı, sakinliğe ihtiyacı vardı. Suçluluk ve yorgunluk bitap düşmesine

sebebi olmuştı. Bir amacı *vardı...* Bir çare bulup Küçük Dayı'yı kurtarmalıydı. Onu kurtarmalıydı, *yalnızca onu*. Sonra dilediği, huzurlu ve güvenli hayatı yaşayabilecekti.

Yine de içindeki ürperti geçmiyordu.

Kısa bir süre dinlenmek istemişti ama çok geçmeden başı önüne doğru eğildi ve uykuya daldı.

Gösteri sanatçıları yeraltından gelmişti. Saatler önce, eski bir uçan makineyle gelip fıçıdan dökülen elmalar gibi yuvarlanarak yere indiklerini görmüştü. Şimdi akşam olmuştı. Fenerler, kâğıttan yapılmış tiyatro sahnesini sıcak bir ışıkla aydınlatıyordu. Oyuncular, ahşap kuklalarla Oduncu ile Göksel Peri'yi sahneliyordu. Çocuklar ve saray hizmetkârları, izlerken âdeta büyülenmiş gibiydi. Ren bu hikâyeyi birçok kez dinlemiş, türlü biçimlerde sahnelendiğine tanıklık etmişti ama aşkı ve kaybı ele alan bu hikâyeye onu her zaman büyülemişti.

Ren, kalıp oyunu baştan sona izlemek istese de gitmesi gereken bir yer, yapması gereken bir iş vardı. Elini, elbisesinin cebine daldırdı ve hazinesini orada, bıraktığı yerde bulunca sevindi.

Ayağa fırladı ve yanında bağdaş kurmuş olan dostunun kolumdan çekti. "Hadi, gidelim."

"Ne?" Çocuk, gözlerini sahneden ayırıp ona baktı. "Neden?"

"Sana bir şey göstereceğim."

Çocuk kaşlarını çatı. "Bilmem ki..." Gülümseyerek isteksizce ayağa kalktı. "En son bunu dediğinde bir kurbağa göstermiştin."

O günü hatırlayan Ren sırtı. Gözünde çocuğun çığlıklar atarak kurbağayı yakalayıp gölete atarkenki hâli canlandı. "Bu sefer kurbağa değil, yemin ederim."

Kalabalığın arasında ilerlerken ayaklarının üstünden atlayıp seyircilerin kızgın bakışlarını üzerlerine çektiler. Ren, bakıcısı Doona'yı benzer işle meşgul olan yaşlıların arasında yarı

uyuklarken gördü. Fırsattan istifade hızla fenerle aydınlatılmış, bahçelerin derinliklerine uzanan patikaya doğru ilerledi.

Göksel sarayı çevreleyen bahçeler yüzlerce dönüm büyüklüğündeydi. Ren'in dostu, ondan uzun olsa da her adımını onunla eşit atmaya çalışıyordu.

Kavisli taş köprülerden koşup kanat şeklinde çatısı olan kırmızı ve yeşil köşklerin yanından geçtiler.

Işık Festivali zamanıydı ve bahçeler müzikle şenlenmişti. İpek yastıklara uzanmış soyluların oturduğu yarı açık bir çardağın yanından geçtiler. Gösterişli elbisesiyle bir kadın, uzun telli çalgısını çalıyor; parmakları yay gibi kıvrılıyor, tellerden çıkan sesler sanki yaydan fırlayan oklar gibi yankılanıyordu.

Ren, aradığı yeri sonunda buldu. Doğudaki en uç bahçenin arkasında, yüksek bir taş duvarın yakınındaydı. Burada, bir ağacın gölgesine oturup hazinesini eline aldı.

Elindeki şeye dikkatle bakan dostunun gözleri büyüdü. "Bu bir tüy!" Halbuki bir tüyden fazlasıydı. Avucunun içinden dirseğine kadar uzanıyordu ve bir yumurta kabuğu kadar beyazdı. Karanlıkta bile parlıyor, bir ışıltı saçıyordu. Konsantre olunca yumuşak bir mırıltı duyulabiliyor, tüy sanki şarkı söylüyordu.

Ren açıkladı: "Bu sabah uyanınca yastığımda buldum. Belki bir balıkçıl ya da bir turna bırakmıştır."

Çocuk dokunmak için uzansa da Ren, "Dikkatli ol," diye fısıldayınca elini geri çekti. "Onu kraliçeye vermek istiyorum." Kraliçe, Ren'in annesiydi ama annem demesi yasaktı.

Kraliçe. Peri. Tanrıça.

Dostu suratını ekşitti. "O zaman niye bana gösteriyorsun?" Ren'in, dostunun geldikleri yöne doğru boş boş baktığını görünce kalbi sızladı. Son zamanlarda bu daha sık oluyordu.

"Jaeil," dedi.

Çocuk onu duyunca arkasına döndü. "Ne oldu? Gitmem lazım, burada olmamalıyım. Babam yasakladı."

Jaeil'in babası, Ren'in annesinin imparatorluğunun generaliydi. Ren, ondan nefret ediyordu. Çünkü Jaeil'in gözlerindeki ışığın söndüğü anların sebebi generaldi.

"Ren?" Çocuk başını hafifçe yana eğdi.

"Sence beğenecek mi?" diye sordu Ren kısık bir sesle.

Jaeil'in ifadesi yumuşadı. "Beğenmemesi aptallık olurdu."

Ren kıkırdadı. "Az önce tanrıçaya aptal dedin."

"O bir tanrıça değil!"

Ren'in tüyleri diken diken oldu. "Ne cesaret..."

"Eğer o bir tanrıçaysa, sen de öylesin demektir ve eğer sen bir tanrıçaysan dost olamayız."

Kızın öfkesi arttığı kadar çabuk söndü. Jaeil o kadar ciddiye ki!

Bazen anlamadığı şeyler söylüyordu. Açıklamasını isterdi ama dostu dikkatini dağıttı. "Seni bekleyeceğim, birlikte döne-riz." Doğru, annesine gidiyordu. Neredeyse unutacaktı.

"Beni bekle..." dedi aceleyle. "Zelkova ağacının yanında." Çocuk, kızın hangi ağacı kastettiğini hemen anladı. "Bunu anneme verip hemen döneceğim. Havai fişekleri birlikte izleriz." Işık Festivali hep bu gösteriyle sona ererdi.

Jaeil, "Tamam," dedi. Sesi o kadar kısıktı ki neredeyse duyul-muyordu. "Bekleyeceğim. Sakın beni unutma, Ren."

Ren, çoktan arkasını dönmüştü. "Ne aptalca laf, elbette unut-mayacağım."

Ağacın sarkan dallarını aralayıp yere yakın bir yerde bulunan duvardaki yarığı ortaya çıkardı. Ellerinin ve dizlerinin üstünde ilerleyerek oradan geçti. Duvarın diğer tarafında, ay ışığına bürünmüş bir ormanla karşılaştı.

Ağaçların arasına gerilmiş beyaz bir ip sınırı belli ediyordu.

İpin altından eğilip geçerken aklına Doona'nın uyarısı geldi: Burası tehlikeli küçük kuş.

Korkudan titrese de derin bir nefes alıp tüyü avucunda daha sıkı tuttu. O, basit bir hediyeden fazlasıydı. Annesinin kalbini açacak olan anahtardı.

Son zamanlarda annesi, sınırın ötesinde görülüyordu. Saray hizmetkârları sürekli bunu konuşuyordu.

Ağaçların arasında yolunu yitirmiş bir ruh gibi geziniyor, diyorlardı.

Kaybolduysa bile Ren onu bulup geri getirecekti.

Gökyüzü, korkunç bir gök gürültüsüyle inledi. Şiddetli bir fırtına hızla yaklaşıyordu. İlk soğuk damlalar tenine değdiğinde derin bir nefes aldı.

Ormanda bir dalın kırıldığını duydu. Hemen arkasını döndü, ağaçların arkasında gizlenen büyük gölgeler görse de yağmur görüşünü bulanıklaştırıyordu ve tekrar bakmak için gözlerini ovuşturunca hepsi yok olmuştu.

Acaba Doona'nın uyarısı bunun için miydi? Ormanda iblisler mi vardı?

Ağaçların arasında, annesinin cübbesinin arkasında bir şerit gibi uzanan kırmızı parıltısını gördü. Çabucak ağaçların sona erdiği yere doğru koştu. İşte, Yüzen Dünya'nın sınırı gözlerinin önüne serilmişti.

Kraliçe uçurumun kenarındaydı, ayak parmakları boşluğa sarkıyordu. Ren'in kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

"Anne!" Sendeleyerek ileri adım attı. "Geri çekil, düşersin!"

Güçlü rüzgâr onu öne doğru savurunca Ren, bir ağaç kütüğüne sarıldı. "Geri gel, ne olur!"

Annesinin kırmızı cübbesi arkasında savruluyor, sanki onu gökyüzüne çekmek istiyordu.

"Hikâyede, perinin kanatları vardı." Annesinin sesi, rüzgâr ve yağmurun içinde yankılandı. Ren bunu, kalbini delen bir diken gibi hissetti. "Benim kanatlarım nerede?"

Hatırladığı kadarıyla annesini anlayamamıştı. Soğuk ve uzak bir yıldız gibiydi, yanındayken bile... ama önemi yoktu. Ren onu seviyordu. Kanatlarını geri verecekti. Uçurumun kenarından bir adım geri çekildiği, yanında kaldığı sürece, annesine istediği her şeyi verebilirdi.

"Göklerin Yüce Majestesi!"

Jaeil'in babası, annesinin yalnızca birkaç adım ilerisinde duruyordu. Ren bir anda rahatladı. generalden korksa, hatta ondan nefret etse de kraliçeyi koruyacağına yemin etmişti. Şimdi elinden tutup onu uçurumun kenarından uzaklaştıracaktı.

Annesinin etrafında savrulan pelerinin aksine, generalin zırhı hiç kıpırdamıyordu. Tıpkı kendi gibi sert ve katıydı. Birkaç adım uzaktayken bir anda annesinin yanında belirdi.

Ren onun, annesini geri çekmesini bekledi. Rica etmesini, ikna etmesini...

Bunun yerine annesini itti.

Savrulan bir dal Ren'e doğru gelirken kız, irkilip geri çekildi. Döndüğünde generali Yüzen Dünya'nın kıyısında tek başına gördü.

Ren çığlık attı.

Adam ona döndüğünde artık insan suretinde değildi, bir yaratıktı.

Dönüp arkasına bile bakmadan koştu, koştu, durmaksızın koştu. Gök gürültüsü artık etrafında yankılanıyordu. Çakan şimşeklerin arasında Jaeil'in sesini duydu: "Ren!"

Bir el arkasından cübbesini kavrıyınca istemsizce haykırdı. Bu, daha önce de gördüğü gölgelerden biriydi. Artık iblis değil, generalin askerleri olduklarını biliyordu. Bu devasa adamlar,

ürkütücü biçimde etrafını sardı. Asker yalnızca cübbesini tutuyordu. Ren, giysiden sıyrılıp ormanın derinliklerine doğru koşmaya devam etti.

Sarayın duvarlarına ulaşana kadar durmadı, kesik kesik nefesler alabiliyordu. Yağan yağmur, yanaklarından akan gözyaşlarına karışıyordu.

Ellerinin bomboş olduğunu o an fark etti. Tüy yoktu.

Ren birden uyandı. Bu ani hareket Gukhwa'yı ürküttüğü için kısırak şaha kalktı ve ön ayakları havada savruldu. Ren, altındaki eyerin kaydığını hissetti ve sımsıkı tutundu. Bir an için âdeta uçuşumun üstünde hissetti.

Çılgılık attı. Bacaklarını Gukhwa'nın yanlarına bastırarak kendini yeniden eyerin üstüne atmayı başardı. Sonra ters yöne atlayarak kalçasının üstüne düştü ve bir şeye sırtını dayayana dek geri geri sürünerek ilerledi.

"Hwi!" Sunho yanına çömeldi. İlk olarak Gukhwa'ya baktı, kısırak güvendeydi. Atı, uçuşumun kenarından sarkan bir çam dalına bağladı. "Ne oldu?" diye sordu Sunho. Ses tonu yumuşaktı. "Neyin var?"

"Bu... bunu... anlayamazsın." Ren öylesine titriyordu ki konuşmakta zorlandı. Kalbi hâlâ rüyanın... *hayır hayır, anının* tesiriyle hızla çarpıyordu.

"Anlat lütfen."

Başını salladı. Generalin annesini Yüzen Dünya'nın uçuşumundan attığı o ânı nasıl anlatabilirdi ki? Bu anı ruhuna işlemişti. Gorye Köyü'nün dışındaki beyaz kayalarda korkudan donup kalmasının sebebi buydu. Bir tek kendini değil, Küçük Dayı'yı da tehlikeye atmıştı.

Geçmişin gerçeğini tam olarak anladığından emin olana kadar anlatamazdı. Bu yüzden, "Çok yüksekteyiz," diye fısıldadı.

Yüzünü diğer yöne çevirdi. Neden bu kadar korkuyordu? Yolculuk sırasında cesaretinin artacağını düşünse de hâlâ başladığı zamanki kadar çok korkuyordu.

“Hwi, bana bak.” Kız gözlerini ona çevirdi. Gece olmasına rağmen ay parlaktı. Işığı Sunho’nun yüzüne vuruyordu ve Ren, onu izlemekten kendini alıkoyamadı. Kaçaklar ona yakışıklı demişti ama çok daha fazlasıydı. Omuzları güçlüydü, yüzü soluk olsa da gözleri parlaktı. “Düşmene izin vermem.”

Elini, onun elinin üstüne koyup parmaklarını kapattı. Yere çömelip sırtını kıza döndü. Ren, kollarını boynuna dolayınca ayağa kalktı. Bir elinde Gukhwa’nın ipini tutarak dağ yolu boyunca ilerlemeye devam etti. Ağır olup olmadığını ya da karanlıkta onu sırtında nasıl taşıdığını sormadı. Kızın maskesi sırtına batsa da şikâyet etmedi.

Ne kadar uzun süredir yolda olduklarını bilmiyordu ancak Sunho hiç sendelemedi.

Sunho, ağaçlar tarafından çevrelenmiş kayalıkta küçük bir köşe bulduğunda Ren hâlâ titriyordu. Onu uçurumun en uzak köşesine oturttu ve Gukhwa’yı bir dala bağlayıp küçük bir ateş yaktı.

Ren, dizlerini göğsüne çekip alevlere baktı. Kıvılcımlar parmaklarına kadar gelip çıtırdayınca ayağını geri çekti.

Sunho’nun yanına oturduğunu ve sırtını kaya duvara yasladığını fark etti. Çocuk sakince, “Sana, iki yıldan öncesine ait yalnızca bir anımı hatırladığımı söylemiştim,” dedi. “Tanıştığımız sabah bir tane daha hatırladım.”

Ren, ateşi izlerken Sunho’ya baktı. Alevlerin dansı gözlerine yansıyor.

“Bir ormandaydım, kış mevsimiydi ve böyle bir kamp ateşinin yanında oturuyordum. Abim, ertesi sabah daha büyük yaştakilerden oluşan bir birliğe katılmak üzere ayrılacaktı. Savaş daha yakın olacaktı.”

Ren, Sunho'yu şimdi olduğunun yarısı uzunlukta ve sakar olarak hayal etti. O zamanlar muhtemelen şimdi sahip olduğu zarafetten yoksun, biraz da beceriksizdi.

“Onun için endişeleniyordum. O zamana kadar hiç ayrılmamıştık. Bir taraftan da... korkuyordum. Birliğimizde en güçsüz olan bendim. Junho daima beni korurdu.”

Junho, adı abisininkine benziyordu. Ren, “Ne değişti?” diye sordu.

“Hatırlayamadığım için bilmediğimi söylemek kolay olur. Ormandaki o geceyle, tek bir anıyla yalnız uyandığım zamana kadar geçen üç yıl arasında, başıma ne geldiğine dair en ufak bir ipucu bile yok... Yani bu tam olarak doğru da sayılmaz.”

Derin bir nefes alıp yavaşça geri verdi. “İçimde bir karanlık var. Duygularım yoğunlaştığında ya da bazen tehdit altında olduğumda onu hissedebiliyorum. Yeraltı Dünyası'ndan ayrıldığımdan beri karanlık daha sık yükseliyor ve kontrol etmek her geçen gün daha da zorlaşıyor. Kontrolümü ne kadar kaybedersem, kendimi de o kadar kaybedeceğimden korkuyorum.”

Ren bahsettiği karanlığın, daha önce onu iyileştirirken ve kaçaklar tarafından tehdit edildiklerinde hissettiği varlık olup olmadığını düşündü. Karanlıkta kötülük hissetmemiştii ama kendini kaybetme korkusunu anlayabiliyordu.

Yüzen Dünya'yı yeniden gördüğünde yolculuğun onu ne yönde değiştireceğinden şüpheye düşmüş, o günden beri güçlerini hiç kullanmamıştı. Sunho istisnaydı. Onun yaralarını iyileştirmek için güçlerine başvurmuştu. Şimdiyse on yıl önce yaşananların gerçeğiyle ve generalin o zamandan şimdiye dek yaptığı zulümlerle yüzleşmek zorundaydı.

Kendini kaybetmek... Sunho, en çok bundan korkuyordu.

Kendini kaybetmek... Ren de aynı korkuyu taşıyordu.

Yavaş yavaş artık titremediğini fark etti. O kötü, soğuk his kaybolmuştu. Sunho'nun ne yaptığını anladı.

Kendi korkularından söz ederek Ren'in dikkatini kendiyle ilgili korkularından uzağa çekmişti.

Yolculukta başına gelebilecek onlarca olasılığı tahmin edebilirdi fakat Sunho gibi birini öngörmesi mümkün değildi.

Onsuz bu kadar ilerleyemezdi. Yalnızca fiziksel gücüne değil; sarsılmaz varlığına, nezaketine ve hepsinden çok dostluğuna güveniyordu.

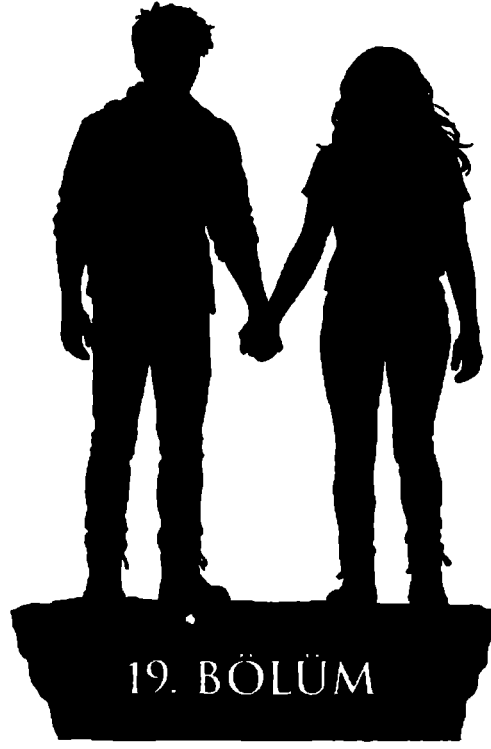
Sunho'nun gözleri yere bakıyor, uzun kirpikleri yanağını okşuyordu.

"Kontrolünü kaybetmene izin vermem..." Sunho da onun gözlerine baktı. "...ve sen..." Ren, Sunho'nun gözlerinde *mavi* bir parıltı gördü "...düşmeme izin vermeyeceksin."

Sunho gülümsedi, dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı.

Ren için başını delikanlının omzuna yaslayarak ona yaklaşmak ve elini avucunda yumuşakça tutmak doğal hissettiriyordu.

Gözleri yavaşça kapandı. Hüzünlü rüyalar görmüş olsa da hiçbirini hatırlamıyordu.

SUNHO

Nakjin Nehri Kıyısında, Liman Şehri Seorawon

İşgal Altındaki Topraklar

Sunho, Hwi'yi yaklaşan bir aracın önünden çekip aldı. Onu kollarında döndürerek sırtını Seorawon'ın yoğun trafiğine doğru çevirerek, parke döşeli sokaklarda oradan oraya koştu-ran at arabaları ve rikşaların akışına karşı korudu. Kalbi deli gibi atıyordu çünkü öğleden sonra şehre adım attıklarından beri Hwi neredeyse üç kez ezilme tehlikesi atlatmıştı.

“Üzgünüm.” Hwi, yukarı bakarken sıkıca Sunho'nun koluna tutunuyordu. “Hiç bu kadar büyük bina görmemiştim, en azından bunun gibisini.” Maskenin ardından sesi, nefessiz kalmış gibi kesik kesik geliyordu. “Sunho, bak!” Delikanlının elini tutup şekerle kaplanmış, kızarmış hamur satan bir seyyar tezgâha doğru çekti.

Yaşlı bir kadın olan satıcı, Hwi'nin coşkusunu görünce gülümsedi. Derin çizgilerle bezenmiş yüzündeki her detay biraz daha belirginleşmişti. Sunho, kesesinden bir madeni para

çıkartıp ona uzattı. Kadın, kekin yanına bir parça pirinç kâğıdı koydu ve Hwi'ye uzattı.

Kız maskesini kaldırmak üzereyken Sunho ona mahremiyet tanımak adına başını çevirdi. Yüzünü görmek *istiyordu*. Uzun zamandır en çok istediği şey buydu ama Hwi hazır olana dek bekleyecekti. Gözleri uzaktaki saat kulesine takıldı, heybetle diğer binaların tepesinde duruyordu. Şehirdeki en yüksek yapıttı. Bembeyaz güvercinler parlak yapının önünde kanat çırpıyor, akrep ve yelkovan güneydoğudan batıya doğru hareket ediyordu.

Zamanı tükeniyordu. Kıza diğer paralı askerlerden önce ulaşmak istiyorsa bir an evvel dağların ötesine gidecek bir hava gemisi kiralaması gerekiyordu. Hemen yola çıkarsa hâlâ onlardan önce kızı bulma ihtimali vardı.

“Sunho!” Hwi, maskesini yeniden takmıştı. “Satıcı, köprünün yakınlarında çok güzel bir çeşme olduğunu söyledi. Görmek ister misin?”

Hızla bir hava gemisi kiralarsa, paralı askerler yolda oylanmış ya da yanlış yöne sapmışsa kızı ilk kendisi bulabilirdi ancak bunların hiçbir önemi yoktu çünkü Sunho gitmek *istemiyordu*. Biraz daha kalmak istiyordu, sadece biraz daha... “İsterim,” dedi kıza dönerek.

Satıcının arabasının yanındaki kalabalıktan ayrılıp nehre doğru yöneldiler. Ahşap bir köprü nehrin tamamını kaplıyor, şehrin daha büyük olan tarafını karşıdaki rıhtıma bağlıyordu. Parlak yelkenli tekneler sakın sulara yüzüyor, kürekçilerin büyük dalgalar yarattığı suda ilerliyorlardı.

“Yol verin!”

Hwi ve Sunho, kenara çekilerek büyük bir tahta parçası taşıyan marangozun aralarından geçmesine müsaade ettiler. Treni vuran fırtına şehirde de etkisini göstermiş olmalıydı.

Köprünün çöken kısmı küçük bir usta ordusu tarafından onarılıyordu.

Köprünün girişinde kırmızı ve yeşil renklere boyanmış bir ev vardı. Bir yandan da o onarılıyordu. İnşaatı desteklemek için geçici iskele kurulmuştu. Ahşap direkler ve tahtaların çapraz örülmüş yapısı Sunho'ya, Yeraltı Düyası'nın dışındakileri hatırlattı.

Çeşme, evin tam önündeki meydandaydı. Üç katmandan oluşuyordu, en küçüğü üstte en büyüğüse alttaydı.

Hwi, çeşmenin en alt katmanındaki kenarına tırmanıp yürümeye başladı. Kendi dengesi konusunda hiç kuşkusu olmasa da Sunho, onun hareketlerini taklit etti.

Kasaba halkı, en büyük çeşmeye madeni paralar ve küçük eşyalar atmıştı ve bunlar suyun altında mücevher gibi parlıyordu. Çeşmenin üst kısmında kanatlı bir kadın heykeli vardı. Sanaatçı kadının yüzünü belirsiz bıraksa da kanatlarını ince ince işleyerek sıra dışı bir zarafetle süslemişti. Kanatlar sırtında büyük bir ihtişamla yükseliyordu. Sunho, heykeltıraşın amacını bilmesede de heykelin neşeyi ifade etmek için yapıldığını hissetti.

“Kanatlarım olsaydı onları çalar mıydın?”

Hwi'ye döndü ama kız ona bakmıyordu. Konuşurken durmamış, çeşmenin kenarında yürümeye devam ediyordu. Serin su damlaları başının üstünü ıslatıyor, saçlarında yıldızlar gibi parlıyordu.

Sunho, sorunun ciddi olmadığını bilse de düşündü.

Çeşmenin etrafında bir turu tamamlayana kadar konuşmadı. “Bütün samimiyetimle söylüyorum. Kanatların olsaydı seni uçarken izlemek isterdim.”

Hwi, o anda dönüp ona baktı ve bu ani hareket dengesini kaybetmesine sebep oldu. Kollarıyla dengesini sağlamaya çalışırken çocuk elini uzattı ama Hwi çabucak toparlandı.

Bir anda şiddetlenen rüzgâr çeşmenin sularını üstlerine savurunca ikisi de ıslandı. Sunho, ıslanmış kirpikleriyle ona baktı.

Hwi usulca, “Sana hiç... evimden bahsettim mi?” diye sordu.

Sunho başını *hayır* dercesine salladı. Neden şimdi anlatmak istediğini bilmesede de soru sormadan dikkatle dinledi.

“Büyük bir vadide yer alıyor. Mavi bir ejderha gibi kıvrılan bir nehir gördüğünde, oraya vardığını anlarsın. Nehrin kıvrımında küçük bir köy var. Erken varırsan koyunları otlarken görebilirsin. Hayal edebiliyor musun?”

Kendini ifade edebilme yeteneğine şaşırmamak gerekirdi, vadiyi tarif ederken ellerini genişçe açmıştı. Nehirden bahse-derken ise sanki beline kadar suya batmış gibi hafifçe sallanı-yordu. Beden dili, yüz ifadesinin nasıl olacağını gösteriyor; her duygu yüz hatlarında beliriyor ve ifadesi âdeta parlıyordu.

“Sana itiraf etmem gereken bir şey var. Evimle ve neden geri dönmediğimle ilgili. Dönmem, orada yaşayanlar için tehlikeli olurdu.”

Sunho kaşlarını çattı. “Tehlikeli mi?”

“Sana her şeyi anlatmadım. Yani, anlatmak istedim ama korkuyorum...”

Cümlesine devam edemediğinde Sunho’nun yüzü yumuşadı.

Ona biraz daha zaman verebilmek için, “Benim de sana söylemem gereken bir şey daha var,” dedi. Çünkü kendisi de tam anlamıyla dürüst davranmamıştı. “Kızı aramamın asıl sebebi para değil.”

“Tahmin etmiştim.” Hwi’nin sesi neşeliydi. “O kadar aç-gözlü değilsin.”

Bu sözlerle, Sunho’nun göğsü sıcak bir duyguyla doldu. “Beni tutan yüzbaşı, abimin nerede olduğunu biliyor. Kızı ona götürdüğümde yerini bana söyleyecek.”

Hwi bir an duraksadı. “Abin... Junho’nun yani...” dedi yumuşak bir sesle.

Sunho, başını salladı. “İki yıldır onu arıyorum.”

Hwi başını eğdi, sanki güçlü bir duygunun etkisi altındaydı. Çocuk onun itirafını beklerken midesinde bir ağrı hissetti. Gerçeği baştan anlatmadığı için üzgün müydü? Halbuki o zamanlar Junho’yu ona anlatacak kadar kızı iyi tanımıyordu.

Ren, sesi titreyerek, “Keşke her şey farklı olsaydı,” dedi. Sesi... pişmanlıkla dolu gibiydi. “Sadece şunu bil. Daha sonra. Sen...” Sözüünü bitirmedi. “Sadece senin iyi bir insan olduğuna inandığımı bilmeni istiyorum.”

Sunho’nun kalbi sıkıştı. Gerçekten iyi biri miydi? Bu söz, onunla tanışmadan önce hafızasında kalan tek anıda, abisinin ona söylediği sözlerdi. *En iyimiz sensin*. Oysa buna hiç inanmamıştı.

“Gitmeliyim,” dedi Hwi.

Sunho, içini burkan bir hisle Hwi’nin fikrini değiştirdiğini anladı. Söylemek istediği her neyse, bunu ona anlatmayacaktı. Çünkü Sunho’nun ona yalan söylediğini anlamıştı.

“Bekle! Tekneye binmek için paraya ihtiyacın olacak.” İlk geldiklerinde tren sefer saatlerini kontrol etmişlerdi. En az bir hafta daha yoktu. Yeraltı Dünyası’na tekneyle gitmek daha hızlı olacaktı. Kemerindeki madeni para kesesine uzandı ve içindekinin yarısını kızın eline sıkıştırdı. “Al bunu.”

Hwi, parmaklarıyla onun parmaklarını sardı. “Sunho, ben...”

Sunho, kızın anlatmak istediklerini duymayı ve *yanımda kal* demesini istiyordu.

Kız ellerini bırakırken, “Hoşça kal,” dedi.

Sunho’nun midesinin derinliklerinden boş bir his yayıldı. “Hoşça kal, Hwi.”

Ellerini bırakıp çeşmeden uzaklaştı.

Sunho ondan uzaklaştıkça, yanındayken her zaman hissettiği sıcaklığın yavaşça kaybolduğunu hissediyordu. İçindeki ışık azalmış, neredeyse yok olmuştu.

Sunho, Haebaek Dağları'nın doğusuna gitmek üzere bir hava gemisi kiraladı. Pilot, sol gözünde bant olan bir kadındı ve Sunho kadının kaç yaşında olduğunu tahmin bile edemiyordu. Kalkış zamanı olarak gün batımına yakın bir zamanı belirlemiş, Sunho'yu ancak kalan tüm parasını verince kabul etmişti. Dönüş yolunun ücretini de ödemesi gerekecekti ama bunu sonra düşünmeye karar verdi.

Liman, saat kulesinin bulunduğu meydana yakındı. Hwi'ye kek satan kadının yerini başkası almıştı. Şimdiki satıcı şekerle kaplanmış meyveler satıyor, etrafını saran hevesli çocuklara sesleniyordu.

Akşam yaklaşırken meydan kalabalıklaşmıştı. Şehir halkı gruplar hâlinde, sabaha kıyasla üç katına çıkmış gibi görünen tezgâhlardan aceleyle alışveriş yapıyordu. Satıcılar yalnızca yiyecek değil, saç süslerinden balık şeklinde uçurtmalara kadar birçok eşya satıyordu. Günün erken saatlerinin aksine, insanlar daha telaşlı ve daha az dostane görünüyordu. Birbirlerine çarpıyor, öfkeyle bakıp sert sözler sarf ediyorlardı. Sunho, tahtırevan taşıyan iki adamı görür görmez kenara kaçtı. İçinde oturan kadınla göz göze geldiklerinde, kadın hemen pencereyi kapattı.

Saat kulesinin yelkovanı, akrebe yetişmek üzereydi. Geri dönme vakti gelmişti... Yine de kendini duraksarken buldu. Gözleri, yüksek binaların arasından görünen sokağın aşağısındaki nehre kaydı.

Acaba Hwi, kendisini teknesine kabul edecek bir kaptan bulabilmiş miydi? Ayrıldıktan sonra hemen bulabildiyse şehri terk etmiş olmalıydı.

Bu düşünceyle, göğsündeki boşluk hissi daha da büyüdü. Bu his, çeşmede Hwi'den ayrıldığından beri hiç dinmemişti.

Tıpkı Junho'yu düşündüğünde yaşadığı o eksikliğe benziyordu. İçinde oluşan boşluğu sadece o doldurabilirdi.

Fakat bunda bir şeyler farklıydı. Hepsi uzak ve bulanık olsa da hatırladığı anılar çoğalmıştı ve hepsi geçmişe aitti. Oysa Hwi'ye dair olanlar parlaktı. Öylesine yakınlardı ki hepsini tıpkı kâğıt şemsiyesinden süzülen güneş ışığı gibi hissedebiliyordu.

Saat kulesinin altında dururken çeşmeyi göremese de gözlerini kapattığında, çeşmenin kenarında, göksel peri heykelinin açılmış kanatlarının arasında duran Hwi'yi hayal edebiliyordu.

Sazlıkta gözlerini ilk açtığında, Hwi'yi karşısında ona bakarken görünce ne düşüneceğini bilememişti. Buna rağmen yolculuk boyunca birbirlerini koruyup, sırlarını paylaştıkça Hwi'yi güvenilebileceği bir dostu olarak görmeye başlamıştı.

Kız, bazı şeyleri anlatırken korksa da Sunho onu rahatlatmıştı. Ne söylerse söylesin, kızıdan vazgeçmezdi.

Dünya karanlık ve sonsuz bir gece gibiydi. Sunho, uzun yıllar o karanlığın içinde yapayalnız, kaybolmuş hâlde dolaşmıştı ama Hwi onun sabit yıldızı olmuştu. Onunla birlikteyken İblis bile sessizdi. Kaçaklarla geçirdikleri geceden beri onun varlığını hiç hissetmemişti. Abisinin, kendisini bu yaratıktan kurtarabileceğini düşünüyordu. Onu en çok da bu yüzden bulmak istiyordu fakat belki de Hwi'nin yanında kalarak İblis'i kendi başına kontrol etmeyi öğrenebilirdi.

Ondan ayrılmak yanlış geliyordu. O zaman neden yapmıştı bunu, ışığı bulmak için mi?

Sunho'yu çağıran ışık artık başkaydı... Şimdi onu asıl çağıran, kızın içindeki ışıktı.

Bir el omzuna dokundu ve hızla arkasını döndü. Karşısında ona öfkeyle bakan yaşlı bir kadın buldu. Bu, Hwi'ye kek satan kadındı.

“Ne yapıyorsun burada? Neredeyse güneş batacak!” Konuşurken gözleri Sunho'nun sırtının dönük olduğu alanı taradı. Sunho emin değildi ama sanki kadın korkmuş gibiydi. “Yanındaki kız nerede?”

Sunho, bedeninde bir ürperti hissetti ve sertçe sordu: “Ne oldu ki?”

“Onun yanına dönmelisin.” Parmaklarıyla omzuna iyice bastırdı. “Kız büyük tehlikede!”

Sunho daha fazla soru sormadan kalabalığın arasından hızla sıyrılıp uzaklaştı. *Paralı askerler...* Bazıları şehirde kalmış olmalıydı. Hwi, aradıkları kızla neredeyse aynı yaşıydı. Maske takması bir şey değiştirmezdi. Paralı askerler önce öldürür, doğru kızı bulup bulmadıklarına sonra bakardı.

Meydan her zaman bu kadar kalabalık mıydı? Yüzlerce insan dört bir yana doğru hareket ediyor, Sunho kalabalığın arasından ite kaka geçerken ona söylenip bağırıyorlardı.

Hwi hâlâ şehirdeyse köprünün diğer tarafındaki rıhtımda olmalıydı.

Sunho onu bulmalıydı. Muhakkak...

Bedenini, kafasını delip geçen bir sızı sardı sanki kafatasına bir çivi çakılıyor gibiydi. Tren yolculuğunda iblisi gördüğü anda hissettikleriyle aynıydı. Dizlerinin üstüne çöküp iki eliyle başını kavrıdı. Bu sırada saat kulesinin zili çalıyor, saati bildiriyordu. Kalabalık etrafında hızla açıldı. Âdeta akan güçlü bir nehrin ortasındaki kaya gibiydi. Boğuluyormuş gibi hissetti;

zihnindeki baskı dayanılmazdı, sanki derin bir suyun altında kalmıştı.

Zaman daha ağır akıyormuş gibi gelirken önünden kara cübbe giymiş bir adam geçti.

Sunho ne olduğunu anlayamıyordu. Yaratığın pençeleri ve kanatları olsa da bu adam açıkça yürüyordu ve kimsenin dikkatini çekmiyordu.

Sunho, adamın eldivenli elini yukarı kaldırıp siyah başlığını geri çekişini gözünü bile kırpmadan izledi. Sırtı ona dönük olsa da Sunho, onu her durumda tanırdı. Tuhaf giysiler içindeydi ve saçları omuzlarına dökülüyordu ama *oydu* işte!

“Junho!” diye bağırdı.

Abisi yürümeye devam etti.

Sunho, zihnindeki kanat çırpışlarını andıran baskıyı görmezlikten gelerek ayağa kalkmaya çalıştı.

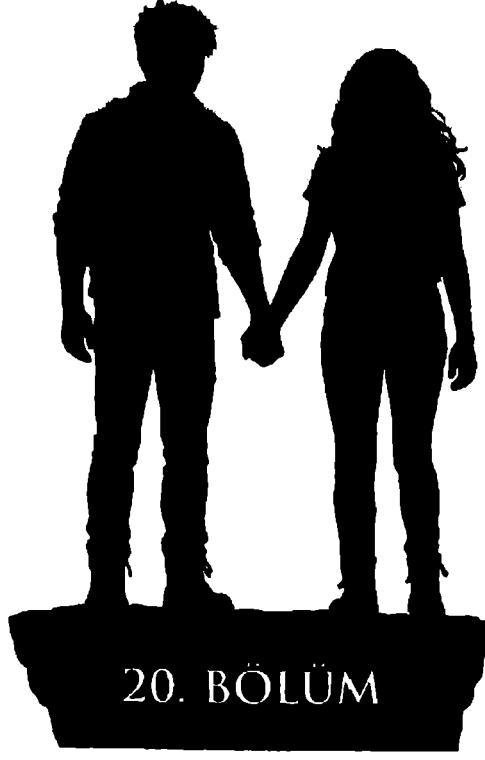
Junho *oradaydı*. Kalabalık dalga gibi üstlerine yürürken abisi gözden kayboldu. Junho’yu göremeyince birden paniklese de az ileride yeniden görüş alanına girdiğinde derin bir nefes aldı.

Hızla birkaç adım atarak aralarındaki mesafeyi biraz daha kapattı. Junho’nun omzundan tuttu ve abisini geriye doğru döndürdü. Sunho bir anda geriye doğru sendeledi.

Yabancı bir adam ona bakıyordu. Adam, somurtarak Sunho’nun elini omzundan itti.

Sırtını dönüp kalabalığın içine karışırken Sunho’nun zihnindeki acı hafifledi.

O Junho değildi. Daha doğrusu hiçbir zaman olmamıştı. Abisi gitmişti.

REN

Nakjin Nehri Kıyısında, Liman Şehri Seorawon

İşgal Altındaki Topraklar

Ren, Sunho'nun verdiği paralar sayesinde küçük bir balıkçı teknesinde seyahat edebilecekti. Teknenin kaptanı, sakalını rengârenk kehribar boncuklarla örmüş aksi bir ihtiyardı. Ren'e, kervandayken alışveriş yaptıkları sırada gördüğü satıcıları anımsatıyordu. Aradaki tek fark, onlar genellikle tuhaf, kendi hâlinde adamlarken kaptanın çok daha kaba olmasıydı.

"Yarım saate geri gel." Adam homurdanarak onu eliyle kovarken paraların yarısını göğsüne ilıştırdi. Ren, boynuna iplikle bağladığı bir kesesi olduğunu düşündü. "Geç kalırsan seni almadan giderim."

Ren'i iskeleye iterken kız itiraz etti. "En azından çantamı burada bırakabilir miyim?"

Kaptan ters çevrilmiş bir kovanın üstünde oturduğu yerden mırıldanıp elini salladı. Ren bunu izin olarak kabul etti ve eşyalarını güverteye fırlatsa da şemsiyesini sırtından bırakmadı.

İhtiyar, dilini şaklatarak, “Niye maske takıyorsun ki?” diye sordu. “Fazla dikkat çekiyorsun, çıkar şunu.”

Ren karşılık vermekten çekinmedi: “Sen önce sakalını kes.” Adam, karşılığında kafasına bir elma fırlattı.

Elmayı ustalıkla yakalayan Ren, neşeyle, “Teşekkürler,” dedi.

İhtiyar kendi kendine homurdansa da bıyıklarının seğirdiğini ve gülümsememek için kendini zor tuttuğunu saklayamamıştı.

Kız, rıhtımdaki ahşap korkuluğa yaslandı. Kaptan haklıydı, gerçekten de maskesiyle dikkat *çekiyordu*. Sunho’yla beraberken birkaç çocuğun kendisini gösterip fısıldaştıklarını fark etmişti. Neyse ki ebeveynleri onları götürmüştü. Kalabalığa karışmak ve kimsenin dikkatini *çekmemek* istiyordu. Bu yüzden maskesini önce alnına kadar kaldırıp sonra başından tamamen çıkardı. Maskeyi bir kenara koyarken serin havanın yüzüne değmesinin keyfini çıkardı. Elmayı kaldırıp bir ısırık aldı ve mayhoş tadının zevkini çıkardı.

Nehirden esen rüzgâr örgüsünü gevşetirken kısa ceketinin etekleri uçtu.

Rıhtımdan, teknelerin berrak suyun üzerinde süzülüşünü izledi, yelkenleri parlak kanatlar misali açılmıştı. Büyük teknelerden biri köprü kemerinin altında kaybolurken birkaç saniye sonra diğer tarafta yeniden belirdi. Elmasını bitirip çekirdeğini balıklar için suya attı ve kollarını korkuluğa yaslayarak çenesini avuçlarına dayadı.

İçini tuhaf bir hüznün kapladı. Oysa Yeraltı Dünyası’na gitmesine yardımcı olacak tekneyi bulmuştu.

Aniden yükselen çığlık sesi yüzünden korktu. Bir martı iskelenin korkuluğundan havalanıp şehre doğru kanat çırpı.

Martıyı izlerken Sunho'yu düşündü. Acaba dağların ötesine geçmesini sağlayacak bir hava gemisi bulabilmiş miydi?

Gerçeği öğrenince ne düşünecekti? Işığın, saldırıdan kısa süre sonra ortadan kaybolan, *gösteri sanatçısı* olan bir kızıdan geldiği gerçeğini öğrendiğinde ne düşünecekti?? Sunho o zaman, aradığı kişinin kendisi olduğunu anlayacaktı. Yalan söyledi diye Ren'e kızarmıydı? Ondan *nefret* eder miydi? Bu düşüncelerle içi sıkıldı.

Çeşmenin yanında ona bakarken yüzünde oluşan ifadeyi hatırladı, gözlerinde gördüğü güveni... O anda, neredeyse gerçeği söyleyecekti. Ta ki Sunho, o kızı neden bulması gerektiğini anlatana dek. Ren paniklemişti. Çünkü kim olduğunu açıklaması Sunho'nun, abisini seçip kendisini ele vermesi anlamına gelebilirdi.

Diğer yandan bu düşünce aklına gelir gelmez, bir bahane olduğunun farkına varmıştı. Yüzen Dünya'da gördüğü rüyadan beri gerçeği biliyordu.

Sunho'nun ihanet etme ihtimalinden korkmuyordu. Korktuğu şey, kendine ihanet etmektir.

O geceyi hatırlamak; annesinin, onu korumakla görevli bir adam tarafından öldürüldüğünü hatırlamak demektir. General, bir anda Ren'in her şeyini elinden almıştı; annesini, yuvasını, *dünyasını*... Bir zamanlar sevdiği, şimdi unutmaya çalıştığı her şeyi.

İntikam almak için duyduğu arzu... Bundan kurtulmanın tek yolu, annesinin katilini yok etmek ve kaybettiklerini geri almaktır.

Uzaklardan gelen saat kulesinin sesiyle irkildi. Ellerini korkuluktan çekince parmak eklemlerinin bembeyaz olduğunu fark etti. Farkında olmadan gereğinden fazla sıkı tutunmuştu.

Geriye doğru sendeledi. *Hayır*, Ren'in seçtiği yol bu değildi. Böyle intikamla dolu bir yol ve doğuştan gelen haklarını

geri almak amacıyla güçlerini kullanmak, değişmesine sebep olurdu. Sevdiği insanlardan, Küçük Dayı'dan, Teyze'den ve Hwi'den adım adım uzaklaşmasına sebep olur ve onu uçurumun kenarına biraz daha sürüklerdi.

Orayı görebiliyordu artık. Dünyanın sınırı gibi duran o uçurumu...

O an, ne kadar unutmaya çalışırsa çalışsın o anının gölgesinin hep peşinde olduğunu anladı. Gorye Köyü'nün dışında kaskatı kesilmesine sebep olan, uçurumun kenarında nefesini kesen o korkuydu.

O kadar çok korkuyordu ki geçmişinden gelen karanlık görüntülerin oluşturduğu bu fırtınanın içinde, hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin onu bu durumdan kurtaramayacağını düşünüyordu.

Ta ki Sunho karşısına çıkana kadar.

Düşmene izin vermem. Yalnızca sesiyle o fırtınayı dağıtmıştı.

Mesele sadece sükûneti ya da kendinden emin tavırları da değildi, Ren'in ona *inanmış* olmasıydı. Onu, dünyanın sınırı gibi duran uçurumdan düşmekten kurtaracak biri varsa o da Sunho'ydu.

Başını kaldırıp köprüye baktı. Gitmiş miydi? Çok mu geç kalmıştı? Kalbi hızla çarparken önce hızlı adımlarla yürümeye başladı. Ardından hızla koştu.

Köprüdeki yayalar kenara çekiliyor, bazıları bağırıp çağırıyordu. Bir kadın, kanatlarını yüzüne savurarak bağırarak elindeki kazı tutamadı. Ren, karşıya geçmeye o kadar odaklanmıştı ki durup özür bile dilemedi. Sunho'ya doğruyu söylemek için hâlâ bir şansı vardı, onu yakalayabilirdi. Şehirde çan sesleri yankılanmaya başlayınca birden durdu.

Saat kulesinin arkasından küçük bir hava gemisi yükseldi. Bir an rüzgârda savrulsa da kendini toparlamayı başararak

yoluna devam etti. Ardında mavi kıvılcımlar bırakarak doğuya yöneldi.

Doğuya, Haebaek Dağları'na doğru.

Ren'in göğsü daraldı. Sunho o gemideydi. Çok geç kalmıştı. Gitmişti.

"Hwi?"

Önünden tahta taşıyan bir marangoz grubu geçti. Onlar geçerken Sunho'nun çeşmenin yanında durduğunu gördü. Güneşin altında, su damlaları saçlarında parlıyordu.

Ren, olduğu yerde donup kaldı ve delikanlıya baktı, anlam veremiyordu. Bir adım atınca aklına geldi. Maskesi yüzünde değildi. İskelenin korkuluğuna bırakmıştı.

Sunho, onun bir çizimini görmüştü. Çok büyük bir benzerlik olmadığıнын farkındaydı. O çizim, küçüklük hâliyle annesinin yüz hatlarının karışımıydı ama gerçeği anlamasına bu bile yetebilirdi.

Ren yanına giderken, Sunho'nun gözleri bir an olsun ondan ayrılmadı. Duygularını anlamak için yüz ifadesini okumaya çalışsa da bu imkânsızdı. Suratından hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Ona yaklaşan Ren, "Gittiğini sanmıştım," dedi.

Sunho, başını iki yana salladı.

Bakışları sonunda gözlerinden aşağı kaydı. Maskenin ardında gizlediği yüzüne, burnuna, dudaklarına, çenesine göz gezdirdi.

Ren, dış görünüşünü daha önce hiç bu kadar düşünmemişti. Sunho onu tanırsa, ihanetini fark edip yüzünün şaşkınlıkla değişebileceğinden haberdardı. Artık dayanamayarak konuştu: "Üzgünüm, yalan söyledim, ben..."

"Çok güzelsin."

Ren, ağzı hafifçe açık bir hâlde ona baktı. Sonra yanakları kızardı ve kendini toplamaya çalıştı. “Beni nasıl tanıdın? Giysilerimden mi? Ah, doğru ya. Şemsiyeden.” Şemsiyesi sırtında çapraz duruyordu.

“Onlar olmasa da seni tanırdım,” dedi Sunho.

Saat kulesinin sesi çoktan susmuştu. Neden o gemiye binmemişti? Neden geri dönmüştü?

Göğsündeki acı veren sıkışma kaybolmuş, yerini başka bir şeye bırakmıştı: *umuda*. Ren, elini ona doğru uzattı.

“Sunho...”

Sunho’nun vücudu gerildi, bakışları yana kaydı. Ren, içgüdüyle yere kapandı. Paralı asker, az önce onun boynunun durduğu yere doğru kılıcını savurdu ve Ren’in başının üstündeki hava titredi. Adam küfredip geriye doğru savrulurken Sunho bir sonraki saldırısını engelleyip onu geri itti. Saldırgan çeşmeye düştü.

Sunho elini uzatınca Ren hızla tuttu. Birlikte köprünün girişine doğru koşmaya başladılar. Oklar, ayaklarının altındaki kalasları delip geçiyordu.

Kalabalık çılgın atarak ve panik içinde dört bir yana dağıldı. İnşaat hâlindeki evin yakınındakiler korunaklı kısımlara saklanırken diğerleri köprünün kenarından birkaç metre aşağıdaki suya atladı.

Ren ve Sunho, devrilmiş bir yük arabasının üstünden atlayarak saman balyalarının arkasına saklanmışlardı.

“Trenden inen paralı askerlerden biri mi?” Ren nefes nefeseydi. Tren kazasından kurtululardan bazıları Seorawon’a ulaşmış olmalıydı.

“Bazıları şehri terk etmemiş olmalı!” Sunho’nun sesi boğuktu. “Sabahki seyyar satıcı beni uyardı. Senin tehlike altında olduğunu söyledi.”

Ren kaşlarını çattı. “İyi de yüzümü bile görmedi ki!”

“Demek ki ödül, yalnızca senin tasvirine uyan biri için değil, senin yaşlarındaki herhangi bir kız içindi.”

Böylesi zalim bir emri düşünen Ren’in tüyleri ürperdi. Onu ararken kaç masum kızı öldürülmüşlerdi? Bunun, kendi suçu olmadığını biliyordu. Bütün suç, bu katilleri peşine takan adamın, yani *generalindi*.

“Delikanlı!” Evin önündeki meydandan bir ses yankılandı.

İkili, başlarını yük arabasının üstünden çıkarıp dikkatle etrafı süzdü. Bir adam, elinde yay ve okla, benzer silahlı iki adamın yanında duruyordu. Yanlarında bir de yaşlı kadın vardı.

Sunho derin bir nefes aldı. Başıyla kadını işaret ederek, “Onu tanıyorum,” dedi. “Benimle birlikte tutulan paralı askerlerden biri. Daha doğrusu o, bir ödül avcısı.” Sunho kaşlarını çattı. “Taraf değiştirmiş olmalı.”

Başıyla, bağırان adamı işaret etti. “O Pençe. Trendeki haydutlardan biri.” Kılıcının kabzasını kavradı. “Gidip ne istediklerini öğreneceğim.”

Sunho ayağa kalkarken Ren nefesini tuttu ve bir okun gelip göğsüne saplanmadığından emin olana kadar nefes alamadı.

Sunho, “Aradığınız kişi o değil!” diye bağırırken, sesi artık çıt çıkmayan meydanda yankılandı. “Boşuna bize saldırıyorsunuz.”

Liderleri olduğunu belli eden Pençe, kaşlarını çattı. “Bizi enayi mi sandın? Kızın yüzünü gördük. Onu bize verirsen belki senin hayatını bağışlarız.”

Ren, içinden kendi aptallığına lanet etti. Keşke maskesini çıkarmasaydı, şimdi bu durumda olmayacaklardı. Sonra, kendi kendine *hayır*, dedi. *Yine de peşime düşeceklerdi*.

“Başını öne eğ, Sareniya’nın hizmetkârı! Sen, ışığa layık değilsin.” Bunu söyleyen yaşlı kadındı. Sesinde en ufak bir tonlama yoktu ve sözleri sanki kemiklerine kazınmış gibiydi. Ren, bu

cümleyi daha önce de duymuştu. Aklına, annesinin büyük bir seremonide kürsüde durduğu, göksel elbisesinin omuzlarından dökülüp ayaklarının altında toplandığı an geldi. Önünde diz çökmüş erkekler ve kadınlar vardı.

“Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi delikanlı?” Kadın doğrudan Sunho’ya seslendi, bakışlarını ondan bir an olsun ayırmadı. “O, Yüzen Dünya’dan sen ise Yeraltı Dünyası’dan geliyorsun. Seni kullanıp bir kenara atacak. Senin gibilerin, onun gözünde değeri yok.”

Ren, *yalan söylüyor*, diye haykırmak istese de bu, kimliğini itiraf etmek olurdu.

“Onun kim olduğunu düşündüklerini *biliyor musun?* Kayıp prensesleri, göksel perilerin sonuncusu! Onun adına korkunç şeyler yapacaklar. O yaşadığı sürece kan dökülmeye devam edilecek. Sırf Sarenia’nın şanı uğruna.”

Ren’in içini öfke dolu bir huzursuzluk kapladı. Bütün bunlar generalin planıydı. Ren’in bu kadar acı getiren bir savaşla asla ilgisi olamazdı. Annesi de böyle şeylerden hep uzak durmuştu. On yıl önce o da genç bir kadındı. Bu tür vahşetleri desteklemiş olamazdı.

Hayır, suçlu generaldi. Buna rağmen içinde bir huzursuzluk vardı. Kadın sözlerini dile getirirken kendinden emin görünüyordu.

Ren, ona baktığında Sunho’nun başını eğdiğini gördü. Ne düşünüyordu acaba? Sarenia’ya kin gütmekte haklıydı. Ren’in halkı ondan her şeyini almıştı: abisini, dostlarını, çocukluğunu...

Bu sırada etraftan, saklandıkları yerden daha fazla paralı asker çıkıp Pençe ve yaşlı kadına katıldı.

Pençe, “Trende dövüşürken seni gördüm,” dedi Sunho’ya. Sesinde belirgin bir saygı vardı. “Sıkı bir rakip olduğun açık. Gel, bu savaşı bırakalım. Sarenialılar için kan dökmeye değmez.”

Sunho başını kaldırdı. “Beni duymadınız galiba. Onu, size vermeyeceğim.”

Pençe kaşlarını çattı. “Ölümüne mi susadın? Biz on kişiyiz, sen ise yalnızsın.”

“Yalnız değilim.”

Sunho’nun gözleri Ren’inkilerle buluşurken kız, başıyla onayladı. Sırtındaki şemsiyeye uzandı. Birlikte yük arabasının arkasından fırlayıp köprüünün yanındaki eve doğru koştular.

Ren, okları hissetmekten çok duydu. Hızla şemsiyesini açıp başlığını kapattı. Büyüsünü kullanarak bir rüzgâr oluşturdu ve okların bir kısmının yönünü değiştirdi. Bazılarıysa şemsiyenin tepesine çarparak zararsızca savruldu.

Evin altına geldiklerinde Sunho, kızı bir direğin altına çekti. “Çok kalabalıklar!”

Dudaklarını ısırarak Ren, hızlıca boş evin içini taradı. Eve sığınan halktan insanlar kaçmıştı. Batı tarafını tamir eden ustaların bıraktığı tahtalar yerde duruyordu. Ren, duvarın kırık bölümünden, kullandıkları büyük iskelenin görüldüğünü fark etti.

Hızla Sunho’ya döndü. “Onları birkaç dakika oyalayabilir misin? Bir fikrim var.”

Sunho başıyla onaylayıp kılıcını kaldırdı ve düşmana doğru döndü.

Kız, hızla duvarın parçalanmış bölümüne doğru gitti. Şemsiyesini, kemerine sıkıştırdı ve iskelenin ahşap direklerinden birine tutunup kendini çekti. Sonra cebindeki bıçağını çıkarıp dişlerinin arasına aldı ve iki eliyle tutunarak tırmanmaya başladı.

İskelenin tepesine ulaştıktan sonra uzun bir tahtanın üzerinden koştu. Ardından evin çatısına atladı. Keskin bir sesle üzerine gelen oktan eğilerek kaçabildi. Aşağıda çarpışan çeliklerin sesini duyabiliyordu. Sunho, paralı askerlerle savaşıyordu. Daha hızlı hareket etti ve iskelenin eve bağlandığı halatları bıçağıyla kesmeye başladı. Son halat da koptu. İskele gıcırdarak yıkılmaya başlarken, beraberinde ev de çöküyordu. Ren, tam zamanında aşağı atladı.

Sunho aşağıdan ona doğru koştu. “Hwi!” Ren, büyüsunü bir kez daha kullanıp kendini Sunho’nun kollarına doğru savurdu ama hızını kontrol edemedi. Sunho onu yakalasa da köprü boyunca geriye doğru kayarak yere düştüler. Delikanlı, durduklarında nefes nefese sordu: “İyi misin?” Dirseklerinin üzerinde doğruldu. “Bu inanılmazdı!”

“Değil mi? Hadi!” Ren, Sunho’nun elini tutup ayağa kaldırdı. Kalbi zaferle dolup taşıyordu. Köprünün ötesinde hâlâ iskeleye bağlı bir balıkçı teknesi görünüyordu. Başaracaklardı.

Siyah bir tüy havada süzülürken Sunho, kızı durdurdu.

Köprünün ortasında yüzü örtülü bir adam duruyordu. Omuzlarından dökülen incecik bir cübbe vardı. Gri bir bulut köprüyü ikiye ayırmıştı; adam gölgede, Ren ve Sunho ise ışıktaydı.

Onu görmenin yarattığı şoktan ilk kurtulan Ren oldu. Hemen bir sonraki hamlelerini planlamaya başladı. Yeni gelen kişi, muhtemelen diğerlerinin müttelikiydi. Cübbesinin altında silah taşıyor olabilirdi.

Onlara doğru bir adım attı. Ren, o yürürken köprünün ahşap döşemelerinin her adımda çatırdamasından dolayı kasıldı.

Gölgeden çıkıp ışığa adım attığı an kız, başlığın altındaki yüzü bir anlığına gördü. Tüm bedeni korkuyla dondu, ne hareket edebiliyor ne de konuşabiliyordu.

Adamın yüz hatları tuhaf ve korkunçtu; boynuzları karanlıktı, gözleri bomboş bakıyordu.

Bu bir iblisti.

Sunho’nun kılıcı yere düştü. Çığlık atarak dizlerinin üstüne çöktü ve başını ellerinin arasına aldı.

“Sunho!” Ren yanına eğilip kolunu tuttu. “Ne oldu, neyin var?”

Kız, elini hızla geri çekti. Sunho’nun teni sanki *yanıyordu*. Ren, dehşet içinde bakakalmış, Sunho’nun damarları derisinin altında kıpırdanmaya başlamıştı... ve *masmaviydi*. Sunho bir kez

daha haykırınca Ren'in gözleri yaşlarla doldu. Acısı, Ren'in hayal bile edemeyeceği kadar dayanılmaz olmalıydı.

Büyük bir gürültü duyunca başını kaldırdı ve iblisin pençelerini çıkarıp saldırdığını gördü.

Tam o anda yanında bir hareket hissetti. Sunho, iblis tam üstlerine düşeceği sırada kızı kenara itti.

Pençeleri çocuğun omzuna saplanırken uçları diğer taraftan çıktı.

Ren, "Hayır!" diye haykırdı.

İblis pençelerini çekti ve delikanlının kanı ahşap zemine dökülmeye başladı. Sunho yere yığıldı, hareket etmiyordu.

Ren, kalbinin acıyla sıkıştığını hissetti. Hemen sonra ise hızla ve güçlü biçimde çarpmaya başladı.

Ren, arkasına uzanıp şemsiyesini eline aldı. Ters çevirip ucuna basarak sapını kırdı ve savaş narası atarak iblise doğru koştu.

Hamlesini önceden tahmin ettiğinden yaratığın saldırısından kolayca kaçabildi. Vücudunu döndürerek kırık şemsiye sapını iblisin yüzüne sapladı, derisini deldi ve keskin bir yara açtı.

İblis kükreyip dudaklarını gererek hırladı.

Ren, bir sonraki pençe darbesinden güçlükle kurtuldu. Ardından, öncekinden daha hızlı ve vahşice saldırdı.

İblisin saldırısını şemsiyenin sapıyla karşılamayı başarsa da sap, elinden kayıp köprüden aşağı düştü.

İblis, kırbaç gibi bir hareketle Ren'in boynunu yakaladı ve âdeta ciğerlerinden nefesini söktü. Parmaklarını yaratığın eline geçirse de bu, iblisin sadece daha sıkı tutmasına sebep oluyordu.

Gözleri kararmaya başladı, Küçük Dayı'ya tedaviyi yetiştiremeyeceği gerçeğiyle yüreği sızladı. Bir daha onu da Teyze'yi de göremeyecekti. Hwi'yle kahkaha atamayacak, ailesiyle yıldızların altında şarkı söyleyip dans edemeyecekti. Oysa bu tek isteği idi. En sevdiği insanlarla paylaştığı küçük anlarda mutluluğu

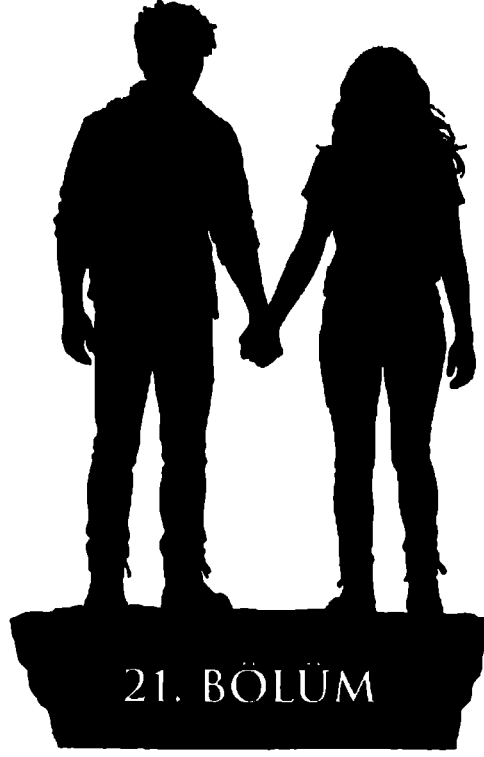
bulmak... ya da en azından bu yolculuğa çıkmadan önce *bunu istiyordu*. Dünyayı gölgeleyen karanlıktan haberdar olmadan önce... Ren, ne yapacağını bilmiyordu ama bunun varlığını öğrendikten sonra eski hayatına, eskisi gibi yaşamaya dönemeyeceğini kabullenmişti.

İblisin arkasında bir hareket gördü. Sunho, kılıcına uzanıyordu.

Işık, dışarı çıkmaya çalışıyordu. *Hayır!* İçindeki kıvılcım, dağ yamacındaki gece kadar ısıldayana dek parladı.

Yan, diye seslendi ona Ren. *Tutuş!*

Ren'in ellerinden ışık yayılmaya başladı. İblis acıyla inleyerek kızı yere bıraktı. Ren, nefes nefese yere yığılıp doğrulmaya çalıştı. İblisi öldürüp öldüremediğine bile bakmadan Sunho'nun yanına koşup ayağa kalkmasına yardım etti. Beyaz alevler köprüye yayılırken sendeleyerek kenara doğru ilerlediler ve son bir gayretle korkuluğu aşip nehre atladılar.

JAEIL

Yeraltı Dünyası

Dokuzuncu Bölge, Mithril Fabrikasının Dışı

Jaeil, Dokuzuncu Bölge'deki mithril fabrikasının kapılarının önünde durmuş, sessiz baca kulelerini izliyordu. Baskın başladığı anda, ilk olarak üretimin durdurulması emrini vermişti. Saf, işlem görmemiş mithrili solumak zehirlenmeye sebep olurdu ve bu yüzden birliğindeki askerleri tehlikeye atmaya niyeti yoktu. Filtre maskesinin ardından, gökyüzünden yavaşça yere süzülen bir mithrilin zerresini izledi. Eldivenli elini kaldırdı ve toz zerresi parmağının ucuna kondu. Toz zerresi mavi bir kartanesi gibiydi.

“Yüzbaşı!”

Yumi, fabrikadan çıktı. Jaeil kapıdan girerken başıyla ona selam verdi. Aklına, ilk cesedin bulunduğu rıhtımda, onunla karşılaştığı gün geldi. O günden bu yana beş ceset daha bulunmuştu ve hepsinde aynı pençe izleri vardı.

“Fabrika güvenlik altına alındı, efendim.” Genç sesi, maskenin ardından boğuk geliyordu. “Bekçiler ve işçiler sorgulanmak üzere üsse götürülmeye hazır.”

Hagye’deki adli tıp görevlisi, cinayetleri *hayvan saldırısından kaynaklı olaylar* olarak sınıflandırsa da Yeraltı Dünyası’nda kuduz ya da vahşi hayvanlara dair hiçbir rapor yoktu. Tek istisna, kanalizasyonda görüldüğü iddia edilen ayıydı. Beşinci Bölge’ye inceleme için gönderdiği askerler döndüklerinde bu iddianın asılsız olduğunu bildirmişlerdi.

Cinayetler, Komutan Su dışında üst rütbelilerin hiçbirinin umurunda bile değildi. Ne de olsa kurbanların tamamı Dış Halka’dandı. Şiddet ve ölüm, toplumun alt kesimlerinde artık sıradan sayılırdı. Kurbanların yaraları bu kadar *belirgin* olmasaydı Jaeil da aynı görüşe katılabilirdi. Cinayetleri işleyen bir katil mi, bir hayvan mı yoksa *bambaşka* bir şey miydi?

Kurbanların hepsinin Dış Halka veya civarında yaşaması dışında hiçbir ortak noktaları yoktu. Ne yaşları aynıydı ne de meslekleri. Yalnızca bir saat önce, Dördüncü Bölge’nin kanalizasyonlarının yakınında üç ceset daha bulunmuştu. Bunların hepsi Dokuzuncu Bölge’deki mithril fabrikasının üniformasını giyyordu.

Yumi, maskesinin ardından ciddiyetle anlatmaya başladı: “Fabrikanın ustabaşısının odasında bulunan belgelerle ilgili bir raporum var. Tahmin ettiğiniz gibi efendim: Bakan Jo şehirden trenle kaçmış. Şehirden neden ayrıldığını tespit edemesek de birçok yasa dışı faaliyetle ilişkilendirilen belge bulduk.”

Bakanın gasp da dâhil olmak üzere sayısız suçunu sıralamaya devam etti. Jaeil’in kolundaki bir kas sıkıştı, omzunu döndürerek rahatlamaya çalışırken ortamdaki gerginliğe karşı yüzünü buruşturdu. O sabah Hagye’deki doktorun tavsiyesine rağmen alçısını çıkarmıştı.

Arazinin arkasındaki depoya doğru ilerlediler. Jaeil'in askerlerinden biri Yumi ve onun geçmesi için kapıyı açık tutuyordu.

Yumi anlatmaya devam etti: "En ağır kanıt, Volmar'a son iki yılda yapılan mithril satışlarını gösteren raporlar. Bu belge, Sarenia İmparatorluğu'nun, İşgal Altındaki Topraklar'daki mülklerine gönderilen daha büyük yüklerin içine gizlenmişti."

Kız, kapı eşiğinden geçerken durdu. "Anlamıyorum, efendim." Jaeil, sesindeki hayal kırıklığını fark ederek astsubayına baktı. "Onlarla savaş hâlindeyken bakan, neden Kuzey İmparatorluğu'na mithril satsın ki?"

Jaeil kaşını kaldırdı. Onun yüzündeki ifadeyi gören Yumi başını eğdi. "Açık yanıt onun hain olduğu, bunu *biliyorum* ama neden vatanına ihanet etsin? O bir *bakan*."

Jaeil tek bir şey söyledi: "Para." Şanssızlık eseri Bakan Jo'yla birkaç kez karşılaşmış ve adamın bencil ve son derece menfaat düşkünü olduğunu hemen anlamıştı.

Yumi ısrarla devam etti: "Fakat o bir *Sarenialı*, bize zarar vermeleri için onlara imkân sağlıyor!"

Jaeil, genç askerin kızarmış yüzünü inceledi. Sarenialıların, özellikle de Orta Şehir'den gelip Yüzen Dünya'ya hiç ayak basmamış olanların, ne denli *tutkulu* olabileceğini unutuyordu. Belki de gökyüzündekilerle yakınlıklarının farkında olduklarından böyleydi. Bir anlığına da olsa ışığı hissetmişlerdi ve onu, ölesiye korumak istiyorlardı.

"Bir filoyu harekete geçirmek için büyük miktarda mithril gerekir." Onu rahatlatmak niyetiyle sözlerine devam etti: "Bakan Jo'nun sattığı, en fazla iki ya da üç hava gemisine yetecek miktarda."

Oysa Jaeil'i endişelendiren, hava gemilerinin tehdidi değildi. Onu asıl düşündüren mithrilin cinayetlerle olan bağlantısıydı.

Jaeil maskesini çıkarıp yere fırlattı. Dışarıdaki zehirli mithril dumanından izole edilmiş depoya girdiklerinde, havadaki zehir büyük oranda azalmıştı. Yumi'yi orada bırakıp metal merdivenlerden ustabaşının odasına yöneldi. Askerlerin odayı detaylıca aradığı belliydi. Dosya dolaplarının çekmeceleri çıkarılmış; masalar, sandalyeler ve çalışma masası sökülüp kenara itilmişti. Duvarda asılı olan şehrin büyük haritası, arkasında gizli bir geçit olup olmadığı kontrol edilmek amacıyla yırtılmıştı. Odanın arkasındaki başka bir kapı, boş bir depo odasına açılıyordu.

Dışarıdaki metal merdivenlerden gürültü duyuldu. Birkaç saniye sonra kapı hızla açıldı.

Jaeil teğmenine baktı. Sana'yı fabrikanın ustabaşısını sorgulamaya göndermişti. "Bu kadar çabuk mu döndün?"

Kadın derin bir nefes aldı. Hayal kırıklığı yaşadığı belliydi. "Çok çabuk konuştu."

Jaeil, pencereye yöneldi ve kepenkleri açarak aşağıdaki depoyu inceledi. Yumi'nin, onun yere fırlattığı maskeyi almasını izledi. "Ne anlattı?"

"Kârın bir kısmını ustabaşı alıyormuş. Alıcının kim olduğunu bilmiyor, sadece Volmar'dan olduklarından haberi var. Teslimat noktasına, yani Seorawon'ın tren garının arkasındaki terk edilmiş kulübeye, her seferinde başka biri geliyormuş. Yüzlerini hiç görmemiş, hep kara bir cübbe giyiyorlarmış ve yüzleri maskeyle kapalıymış."

Jaeil'in gözü, duvara yaslanmış katlanabilir bir paravanın parçalarına takıldı. "Bu nedir?"

Askerleri, odadaki her şeyi sistematik olarak dağıtmış olsa da paravan parçalanmıştı. Sanki büyük bir şey ona çarpmış gibi görünüyordu.

“Söylenenlere göre, birkaç hafta önce bazı isyankârlar fabrikaya girmiş. Ustabaşı bunun, Bakan Jo’nun işleriyle ilgisi olmadığını söyledi.”

Jaeil kaşlarını çattı. “Ne çalınmış?”

“Mithril madenlerinin bir haritası.”

“Hımm...” Jaeil, bu bilgiyi zihninin derinliklerine kaydetti.

Mobilyaların çoğu duvara doğru itildiğinden zemini rahatlıkla görebiliyordu. Her zamanki bot ve çizik izlerinin yanı sıra, pençe izleri dikkatini çekti.

Sana, arkasından yaklaşarak, “Ustabaşı, Bakan Jo’nun bekçi köpeği olduğunu söyledi,” dedi. “Bir kurt.” Jaeil daha yakından bakmak üzere çömeldi. “Belki de kaçtı ve bulduğumuz cesetlerin hepsi onun eseri.”

Jaeil başını yavaşça salladı. “Bu tür bir hayvan muhakkak görülürdü.”

Parmaklarını, en derin izlerin oyulduğu ahşap yüzeye bastırdı. Dört iz vardı. Oysa kurbanlarda beş pençe izi vardı. Katil, kurt olamazdı.

Elini kaldırıncı, eldivenine enkaz parçaları yapıştığını fark etti.

Sana, dikkatle yaklaştı. “Kana benziyor.”

Eldivenleri koyu renk olsa da kurumuş parçaların fener ışığında parlamasına engel değildi. Gökkuşağı gibi ışıltıyorlardı.

Parmağına konan toz zerresini düşündü. Aynı renkti, *mithril mavisî*.

“Yüzbaşı!” Yumi maskesini çıkarmış, kapıda nefes nefese duruyordu. “Komutan Su’dan bir telgraf geldi.”

Jaeil ayağa kalkıp telgrafı aldı. Kâğıda bağlı ipi çözüp açtı.

Komutan Su, kalın harflerle şöyle yazmıştı: **GENERAL, YONGIN ASKERÎ ÜSSÜ’NDEKİ ASKERLERE HİTAP EDİYOR. DERHÂL RAPOR VERİN.**

Yongin Askeri Üssü, Duvar'ın kuzeyinde, Yüzen Dünya'nın sınırları dışındaydı. Jaeil'in arabası, Yüzen Dünya'nın gölgesinde ilerlerken dışarıdaki hava ağır ağır aydınlandı ve git gide parlaklaştı. Atlar, karanlıktan fırlayıp çıkarken, karşılarında heybetli bir manzara belirmesiyle birlikte kişnemeye başladılar. Sareniya ordusu, kuzey ovalarında toplanmıştı. On bin askerden oluşan ordunun kamp ateşleri, ufukta güneşin parladığı yere kadar uzanıyordu.

Jaeil, gözlerini kısıp kampı kuşatan ondan fazla büyük hava gemisinin gövdelerinden yansıyan kızıl parıltılara baktı. Her biri en fazla yüz asker taşıyabilecek kapasitedeydi. Çadırların arasında farklı boyutlarda daha küçük hava araçları da vardı. Bunlardan en küçüğü tek kişilik olanlardı.

Kampın dışına geldiğinde aralarında imparatorluk hava gemisini de görünce şaşırdı. Zarif tasarımıyla farkını hemen belli eden bu hava gemisi, beyaz bir kuşu andırıyor ve Sareniya kraliyet ailesinin kanatlı simgesini taşıyordu.

Babasının konuşmasını bekleyen subaylar arasında Leydi Maya'yı gördü. Jaeil, general tarafından mı davet edildiği yoksa Jaeil gibi planlardan üçüncü bir kişi aracılığıyla mı haberdar olduğunu merak etti. Arka tarafta, ordunun çoğunluğunu oluşturan seksen sekiz birliğin askerleri nizami bir sıra hâlinde duruyordu fakat Jaeil'in gelişi disiplinlerini sıkılaştırdı. Genç adam subaylara yaklaşırken, düşük rütbeli askerler arasında bir hareketlilik yaşandı. Bu, özellikle bir kişide oldukça belirgindi.

Komutan Su, "İtibarının hâlâ senden önde yürüdüğünü görmek güzel," dedi. Jaeil'in babasının üç komutanı vardı ama en yaşlısı ve en uzun süredir tanıdığı kişi Komutan Su'ydu.

Jaeil, yaşlı adamın önünde saygıyla eğildi.

Komutan Su, “Yüzbaşı Jaeil,” dedi. Jaeil’ı çocukluğundan beri tanıdığından, ona gerekli saygıyı göstermeye dikkat etse de bazen eski alışkanlıklarına dönüyordu. “Gelmen beklediğimizden uzun sürdü.”

“Telgraf ulaştığında evde değildim. Dokuzuncu Bölge’deki mithril fabrikasındaydım.”

Jaeil, orada keşfettiklerini hızlıca komutana bildirdi. Babası ve diğer komutanların aksine Komutan Su, Jaeil’in gizemli cesetler üzerine çalıştığını biliyordu. Zaten ikinci kurbanı bulan da bizzat oydu fakat Jaeil’den farklı olarak bu konuya yalnızca görev olarak bakmıyordu. Komutan iyi bir insandı. Ölümleri düşünüyordu çünkü bunlar öylesine kayıplar değil, yitip giden hayatlar demekti.

“Yani...” Komutanın yüzü düştü. “Bakan Jo hainmiş ama o kadar mithril bir etki yaratmaz. Tabii...” Kaşlarını çatı. “Farklı amaçlar için kullanılmıyorsa.”

Jaeil, “Ustabaşının odasının zemininde kurumuş kan izleri buldum. İçinde mithrile benzeyen parçacıklar vardı,” dedi.

Ardından boğazını temizledi. Sormak istediği şey, delillere rağmen mantıksızdı. “Mithril, bir hayvanın anatomisini kimyasal olarak değiştirmek amacıyla kullanılabilir mi ya da... bir insanın?” Sözler ağzından çıkar çıkmaz ne kadar saçma olduğunu düşünerek pişman oldu. Mithril zehirliydi. katı hâldeyken tolere edilebilse de gaz hâlindeyken yüksek miktarda zehir barındırırdı. Sıvı hâliyse ölümcüldü.

“Bir program vardı.” Komutan’ın bu sözleri üzerine Jaeil birden başını kaldırdı. “Amaç mithril kullanarak ortalama bir piyadeden daha güçlü bir asker türü yaratmaktı. Başarısız oldu ve iki yıl önce sonlandırıldı.”

Jaeil’in kalp atışı hızlandı. “Sorumlu olan kişi hayatta kalmış olabilir mi?”

“Belki de. Projenin başındaki kişi hayli tanınmış bir bilim insanıydı. Yüzen Dünya’ya senin yaşlarında bir gençken gelmişti. Abisi orduda bir askerdi ve öldürüldü.”

Jaeil kaşlarını çattı. “Babam mı öldürdü?”

“Hayır...” Komutan Su’nun gözleri, Leydi Maya’nın maiyetiyle birlikte durduğu yere doğru kayd. “Bu bir trajedi idi. Doğu bahçelerini gezerken Sarenia’yla karşılaştı. Birbirlerine âşık olmuşlardı.”

Sarenia, göksel periydi. Ren’in annesiydi.

Jaeil anlamasına rağmen yavaşça, “Anlamıyorum,” dedi. Şüphelerini teyit etmek istiyordu. “O, Sarenia’nın kocası mıydı?”

“Hayır, bu Sarenia evlenmeden önceydi. Delikanlı, sıradan bir askerdi. Yeraltı Dünyası’ndan geliyordu, ilişkileri ortaya çıkınca Sarenia’nın ailesi onu öldürttü.”

“Kardeşiye bağışlandı. Çok zeki biriydi. Mithril ve bileşenlerini olağanüstü düzeyde anlayabiliyordu. O zamanlar, mithrilin zehirli etkilerini önleyecek bir ilaç üzerine çalışıyordu. Bu sayede solunmasının zehirli olmamasını sağlayabileceğini söylüyordu. Başarılı olsaydı devrim niteliğinde olurdu.”

Belki de başarmıştı. Zihninde parçaları birleştirdikçe Jaeil’in kalbi daha da hızlı çarpmaya başladı.

Sarenia’dan nefret eden, Bakan Jo aracılığıyla yıllardır mithrile erişimi olan bir bilim insanı...

Jaeil, “Generale haber vermeliyiz,” dedi. Babası bir zorba da olsa Yüzen Dünya’yı korurdu. Onun için bundan daha önemli hiçbir şey yoktu.

Komutan Su başını iki yana salladı. “Belki birkaç gün önce olsa dinlerdi ama son zamanlarda işler çok karıştı. Yüzen Konsey, Leydi Maya’nın önderliğinde, doğudaki ışığın göksel perinin dönüşünün işareti olduğu söylemini yayıyor.” Komutan Su kaşlarını çattı.

“Bu, saygısızlıktır.”

Jaeil, eski akıl hocasını dikkatle süzdü. Komutan Su, kraliçeye sadıktı. Onun, babasından daha iyi bir hükümdar olduğunu düşündüğünden değil, yalnızca *inançlı biriydi*. Sareniya’yı tüm kusurlarına rağmen bir tanrıça olarak görüyordu.

Jaeil, bunu kanıtlamasına imkân olmasa da fırtına gecesi babasının, Sareniya kraliçesini öldürdüğüne inanıyordu ancak Komutan Su buna inanmıyordu. Zaten eğer inansaydı generali asla desteklemezdi.

Komutan Su, somurtarak konuştu: “Söylentiler babanı terdirgin etti. Bunların yayılması, Leydi Maya’nın krallığın tahtına bir kukla ve *sahte bir vâris* oturttarak kendisi ve diğer kraliyet mensuplarının Yüzen Konsey’i saf dışı bırakıp, hüküm sürmek istediklerinin açık bir göstergesidir.”

Jaeil yüzünü buruşturdu. Durum düşündüğünden daha vahimdi. Böyle köşeye sıkışmışken babasının *ne yapacağını* kestiremiyordu.

Jaeil’in babası, arazinin sağındaki çadırdan çıkıp subayların önünde durdu. Bir süre konuşmadı ve varlığıyla askerler üzerinde baskı kurdu.

Sonunda konuştuğunda güçlü sesi, geniş alanda yankılandı: “Doğuda görülen ışığın, göksel perinin döndüğüne dair bir işaret olduğu söylentileri var. İnanmayın!” Âdeta kükrüyordu. “Biri tahtta hak talep ediyorsa, sahtekârdır. Bunun kararlılığımızı zayıflatmak ve dikkatimizi gerçek düşmanımızın üstünden başka bir noktaya çekmek için kuzeyin bir oyunu olduğuna emin olun.”

Jaeil dikkatle babasını inceledi. Yüzü sakin, duruşu sertti. Ellerini arkada kenetlemişti. Kendinden emindi ve *kararlılıkla* konuşuyordu. Jaeil, işin aslını bilmeseydi ona inanabilirdi.

Generalin bakışları subaylara ve onların arasında duran Leydi Maya'ya yöneldi. "Eğer bu sahtekârı bulursam..." Ses düzeyini düşürüp daha tehditkâr bir tonda devam etti. "...onu, imparatorluğa karşı gelenlere ne olacağının örneği olarak idam edeceğim."

Bu sözler üzerine Leydi Maya, sıradan ayrılıp generale sırtını döndü. Kadın imparatorluk hava gemisine binerken muhafızları ve hizmetkârları da onu takip etti.

Jaeil'in babası, hava gemisi yükselene kadar bekledi. Ardından askerlere dönerek konuşmasını sürdürdü: "Sareniya, yüzlerce yıldır güvenliğini sağlamak için üç şeye güveniyordu: göksel perilerin büyüğü, gökyüzündeki konumu ve mithril. Mithril tükenmek üzere ve Yüzen Dünya çöküyor." Sözleri olayı bilmeyen askerler arasında bir hareketlilik yarattı. "Göksel perinin bizi kurtarması mümkün değil. On yıl önce öldü ve o zaman bile türünün en ufak bir gücü kalmamıştı."

General öne doğru eğildi. Gözleri ıslık ıslık ve ifadesi coşku-luydu, sanki bedeninin taşıyamayacağı kadar büyük bir duygu tarafından ele geçirilmiş gibiydi. Yüzen Dünya'nın gerçek vârisi; sihirbazlık yapan bir sahtekâr değil, onun gölgesi altında direnen halktır. *Bizler* kan veren, fedakârlık yapanlarız; savaş meydanında acı çekip ölen *bizim* çocuklarımız. On yıldır, Sareniya ve onun tembel, boş duran soyluları adına kuzeydeki düşmanlarımızla savaştık. Buna rağmen Volmarlılara bu kötü niyetli söylentileri yaymaları ve bizi yanıltıp zayıflatmaları için para ödüyorlar."

Sözleri askerler arasında öfkeye, bağırışlara ve haykırışlara sebep oldu.

"Yüzen Dünya'yı korumak *bizim* görevimiz!" Generalin yüzü kızarmış, boynundaki damarlar gerilmişti. "Ve onu sahiplenmek de bizim *hakkımız*!"

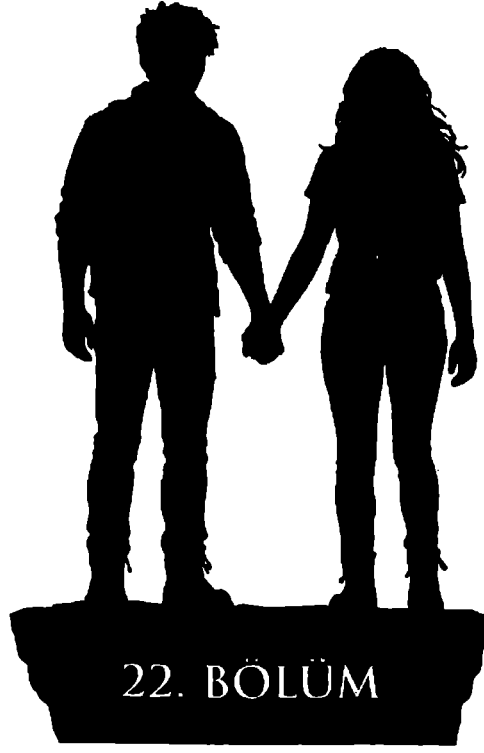
Jaeil'in vücudu gerildi. Yanındaki Komutan Su, kesik bir nefes aldı. Sanki generalin konuşmasından onun bile haberi yoktu.

"Işık Festivali'nin başladığı günün şafağında, tüm güçlerimizle hedefe yürüyeceğiz... Sareniya'ya!"

ÜÇÜNCÜ KISIM

YERALTI DÜNYASI

SUNHO

Yeraltı Dünyası

Dördüncü Bölge, Dış Halka

Sunho, Ren'in kalan paralarını sıra dışı sakallı, dikkat çekici, yaşlı bir adam olan tekneceye uzattı. Kaptan, köprüden atladıktan kısa süre sonra baygın hâlde bulduğu ikiliyi sudan çıkarmıştı. Aslında Nakjin Nehri, Seorawon'la Yeraltı Dünyası arasındaki en kestirme yoldu. Yeraltı Dünyası'ndan, Seorawon'a doğru nehir daima yukarı doğru akıyordu. Bunun aksine Seorawon'dan yola çıkıldığında böyle bir zorluk yoktu. Yolculukları üç gün sürdü. Kaptan, nehrin akıntılı ve kayalık kısımlarını endişe verici ama etkileyici bir ustalıkla geçerek yol aldı.

Adam teknenin arka tarafını kontrol ediyordu. "Paranı kendine sakla. İhtiyacın olacak..." Sakalını sıvazlarken birkaç meşe palamudu güverteye düştü. "O... gerçekten göksel prenses mi?"

Sunho yanaştıkları bir tekneye göz gezdirdi, güvertede çalışanlar bir gemiden yük indirirken sesleri duyulmuyordu.

“Bizi buraya kadar getirdiğin için minnettarız. Seorawon’da yaptıkların için de öyle ama sessiz kalamazsan başımız belaya girer.” Elini, dizinde duran kumaşa sarılı kılıca uzattı. Ne demek istediği gayet açıktı. Yaşlı bir adamı tehdit ettiğinden dolayı suçluluk hissetmesi gerekir miydi, emin olamadı ama söz konusu Ren’i korumaksa çok daha kötüsünü yapmaya hazırды.

Kaptan, kısa ve kesik bir kahkaha attı. “Şu köprüdeki kahrmanca ama sonuçta mağlubiyetle biten mücadelenin sonra senin hakkında biraz kuşkuluydum...”

Sunho’nun kaşları çatıldı.

“...ama hiçbir tehdit beni bu kadar rahatlatmamıştı!”

Homurdanarak ayağa kalkıp elini çocuğun omzuna koydu. “Endişelenme, evlat. Sırlarınız benimle güvende.”

Kaptan yükünü boşaltmak üzere uzaklaşırken Sunho ayağa kalktı. Teknenin arka kısmında, bir yığın balığın üstüne kıvrılmış yatan Ren, derin bir uykundaydı. Kolları örme bir sepetin etrafına dolanmıştı.

Yolculuğun büyük kısmını uyuyarak geçirmişti. Köprüde çağırdığı güç sanki tüm enerjisini söküp almış gibiydi.

O güç, o ışık... Sunho gözlerini kapattığında gökyüzünü dolduran o parlak, gümüş ışığı hâlâ görebiliyordu.

Bütün bunları başlatan o ışıktı; bir deniz feneri gibi onu ve diğerlerini kendine doğru çekmişti ve şimdi kız, bunu yeninden yapmıştı. Daha önce de tehlikeler olsa da artık işler çok daha zor olacaktı.

Aklına bir önceki gece Ren’in uyanık olduğu nadir anlardan birinde konuştukları geldi.

“Sunho?” Tekne usulca sallanıyordu. Nehrin daha sakin bir bölümündeydiler ve su, ay ışığında parlıyordu. “Sana yalan söylediğim için üzgünüm.”

Sunho, onun kendinden gerçeği saklamasına kızıp kızmaması gerektiği konusunda emin değildi. Kalbinde kırgınlığa dair bir iz aradı ancak kız güvende olduğu; yüzlerce paralı asker, suikastçı ve katil ona zarar veremediği için yalnızca rahatlama hissetti. Daha önce de kendine söz verdiği gibi. Ren ona ne söylerse söylesin, kızdan vazgeçmezdi. Gerçekten de vazgeçmeyecekti.

“Bunu nasıl telafi edebilirim?” diye sormuştu Ren, tüm samimiyetiyle. Suçluluk duygusu onu bunaltmış olmalıydı. Bu duyguyu bastırmasını sağlayacak kadar büyük bir şey istemeliydi.

“Adını söyle bana.”

Gözlerini kırptı. “Annemin adıyla aynı, yani Sareniya. Ancak Yüzen Dünya’da yaşarken bile kimse bana böyle hitap etmezdi. Her zaman ‘Ren’ diye seslenirlerdi.”

Sunho, “Ren,” diye tekrarladı. Bu isim ona çok yakıştıyordu. Tıpkı kendi gibi güzel ve kararlıydı.

Kızın yüzü kızardı. “Sadece bu mu, başka bir şey sormayacak mısın?”

“Bu bana yeter.”

İtiraz edecek gibi baksa da sonra esnedi, kollarını başının üzerinde genişçe açtı ve eski balık ağlarının üzerine yayılıp yeniden uykuya daldı.

Ren, hafifçe kıpırdandı, göz kapakları titredi ve ardından uyandı. Sersemlemiş hâlde doğrulup gözlerini ovuşturdu. Sunho, kızın onu göremediği için kaşlarının arasında bir çizgi belirlediğini ve aklının karıştığını hemen anladı.

“Sunho?” Sesi cılızdı ve tereddüt doluydu.

Sunho aceleyle yanına çöktü. “Buradayım.”

Ren elini uzattı, parmakları çocuğun koluna dolandı. “Her yer çok karanlık, hiçbir şey göremiyorum.”

“Henüz çok erken, güneş doğmadı.”

Umutla, “Güneş, Yeraltı Dünyası’na kadar uzanıyor mu?” diye sordu.

“Alıştığın kadar değil ama yaklaşık bir saat sonra bu kadar karanlık olmayacak.”

Ren, çocuğun kolunu bırakmadan ayağa kalktı. Sunho ise onu teknenin arkasından, işçilerin yük boşaltmayı kolaylaştırmak için gemiye dayadıkları çürümüş tahtadan aşağı indirdi. Su, karanlıkta mürekkep gibi dalgalanıyordu ve kanalizasyonun ağır kokusuyla kaplanmıştı. İskelenin sonuna yaklaştıklarında Sunho geriye baktı ve kaptanın elinde bir fenerle güvertede durduğunu fark etti. Önce Sunho’ya başıyla selam verdi, ardından kısa bir an için Ren’e doğru bakıp arkasını döndü.

Ren bu bakışmayı fark etmedi, gözlerini yukarı çevirmişti ama bir şey görebilmesi pek olası değildi. Çantası omzundan kayınca Sunho’nun kolunu bırakıp yakalamaya çalıştı.

Sunho, elini uzatıp kızın çantasını aldı ve omzuna atarak, “Hadi gidelim,” dedi. Elini uzatıp parmaklarını kızın parmaklarına kenetledi. “Evim buradan çok uzak değil.”

Ren, Sunho’ya o kadar sokulmuştu ki ara sıra ona çarpıyordu. Sunho, kaptandan bir fener istemediğine pişman oldu. Evinin, Beşinci Bölge’nin hemen sınırında olması sayesinde yolda kimseyle karşılaşmadan binasına ulaştılar.

Çatı katındaki evine doğru çıktıkları sırada metal merdivenler gıcırdadı. Sunho, kapının önüne gelince cübbesinin iç cebine uzandı. Hâlâ cebinde olmasına şaşırdığı anahtarı çıkardı ve kilide soku çevirdi. Kapı, çerçeveye takılınca açmak için biraz zorlaması gerekti.

Ev sahibinin etrafta gizlice dolaştığı çok açıktı. Devrilmiş sandalyeyi düzeltti ve fenerini alıp sandalyenin üstüne koydu. Bir kibrit çakıp fitile tuttuğunda fener titrek bir ışıkla yanmaya başladı.

Sunho, tezgâhtaki kapları karıştırdı ve kapaklarını açıp kokladı. Arkasından bir gıcırtı sesi geldi. Dönüp baktığında Ren'in, kendisinin küçük yatağına oturduğunu gördü. Bir an gözlerini ondan alamadı ve Ren bunu fark edince hızla bakışlarını kaçırdı. İki yıldır yalnız yaşadığı bu evde onu görmek huzursuz hissetmesine sebep olmuştu. Daha önce kimseyi içeri davet etmemişti. Baktığı son kutunun içinde, bir avuç kurutulmuş çay yaprağı buldu.

“Ren.” Kız başını kaldırdıca kutuyu gösterdi. “Biraz... çay ister misin?”

Ren kıkırdadı ve gülüşünün sesi, evin sessiz ortamına neşyle yayıldı. “Evet, teşekkür ederim.”

Sunho'nun çıkıp bunun için dışarıdan su alması gerekti. Ardından çaydanlığı ateşin üstüne koydu ve ocağın ateşini iyice açtı. Suyun kaynamasını beklerken bir sessizlik oluştu.

Ren, küçük odaya göz gezdirdi. “Evin... güzelmiş.”

“Tam bir harabe.”

Ren'in gözleri fal taşı gibi açıldı, ardından yeniden kıkırdadı. Yeraltı Dünyası'nın ağır sessizliği mi kızı bu kadar parlak gösteriyordu? *Hayır, o en başından beri parlaktı.*

Çay demlenince, Sunho hızlıca en temiz ve zarar görmemiş fincanına doldurup Ren'e uzattı. Kız, fincanı parmaklarının arasında tutarken üzerine üfledi ve ardından dudaklarına götürdü.

Sunho çaydanlığı indirip eline feneri aldı. Artık bir süreliğine güvendeydiler. Sunho şimdi, köprüde iblisin omzunda açtığı yarayla ilgilenebilirdi. Cübbesini çıkardı ve bandajı dikkatle açarken derin acıdan dolayı yüzünü buruşturdu. Kaptan, yarayı dikerken acele etmiş olsa da iyi bir iş çıkarmıştı.

Ren, fincanı bir kenara bırakıp hızla yanına geldi. “Dur bir bakayım.” Yarayı incelemeye çalışırken başını iki yana salladı. “Daha fazla ışığa ihtiyacım var.”

“Dışarısı aydınlıktır.” Sunho ayağa kalktı ve Ren de ona eşlik etti.

Etraf ilk geldikleri kadar karanlık değildi; Sunho, kızın bunu fark edip etmediğini merak etti. Havada pembe bir ton vardı, sabaha yakın saatler olmalıydı.

Ren’i, evin çatısındaki yükseltilmiş platforma götürdü.

Ren, yanına oturan Sunho’ya dönerek, “Sazlıkların içindeki kulübede de böyle bir platform vardı,” dedi. Çıkmadan önce çaydanlıkla birlikte çantasından bir de bez almıştı. Demlikteki suyla bezi ıslattı. “Bazen geceleri dışarıda oturup yıldızları seyredirdim.”

Sunho o ilk geceyi, Ren’in onun yaralarını temizleyip sarıldığı zamanı hatırladı. Parmakları şimdi olduğu gibi o zaman da nazikti. Sıcak bezi tenine bastırınca gözlerini kapadı.

Ren, bir süre sonra yavaşça elini indirdi. “Köprüde iblisle karşılaştığımızda...” Titrek bir nefes aldı. “...sana bir şey oldu.”

Sunho gözlerini açtı. Ren, kanıyla maviye boyanmış beze bakıyordu.

Kız başını iki yana salladı. “*Ondan önce* bir şey olmuştu.” Sunho neyi kastettiğini biliyordu. Başı ikiye ayrılacakmış gibi hissettiği andan söz ediyordu. “Sana nasıl yardım edebileceğimi bilemedim. Bahsettiğin karanlık yüzünden mi öyle oldu?” diye devam etti Ren.

“Emin değilim.”

Ren, anladım der gibi başını salladı ve bezi yeniden yaraya götürdü.

“Anlayabilmen için en başa dönmem gerekir.” Derin bir nefes aldı. Bahsetmek üzere olduğu şeyi daha önce kimseye

anlatmamıştı ve Ren'in onun hakkında düşündüklerine hayal edebileceğinden çok daha fazla önem veriyordu. Kızın kendisinden korkmasını istemiyordu. "İki yıl önce hiçbir anım olmadan uyandım ancak *farklı* olduğumu biliyordum. Herkes-ten daha hızlı ve daha güçlüydüm. Küçük yaralarım bir gecede iyileşiyordu. Duyularım keskinleşmişti ve karanlıkta görebiliyordum."

"Karanlıkta görebiliyor musun?" diye sordu Ren gözlerini kırparak.

Sunho başını salladı. Güneş ışığında zaman geçirdiğinden dolayı bu yetisinin zayıflamış olacağını düşünse de duyuları her zamankinden daha güçlüydü.

Ren, sanki onun *bu* farklılığını diğer saydıklarından daha fazla önemsemiş gibiydi. "Keşke ben de karanlıkta görebilseydim."

Sunho kaşını kaldırdı. *Ren*, göksel büyü kullanabiliyordu.

"Bir de kanımın rengi farklıydı ve şey vardı," En önemli fark, yeni güçlerinin bir lütuf değil, bir lanet olduğunu anlamasını sağlayan varlıktı. "İblis..."

"Ne olduğunu söylemekten korktuğumdan, içimdeki bu varlığa karanlık diyordum. Küçük Dayı'na saldıranla ya da köprüdeki iblisle benim aramdaki tek fark, bu İblis'in benim *içimde* yaşıyor olması."

Sunho elini, kendi göğsüne bastırdı. "Kan, güç... her şey aynı. Bir gün kontrolümü kaybedip en güçlü yaratığa dönüşmekten korkuyorum."

Sunho, Ren'in yüzünde göreceği korku ya da tiksinti ifadesinden korkarak ileri baktı.

"Gözlerindeki mavi ışıltı... o İblis mi?" diye sordu Ren.

Sunho ne demek istediğini anlayamadı, kaşlarını çat-tı. "Vücudumdaki tüm değişimler ondan kaynaklı. Yalnızca

savaşta, duygularım zirvedeyken ya da tehdit altında olduğumda ortaya çıkıyor.”

“Gerçekten mi? Bu tuhaf.” Ren’in kendine yaklaştığını hissederek şaşkınlıkla ona baktı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve aralarındaki mesafe birkaç santimden ibaretti.

Ren kaşlarını çatmış dikkatle onu inceliyordu. “Şu an orada. Işık, onu görebiliyorum. Bu yer, bu dünya, her şey karanlık ama senin gözlerinde bir ışık var.”

Sunho’nun göğsü sızladı fakat bu öncekilerden farklıydı.

“Sunho, bana bir canavar gibi görünmüyorsun.”

Kızın gözlerinde de bir ışık vardı ama onunki gibi değildi, su üzerindeki güneş parıltısını andırıyordu. Sunho’nun bakışları, kızın kirpiklerinin kıvrımına, burnuna ve dudaklarına kaydı. Çiçek yaprakları gibi yumuşak görünüyorlardı. Gözleri yeniden yüzüne dönünce Ren’in yanaklarının kızardığını gördü. Kız öksürüp yüzünü diğer tarafa çevirdi, Sunho neden böyle yaptığını merak etti.

Ren, kolundaki gevşek bir ipliği çekiştirdi ve ardından durup ellerini sessizce kucağına koydu. “Ben de sana gerçeği anlatmak istiyorum. Bunun için en başından başlamam gerek. Yüzen Dünya’da doğdum, çocukluğuma dair çok az şey hatırlasam da mutluydum. Bir dadım vardı, adı Doona’ydı ve ona âdeta tapıyordum. Bir de arkadaşım vardı, benden iki yaş büyük bir çocuk. Annemi çok sık göremezdim ancak bunun bir önemi yoktu. Onu yine de seviyordum.

“Işık Festivali sabahı yastığımda bir tüy buldum ve onu anneme hediye etmek istedim. Bu yüzden o gece, kutlamalar sürerken sessizce uzaklaşıp annemin sık sık vakit geçirdiğini bildiğim, doğu bahçesinin duvarlarının ötesindeki yere gittim...

“Fakat onu aramaya giden tek kişi ben değildim. O gece generalin, annemi Yüzen Dünya’dan aşağı itmesine tanık oldum. Ardından askerleri yakalayıp öldürmek için uzun süre boyunca

beni kovaladı ama ben kaçmayı başardım. Beni bulan Teyze oldu. O, festivale katılmak üzere seyahat eden bir oyuncuydu. Beni kurtarıp köyüne götürdü ve kendi çocuğu gibi büyüttü.”

Ren derin bir nefes aldı. “Kayıp prensesi arıyor olabilirler ancak ben o değilim. En azından artık değilim. Teyze, Büyük Dayı ve Küçük Dayı’yla yaşayan Ren’im. Bir gösteri sanatçısıyım. Ne fazla ne de eksik.”

“Bundan emin gibisin.”

Ren çenesini kaldırdı. “Hiç kimse olmak için çok uğraştım.”

Sunho bu kararlılığa hayran kaldı. “Ben de öyleyim. Büyük bir kaderin parçası olmak istemiyorum, yalnızca abimi bulmak istiyorum.”

Ren başını yana eğdi ve ona dikkatle bakıp sordu: “Peki, şimdi gerçeği bildiğine göre ne yapacaksın?”

Sunho, Seorawon’da onunla çeşmede tekrar buluşmadan ve kim olduğunu öğrenmeden önce kararını çoktan vermişti. İki yıl boyunca huzursuz ve amaçsız hissetmiş olsa da bu konuda kendinden emindi. Ren’in, Küçük Dayı’sının hastalığına çare bulmasına yardım edecek, onun kendini güvende hissetmesi adına ne gerekiyorsa yapacaktı.

“Tanıştığımız gün beni şemsiyenle yağmurdan korumuştun. Sana borçluyum.”

“Borç falan yok, Sunho.”

“Seni teslim etmeyeceğim.” Komutan, Ren’i canlı getirmesini istemiş olsa da bu, ona zarar vermeyeceği veya generale teslim etmeyeceği anlamını taşımıyordu.

Ren minnetle gülümseyip sonra ciddileşti. “Abin ne olacak?”

“Başka bir yol bulacağım. Dediğim gibi, tanıştığımız sabah bazı anılarımı yeniden hatırladım. Belki zamanla ona ve bana neler olduğunu da hatırlarım.”

“Desene, başladığımız yere geri döndük. Ben, Küçük Dayı için çare arıyorum, sen de abin için ama en azından artık aynı taraftayız.”

Sunho gülümsedi. “Yani aslında başladığımız yerde değiliz.”

Ren gülerek platforma sırtüstü uzandı. Yukarı baktı. “Açık gökyüzünü özlüyorum. O olmadan nasıl yaşayabildiğini anlamıyorum.”

Sunho yanına sırtüstü yattı. “Buradaki gökyüzü de güzel.”

“Anlat bana.”

“Üstümüzde mithril madenleri var...”

“Evet ama *nasıl* görünüyor?”

Sunho düşündü. “Nehirler gibi... ya da ışıktan dalları olan bir ağaç gibi. Mithril, ıslıl ışıldır.”

“Tıpkı gözlerin gibi...” dedi Ren uykulu bir sesle.

“Yıldızlar gibi ama onlar kadar ulaşılmaz değil. Sanki istesen en tepeye ulaşabilir ve o ışığa dokunabilirmişsin gibi.”

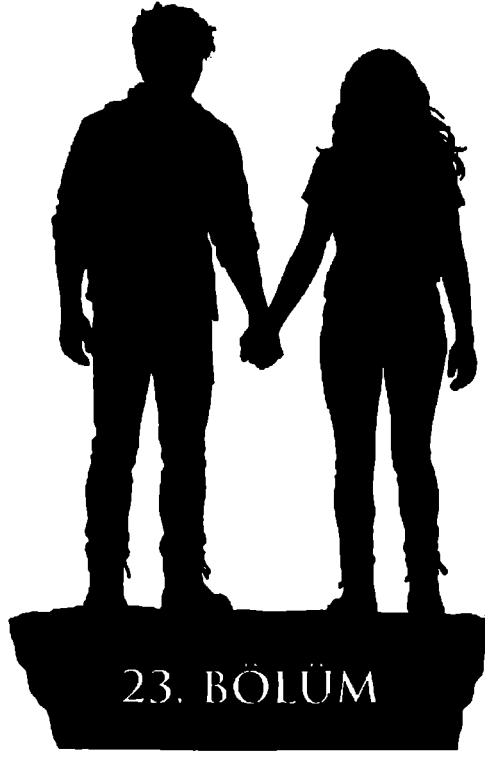
Sunho, kızın saçlarının yumuşak dokunuşunu hissetti. Kafasını çevirince Ren’in omzuna hafifçe başını yasladığını gördü. Yarı uykulu bir hâlde, “Haklısın Sunho,” dedi. “Gerçekten güzel.”

Sunho, “İçeri dönmek ister misin?” diye sordu. “Saat hâlâ erken.”

“Burada birkaç dakika dinlenmek istiyorum. Tabii sorun değilse.”

Ren, birkaç saniye içinde uyuyakaldı.

Sunho ise yıldızların nöbetini tutarak bir süre daha uyanık kaldı.

REN

Yeraltı Dünyası

Dış Halka, Beşinci Bölge

Sunho, belli ki bir süre sonra onu eve taşımıştı çünkü Ren, Skapının çarpma sesiyle uyandı. Sunho içeri adım atıp elindeki kese kâğıdını küçük masanın üstüne bıraktı.

O uyurken, Sunho hamama gitmişti. Saçları geriye doğru taranmıştı ve alnının üzerinde birkaç tutam duruyordu. Cübbesini çıkarmış, bol bir beyaz gömlekle siyah bir pantolon giymişti.

Ren yataktan doğrulurken gözlerini ovuşturdu. Hafifçe dudaklarını bükerek, “*Ben de yıkanmak isterdim,*” dedi.

“Affedersin.” Başını eğdi. “Seni uyandırmak istemedim. Çok... huzurlu görünüyordun.”

Ren, onu hemen affetti.

“Bak, sana ne getirdim.” Kese kâğıdını açıp içini gösterdi. Küçük odayı güzel bir koku kapladı. Ren, yatağın kenarına doğru kayarken Sunho, torbadan bir çörek çıkardı.

Ren, hafifçe üfledikten sonra yumuşacık dış katmandan bir ısırık aldı. Tatlı, kırmızı fasulye dolgusu damağına yayıldı.

Çöreği büyük ısırıklarla yiyerek hızla bitirdi. “Bunlardan beş yüz tane yiyebilirim.”

Sunho kendine bir çörek alıp kalanlarıyla dolu torbayı kıza doğru attı. “Afiyet olsun.”

Delikanlı bir taneyi yerken Ren üç tane daha bitirdi.

“Peki, planımız ne?” diye sordu Ren dudağını yalarken

“Yedinci Bölge’ye gideceğiz. Bir bağlantım var...” Sunho, kaşlarını çatarak sustu ve dikkatle kapıya baktı. Biri sertçe kapıya vuruyordu.

Ren çantasına uzansa da Sunho, başını hafifçe iki yana salladı ve dışarıdaki kişiyi duyabildiğini belli etmek ister gibi kulağını işaret etti. Kılıcını kapının yanındaki duvara yasladı ve kapıyı araladı.

Dışarıda solgun yüzlü bir adam vardı. “Geldin demek, iki hafadır yoktun. Kaçtın sanmıştım.”

“Ne istiyorsun?”

Adamın bakışları Sunho’nun omzunun üzerinden Ren’e doğru kaydı ve onu görünce gözleri kısıldı. Sunho önüne geçerek kıza bakmasını engelledi.

Adam alay edercesine gülümsedi. “İki kişilik kira ödemi-yorsun. Kız burada kalacaksa aşağıdaki ev boş.”

Sunho gerildi. “Nasıl boş?”

“O kadınla veledi kirayı ödeyemediler. Sen gittikten sonra onları ihbar ettim... Hey!”

Sunho onu geriye doğru itince adam yere düştü. Ren, hızla çocuğun peşinden koşarken yerde küfürler savuran adamın üstünden atladı.

Sunho'yu alt katta, tıpkı kendininki gibi olan evden çıkar-ken buldu. Delikanlının yüzü asıktı.

Arkasından bakarken, "Ne oldu?" diye sordu Ren. Köşedeki küçük yatak devrilmişti ve ev darmadağın bir hâldeydi. Yerde, bir çocuğa ait ahşap bir kılıç vardı. "Kim yaşıyordu burada?"

"Bir çocuk." Sunho'nun ses tonu sertti. "Haru ve annesi. Onu, Yeraltı Dünyası'ndan ayrılmadan birkaç gün önce görmüştüm. Ev sahibinin onları kira için sıkıştırdığını söylemişti. Gerçekten ihbar ettiyse Haru borçlarını ödemek için bir yere götürülmüştür." Başını öne eğdi. "Tıpkı abimle orduya verildiğimiz gibi. Bir şey yapmalıyım. Haru daha çocuk..."

Ren, onun hissettiği suçluluk duygusunu anlıyordu. Sunho başına gelenleri hatırlamıyor olabilirdi ama Ren, en azından Dış Halka'daki birçok çocuğun Yeraltı Dünyası'nda benzer bir kaderi olduğunu hissedebiliyordu.

"Onu geri alacağız," dedi Ren. "Henüz çok geç değil. Tıpkı abine ve Küçük Dayı'ya olduğu gibi değil. Hadi, onu kurtaralım. Çünkü doğru olan bu. Çünkü biz bunu *yapabiliriz*."

Sunho ve Ren'in, çocukluk hâllerinden onları ayıran en büyük fark buydu. Artık daha büyük ve daha *güçlüydüler*.

Sunho başını kaldırdınca Ren, yine o mavi parıltıyı gördü.

"Tamam." Başını salladı. "Hadi bakalım."

Ev sahibi hâlâ Sunho'nun evinin önünde sırtını ovuşturuyordu.

Sunho soğukkanlı bir şekilde sordu: "Haru ve annesi nereye götürüldü?"

"Ne bileyim ben. Kirasını bile ödeyemeyecek kadar sefilleri takip edecek hâlim yok ya!"

“Sunho’yu takip ettin ama hem de iki haftadır ortada olmadığına bilecek kadar!” diye çıkıştı Ren.

“O başka, o bir kılıç ustası. Uzuvarımı kaybetmek istemem.”

Ren kaşlarını çatarak, “Muhtemelen hâlâ istemiyorsundur,” dedi. Adam somurturken Sunho’ya korku dolu gözlerle baktı.

“Annesini bilmiyorum ama çocuğu Madang Bölgesi’nde çalışan bir adam götürdü. Bu kadarını biliyorum, yemin ederim.”

Ren, Sunho’nun yüzüne bakınca bunun iyi bir haber olmadığına anladı.

Eve geri dönünce Sunho kılıcını, Ren ise çantasını aldı. Ev sahibi kızın yüzünü gördüğünden artık buraya dönmeleri mümkün değildi.

Merdiven boşluğuna tekrar çıktıklarında, sızlanan adam ortalıkta yoktu. Sunho, Ren’i merdivenlerden aşağı, sokağa doğru götürdü. Güneş olmadığından burada zamanı kestirmek zordu ama akşam yaklaşıyor olmalıydı.

Yaşlı adamlar köşe başlarında pipo içiyor, dumanlar ağır ağır havada kıvrılıyordu. Çoğu dükkânın önünde etrafı görmeye yetecek kadar ışık saçan fenerler asılıydı. Sokakta, eğri borusundan buhar tüten bir hamam vardı. Hemen bitişiğinde, çeşitli hamur işleri ve ekmeklerin resmedildiği bir tabelası olan fırın yer alıyordu. Zil sesi duyuldu ve hemen ardından bir elinde kapaklı bir sepet, diğerindeyse fener tutan genç bir kız içeri girdi.

Ren dükkânı işaret etti. “Çörekleri oradan mı aldın?”

Sunho başını sallasa da önüne odaklanmıştı. Onlarla aynı yaşta bir grup erkek, birbirlerine çarpa çarpa karşılarından onlara doğru geliyordu. Ren kolunda bir baskı hissetti ve Sunho onu nazikçe kenara itti. Grup yanlarına yaklaştığında Sunho

kızla onların arasına girdi ve böylece gençlerden biri Sunho'nun omzuna çarptı.

Ren, gülümsemesini gizlemek için dudaklarını ısırarak ona baktı.

Sunho kaşını kaldırdı. "Ne?"

"Hiç."

Beşinci Bölge'den Altıncı Bölge'ye doğru ilerlerken, devriyelerle karşılaşmamak amacıyla kenar mahallelerden yürüdüler. Sunho teknedeyken şehrin yapısından biraz söz etmişti. Şehir dokuz bölgeden oluşuyor, etrafını Dış Halka sarıyordu. Sunho, burada yürümeye devam ederlerse tüm şehrin etrafını dolaşabileceklerini ancak tabii ki bunun epey bir zaman alacağını söylemişti.

Yedinci Bölge sınırını belirten işareti geçtikten sonra geniş caddeden ayrılıp dolambaçlı sokaklara girdiler. Ren, kısa süre sonra yön duygusunu yitirdi.

Sunho, bir rehin dükkânının önünden geçerken durdu. "Yolu soracağım."

Ren başını salladı. Sunho ise kapının üstündeki kısa perdeyi aralayarak küçük dükkâna girdi.

Kız, onu beklerken duvara yaslandı. Sokağın karşısında, koluna sepet takmış bir kız çiçek satıyordu. Çiçekler Meksika yıldızına benziyordu. Ren, güneş ışığı olmayan bir şehirde kızın onları nereden bulmuş olabileceğini merak etti.

Vadide yetişenlerin aksine pembe veya sarı değil, maviydiler. Tıpkı Sunho'nun gözleri gibi... Kıza doğru yürüdü ve kuşağına uzanıp kalan son paralarını çıkararak aldığı çiçek karşılığında ona uzattı. Çiçeği burnuna götürüp kokusunu içine çekti ve ardından derin bir nefes verince çiçekçi kızla birlikte güldüler.

Sunho, birkaç dakika sonra dükkândan çıktı ve uzaklaşan çiçekçi kıza göz attı.

Dükkânın yanındaki sokağı işaret ederek, “Çok az kaldı,” dedi.

Ren, hızlanıp ona yetişti. “Bağlantından bahsediyordun.” Çiçeği eteğinin cebine koymuştu ve mavi taç yaprakları dışarı sarkıyordu.

“Anlatacak pek bir şey yok. Ben şehri terk etmeden önce, yardıma ihtiyacım olursa gidebileceğim bir yerin adını vermişlerdi.”

“Tamam da bunu söyleyen *kimdi?*”

Sunho ona baktı, ardından hızla gözlerini kaçırdı. Ren, yanaklarının kızardığını görünce şaşırdı.

Kimdi bu bağlantısı? Bir arkadaşı mıydı? Ordudan arkadaşları Rohoon ve Heetae'den söz etmişti fakat Yeraltı Dünyası'ndan kimseyi anmamıştı.

Ren'in, elinde olmadan içini bir huzursuzluk kapladı. *Nedenini* tam olarak bilmese de göğsü daralmıştı.

Önlerinde uzanan yol birbiri ardına dizilmiş dar sokaklara dönüştü. Kurusun diye iplere asılmış çamaşırların arasından geçtiler ve bazen ayaklarının altında çatırdayan dar, taştan merdivenlerden inip çıktılar.

Uzun bir sokağın sonunda, yaşlı bir kadın yere serdiği hasırın üstüne bağdaş kurmuş, fasulye filizlerinin uçlarını ayıklıyordu. Parmakları kalın ve kemikliydi, bu konuda usta gibiydi.

Sunho, “Affedersin, nineciğim,” dedi. “Wolryudang adında bir yer arıyorum.”

Kadın başını hafifçe kaldırdı. Önce Sunho'ya baktı ve omzunda asılı duran kılıcı görünce gözleri kısıldı, ardından Ren'e

döndü. Sonunda bir karara varmışçasına elini kaldırarak binaların arasında neredeyse görünmez olan dar bir aralığı işaret etti.

“Teşekkür ederim,” dedi Sunho, kadına eğilerek selam verirken.

Açıklık o kadar dardı ki yan dönerek geçmek zorunda kaldılar.

Ren, burnu duvara sürtündüğü için yüzünü buruşturdu. “Sanırım nine bize bir oyun oynadı.”

Sonunda dört yanı büyük binalarla çevrili geniş bir alana çıktılar ancak hiçbirinin kapısı yoktu. Başka bir giriş varsa da Ren göremiyordu.

Burası bir avluydu ve tam ortasında bir çayevi vardı. İki katlıydı. İkinci katın duvarına asılmış fenerler karanlıkta ışılıyordu. Kâğıtla kaplanmış kapıların olduğu kata çıkan bir merdiven vardı ve kapıların içinden daha fazla fenerin hafif bir ışık yaydığı belliydi.

Ren, merdivenlere yaklaşırken avlunun kenarında duran büyük bir nesneyi fark etti, üzerine branda gerilmişti. Çayevinin yanında duran ahşap tabela dikkatini çekti. Mekânın adı zarif bir yazıyla yazılmıştı.

Ren yüksek sesle, “Wolryudang,” diye okudu. *Ayın Konakladığı Yer.*

Sunho kapıları iterek açtı, içerisi sakindi ve huzur doluydu. Masa üstlerinde ve duvar diplerinde yere dizilmiş onlarca fener vardı. Ren’in, bu yere ve Sunho’nun gizemli bağlantısına dair merakı iyice artmıştı.

Arka tarafta, barın olduğu yerde yaşlı bir kadın oturmuş, çay içiyor ve kitap okuyordu. Onlar yaklaşırken ince çerçeveli gözlüğünün üstünden dikkatle baktı. “Nasıl yardımcı olabilirim?”

Sunho, derin bir nefes aldı. “Bana buranın adresini Yurhee verdi. Ona burada olduğumu iletebilir misiniz?”

Ren'in bakışları bir anda Sunho'ya kaydı. *Yurhee mi?*

Yaşlı kadın, "Burada öyle biri yok," dedi. Gözlüğünü çıkarıp camını bir bez parçasıyla silmeye başladı. Bez mi gözlüğü daha kötü hâle getiriyordu yoksa gözlük mü bezi, Ren anlayamadı.

Sunho, "Ya Tag?" diye sordu.

Kadın başını sallayıp gözlüğünü tekrar burnunun üstüne yerleştirdi. "Üzgünüm, yanlış yere geldiniz."

Sunho'nun kaşlarının arasında derin bir çizgi belirdi. Uzun bir sessizlik oldu ve Ren, onun ne yapacağını merak etti. Sunho öne doğru eğildi.

"Aradığım şey..." Cümlesini kısık bir sesle tamamladı.

Kadın, "Seni duyamıyorum, yüksek sesle konuş," diye azarladı.

Sunho'nun yüzü sıkıntıyla buruştu. Derin bir nefes aldı ve hızla söyledi: "Yeraltı Dünyası'nın en güzel kızını arıyorum!"

Kadının gözleri fal taşı gibi açıldı. Ren, şaşkınlıkla Sunho'ya bakmış, Sunho'ysa yanakları kızararak yüzünü diğer tarafa dönmüştü.

Kadın kahkaha attı. "O kız ha!" Kitabını sertçe kapatıp tezgâha vurdu ve taburesinden kalktı. "Hep bir iş peşindedir. Burada bekleyin." Barın arkasındaki perdeyi araladı ve içeri girdi.

Ren, Sunho'yla baş başa kalınca ne diyeceğini bilemedi. Bu, ona takılmak için muazzam bir fırsat olsa da kendisi de utanmıştı. Söylediği şeyin bir tür parola olduğu çok açık olsa da göğsünde yükselen rahatsız edici hissi dindiremedi.

Uzun süre beklemek zorunda kalmadılar. Üst katlarda bir kapı sertçe kapandı ve aşağı inen ayak sesleri duyuldu. Tezgâhın arkasındaki perde hızla açıldı ve bir kız yanlarında belirdi.

Ren'in kalbi sıkıştı. Yurhee, yalnızca güzel değil, yaşça da ondan *daha büyüktü*.

Kız, hızlıca ilerledi ve "Sunho!" diyerek kollarını onun boynuna doladı. Sunho birkaç adım sendeleyerek kızı belinden tuttu.

"Gerçekten geldiğine inanamıyorum!" Sesi, sinir bozucu derecede hoştu. "Tag çok sevinecek." Kız kollarından ayrılrsa da bir eli hâlâ Sunho'nun omzundaydı. "Belki şaşıracaksın ama seni gerçekten çok sevdi."

Yurhee ona bakarken gülümsedi. "Farklı görünüyorsun. Yanaklarına renk mi gelmiş?" Ellerini Sunho'nun yüzüne götürüp parmaklarıyla nazikçe çenesine dokundu.

Ren dayanamadı ve yüksek sesle öksürdü.

Yurhee ona doğru dönüp kaşını kaldırdı. "Bu da kim?"

Ren, biraz fazla yüksek bir sesle, "Tüm âlemlerin en güzel kızı!" dedi.

Bu sefer ona şaşkınlıkla bakan Sunho'ydu.

Yurhee elini Sunho'nun yüzünden çekerken yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Vay, öyle mi?"

Yumuşak bir sesin, "Yurhee," diye seslendiği duyuldu. Perde yeniden aralandı ve gümüş rengi saçları olan bir çocuk çıkageldi. "Aceleyle çıkmadan önce beni uyarabilirdin!"

Yurhee, topuklarının üstünde dönerek bağırdı: "Tag! Ziyarete gelene bak!"

Çocuğun yüz ifadesi değişmedi. "Sunho, değil mi?"

"Ah, tam bir oyunbozansın. Boşuna rollenme, Tag!"

Perdeyi aralayıp geri dönen yaşlı kadın, "Konuşacaksanız en azından oturun da biraz çay için," diyerek masanın üstüne bir çay tepsisi bıraktı ve dilini şaklatarak uzaklaştı.

Yurhee, “Sofra adabını unuttum sanırım,” diyerek herkesi masaya yönlendirdi. “Adım Yurhee, bu ise Tag.”

Ren, utancından kıpkırmızı olmuş bir hâlde, “Ben de Ren,” dedi. Öfkeli çıkışının ardından şimdi kendini aptal gibi hissediyordu.

“Yeraltı Dünyası’ndan değilsin, değil mi Ren? Pek öyle bir havan yok çünkü. Tenin çok solgun değil. Buraya nasıl geldin? Hem de Sunho’yla!”

Ren, Sunho’ya baktı ve delikanlı başını sallayarak onay verdi. Yalnızca bilmeleri gerektiği kadarını anlatacaktı. Sunho onlara geldiğine göre yardım edeceklerini düşünüyor olmalıydı. “Aslında uzun hikâye. Kervanımıza bir iblis saldırdı ve o sırada dayım ağır yaralandı. Üç gün boyunca ateşler içinde yattı ve sonunda kanı maviye döndü. İblis, Yeraltı Dünyası’ndandı. Nereden geldiğini öğrenebilirim çaresini de bulabilirim diye düşündüm. Yolculuğum sırasında Sunho’yla karşılaştık.”

Tag kaşlarını çatı. “Bir iblis mi?”

Yurhee, Sunho’ya, “Bunun sana ne faydası var?” diye sordu.

“Ren’e yardım etmemin özel sebepleri var.” Bakışları Tag’e kaydı. “Biz ona iblis diyoruz ama mesele o kadar da basit değil. Bunlardan birini öldürmeyi başardık ve *sonrasında* yaratık, insana dönüştü. Üstündeki kıyafetlerde yarıya katlanmış siyah bir kanat amblemi vardı.”

Tag ve Yurhee birbirlerine baktılar. Tag ciddi bir ifadeyle, “Sanırım neden bizi aradığını anlıyorum,” dedi.

Sunho, “O gece mithril fabrikasına girdiğimizde maden haritasını çalmıştın,” dedi. “O haritada da aynı sembol vardı. Bizi aradığımız şeye ulaştıracak bir yol varsa o olmalı diye düşünüyorum.”

“Madenlere sızmayı planladığınızı biliyorum.” Sunho, önce Yurhee’nin sonra da Tag’in gözlerine baktı. “Biz de gelebilir miyiz?”

Ren, şaşkınlıkla Sunho’ya baktı. Planının bu olduğunu anlamamıştı. “Şey, madenler mi?” Yukarıyı işaret etti.

Sunho başını salladı. “Uçabilen bir şeye, en azından bir helikoptere ihtiyacımız olacak. Sizde bir tane var, değil mi?” Gözleri, avluya açılan kapılara kaydı.

Ren, onun brandanın altındaki nesneden söz ettiğini anlamıştı.

Yurhee, “Evet, madenlere sızmayı planlıyoruz,” dedi. “Yarın gece, Işık Festivali sırasında. O zaman havada yüzlerce hava gemisi, uçak ve helikopter olacak. Karmaşadan yararlanıp içeri sızmayı planlıyoruz.”

Ren, heyecanla doğruldu. “Harika!”

Yurhee başını iki yana salladı. “Üzgünüm ama sizi götüremeyiz. Uzun süredir plan yapıyoruz. Siz, planlarımız için bilinmeyen unsursunuz.”

Ren, “En azından düşünemez misiniz?” diye yalvardı.

“Gerçekten çok üzgünüm. Yardım etmek *isterdim* fakat bu riski göze alamayız.”

Ren sandalyesine çöktü.

Sunho, “Bir şey daha var,” dedi. “Birini arıyorum. Yaklaşık iki hafta önce, altı yedi yaşlarındaki bir çocuk olan komşum, Madang Bölgesi’nden biri tarafından borcunu ödemek üzere götürüldü.”

Yurhee küfretti. “Çocuk ticareti yapan piçler bambaşka bir cehenneme layık!”

Tag, “O bölgede bir bağlantım var,” dedi. “Sabah gidip bakarız. Zaten o tarafta bir işim vardı.”

Sunho, “Seninle gelirim,” dedi. Tag de başını salladı.

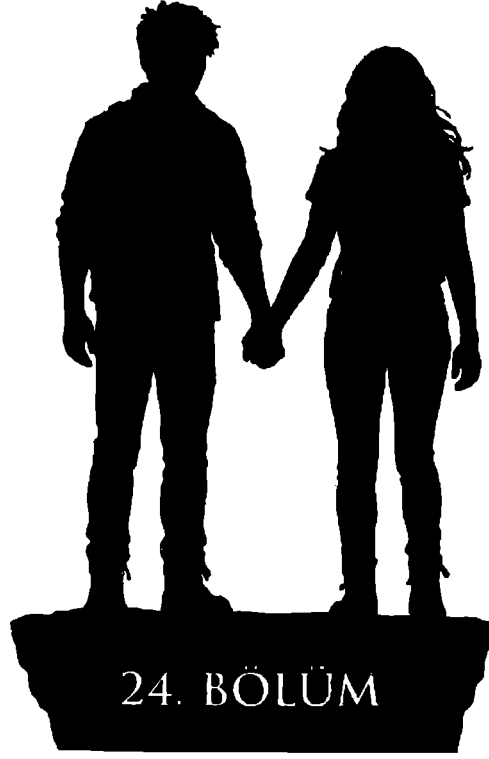
Yurhee, “Daha fazla yardım edemediğimiz için üzgünüm ama burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz. Üst kattaki odalardan istediğinizi seçin,” dedi.

Sonra, Ren’in kaygılarını en azından kısa bir süre unutturacak sözleri söyledi: “Tabii, önce bir banyo yapın!”

Düzenleme

Ny.ozlem

SUNHO

Yeraltı Dünyası

Wolryudang, Yedinci Bölge

Ertesi sabah Sunho, çayevinin dışındaki avluda Tag'e katıldı. Tag brandayı kaldırmış, altındaki küçük helikopteri ortaya çıkarmıştı. Gümüş rengi saçları olan çocuk, elleri ceplerinde, dalgın dalgın makineye bakıyordu. Helikopter, kısa ve biraz da çirkin görünüyordu, yuvarlak bir uç kısmı ve iki yanında pervaneleri vardı. İlk bakışta yamalı gövde eski püskü görünse de Sunho, her bir parçaya dikkatle kaynak yapıldığını ve yapboz parçalarıymış gibi yerlerine oturtulduğunu fark etti. İki kişiyi rahatlıkla taşırdı. Dört kişi bu helikopter için fazla olsa da taşınması imkânsız değildi.

Sunho, "Uçabiliyor mu?" diye sordu. "Son parçaları da alırsam teorik olarak uçması lazım." Tag, eğilip bir fener aldı ve çantasının kemerini çekerek Sunho'ya döndü. "Hazır mısınız?"

Sunho, çayevinin üst katına baktı ve Ren'in penceresinde titreyen mumun alevini gördü.

Tag'in kendisine baktığını fark edince bakışlarını başka yöne kaçırdı. Yanaklarındaki kızarıklığı gizlemek için yüzünü çevirerek, "Hazırım," dedi.

Sunho ve Ren'in önceki gece geldikleri avludan yola çıktılar. Hasırın üstünde oturan nine aynı yerindeydi ama fasulyelerin yerini oyun kartları almıştı.

Tag, yaşlı kadına doğru eğilirken kadın başını kaldırmadı. Çocuk desteden kartlardan birini alıp yerine diğerine koydu.

Sunho, yol sormak üzere durduğu rehinci dükkânının önünden geçerken, Ren'e mavi çiçeği satan kızı aradı. Ona sürpriz yapmak istiyordu ancak sokakta kimseyi bulamayınca hayal kırıklığına uğradı.

Tag, ana yola çıktıklarında durdu. Büyük bir kalabalık yolu tıkamıştı. Sarenia devriye muhafızları kalabalığı iterek aralarından geçmeye çalışıyor, insanları rastgele tutup yüzlerine yaklaştırdıkları parşömeni gösteriyorlardı.

Sunho, daha parşömeni görmeden kimi aradıklarını anlamıştı. Bir küfür savurup askerlere sırtını dönerken Tag'in kendini izlediğini gördü.

Tag ve Yurhee'ye, Ren hakkında tüm gerçekleri anlatmamıştı. İhanet edeceklerini düşünmüyordu. İsyankârlar olarak Sarenia muhafızları kimin peşinde olursa olsun, ona yardım ederlerdi ama Ren'in sırrı dünyaları değiştirecek cinstendi. Yardım etmeleri onlar için bile büyük bir riskti.

"Siz ikiniz, durun orada!"

Sunho kılıcına uzansa da Tag hafifçe başını sallayıp elini tuttu.

İki muhafız koşarak yanlarına geldi ve biri elindeki parşömeni hızla açtı. "Bu kızı gördünüz mü?"

Eskiz, Bo Dan'ın mekânında gördüğünden farklıydı. O çizime göre bu, çok daha ayrıntılıydı. Dağınık bir örgüden

saçları dökülen ve kalp şeklinde yüzü olan bir kızı tasvir ediyordu. *Ren*'i.

Tag, soğukkanlılıkla, "Hayır," dedi. "Görmedim." Sunho, muhafızlara da Tag'e de tepki göstermemek için kendini zor tutuyordu. Tag, *Ren*'i tanımış olmalıydı çünkü neredeyse aynıydı.

İkinci muhafız, "Ya sen?" diye sordu.

"Ben de görmedim." Sunho'nun sesi o kadar yapay çıkmıştı ki irkildi.

Kadın muhafız kaşlarını çattı. "Bir kılıç ustasıyla görülmüş." Gözleri, Sunho'nun kılıcını taşıdığı omuz çantasına kaydı.

Tag, çizime biraz daha yaklaşarak, "Güzelmış," dedi. Sesindeki soğukkanlılık kaybolmuştu. Meraklı, hatta hevesli görünüyordu. "Kim bu kız?"

Muhafızın dikkati Tag'e yöneldi. "Sizi ilgilendirmez!"

"Ödül var mı? Ne kadar?" diye sordu Tag ısrarla.

Kadının yüz ifadesi tiksintiye dönüştü. "İpucu verenlere yüz, yakalayana on bin verilecek."

"Öyleyse bir suçlu." Tag, parşömene uzanırken muhafız hızla geri çekti.

Kadın muhafız, "Lanet sokak çocukları," dedi. "Sadece para çarpmanın peşindeler." Ardından yenilerini sorgulamak üzere ikilinin yanından ayrıldılar.

Duyulacak mesafenin dışına çıktıkları an Tag, Sunho'ya başıyla işaret etti. "Beni takip et, başka bir yol biliyorum." Biraz geriye doğru yürüyüp rehin dükkânının yanındaki sokağa saptılar.

Tag, bir kanalizasyon kapağının yanına eğilip kapağı kaldırdı. Karanlıktan sıcak ve pis bir koku yükseldi.

Suratını buruşturdu. "Bu yoldan gitmeyi hiç istemiyordum."

Önce Sunho hareket ederek birkaç metre düştü ve kendini dizlerine kadar sıçrayan bulanık, kötü kokulu sıvının içinde buldu.

Birkaç saniye sonra Tag de yanına indi. Çocuk, feneri yukarı kaldırıp pusulasına baktı. “Doğuya gitmemiz gerekiyor.” Pusulaya göre doğu, duvara denk geliyordu. “O zaman kuzeye.”

Bulanık suyun içinde yol almaya devam ettiler. Tag bir bez uzattı ve Sunho da onu alıp ağzını kapatacak şekilde yüzüne bağlayarak kötü kokuyu biraz olsun engelledi.

Sunho, daha önce başka bir iş için kanalizasyona girmişti. Kanalizasyon ağının mantıklı bir yapısı yoktu; birçoğu rastgele sağa sola sapıyor, çoğu da çıkmazla son buluyordu. Yeraltı Dünyası’nın en azından bir düzeni vardı, kanalizasyonlarsa tam bir labirentti. Eğer karanlıkta önünü göremiyor olsaydı geri dönebilirdi.

Tag ise hiç rahatsız olmamış gibiydi. Fenerin yarattığı gölgelere bakmadan doğruca yola odaklanmıştı.

Birkaç dakika sessizce yürüdükten sonra Tag, “Çok kötü bir yalancısın,” dedi.

Sunho yüzünü ekşitti. Başlarının belaya girmesini önleyen, çocuğun keskin zekâsıydı. Onları askerlere, ikinci kez dönüp bakmaya bile değer olmayan sokak çocukları gibi göstermeyi başarmıştı.

Sunho, Tag’in gözlerine baktı. “Az önce yaptıkların için teşekkür ederim.” Tag hemen cevap vermeyince ekledi: “Bu kadar çok konuşabileceğini düşünmezdim!”

Tag burun kıvırdı. “Yurhee’yle takılınca sıkıntılı durumlardan çeneyle kaçmayı öğreniyorsun.”

Sunho güldü. Tag’e bakınca onun da gülümsediğini gördü. Yaşıtlarıyla genelde az vakit geçirirdi ve Tag de pek konuşkan sayılmazdı. Buna rağmen kısa süre birlikte olsalar da onun

koruyucu bir yapısı olduğunu ve yumuşak kalpli olduğunu anlamıştı.

Tag, “Sareniya askerlerinin arkadaşını aradığını bildiğimize göre, artık daha dikkatli olmalıyız,” dedi.

“Onu niye aradıklarını hiç merak etmiyor musun?” diye sordu Sunho. Tag, iyi anlamda tam bir sokak çocuğuydu ve sezgileri mükemmeldi. Muhtemelen kendi teorileri vardı ama Sunho’nun gerçeği anlatmasını bekliyordu.

Çocuk bir süre yanıt vermedi. Yaklaşık yirmi mil sessizce ilerledikten sonra fenerini kaldırıp durdu. Fenerin ışığı, duvara çizilmiş bir resmi ortaya çıkardı. Resimde, iki yana açılmış bir çift beyaz kanat vardı.

“Sareniya’nın kanatları!” dedi Sunho, sesinde bir buruklukla. O kanatlar, hayatının uzun yılları boyunca sorgusuz otoriteyi ve acıyı simgelemişti.

“İlk bakışta öyle görünüyor ama biraz daha dikkatli bak. İmparatorluğu simgeleyen kanatlar birbirinden ayrı, bunlar alt tarafta birleşiyor.”

Sunho kanatların alt kısmına dikkat etti, gerçekten de oraya iki kanadı birbirine bağlayan kusursuz bir küre çizilmişti.

Tag, “Bunları şehrin dört bir yanında görebilirsin,” dedi. “Çizenler, göksel periye tanrıça olduğu için tapıyor. Sareniyalıların ve Yeraltı Dünyası’nın başına gelenlerin sebebinin, göksel perinin ölümü olarak görüyorlar. Efsaneye göre bir gün, Yüzen Dünya’nın vârisi geri dönecek ve iki dünyayı birleştirecek olan sihri getirecek.”

Tag, fenerini indirdi. Duvar resmi arkalarında kalırken kanalizasyonda daha derine doğru yürümeye devam ettiler.

“Bir söylenti var.” Tag, doğal konuşma tonu gibi gelen sakin sesiyle konuşuyordu. “Çoğunlukla Dış Halka’da ancak duyduğum kadarıyla Orta Şehir ve Merkez’e kadar ulaşıyor.

Doğuda görülen ışık, *dönüşün* işaretiymiş. Fırtınada öldüğü iddia edilen prensesin aslında yaşadığını ve tahtını geri almak için yola çıktığını söylüyorlar.”

“Sen ne düşünüyorsun?” diye sordu Sunho.

“Bence... şehrin her yerine kızı aramak üzere muhafızlar gönderdiğine göre, general bu söylentiden dolayı kendini tehdit altında hissediyor olmalı.”

Sunho durdu.

Tag de durup ona baktı. “O resmi görene kadar aradaki bağlantıyı kuramamıştım. Yurhee ve benim... Bizim kendi hedeflerimiz var. Büyük yazgılar pek bize göre değil ama merak etme, ben de Yurhee de size engel olmayız. Belki çok şey yapamayız fakat elimizden geldiği kadar yardım da ederiz.”

Sunho’nun göğsüne garip, neredeyse acı veren bir his doldu; sanki kalbi genişliyordu. “Neden?”

“Yurhee’nin sana karşı bir zaafı var,” dedi Tag, kısa keserek.

Sunho, Yurhee’nin Dokuzuncu Bölge’deki mithril fabrikasının kapısında söylediklerini hatırladı. “Çünkü içe kapanığım ve duygusalım.”

Tag gülümseyip başını hafifçe yana eğdi, düşünceli görünüyordu. “Sende bir değişiklik var. Yurhee’yle dün gece fark ettik. Daha... yumuşak, daha açıksın. Eğer bu değişimin sebebi Ren ise...” Omuz silkti. “O zaman ona yardım etmek için... ikinize de yardım etmek için daha çok nedenimiz var.”

Sunho ne diyeceğini bilemedi. Tag’in söyledikleri doğruysa, Yurhee ve Tag onları koruyordu. *Sunho* için koruyorlardı. Nedense ona karşı bir yakınlık duyuyorlardı. Bu Sunho’nun duygulanmasına neden oldu.

O an söylemeye utansa da Sunho da onlara değer veriyordu.

Tag, “Yine de nasıl tanıştığınızı merak ediyorum,” dedi.

“Sareniyalı bir yüzbaşı onu bulmam için beni tuttu. Kim olduğunu söylemediler. Onu, öldürmek için gönderilenlerden korumam gerekiyordu. Ödülse... hatırı sayılır bir büyüklükteydi.”

“Zaten önemi de yok. Ren, Yüzen Dünya’yla ilgilenmek istemiyor. Söylentiler, büyük kaderler veya hikâyeler hakkında bir şey bilmiyorum ama Ren, sadece dayısını kurtarmak istiyor. Karmaşık geldiğinin farkındayım ancak onu yüzbaşıya teslim etmemeye karar verdim. Ona yardım etmek istiyorum.”

“Yani...” dedi Tag, uzun bir duraklamadan sonra, “Ödülü aramakla görevlendirildin ama onu bulup kendine saklamaya karar verdin.”

Sunho kaşlarını çatı. “Onu ihbar etmeyeceğimi az önce söyledim.”

“Öyle demek istemedim.”

Tag’in ima ettiği şeyi anlaması bir dakika sürdü. “Öyle değil,” diye mırıldandı Sunho. “Biz arkadaşız, seninle Yurhee gibi.”

Tag, düşünceli bir sesle, “Bence öyle değil,” dedi.

Dördüncü Bölge’ye yaklaşırken tünelden yüksek bir tırmanma sesi duyuldu.

Ses kesilir kesilmez Sunho, “Bunu duydun mu?” diye sordu.

“Belki bir faredir.” Tag’in söylediğine kendi bile inanmıyor gibiydi.

Sessizce durup dinleseler de sesi çıkaran yaratık çoktan kaybolmuştu.

“Bu kanalizasyon şehrin altını kaplıyor. Bazen insanlar tuhaf sesler duyuyor. Hadi devam edelim, çıkışa yaklaşmış olmalıyız.”

Pis suyun bir hendeğe aktığı büyük bir borudan çıkararak lağımdan uzaklaştılar. Sunho, ağzına sardığı bezi çözdü fakat ılık havayı soluduğu an buna pişman oldu çünkü kokuda herhangi bir değişiklik yoktu.

Tag hızlı adımlarla uzakta görünen kırmızı, bulanık ışıklara doğru yürümeye başlamıştı.

Sunho ona yetişmeye çalışırken sordu: “Kiminle buluşacağız?”

“Yurhee’yle birkaç yıldır tanıdığımız bir kadınla. Çalıntı makine ticareti yapıyor. Çetesi, İç Halka’daki Sareniya üslerinden parçalar alıyor.”

Sunho, kılıcını omzundan indirip kılıfını geri itti. Kılıcın kabzasının kolayca ulaşabileceği bir yerde olmasını istiyordu. Madang Bölgesi’nin kendine özgü bir ünü vardı. Trende bulunan paralı askerlerin çoğu buradan geliyordu. Oraya daha önce hiç gitmemişti çünkü yerel çetelerin dikkatini çekmekten korkuyordu.

Bölgede dikkatini çeken ilk şey, çok kırmızı olmasıydı. Yanından geçtikleri her binanın duvarlarından kızıl fenerler sarkıyordu. Sunho, bir grup muhafızın yanından geçerken irkilse de muhafızlar onlara pek aldırış etmedi. Nefesleri alkol kokuyordu.

Tag, büyük bir binanın içine girerken, “İşte burası,” dedi. Sunho onu takip ederken binanın üst kısmındaki tabelayı okudu: *Gece Açan Çiçekler Evi*.

Binanın bir eğlence mekânı olduğu avluya adım attıkları anda anlaşıyordu. İpek minderler üzerine serilmiş müşteriler gülüp eğleniyor, transparan giysiler giymiş dansçılarsa sahnede kışkırtıcı danslar sergiliyordu. Kısa bir yolu geçip ikinci avluya vardılar. İnsanlar kumar oynuyor, eğleniyor, tatlılarla ve pirinç şarabı sürahileriyle donatılmış masalardan istediklerini tadıyorlardı.

Tag'in bağlantısı, işlerini binanın arka kısımlarda kalan bir alanda yürütüyordu. Kadın, alçak bir masanın arkasında, kadife minderlerin üstüne oturmuştu. Elinde yanan pipodan dumanlar yükseliyordu. Dirseğini, büktüğü dizinin üstüne koymuştu. Eteği kaymış, bileğine kadar uzanan çoraplarını ortaya çıkarmıştı. Ceketiyse bir pelerin gibi omuzlarına atılmıştı.

"Vay, Tag gelmiş," dedi onların yaklaştığını gördüğünde. "Yurhee nerede?" Sesinde belli belirsiz bir hayal kırıklığı vardı. "Bu arkadaşın da kim?"

"Yurhee gelemedi, parça sende mi?" Tag, vakit kaybetmek istemiyordu. Dördüncü Bölge'den hemen çıkmak istediği fazlasıyla belliydi.

"Ele geçirmek kolay olmadı." Kadın tırnaklarına baktı. "Size pahalya patlayacak."

"Anlaştığımız miktarı getirdim." Tag, çantasına uzanıp her biri yüz madeni paradan oluşan beş yığın çıkardı.

Kadın dilini şaklattı. "Korkarım son konuştuğumuzdan bu yana fiyat arttı. Kızlarımdan biri parçaları sökerken yakalandı ve hapiste. Bir ay daha çıkamayacak."

Tag kaşlarını çatı. "Bu benim hatam değil."

"Yine de hırsız sayısının azalması bize zarar ettirir."

Tag, sinirli bir şekilde elini saçının içinden geçirdi. "Ne kadar daha istiyorsun?"

"İki katı."

"İki katı mı?" Tag öne çıktı. Gölgede duran kadın hareketlendi ve belindeki silaha uzandı. Sunho da içgüdüyle silahına uzansa da kılıcını çekmedi.

Tag söylenmeye başladı: "Yurhee burada olsaydı ona kazık atmazdın!"

“Bu doğru değil.” Kadının üflediği duman halkası, Tag’in yüzünün yanından geçerken hafifçe kulağına değiyordu. “Yurhee çok güzel ama ben herkese eşit hile yaparım.”

Tag bir adım geri çekildi. “En azından bize yardım et. Birini arıyoruz, bir çocuğu.”

Satıcı kaşlarını çatı. “Eğer *bana* birinin nerede olduğunu soruyorsan, o zaman iyi bir yerde olmadığı kesin demektir.”

“Birkaç hafta önce Beşinci Bölge’den kaçırıldı.”

“Adı ne?”

Tag, Sunho’ya baktı.

Sunho hızla, “Haru,” dedi.

“Haru, Haru...” Kadın, dilini dişlerinde gezdirdi. Korumasına döndü. “Haru diye birini tanıyor muyuz?”

“Küçük Halka’daki çocuklardan biri Haru değil miydi?”

“Tabii ya!”

“Küçük Halka mı?” Sunho, daha önce duymadığı bu yerin ismini tekrar etti. Kalbi hızla çarpmaya başlamıştı.

“Bağırışları takip edin.” Kadın, bir başka duman halkası üfledi. “Yakında bulursunuz.”

Küçük Halka, Gece Açan Çiçekler Evi’nde değildi. Kadının sözünü dinleyerek bağırışları takip edip bölgenin sınırındaki bir avluya vardılar. Burası eskiden bir dokuma fabrikasına aitti, şimdilerde ise terk edilmişti.

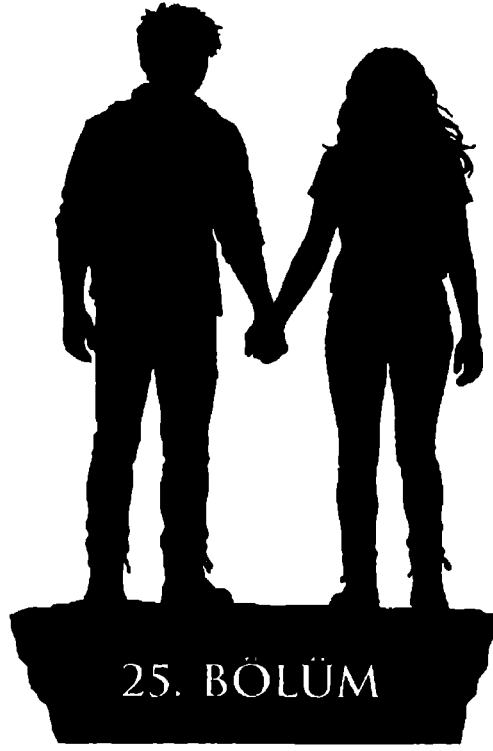
Sunho yumruk sesinin ardından gelen alaycı bağırışları ve haykırışları duyduğu anda Küçük Halka’nın ne olduğunu anladı.

Adamlar ve kadınlar kenarda bağırarak bahsi yöneten kişiye para veriyordu. Bazı çocuklar halkanın çevresinde çömelmişti.

Kızların üzerinde paçavra gibi kıyafetler vardı, erkeklerin üstünde ise hiçbir şey yoktu. Sırtları kırmızıyla boyanmış, üstlerinde herhangi bir hayvanı simgeleyen işaretler bulunuyordu. *Fare, öküz, kaplan...*

Sunho etrafı izlerken, sırtına *horoz* simgesi çizilmiş genç bir çocuk ringe itildi.

Bu, Haru'ydu.

SUNHO

Yeraltı Dünyası

Madang Bölgesi, Dördüncü Bölge

Sunho, kalabalığın arasından güçlükle ilerlerken Tag de onu takip etmeye çalışıyordu. Merkeze varır varmaz Sunho atılıp Haru'nun omzundan yakaladı. Çocuk korkuyla titreyerek geri çekildi. Sunho'nun içi, Haru'nun en ihtiyaç duyduğu anda yanında olamamanın getirdiği büyük bir üzüntü, suçluluk ve öfkeyle doluydu. Çocuk, *burada* olmamalıydı.

“Su... Sunho!” Onu gören Haru'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. “Sensin.” Gözleri yaşlarla doldu ve kendini Sunho'nun kollarına attı. “Ge... geleceğini biliyordum.”

Sunho, çocuğun başını hafifçe okşadı. Hissettiği tüm duyguların ötesinde, hayatta olması derin bir rahatlama hissetmesini sağlamıştı.

“Seni buradan çıkaracağım,” diyerek çocuğun elini tutup kalabalığa döndü.

Biri, “Ne yapıyorsun?” diye bağırdı. Kunduzu andıran ince yapılı bir adam yanındaki iki iri korumayla birlikte üstüne yürüyordu.

Sunho, Haru’nun elini daha da sıkı tuttu. “Onu yanımda götürüyorum.”

“Borcu bitene kadar Küçük Halka’da kalacak.” Muhtemelen ringin sorumlusu olan adam, alay edercesine gülümsedi. “Hem de faiziyle!”

Sunho adamı hemen orada yumruklamamak için kendini zor tuttu. “Ne kadar?”

“Artık önemi yok, bu gece bahisler çoktan açıldı ve bana bir beden lazım.” Başıyla, para toplayıp defterine not düşen bahisçiyi işaret etti.

“Yani bir dövüşçü mü istiyorsun?” Sunho, Haru’nun elini bırakıp onu nazıkçe arkasına doğru itti. “Onun yerine ben dövüşeyim.”

Ring sorumlusu başını kaldırdı ve Sunho’yu baştan aşağı süzdü. “Fena fikir değil.”

“Bu adil değil!” Halkanın karşısında biri parmağını sallıyordu. “Belli ki eğitim almış.”

“O hâlde biraz daha eşit bir rekabet sağlamak zorundayız.” Ring sorumlusu kenarda bekleyen yardımcılarından birine işaret etti; kadın, bağırp kollarını sallayarak kalabalıktan yol açmasını istedi. Birkaç saniye sonra ringe ağır adımlarla bir adam çıktı. Hem boyu hem de eni Sunho’nun neredeyse iki katıydı.

Tag hemen itiraz etti: “Bu nasıl eşitlik?”

Ring sorumlusu kalabalığa seslendi: “Ne düşünüyorsunuz? Bu dövüşü izlemek ister misiniz? Yeni gelenle Küçük Halka’nın namağlup şampiyonu karşı karşıya!” Kalabalık coşkuyla bağırdı: “Bahisler başlasın, dövüş üç dakika içinde başlayacak!”

Sunho, bahisçinin dikkatini çekmek için birbiriyle tartışan kalabalığın çıkardığı gürültünün arasında, “Bekleyin,” diye seslendi. “Ben de bahis yapmak istiyorum.”

Ring sorumlusu ona şöyle bir baktı. “Elbette, bahiste kendini tutarsın herhalde.”

“Ben kazanırsam Haru’yu serbest bırakıp bana geri vereceksin...” Gözünü Tag’e çevirdi.

Tag hemen, “Beş yüz sikke,” diye ekledi.

“Ama kaybedersen, bir yıl boyunca burada dövüşmek zorunda kalacaksınız. Hem sen *hem de* çocuk.”

Sunho bir an için tereddüt etti. Haru’nun özgürlüğünü kendi özgürlüğüyle birlikte riske atmak hoşuna gitmese de başka bir çözüm göremiyordu. “Anlaştık.”

Adam elini uzattı ve Sunho sımsıkı tuttu.

“Şansın otuzda bir. Bu ringden sağ çıkman pek mümkün değil. Tatlı rüyalar, çocuk.” Ring sorumlusu elini sallayarak uzaklaştı.

Sunho, ringe sırtını döndü. Bir dizinin üstüne çöküp Haru’ya baktı. Yüzünde, onu son gördüğünde olmayan yeni izler fark etti. Bir gözünün altında taze bir yara ve çenesinde morluklar vardı ancak bunlar yalnızca görünür olanlardı.

Sunho başını eğdi. “Özür dilerim.” Haru bu kadar acı çekmemeliydi. *Böyle olmamalıydı.*

Çocuk sessizce konuştu: “Ya diğerleri... onların hiç umudu yok. Kendileri için kimsenin gelmeyeceğini biliyorlar. Ben öyle değildim. Geleceğini biliyordum.”

Sunho başını kaldırdı. “Nasıl?”

“Çünkü sen Sunho’sun ve senden güçlü kimse yok.”

Sunho güçlü falan değildi, zayıftı. Dördünün içinde Junho, Rohoon, Heetae ve kendisi- en zayıf olan oydu. Şimdi biraz gücü varsa o da İblis sayesindeydi.

“Bana bu kadar güvenmemelisin.”

Haru ısrar etti: “Geldin ama... Yani *haklıydım*, öyle değil mi?”

Sunho hafifçe güldü. “Evet.” Haru’nun omzunun üstünden Tag’e baktı. Arkadaşı onu izliyordu.

Sunho ayağa kalktı. “Bu Tag. Dövüş sırasında sana o bakacak. O...” Tag başını kaldırdı. “...bir arkadaşım.”

Tag, Haru’nun başını okşayarak, “Aynen öyle,” dedi. “Ben de kendimce güçlü sayılırım.”

“Otuzda bir ha!” Sunho’nun gözleri, Tag’inkilerle buluştu. “Bu, on beş bin sikke ödül demek. Döndüğümüzde Ren ve benim için Yurhee’yle konuşur musun?” Onları uçağa almamak konusunda kararlı olsalar da parayı aldıktan sonra Sunho’ya büyük bir iyilik borçlu olacaklardı.

Tag başını salladı. “Şimdi bunu düşünme, dövüşe odaklan.”

Sunho’nun gözleri ringin ortasında kendini bekleyen rakibine kaydı.

İri adam, “Silah yok!” diye bağırdı.

Sunho, kınının kemerini tutup başının üzerinden çıkardı ve kılıcını Tag’e doğru attı. Ardından ringe doğru yürüdü.

İri adam gömleğini çıkarmış, pazıları şişmişti. Ellerle yapılacak bir dövüşte üstünlük tamamen ondaydı, *vücudu* âdeta bir silah gibiydi. Sunho ellerini açıp yanlarında sıkıca yumruk yaptı.

Ring sorumlusu, “Dövüş başlasın!” diye bağırdı.

İri adam hiç tereddüt etmedi. İri cüssesine rağmen hızlıydı, Sunho’nun güçlkle kaçabildiği bir aparkatla saldırdı ve yumruğu delikanlının yüzünü sıyırdı. Ardından sol yumruğunu

savurdu, Sunho yüzüne darbe almamak adına kolunu kaldırdı. Bu çarpışma, kafasının yan tarafında çekiçle vurulmuş gibi bir etkiye sebep oldu.

Sunho sendeleyerek geri çekilirken iri adam, “İşimi kolaylaştırıyorsun,” dedi. “Önce sana dersini verip sonra çocuğu pataklayacağım. Böylece zayıflara güvenmemesi gerektiğini öğrenir.”

İblis içinde kıpırdansa da Sunho onu bastırdı. Bu rakip karşısında ona güvenmeyecekti.

İri adam tekrar saldırıya geçti ancak bu kez Sunho hazırды.

Eğildi, omzunu iri adamın göğsüne çarptı ve dirseğiyle karnına vurdu. Adam, kısa bir *of!* sesi çıkardıktan sonra hemen kendini toparlayıp döndü ve Sunho’nun karnının yan tarafına bir tekme savurdu.

Sunho halkanın karşısına doğru savruldu.

Haru’nun, “Sunho!” diye bağırdığını duydu ama kulakları çınladığından, ses çok uzaktan geliyordu.

Güçlkle dizlerinin üzerine kalkıp ağzını kolunun içiyle sildi. Kendi kanının tuzlu tadını hissetti.

İri adam kollarını kaldırıncı kalabalıktan coşkulu bir ses yükseldi. Sunho onu izlerken kendini tuhaf bir şekilde kendi bedeninden kopuk hissetti. Zihninde anılar belirdi. Karanlık bir ormanda yaktıkları ateş çıtırdıyordu. Junho yıldızlara bakıyor, Rohoon ciddiyetle beklerken Heetae gülümsüyordu. Dördünden en zayıf olan hep kendisi olmuştu. Diğerleri onu korumuş, hem bedenem hem de ruhen taşımışlardı. Ekibi, Sunho için *kan dökmüş*, kendisiyse onların yaralarını sararken gözyaşı dökmüştü...

Fakat artık hepsi geçmişte kalmıştı. Sunho değişmişti, hem de İblis sayesinde değil, kendi iradesiyle. Daha güçlü olmak

için çok çalışmıştı; önce Rohoon'la, sonra Heetae'yle ve hatta ikisiyle birden dövüşerek kendini eğitmişti. Junho'yla birlikte yere düşer ama tekrar tekrar ayağa kalkarlardı.

Güçlüydü çünkü bunun için çaba sarf etmiş, öyle olmayı seçmişti.

Dostları için, abisi için, kendi için...

Derin bir nefes aldı. Adam kendine doğru koşarken havada inanılmaz bir uğultu vardı. Son anda yana kaçtı. Adam sendeleyip savrulurken Sunho o sırada ayağa kalktı. Dönmeye çalıştı ancak Sunho bir yumruk savurup adamı yere serdi. Ayağa kalkmaya çalışsa da Sunho bir an olsun durmadan adama vurmaya devam etti ve rakibi sonunda hareketsiz kaldı.

Hafif uğultu, yerini kalabalığın tezahüratına bıraktı.

Ring sorumlusu anons etti: "Bir kazananımız var!"

Tag, bahisten kazandıkları parayı alır almaz, Madang Bölgesi'ni terk ettiler.

Sunho uzatmadan, "Teşekkür ederim," dedi. Tag, onun için minnettar olduğunu biliyordu.

"Haru gibi çocuklar..." dedi Tag, "...senin gibi, benim gibi aslında. Hepimizin hikâyesi benzer. Birbirimize dikkat etmeliyiz."

Güçlerini korumak adına hiç konuşmadan, Haru'yu sırayla omuzlarında taşıyarak geri döndüler. Haru, annesi bulunana kadar güvende olması için Wolryudang'da kalacaktı.

Yürürken Tag, gizlice Sunho'nun dudaklarının çevresindeki mavi kan lekelerine baksa da sorularını kendine sakladı.

Birkaç saat sonra rehin dükkânının arkasından çıktılar. Sunho bakışlarıyla, Ren'e çiçek satan kızı aradı ve ânında bulundu. Kız, çiçek sepetini kolunun altında sımsıkı tutuyordu.

"Bekle!" diye kıza seslendi Sunho. Tag bir kaşını kaldırırsa da hiçbir şey söylemedi.

Sunho, sepetteki tüm çiçekleri satın aldıktan sonra Tag'ın yanına koştu. Gümüş rengi saçları olan çocuğa, Wolryudang'a çıkan dar sokakta yetişebildi. Nine gitmişti.

Tag, "Bir şeyler yanlış," dedi. Çömelerek Haru'yu en yakın duvara yasladı ve "Burada bekle," dedi.

Sunho, Tag'i dar aralıktan takip etti. Vücudunu garip bir uyuşukluk kaplamıştı. Birlikte avluya girerken çayevinin kapısının kırılmış olduğunu gördüler.

Tag merdivenleri hızla çıkıyor, Sunho da kalbi kulaklarında atar bir hâlde onu takip ediyordu.

"Yurhee!" Tag bir anda bağırdı. Sunho, barın yanındaki masada oturan kızı gördü, başını ellerinin arasına almıştı. "İyi misin? Ne oldu?" diye sordu Tag.

"Tag!" Yurhee'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve yaşlar içindeydi ama korkudan olmadığı belliydi. "Onlar, Ren'i alıp götürdü."

Sunho'nun uyuşukluk hissi daha da arttı. "Kimler?" diye sordu ama zaten yanıtı biliyordu.

"Üniforma giymiyorlardı ancak içlerinden biri ismini söyledi: Sana."

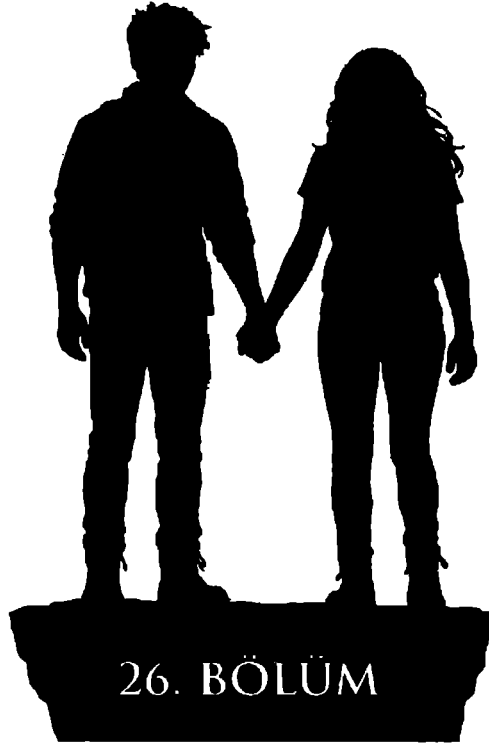
Sunho, daha önce Küçük Halka'da Haru'ya yapılanları gördüğünde de öfkelenmişti.

Ancak bu his farklıydı. Tırnaklarını avucuna geçirdi ve kan çıkacak kadar çok bastırdı.

“Sunho?” Yurhee, onun ifadesini görünce şaşkınlıkla bakakaldı. Bu öfke karanlıktı, dizginlenebilecek gibi değildi. Sunho, damarlarında yoğun ve sıcak bir şekilde aktığını hissedebiliyordu.

Bu *saf öfkeydi...*

Ve Sunho, sınırına ulaşmıştı.

REN

Yeraltı Dünyası

Wolryudang, Yedinci Bölge

On Saat Önce

Işık Festivali sabahı Ren, yastığının üzerinde mavi bir çiçekle uyandı. Çiçek avucundayken uyuyakalmıştı ve gece boyunca onu ezmemiş olmasına şaşırmıştı. Nasılsa yakında solacak olan bu çiçeği neden aldığına dair hiçbir fikri yoktu ama onu avucuna aldığı anda içini huzur kaplamıştı, bunun farkındaydı.

“Ren?” Yurhee açık kapısına hafifçe vurdu. Kız çoktan yataktan kalkmış ve Yurhee’nin önceki gün ödünç verdiği beyaz gömlekle bol pantolonu giymişti. “Yakınlarda bir işim var, istersen benimle gelebilirsin.”

Ren, çiçeği çabucak yastığın tam ortasına yerleştirdi. “Hemen geliyorum.” Yan sehpadaki kâsedden yüzüne su serpti, saçlarını yeniden ördü ve merdivenlerden hızla indi.

Yurhee’yi çayevinin ana salonunda, zarif fincandan çay içerken buldu.

Ren, “Yurhee...” diye söze başladı ancak Yurhee, elini kaldırıp onu durdurdu. “Ne soracağınızı biliyorum ama henüz karar veremedim. Bu gece mutlaka bir cevap alacaksınız. Cevabım ne olursa olsun, her hâlükârda güce ihtiyacın olacak. O yüzden al şu çöreği ye.”

Ren, çöreği alıp yumuşak hamuru ısırdı ve ağır ağır çiğnedi. Tartışmanın faydası yoktu, Yurhee haklıydı: Mithril maddenlerine girmek için güce ihtiyacı olacaktı.

Ren, “Jin nine nerede?” diye sordu. Yumuşak çörekten bir ısırık daha alırken Yurhee’nin arkasından dışarı çıktı. Yurhee, banyodayken çayevinin, Sunho ve Ren’in önceki gece karşılaştıkları yaşlı kadına ait olduğunu anlatmıştı.

“Bodrumda. Çayları için bitki yetiştirdiği bir bahçesi var. Yeraltı Dünyası’nda *herhangi bir şey* yetiştirebilmesi bile ustalığının bir göstergesi.”

Yurhee’nin işini halletmek için çok uzağa gitmeleri gerekmemişti. Geldikleri yer bir rehine dükkânı gibi görünüyordu. Dış cephesinin diğer binalardan en ufak farkı yoktu.

Yurhee, küçük dükkânın kapısını açtı. “Buradan çıkınca seni köşedeki erişteciye götüreceğim.” Farklı yükseklikteki raflara; tencereler, tabaklar, bozuk para keseleri, örme toplar, uçurtmalar ve kâğıt yelpazeler dizilmişti. Ren, duvarı süsleyen onlarca maskeye bakarken vahşi bir kaplan çizimiyle süslenmiş olana hayran kaldı.

Yurhee, tezgâhtarın yanına yaklaştı. Adam, tezgâhın arkasında kitap okuyordu. Yurhee yüksek sesle, “Çok büyük bir sorunum var,” diye söylendi. “Pirinçlerim kurtlanmış!”

Bu şaşırtıcı sözler karşısında adam gözlerini devirip tezgâhın altına uzandı. Bir mandalı çekmiş olmalıydı ki tavandan bir kapak açıldı ve ipten yapılmış bir merdiven aşağıya sarkıtıldı.

Yurhee basamaklara tutundu. “Hadi.” Ren de onu takip edip çatıdaki alana çıktı. Buradaki oda, aşağıdaki alanın neredeyse aynısı olsa da içeride kaçak olduğu çok belli olan eşyalar vardı.

Yurhee almak için geldiği malzemeleri toplarken Ren, rafların arasında gezindi.

Her çeşit silah var gibi görünüyordu, diğer taraftan hızlı etki eden zehirler ve ilaç şişeleri de bulunuyordu. Ren, bu raflardan uzaklaşıp odanın arka tarafına doğru ilerledi. Duvara dayalı alt rafta diğerlerine benzemeyen bir eşya dikkatini çekti. Bilek uzunluğunda, kırmızı bir püsküldü bu. Ren, incelemek için eline aldı. Püskülün üstünde krizantem çiçeği şeklinde bir düğüm vardı.

“O da ne?” Yurhee arkasından sessizce yaklaşmıştı. Getirdiği boş sırt çantası şimdi doluydu.

“Sanırım bir süs eşyası. Kılıç kabzasına takılanlardan.” Sunho’yu düşününce yüzü kızardı.

Yurhee ona anlayışla baktı. “Neden satın almıyorsun?”

Ren başını salladı. “Hiç param yok.”

“Sen bir gösteri sanatçısı değil misin?” Merdivene doğru dönerek aşağı seslendi: “Hey, ihtiyar!”

Kısa bir uğraşın ardından dükkân sahibi kafasını uzattı. “Biraz sessiz olur musunuz? Ayrıca ben o kadar yaşlı değilim.”

“Aşağıdaki oyuncakları satmaya çalışıyorsun, değil mi? Eğer bu kız oyuncakları sokakta sergilerse ona bunu verir misin?” Süs eşyasını gösterdi.

“Beş kişinin dükkâna girip süs eşyası almasını sağlarsa kabul ederim.”

Ren başını sallayıp gülümsedi. “Anlaştık.”

Yurhee alışveriſe devam ederken Ren, dükkânın içinde dolaşıp raflardan eşyalar aldı. Aldıklarından biri de kaplan çizimi olan maskeydi. Uzun süredir sahne almamış olsa da bu ona, nefes almak kadar kolay geliyordu. Kısa sürede etrafında küçük bir kalabalık toplandı. Ren, örme topları havaya atıp tutarken ayaklarıyla uçurtma uçuruyor, ardından amuda kalkıyordu kalabalıksa coşkuyla tezahürat yapıyordu. Yanında eşlik eden biri olmadığından kalabalığı alkış tutmaya kendisi teşvik etti ve birkaç çocuğu dans etsinler diye yanına çağırdı.

Ren, söz verdiğiinden iki kat fazla müşteri çekmişti. Böylece dükkân sahibi ona sadece süs eşyasını vermekle kalmadı, minnettarlığının göstergesi olarak maskeyi ve örme topları da hediye etti.

Ren, Yurhee'yle erişteciye giderken maskesini taktı. Seorawon'daki kaptanı hatırlayınca kıza dönüp, "Dikkat çekiyor muyum sence?" diye sordu.

"Belki başka zaman çekerdin ama bugün Işık Festivali var. Kutlama için birçok kişi süslenir, baksana." Ren'inkine çok benzeyen bir maske takmış, elinden tuttuğu küçük kardeşini peşinden sürükleyerek caddede koşturan bir kıızı işaret etti.

Geldikleri erişteciye yaşlı bir garson, alçak ahşap masalarda oturan müşterilerine büyük kâselerle, buharlı et suyunun içinde bulunan kalın erişteleri sunuyordu.

Yurhee ve Ren, köşedeki bir masaya oturdu. Kadın ne istediklerini bile sormadan önlerine bolca erişte dolu iki kâse bıraktı. Ardından, Yurhee'nin masaya bıraktığı paraları önlüğünün cebine koydu.

Ren maskesini başının üstüne kaldırıp çubukları aldı ve bir tutam erişteyi ağzına götürdü. Erişteler tam kıvamındaydı, et suyundaki baharatsa ağzını hafifçe yakıyordu.

Yurhee'yle alışveriş yapıp yemek yediği sabahın çok keyifli geçtiğini fark etti ve Sunho için de sabahın böyle geçmiş olmasını diledi.

Yemekleri bittiğinde Yurhee sandalyesini itip ayağa kalktı ve boş kâseleri aldı. "Bunları mutfağa götüreceğim, burada bekle."

Ren tam maskesini yeniden yüzüne indirecekken yakınlarından bir ses duydu: "O, senin akraban mı?"

Yan masada tek başına oturan bir kadının bakışlarıyla karşılaştı. Kadın, sıkı topuz yapılmış saçlarıyla ve kırmızıya boyanmış dudaklarıyla etkileyici görünüyordu. İnce, atletik bir bedeni vardı ve zarif, koyu renkli bir kıyafet giymişti.

"Hayır, o..." Duraksadı, Sunho'ya ne diyeceğinden emin olamamıştı. "Ortağımın arkadaşı."

"Ortağın dışarı çıkıp bir şeyler yemek istemedi mi?"

"Hayır..." Ardından ekledi: "Ama aslında daha çok yemeli."

Kadın düşünceli bir sesle yanıtladı: "Ben de ortağım için aynı şeyi düşünüyorum ama sanırım, o benim daha çok patronum."

"O da mı dışarı çıkıp yemek yemek istemedi?"

Kadın ağır ağır, "Hayır..." dedi. "Ama galiba bunu kaçırdığından dolayı pişman olacak." Kadının ses tonunda Ren'i rahatsız eden bir şey vardı. Sanki alaycıydı ama gözleri dostça parlıyordu.

Ren, "Yemek gerçekten çok lezzetliydi ve güzel bir sohbetti," dedi ve ardından maskesini yüzüne taktı.

"Benim için bir zevkti," dedi kadın.

Ren, ayağa kalktığı anda kadının bakışlarını ensesinde hissetse de dönüp omzunun üzerinden baktığında yemeğine odaklandığını gördü.

“Ren, iyi misin?” Yurhee, kız neredeyse ona çarpacakken omuzlarından tuttu. “Seni gördüler mi?”

“Kim?”

“Askerler,” dedi Yurhee panikle. “Restoranın dışında askerler var, sanırım seni arıyorlar. Hadi.” Wolryudang’a dönerken daha dolambaçlı bir yoldan ilerlediler, önceki yolculuklarından yarım saat uzun sürmüştü. Konuşmadan, sadece takip seslerine kulak vererek ilerliyorlardı.

Ren, sokağa yaklaşırken Yurhee’yi kenara çekti. “Seni arıyorlar derken ne demek istedin?”

Yurhee cebinden bir parşömen çıkardı; Ren, *bunun* kendi portresi olduğunu fark etti.

“Onları, restoranın önünde bunu dağıtırken gördüm ve hemen seni almaya geldim.”

Ren, maskesini çıkarıp şaşkınlıkla Yurhee’ye baktı.

Yurhee, Ren’in ifadesini yanlış anladı ve “Sorun yok,” dedi. “Maske takıyordun, kimse yüzünü görmedi.”

“Beni ele verebilirdin, neden vermedin?”

“Ne? Neden böyle bir şey yapayım ki?” Bu düşünce sanki Yurhee’nin aklına hiç gelmemiş ve gerçekten şaşırmış gibiydi. “Sence ben, birkaç bozukluk için seni o Sarenialı piçlere teslim eder miyim?” Başını geriye atarak bir kahkaha patlattı. Sesi neşeliydi, hiç çekinmeden yükseliyordu; Ren’in aklına bir an için Büyük Dayı geldi. Yurhee, gülerken ellerini beline koymuştu ve omuzları titriyordu. Sonra gözlerini ovuşturup kendine geldi. “Tabii, bulunmak *istiyorsan* o başka.”

Ren, “Hayır!” diye bağırdı.

“O zaman mesele kapandı.” Yurhee, başıyla dar sokağın girişini işaret etti. “Önden git. Ben çevreyi kontrol edeceğim. Peşimizde birinin olmadığından emin olmalıyız.”

Ren daha cevap bile veremedi Yurhee geldikleri yöne doğru döndü.

Ren, biraz sersemlemiş bir hâlde avluya doğru yürüdü.

Yurhee, askerlerin *neden* onun peşinde olduğunu bilmese de kızı korumuştı. Sunho, gerçekten de doğru kişiden yardım istemişti; kız, hem güzeldi hem de iyi biriydi.

Çayevinin kapısından içeri adım attığı an, masalardan birinde genç bir adamın oturduğunu gördü ve donup kaldı.

Yurhee birini beklediğini söylememiş olsa da burası çayeviydi, arada bir müşteri de geliyor olmalıydı. Genç adamın önünde Jin ninenin çay takımlarından biri vardı. Ren, maskesini yeniden takmayı düşünse de genç adam onu çoktan görmüştü. Ren, yanından merdivenlere doğru yürürken göz göze geldiler. Kız, onu tanıyormuş gibi hissetse de bu his bir anda kayboldu. Masada oturan kişi, kendinden biraz daha büyük görünüyordu ve gözleri uykusuzluktan solgun dursa da yakışıklıydı. Giysileri sade ama özenliydi.

“Seni daha önce burada hiç görmemiştim.” Ren, genç adamın sesini duyunca şaşırdı; oldukça hoş, yumuşak ve alçaktı.

“Sık sık gelmiyorum. Duvar’ın dışından ziyaret için geldim.” Yalanlar dilinden kolaylıkla döküldü. Sanki bir hikâye anlatıyor gibi basitti ve Ren, bu konuda her zaman iyi olmuştu.

“Benimle oturmak ister misin? Birini bekliyorum.”

Ren, bu teklifi fazla cüretkâr bulsa da belki de beklediği kişi Yurhee’dir diye düşündü. Kızın bir tanıdığına karşı kaba davranmak istemedi.

Karşısındaki sandalyeyi çekip oturdu. Elinde tuttuğu maskeli masanın üzerine bıraktı.

“Bu ne için?” diye sordu genç adam.

“Ben bir gösteri sanatçısıyım.” Dükkân sahibinin verdiği küçük örme topları havaya atıp tutarak gösterdi.

Ren gösterisini bitirince genç adam, “Fevkalade,” dedi.

Kız, nezaketle sohbeti sürdürerek, “Ya sen?” diye sordu. Yurhee’nin gelmesi neden bu kadar uzun sürmüştü? “Burada mı yaşıyorsun?”

“Hayır, burada yaşamıyorum.”

Ren gözlerini kırptı. “Ah, ben sandım ki...”

“Yine de son zamanlarda buraya sık sık uğruyorum.”

Ren, genç adamın daha fazla şey anlatmasını bekledi ve susunca kaşlarını çattı. “Buraya ne için geliyorsun, iş için mi?”

“Hayır.”

Bilerek mi susuyordu? Ren, bakışlarını kapı aralığına çevirdi.

“Bir oyun oynamak ister misin?” Adam, öne doğru eğildi. “İşimi doğru tahmin edebilirsen sorularından birini eksiksiz yanıtlayacağım.”

Ren, bir an için tereddüt etti, Yurhee’nin tanıdığını biraz tuhaf bulmuştu ama oyunları severdi. Üzerindeki özenle dikilmiş kıyafetleri inceleyip, “Terzi olmalısın,” dedi.

Genç adam kahkaha attı ama sonra kendi sesinden rahatsız olmuş gibi hemen sustu. Hafif çatık bir ifadeyle kıza baktı.

Ren, genç adamın zarif ellerine odaklandı. “Bir sanatçı veya bir müzisyen olmalısın. Kaç tahmin hakkım var?”

Genç adam başını eğip gülümsedi. “Sanırım hepsini kullandın.”

Birden, içinden, en derinlerden kopup gelen bir düşünce belirdi. “Bir hikâye anlatıcısısın.”

Genç adam keskin bir nefes aldı.

Ren, neden bu düşünceye kapıldığını bilmiyordu. Genç adam hikâye anlatmayı sevdiğine dair en ufak bir ipucu dahi vermemişti ama sanki içgüdüsel olarak bunu biliyor gibiydi.

Bu hiç mantıklı değildi. Ren onu önceden tanıyor olabilir miydi? O yüzden mi ilk gördüğünde bu kadar tanıdık gelmişti?

Birden garip ve haddini aşmış gibi hissederek bakışlarını masaya indirdi. Sohbet boyunca genç adamın çay fincanına hiç dokunmadığını fark etti. “Çayın soğuyacak. İçmelisin...”

Ren, cümlesini tamamlayamadan fincana bakakaldı.

Çayın içinde mavi taç yapraklı bir çiçek yüzüyordu.

Kalbi göğsünde hızla çarpmaya başladı. “Nereden buldun onu?” Çiçek, üst kattaki odasında, yastıkların arasında duruyordu. Genç adam cevap vermiyor, yalnızca dikkatle kızı izliyordu.

Yurhee şimdiye kadar dönmüş olmalıydı! Peki ya Jin nine neredeydi?

Sandalyesinden kalkıp çayevinin arka tarafına doğru koşmaya başladı. Barın arkasından içeri bir adam girdi; Ren, gelen adamın üzerindeki üniformayı hemen tanıdı.

Bir Sareniya askeri.

O sırada ön kapılar gürültüyle açıldı ve Yurhee içeri dalıp bağırdı: “Kaç!”

Ren, hiç tereddüt etmeden en yakın masaya sıçradı. Alçak kirişlerden birine tutunup sallandı ve diziyle askerin burnuna vurdu. Zaferi kısa sürmüştü. Askerin geldiği taraftan ve ana kapıdan çok daha fazlası, birden içeri girdi. Yurhee, kırılmış bir sandalyenin bacağını eline almış, yaklaşıp vuruyordu. Ren, sırtına atlayan bir kadından kurtulmayı başarıp arkasındaki adama tekme attı.

On iki muhafıza karşı yalnızca iki kişi olsalar da ön kapıya ulaşabilirlerse kaçmaları mümkün olabilirdi.

Ren’in arkasındaki direğe bir bıçak saplanmıştı.

“Yeter!”

Eriştecede gördüğü kadın, kavga boyunca yerinden hiç ayrılmamış olan genç adamın yanında duruyordu. Ardından kadın, sandalyesini geri çekip ayağa kalktı.

Yurhee, “Sen kimsin!” diye bağırdı. Bir asker gelip onu kollarından tuttu.

Genç adam, onu görmezlikten gelerek kadına seslendi: “İyi iş çıkardın, Sana.”

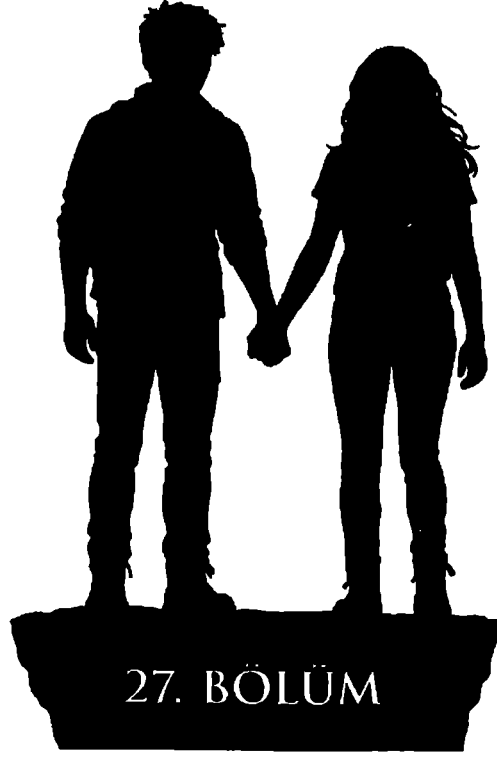
İsminin Sana olduğunu öğrendiği kadın, gülümseyerek karşılık verdi. “Teşekkürler, yüzbaşı.”

Yüzbaşı mı? Sunho’yu işe alan o muydu? Sunho, yüzbaşının ona zarar verilmemesini emrettiğini söylemişti. Öyleyse askerleri neden ona saldırıyordu?

Yüzbaşı, başıyla Yurhee’yi işaret etti. “Ona ihtiyacımız yok.”

“Hayır!” diye bağırdı Ren.

Başına geçirilen bir çuvalla karanlığa gömüldü ve sonrasında ne olduğunu asla göremedi.

REN

Yeraltı Dünyası

Ren'in tutulduğu oda karanlıktı. Yeraltı Dünyası'nın gecelerinden bile daha karanlık. Ne kadar yol aldıklarını ve nerede olduğunu bilmiyordu ama hiç değilse başındaki çuvalı çıkarma nezaketini göstermişlerdi. Ellerini önüne uzatıp ayağa kalktı. Daha önce gözleri bağlıken de gösteri sergilemişti; bu yüzden onu korkutan görmemek değil, nereye atıldığını bilmemektir.

Alçak bir masaya çarptı. Acıyla homurdandı ve ellerini masanın üstünde gezdirirken bir şey devrildi. *Bir mum*. Masanın üzerini eliyle iyice yokladı ve bir kibrit buldu. Mumu tekrar eline alıp kibritle yaktı.

Mum ışığı yavaş yavaş etrafı aydınlatırken sonunda bir çalışma odasında olduğunu anladı. Uzak duvarda, kalın şamdanlar ve altın varaklı bir tepsiye dizilmiş birkaç parşömenle süslenmiş büyük bir masa vardı. Masada kavisli bir kılıç olsa da ağır görünüyordu ve Ren muhtemelen onu ustalıkla kullanamazdı.

Masanın sağ tarafında bir kitaplık vardı. Olağanüstüydü, duvarın tamamını kaplıyordu. Kutu şeklindeki raflar farklı boyutlardaydı, bazıları uzundu ve özenle dizilmiş sırtlarından dikişli kitaplar ve parşömenleri barındırıyordu. Diğerleriyse kısa ve bodurdu, üstlerinde yalnızca süs eşyaları bulunuyordu.

Ren, raflara doğru yaklaştı ve her bir nesneyi dikkatle incelemeye koyuldu. Kitaplıkta; seladon vazolar, kaligrafi setleri, oyun tahtaları, mürekkeple çizilmiş resimler, kaplumbağalar ve diğer hayvanların minyatür oymaları vardı.

Sıcak mum eline damladı. Bu, Ren'in irkilmesine sebep olsa da mumu bırakmadı. Dikkatini toplaması gerekiyordu. Sarenialı yüzbaşının kimliğine ve ondan ne istediğine dair bir ipucu bulmalıydı.

Belki de generalı zayıflatmak isteyen ya da maalesef ki ona yaranmak uğruna Ren'i *generale* sunmak isteyen biriydi.

Ren, bu odanın yüzbaşıya ait olduğunu varsayarak onu çalışma odasında bırakmış olmasına şaşırdı. Oda, özellikle de kitaplık, birine ait hissi uyandırıyor. İçindekilere bakmak, onun zihnini okumak gibiydi.

Ren, merakla mumu rafın üzerine koydu ve bir yığın kiptan en üsttekine uzandı. Birkaç sayfa okuyunca bunun bir defter veya askerî zaferleri anlatan bir kitap olmadığını anladı. Bir masal kitabıydı.

Belki de Ren ona hikâye anlatıcısı dediğinde bu yüzden şaşırmıştı. Acaba hikâye anlatmayı değil de okumayı mı seviyordu?

En alttaki dolabın hafif aralık olduğunu fark etti. Parmağını yuvarlak pirinç kulpuna sokarak dolabı açtı. İçinde yalnızca ahşap bir mücevher kutusu vardı.

Kilitliydi, Ren hemen saçındaki tel tokayı çıkardı. Kilide sokup tık sesi duyana kadar uğraştı.

Kapağı kaldırıncaya yumuşak, beyaz bir ışık yayıldı. Odayı, mumun sağlayamayacağı kadar büyük bir aydınlıkla doldurdu.

İçinde kırmızı, ipek bir yastığın üzerine özenle yerleştirilmiş bir tüy vardı.

Ren, anlam veremedi tüye baktı, kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. *Bu tüy, Ren'indi.* Yıllar önce, Işık Festivali sabahında yastığında bulduğu tüydü. Aradan on yıl geçmişti ama bir önemi yoktu çünkü Ren, onu ne zaman nerede görürse görsün tanırdı. Tüy uzundu, neredeyse dirseğinden parmak ucuna kadar uzanıyordu. Mithril gibi içten gelen bir parıltıyla ışıldıyordu fakat hepsinden öte onun alçak, yumuşacık bir mırıltıyla şarkı söylediğini *duyabiliyordu.*

Ren, anlayamıyordu, tüyü ormanda düşürmüştü. Kaybolmuş olmalıydı. Burada *ne işi* vardı ve neden *yüzbaşının* elindeydi?

Yavaşça elini kaldırdı ve parmaklarıyla tüyün sapını kavradı.

Bir el bileğini yakalayıp geri çekti.

Yüzbaşı sinirle, “Ne yaptığını sanıyorsun?” diye tersledi.

Ren, kolunu çekmeye çalışsa da genç adam çok sıkı tutuyordu. Tüye o kadar odaklanmıştı ki geldiğini duyamamıştı. Açık kapıdan içeri süzülen ışık, yüzbaşının durduğu yerde son buluyordu. Yüzü gölgeler içinde kalmıştı.

Ren, sert bir sesle, “Bunun sende ne işi var?” diye sordu. Tüy, başparmağıyla işaret parmağı arasında ışıldıyordu. “O benim.”

Yüzbaşı bileğini daha da çok sıkmaya başladı. Gözleri karanlık göletlere benziyordu, içinde hiç ışık yoktu. Ren, yalnızca genç adam gözlerini tüye çevirdiğinde bir yansıma görüyordu, kışın ortasında bir kar tanesi gibiydi. “Hayır, *benim,*” dedi yüzbaşı.

Ren, tüyün onun için önemli olduğunu fark etti. Fakat neden? Ayrıca tüy, nasıl onun eline geçmişti?

Tüyü bıraktı ve böylece bileğini kurtarabildi. Yüzbaşı, tüyü havada yakalayıp bir kelebek kanadı kadar narinmişçesine özenle tuttu ve tekrar kutunun içine koydu. Kapağı kapatarak ışığı tamamen kesti. Ren'e döndüğünde, yüzünde en ufak bir duygu belirtisi bile yoktu.

"Bir saat içinde gidiyorsun."

Ren şaşkınlıkla bakakaldı. "Ne?"

"Bir tren seni güneye, denize götürecektir. Oradan bir gemiyle Tama Adaları'na geçeceksin. Teğmenim Sana, seni koruyacak."

"Gitmeyeceğim." Siyah kanat simgesinin işaret ettiği mithril madenlerine gitmesi gerekiyordu. Sunho'yla, hem onun abisini hem de Küçük Dayı'yı kurtaracak ilacı birlikte bulacaklarına dair birbirlerine söz vermişlerdi.

Yüzbaşının yüzünde sanki düşüncelerini bir araya getirmeye çalışıyormuşçasına bir ifade belirdi.

"Çayevinde..." dedi usulca, "rahat görünüyordun, zorla tutuluyormuş gibi değildin. Yeraltı Dünyası'na gelmek senin tercihindir, değil mi? Hem de buradan seni öldürmek için gönderilmiş onca paralı asker olduğunu bile bile. Neden?"

"Dayım..."

"Bir dayın olmadığını biliyorum."

Ren, "Hayır, var! Sarenia'nın dayıları olmayabilir ama Ren'in var!" diye sertçe karşılık verdi. "Yeraltı Dünyası'ndan bir iblis tarafından saldırıya uğradı ve hastalandı. Kanındaki zehri temizleyecek bir panzehir bulmak amacıyla geldim."

"Bir iblis..." Yüzbaşı onunla karşılaştığından beri ilk defa tereddüt etti ancak hemen sonra başını salladı. "Peki planın neydi ya da bir planın var mıydı?"

"Planım vardı! Sunho'yla ben..." Birden sustu. Bunları neden *ona* anlatıyordu ki?

“Sunho...” Yüzbaşı donakalmıştı. “Demek kılıç ustası hâlâ hayatta.”

Ren, “Bana işi neden aldığını anlattı,” diye suçladı yüzbaşısını. “Abisinin bilgilerini gizlediğini söyledi. Kimsenin bu kadar acımasız olabileceğini düşünmezdim.”

“Demek ki abisini pek umursamıyor. *Seni* seçip ondan vazgeçtiğine göre.”

Ren, Sunho adına öfkелendi. “Ondan vazgeçmedi! Abisi onu bekliyor. Hatırladıklarına göre...”

Yüzbaşının gözleri fal taşı gibi açıldı. “Onu iyileştiriyorsun, değil mi? Sen, ona anılarını geri verirken tabii ki bendeki bilgilere ihtiyacı kalmamıştır.”

Şimdi, şaşkınlık sırası Ren’deydi. “Güçlerimle ilgili ne biliyorsun? Kimsin sen?”

Yüzbaşı bakışlarını kaçırdı. “Yanlış ifade ettim.”

Evet Ren, Sunho’yu sazlıkta bulduğunda yarasını iyileştirmişti ama o fiziksel bir yaraydı. Zihnine dokunması mümkün değildi fakat anılarını getirmenin bir yolu varsa... Yüzbaşının kolunu yakaladı. “Ne biliyorsun? Söyle bana!”

Genç adam yüzünü buruşturdu, halbuki Ren kolunu çok da sert tutmamıştı. “Sen tehlikelisin,” dedi yüzbaşı bir adım geriye çekilerek. “Yalnızca kendin için değil, iki dünyanın huzuru için de tehlikelisin. Var olduğun müddetçe seni kullanmak isteyenler olacak.”

“Senin gibi mi? Bu yüzden mi peşimdeydin?”

Yüzbaşı cevap vermedi; hiçbir tepki göstermedi, koyu kahverengi rengi gözleri neredeyse cam gibiydi. Gözlerinde Ren’in aşına olduğu bir şey vardı.

Ren, yüzbaşıya bakarken, zihninin derinliklerinden bir anı gün yüzüne çıktı: Bir ağacın altında oturan, burnunu kitaba gömmüş bir çocuk...

“Kimsin sen?” diye fısıldadı Ren.

“Yüzbaşı!” Aynı anda kapıya döndüler. Gelen, erişteciideki kadın, yani yüzbaşının teğmeni Sana’ydı.

Sanki koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı. “Babanızın askerleri Yeraltı Dünyası’nda görüldü. Buraya geliyorlar!”

Ren kaşlarını çatı? Babası mı?

Yüzbaşı, Ren’i öne doğru itti. “Gidiyorsun, hemen *şimdi!*”

“Hayır!” Kim olursa olsun, Ren ona güvenmiyordu. Bu adam, onun hayatını kontrol etmek istiyordu. Sunho gibi değildi, Sunho onu dinliyordu.

Kadın, geçebilmeleri için kapıdan geri çekildi. Ren, bir hamlede öne atılıp kadının belindeki hançeri kaptı. Hızla büyük bir avluya doğru koştu; soluk mermerden oluşan zemin, tavandaki tek pencereden süzülen ışıqla aydınlanıyordu. Askerî karargâhın çevresindeki fenerlerin ışığı da buradan içeri yansıyor. Henüz yolun yarısındayken yüzbaşı, onu kolundan yakalayıp sertçe kendine doğru çevirdi. Ren, hançeri onun boynuna dayadı.

“Yüzbaşı!” diye bağırdı Sana.

“Uzak dur!” Yüzbaşı, bir eliyle durması için Sana’ya işaret etti.

Diğer eliyle Ren’in bileğini kavradı. Hançeri geri çekmesi için zorlamıyor, elinin *üstüne bastırıyordu*. Hançer, genç adamın tenini çizdi. “Yap hadi,” dedi yüzbaşı. Ren tereddüt edince gözleri karardı. Çevik bir hareketle belindeki kılıcı çekip kızın omzuna indirdi. Ren, hızla hançerini kaldırıp onu engellemeyi başardı.

Ren, bir dizinin üstüne çökmek zorunda kalınca yüzbaşı kılıcına daha büyük bir baskı uyguladı.

Kızın nefesi kesilmiş, gözleri yaşlarla dolarken kılıç omzuna saplanmaya başlamıştı. Kan sırtına yayılırken kıyafetlerini ıslatmaya başlamıştı.

Ren, “Beni öl... öldüremezsın,” dese de bundan emin değildi. Yüzbaşı bütün gücüyle yükleniyordu. Eğer kız hançeri kaldırmış olmasaydı çoktan öldürmüştü. “Beni kurtarmak için bu kadar uğraştıktan sonra niye öldürmek isteyesin?”

“Eğer seni öldüremeyeceğime gerçekten inanıyorsan, beni hiç tanıımıyorsun demektir.”

Ren’in kolları, kılıcın ağırlığı altında titriyordu. “Ben...” Sözü bitiremedi çünkü kılıcın acısını omzunda daha da derinden hissetmeye başlamıştı.

Bir anısı, bulutların ardından kendini gösteren ay gibi bir anda zihninde belirdi.

Çiçeklerin ayak bileklerini okşadığı bir çayırda koşuyordu. Çocuk oradaydı, bekliyordu, tıpkı söz verdiği gibi zelkova ağacının altındaydı. Jaeil. Kitap okuyordu. Çocuğun dünyada en sevdiği şey buydu. Ren çiçeklerden taç örerken bazen onun için sesli de okurdu ama çoğunlukla kızı görmezden gelirdi. Bu, Reni üzerdi. Kitaptan başını kaldırmasını isterdi. Kendisine bakmasını isterdi. Ren, tam ona yaklaşırken tökezledi.

Tam yüzüstü düşecekti ki bir çift kol uzanıp onu tuttu.

“İyi misin?” Jaeil’in sesi endişeliydi.

Kız, o anda çocuğun çamura düşmüş kitabını gördü. Ren’i yakalamak için kitabını bırakmıştı.

Birdenbire şimdiye, gerçekliğe çarpıp geri savruldu.

Nefes nefese kalmış bir sesle, “Jaeil,” diye mırıldandı.

Yüzbaşının gözleri şaşkınlıkla büyürken Ren’in omzundaki baskı hafifledi.

Tam o anda tavandaki pencere paramparça oldu.

Sunho kılıcını çekmiş, aşağı doğru süzülüyordu. Jaeil tam zamanında darbeyi engelledi. Bu darbe, ikisinin de yerde kayıp sürüklenmesine neden oldu.

Ren, Sana'nın küfrettiğini duydu. Kadının diğer hançerini kınından çektiğini zamanında fark edip döndü. Sana, hançeri fırlattı.

Ren, "Sunho!" diye haykırdı.

Sunho geriye doğru savrulurken hançer yanından geçip yere çarptı.

Ren'in onu son görüşünden bu yana, vücudunda yeni morluklar oluşmuştu. Kalbi, birilerinin onu incitmesinden dolayı önce acıyla, ardından öfkeyle doldu.

Sunho'nun bakışları kanın artık açıkça aktığı omzuna kaydı. Bir şey onu ele geçirmiş gibi, gözleri mavi bir ışıkla parladı. Bağırarak Jaeil'a saldırdı. Kılıçları çarpışırken demirin demire çarpma sesi yüksek sesle yankılandı.

Jaeil boğazında sıkışıp kalan bir kahkahayla, "Sunho..." dedi. "Onu buldun... ama benim için değil."

Jaeil, Ren'i korkutan bir acımasızlıkla savaşıyordu. Bir elindeki kılıcıyla Sunho'nun yaklaşmasını engellediği sırada, diğer eliyle hançerini çekti.

Yüzbaşı, Sunho'nun göğsüne bir darbe indirirken Ren, "Dikkat et!" diye bağırdı.

Jaeil'ın gözleri kıza kaydı. Sunho dizini, dikkati dağılan yüzbaşının karnına geçirdi. Jaeil daha toparlanamadan Sunho kılıcını boğazına dayamıştı.

Yüzbaşı yere kan tükürüp ağzını elinin tersiyle sildi. Ren, daha önce yaptığı gibi tehditler savurmasını beklese de Jaeil çok ciddiydi ve Sunho'ya bakıyordu.

"Ren tehlikede!" Ses tonu sertti. "Biz konuşurken generalin askerleri bu üsse doğru geliyor. Buraya geldiğini nasıl anladıklarının bilmiyorum, muhtemelen beni izletiyor. Ren'i tüm ordunun önünde öldürüp bir sahtekâr olduğunu iddia edecek. Soy-lulara ve muhaliflere, göksel inançların zamanının sona erdiğini

göstermek istiyor. *Kendisinin* hüküm süreceği yeni dünya düzenini göstermeyi amaçlıyor...”

Jaeil, bakışlarını Ren’e çevirdi. “Onun için en büyük tehdit sensin. Bu gece Yeraltı Dünyası’ndan ayrılmazsan seni öldürecek.”

Ren, kendini üç farklı yöne çekiliyormuş gibi hissediyordu: Küçük Dayı’ya bir çare bulmak, kendini korumak ya da dünyayı kurtarmak...

Fakat Ren, hangi ipin daha güçlü olduğunu biliyordu. En başından beri, en güçlü iplik her zaman oydu.

“Bu uzun yolu yalnızca kaçmak için kat etmedim.”

Tavandaki parçalanmış pencereden bir halat sarktı. Yukarıda, havada süzülen bir helikopterin silüeti seçilebiliyordu. Küçük bir helikopterdi, dümende belli belirsiz Yurhee’nin yüzü seçiliyordu.

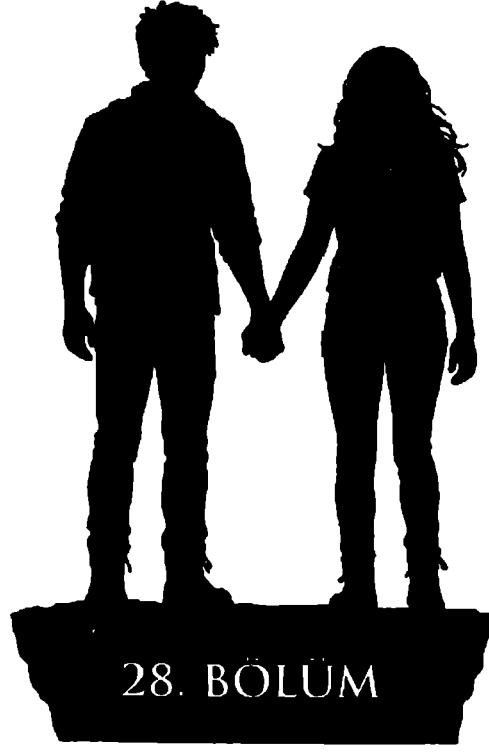
Sunho, kılıcını Jaeil’in boğazından çekti ve ayaklarını halatın halkasına geçirdi. Bir eliyle halatı tutarken diğer elini Ren’e uzattı.

Kız yanına gidip kollarını boynuna doladı.

Sunho halatı çekti ve birlikte yükselmeye başladılar.

Ren, son kez engel olmaya çalışacak mı diye düşünerek Jaeil’a baktı. Yüzbaşının askerleri odaya akın ediyor, etrafını sarmış ondan bir emir bekliyorlardı ancak yüzbaşı, kolunu tutarak ayakta duruyordu. Bakışları Ren’e kilitlenmişti.

Ren, yüzünü Sunho’nun omzuna yasladı ve arkasını döndü. O sırada hızla tesisten gökyüzüne doğru yükseldiler.

SUNHO

Yeraltı Dünyası

Mithril Madenlerinin Altı

Yurhee, helikopteri askerî üssün üzerindeki hava sahasından uzaklaştırır uzaklaştırmaz Sunho, “Bana yarayı göster,” dedi. Şimdilik güvendeydiler. Yüzbaşı Jaeil, onları muhakkak takip edecekti ama hemen değil. Sunho Ren’in peşine düştüğü sırada Tag, askerî üssün hangarındaki uçağa müdahale etmişti. Mekanik parçaların değiştirilmesi en az yarım saat sürerdi.

Sunho, sesinin beklediğinden sert çıktığını fark edip, “Lütfen,” diye ekledi. Wolryudang’a dönüp de Ren’in kaçırıldığını öğrendiğinde damarlarında gezinmeye başlayan adrenalinin etkisi hâlâ geçmemişti. Bu, bir hastalık gibiydi. Ren’i kanlar içinde gördüğünde, kendini İblis’e hiç olmadığı kadar yakın hissetmişti. Ren orada olmasa Sunho, yüzbaşını öldürebilirdi.

Tam zamanında yetişmişlerdi. Sunho, hemen Ren’i kurtarmak amacıyla harekete geçmek istese de Yurhee, helikopterin son parçalarını takan Tag’ın işini bitirebilmesi için onu

beklemeye ikna etmişti. Tag ve Yurhee'nin yardım edip etmeyecekleri tartışılmamıştı bile. Jaeil ve askerleri, Wolryudang'ın salonunu yerle bir etmiş, sahibini tehdit etmiş ve Yurhee'nin korumaya söz verdiği Ren'i alıp gitmişti. Yurhee'nin ikna edilmesine gerek yoktu, bu iş artık kişisel bir meseleydi.

Helikopter bir an sarsılınca Sunho sıkıca tutundu. Yurhee pilot koltuğundan başını uzattı. "Affedersiniz, hava akımına kapıldık. Umarım kimse düşmemiştir."

Yurhee'nin hemen arkasında, neredeyse ayaklarının dibinde oturan Tag, "Bunun için çabalamadıysan tabii!" diye homurdandı. Helikopter, yalnızca iki yolcu taşıyacak şekilde tasarlanmıştı. Görev için getirdikleri çoğunlukla patlayıcıdan oluşan malzemeler, düzensizce etrafa atılmıştı. Tag'in kutulara bakarken tedirgin olduğu aşikârdı. Helikopterin arka tarafı açıktı ve yalnızca gerili bir ip düşmelerini engelliyordu.

Sunho, kısa bir an Üçüncü Bölge'ye baktı. İstasyondan ayrılan bir tren arkasında dumanlar bırakarak uzaklaşıyordu. Yurhee, aracı yukarı doğru çevirince zaten solgun görünen şehrin ışıkları iyice karardı.

Sunho, *Ren şokta olmalı*, diye düşündü. Aksi takdirde gereğinden fazla yükseldiklerini fark etmiş olmalıydı. Sorusuna da hâlâ cevap vermemişti. Gerçi, o da bunu soru sorar gibi söylememişti.

"Ren," diye tekrarladı ve göz bebekleri onunkine odaklanana kadar bekledi. Karanlıktı ama yine de kızın onu görmesi mümkündü. Yurhee, konumlarını ele verecek olsa da uçağın ön tarafında bir kılavuz ışığı yakmıştı. Bu ışık, durgun göle atılan bir çakıl taşı gibi karanlığı zorlukla deliyordu.

"Yaranı görebilir miyim?" diye tekrar sordu Sunho.

Ren başını sallayınca Sunho, kaslarındaki gerginliğin biraz olsun gevşediğini hissetti. “Evet, özür dilerim. Bana ne oldu, ben de anlayamadım,” dedi Ren.

Yavaşça doğruldu. Sunho, ona yer açmak üzere kenara kayd. Titreyen parmaklarıyla kızın gömleğinin düğmelerini çözdü. Ren, kolunu sıyırmak için hareket ettiğinde kaşları çatıldı ve yüzünde bir acı ifadesi belirdi.

Sunho, “Bekle, izin ver yardım edeyim,” dedi.

“Çıkarabileceğimi sanmıyorum,” diye mırıldandı Ren.

Sunho kumaşı dikkatle yırttı ve Ren’in atletinin de kana bulandığını gördü. Nazikçe atletin askısını yaradan uzaklaştırıp kolundan sıyırdı.

Ren hafifçe titreyince Sunho, rüzgârın bir kısmını kesmek için bedenini kullandı.

“Acıyor mu?”

Kız dudaklarını ısırıp ve cesurca başını salladı. “Göründüğü kadar kötü değil.”

Sunho başını sallasa da Ren’in teselli edici sözleri içindeki fırtınayı dindirmemişti. Bundan daha kötülerini görmüştü, kendi de defalarca daha ağır bir şekilde yaralanmıştı ama Ren’in yaralanması bambaşkaydı. Bu, onda helikopterin göğesini ilk yükseldiği anda hissettiği gibi, köklerinden kopmuş da savruluyormuşçasına bir his uyandırıyor.

Tag, patlayıcı yığınındaki aralıktan küçük bir kutu uzatarak, “Al şunu,” dedi. Kutunun kapağını açan Sunho, içinde ilk yardım malzemeleri olduğunu gördü. “Bu da yarayı temizlemek için.” Tag, ona bir bez uzattı.

Daha sonra, onlara biraz mahremiyet tanımak için aradaki boşluğa bir kutu çekti.

Sunho geriye döndüğünde, Ren’in onu izlediğini gördü. İlk şoku atlatmış gibiydi, kahverengi gözleri berraktı. Sunho’nun

yüzünü incelerken kaşları çatıldı, Madang Bölgesi'nde aldığı yeni morluklar dikkatini çekmişti.

“Sen de yaralanmışsın.”

“Mühim değil, bir günde geçer.” Ren'in yarasının yanında onunkilerin önemi yoktu. Kız, kendi kendini iyileştirecek durumda değildi. Sunho'nun içinde yeniden o öfke alevi parladı.

Sunho, Ren'in yarasını sardığı sırada, hem kıza acısını unutturmak hem de kendi düşüncelerinden kaçmak için, “Ne oldu?” diye sordu.

“Kadın, onun teğmeniydi. Beni tanımış olmalı. Yurhee'yle dışarıdaydım, çok dikkatsizdim.” Kendi kendine kızgındı, gözlerini sildi.

“Anlatmaya devam et,” dedi Sunho yumuşak bir sesle.

Ren derin bir nefes aldı ve çayevinde yaşananları, Jaeil'la karşılaşmalarını, ardından gelen kavgayı ve esir alınışını anlattı.

“Başıma bir çuval geçirip beni bir odaya attılar. Beni bulduğun büyük oda değil, bir çalışma odasıydı. Orada, kitaplığın yanında gizlenmiş bir şey buldum. Sana anlattığım, festival sabahı yastığımın üzerinde bulduğum tüyü. Onu kaybettiğimi sanıyordum.”

Sunho kaşlarını çatı. “Peki *onun* eline nasıl geçmiş?”

“Bilmiyorum. Bir şekilde bulmuş olmalı... Sunho, o...” Ren susup gözlerini kapattı. Bu anı, canını yakıyormuş gibiydi. “Jaeil, generalin oğlu ama küçükken babasına hiç benzemezdi. O... nazikti. Evimin arkasında onunla oynadığımız yeşil bir alan vardı. Yanında hep bir kitap olurdu, hikâyeleri çok severdi. Bazen bana da okurdu. O benim dostumdu.”

“Sana zarar verdi, dedi Sunho, boğuk bir sesle.”

Ren, gözlerini açıp uzun süre sessiz kaldı. “Bence kendine bir şey kanıtlamak istiyordu. Beni incitebileceğini, aramızdaki

dostluk bağına inanmadığını... Belki de bu, güçsüz hissetmesine sebep oluyordu, bilmiyorum.”

Sunho başını öfkeyle salladı. “Koşullar ne olursa olsun seni asla incitmem.”

Ren’in gözleri onunkilerle buluştu. “Biliyorum.”

İkisinin de yüzü kızarıırken bakışlarını kaçırdılar.

Kısa süren sessizliği bozan Ren oldu: “Tabii senin için durum farklı. Abine olan bağı seni daha güçlü kılıyor. Tüm zorlukların üstesinden gelmeni sağlıyor.”

Bu belki de Ren’le karşılaşmadan önce doğruydı. O zamanlar hatırladığı tek bir anısı vardı.

Sunho, bunu atlatacaksın, en iyimiz sensin.

“Her şey bittikten sonra ne yapacağını hiç düşündün mü? Abini bulduktan sonra nereye gideceksin?”

“Bilmiyorum. Onu bulduktan sonrasını hiç düşünmedim.”

“Burada kalamazsın.”

“Kalamam.” Eğer başarılı olurlarsa peşlerine düşecek çok kişi olacaktı, en başta da general.

“Sazlıktaki o kulübe... bazen aklıma geliyor, çok sakindi. Geceleri binlerce yıldız olurdu. Güneş ışığı biraz sorun yaratıyor elbette ama belki alışırsın ya da abin sana bir şemsiye yapar.”

Güneş, caydırıcı *olabilirdi* ama gerçek yıldızlarla dolu gökyüzünü izleme fikri Sunho’nun hoşuna gitmişti.

Ren, hafifçe ekledi: “Orada olursan seni nerede bulacağımı bilirim.”

Sunho uzun zamandır geleceği hiç düşünmemiş, yalnızca geçmişe odaklanmıştı.

“O zaman oraya gideceğim... tüm bunlar sona erdiğinde.”

Sözleri Ren’i mutlu etmiş gibiydi çünkü gülümsüyordu.

“Ah!” diyerek birden cebine uzandı Ren. “Unutmadan...” Küçük bir püskül çıkardı. “...sana hediye aldım.”

Sunho, püskülü alıp üstündeki süslü düğümü hayranlıkla inceledi. Ardından özenle kılıcının kabzasına bağladı.

“Teşekkür ederim, bunu saklayacağım. Ben de sana bir hediye almıştım.” Aldığı çiçekleri çıkardı ancak o hengâmede çiçekler oldukça buruşmuştu.

Ren’in gözleri şaşkınlıkla büyürken yüzü ışıldadı. “Bayıldım!”

Çiçekleri alıp yüzüne götürdü ve gülerek kokladı. Sunho, onun güzelliğini hayranlıkla izlerken kalbi hızla çarpıyordu. Güzeldi, ıslıl ışıldı.

Yurhee, “Ren!” diye bağırdı. “Parlıyorsun.”

“Ah, şey.” Ren, bir elini çiçeklerden çekip yanağına bastırdı. “Pek çiçek alan biri değilim de...”

“Hayır, gerçekten *parlıyorsun*. Vücudundan ışık yayılıyor.”

Sunho, Yurhee’nin haklı olduğunu fark etti. Ren’in teninden hafif, gümüş rengi bir ışık yayılıyordu. Sanki *içinden* geliyor gibiydi.

“Sunho!” Ren, ona bakarken titriyordu. “Ne oluyor?”

“Köprüde iblisle savaştığın zaman da buna benzer bir şey olmuştu.” Bedeni, gümüş ışığı yaymadan önce yine böyle parlamıştı ancak şu anki koşullarda aynı şeyin yaşanması bir felakete sebep olabilirdi. Sunho endişeyle etraflarında duran patlayıcılara baktı.

Tag, “Hey! Çok parlıyor, onu kapatamıyor musun?” diye sordu.

“Ah! Bu iş gittikçe tuhaflaşıyor,” dedi Yurhee.

Tag, utanarak ceketinin yakasına daha sıkı gömüldü.

Ren, “Sunho, korkuyorum,” dedi.

Sunho hemen ona döndü ve yumuşak bir şekilde konuştu: “Bu, *senin* gücün Ren, onu kontrol edebilirsin.”

Ren, gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Birkaç sakın nefesin ardından ışık yavaş yavaş sönmeye başladı ve teni normale döndü.

“Durdu mu?” diye sordu Ren, gözlerini hafifçe aralayarak. Sunho başını salladı.

Tag, “Artık ona çiçek verme,” diye mırıldandı.

Tam o anda Yurhee, “Geldik,” dedi.

Sunho ve Ren bakışlarını aynı anda yukarıya çevirdi. Mithril madenleri, âdeta uçsuz bucaksız, kayadan bir duvar misali tepelerinde yükseliyordu; ters çevrilmiş bir dağ gibiydi. Taşların ardındaki mithril, yıldızlar gibi parlıyordu.

Ren usulca, “Çok güzel,” dedi.

Yurhee helikopteri daha da yükseltirken Sunho, Ren’i sıkıca tuttu.

Tag, kayadaki bir açıklığı işaret ederek, “Orası,” dedi.

Yurhee gözlüğünü taktı. “Görüyorum, içeri giriyoruz.”

Açıklıktan madene girer girmez sıcaklık birkaç derece düştü. Yurhee, Wolryudang’a döndüklerinde Dokuzuncu Bölge’deki mithril fabrikasından aldığı siyah kanat simgesi taşıyan haritayı Sunho’ya göstermişti.

Mağara ağının derinliklerinde açıkça işaretlenmiş noktayı göstererek, *Madenlerin diğer haritalarını da topladım ama özel yeri gösteren tek harita bu*, demişti. *Burada her ne varsa bu örgüt için önemli olduğu çok açık.*

Sunho’nun içinde bir his uyandı. Bu âdeta bir önsezi gibiydi. *Bizi oraya götür.*

Yurhee, “Sunho!” diye seslendi. “Öne gelebilir misin?”

Tag, “Gerçekten mi?” diye homurdansa da helikopterin dengesini korumasını sağlamak ve yer değiştirmek amacıyla ayağa kalktı. Ren’in yanında çömelip dizlerine sarıldı. Sunho’dan daha küçük yapılı olduğundan sığmak için Ren’e temas etmek zorunda kalmamıştı.

Yurhee, Sunho’ya, “Helikopter kullanmayı biliyor olma ihtimalin?” diye sordu.

“Bugüne kadar hiç uçuş deneyimim olmadı.” En azından hatırladığı kadarıyla olmamıştı.

“Tahmin etmiştim. Haritaya bakman gerekecek, rüzgâr yüzünden dönüşler zor olacaktır.”

O sırada tünelde sert bir rüzgâr esti. Yurhee ayağını aracın yan tarafına koydu ve tekerleği sabit tutmak için kolu ters yöne döndürdü.

Tag, “Ren!” diye bağırdı.

Sunho arkasını döndü ve Tag’in, helikopterin arkasından sarmakta olan Ren’i kolundan yakaladığını gördü.

Yurhee, Sunho ona doğru atılmaya hazırlanırken, “Sakın hareket etme!” diye bağırdı. “Helikopterin dengesini bozarsın, sıkı tutun!”

Kolu aniden öne doğru çekince Ren uçağa yuvarlanıp Tag’in üstüne düştü. Tag ise patlayıcı kutularına doğru savruldu. Ren’i kurtarmak üzere yola çıkmadan önce onları bağlamak için vakit bulamamışlardı.

Tag, “Ah, Tanrılar!” diye bağırdı.

Yurhee tekrar seslendi: “Sunho, yardım etmen gerek. Kontrol kolunu al!”

“Ne?”

Yurhee kontrolü çoktan bırakmıştı. Sunho kontrol kolunu devralıp yana yatmaya başlamış olan helikopteri düzeltti.

Ön tarafa doğru eğilen Yurhee, haritayı kılavuz ışığa doğru tuttu. Kâğıt rüzgârda savruluyordu. “Nerede? Burada olmalı.”

Artık madenlerin derinlerindeydiler ve rüzgâr kulaklarında uğulduyordu. Kırılmış taş parçaları ve mithril, tünellerin içinde uçuşuyordu. Bir parça mithril Sunho’nun yanağını kesince yüzünü buruşturdu. Motorun pervanesinin nasıl hâlâ sağlam kaldığına anlam veremiyordu. Rüzgârın bir yönü yok gibiydi. Hava akımı üzerlerinden ve etraflarından kayıp geçiyordu.

Arka tarafta Ren’in, Tag’e patlayıcıları toparlamak için yardım ettiğini duydu.

Ren, “Peki ya bu? Bunu taşımamda sakınca var mı?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Tag.

Yurhee kontrol kolunu kapıp bağırdı. “İşte bu!” Helikopter dar bir tünele daldı ve diğer taraftan hızla çıkıp fırladı. Burada rüzgâr yoktu. Helikopterin pervanesi bir tur daha dönmeye çalıştı ve sonra sustu. Düşmeye başladılar. Helikopter önce bir çıkıntıya çarptı, ardından uzun ve engebeli bir yamaçtan aşağı kaydı. Sonunda bir vadinin dibinde durunca etraflarını bir toz bulutu kapladı.

Yurhee, “Herkes iyi mi?” diye sordu.

Ren, bir patlayıcı kutusuna oyuncakmış gibi sarılırken, “Ben iyiyim,” dedi.

Tag, üstüne devrilmiş patlayıcı yığınının altından homurdandı.

Helikopter düşeceği sırada yan tarafa sıkıca tutunan Sunho, yavaşça ayağa kalktı. Mağaranın diğer ucundaki bina-
dan soluk, gümüş renkli bir ışık yayılıyordu.

Yurhee, patlayıcıları hızla boşaltırken konuştu: “Siz önden gidin, biz bunları çevreye yerleştireceğiz. Sonra içeridekilere haber veririz. Bir saat içinde burada buluşalım mı?”

Ren, Tag'i patlayıcı yığınının altından çekip çıkardıktan sonra, "İyi şanslar," dedi.

Sunho, uçağın arkasından kılıcını aldı ve Ren'le birlikte ılık saçan binaya doğru ilerlediler.

Sunho, binaya girerken onları muhafızların karşılayacağını sanmıştı fakat dış kapı boş bir koridora açıldı. Burası ona trenin dar, manevra yapma olasılığı tanımayan koridorlarını hatırlatmıştı. Koridorlarda fener veya elektrik yoktu, mithrille aydınlatılmıştı. Her biri, duvarlara belirli aralıklarla yerleştirilmiş meşale şeklindeki boşluklarda ışıldıyordu.

Ren, Sunho'ya biraz daha yaklaştı ve omzu koluna değdi. "Sence burada gerçekten de bir çare bulabilir miyiz?"

Sunho'nun, burada bulamazlarsa başka nerede arayacaklarına dair hiçbir fikri yoktu. Ciddi bir sesle, "Yakında öğreneceğiz," dedi.

Birkaç dakika yürüdükten sonra Ren ürperdi. "Herkes nerede?"

"Belki de hepsi festival için şehre inmiştir." Bu sözleri dile getirirken bile doğru olmadığını biliyordu. Bu binada bir gariplik vardı. Koridorlar labirent gibiydi. Her koridor âdeta bir öncekinin kopyasıydı. Dışarıda esen rüzgârın uğultusu, uzaklarda ürkütücü bir gıcırdama sesine neden oluyordu.

Bir köşeyi dönünce geniş bir salona çıktılar. Aşağı inen metal merdivenler tuhaf cihazlarla dolu bir odaya çıkıyordu. Masaların üstünde ölçüm yapılırken kullanıldığı belli olan ama tam olarak neye yaradığını anlayamadıkları düzenekler vardı. Üzerleri boş birkaç metal ranza, odanın içinde gelişigüzel duruyordu. Bazıları devrilmişti. Hepsinde yataktakileri bağlamak amacıyla kullanıldıkları bariz olan metal kelepçeler

vardı. Sunho'nun tesise girdiğinden beri içinde biriken kötü his, her geçen an biraz daha kuvvetleniyordu.

"Sunho." Ren'in sesi salonun içinde yankılandı. "Burası ne böyle? Şunlar..." Arka taraftaki duvarda parmaklıklarla çevrili odalar vardı. Kapıları açıktı ve içleri boştu. Ren başını en büyüğünün içine uzattı. "Hücre mi bunlar?"

Kız, en büyük hücrenin içine girerken Sunho en yakın masaya yöneldi. Eline bir kitap aldı ve tozunu silkeleyerek kapağını açtı. İçinde deneylere ait olduğu anlaşılan notlar vardı ancak dili yabancıydı, bir şifre olmalıydı.

Sayfaları çevirince tanıdığı bir yaratığın çizimine rastladı. Dokuzuncu Bölge'deki mithril fabrikasında gördüğü kurttu bu. Demek bu laboratuvar onun ortaya çıktığı, *yaratıldığı* yeri.

Ren'e döndüğünde hücrenin dışında olduğunu gördü, elinde bir şey tutuyordu. Siyah bir tüy.

Sunho sertçe, "Nereden aldın onu?" diye sordu.

Ren'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Hücrede."

Sunho'nun içine çöken huzursuzluk, kara bir çukurmuş gibi midesinde büyüüyordu. "Hadi gidelim." Kitabı masanın üstüne bıraktı.

Salondan çıkıp başka bir uzun koridora girdiler. Yarı yola varmamışlardı ki Sunho'nun başı çatlayacak gibi ağrımaya başladı.

Junho, "Sunho..." dedi. Kanlar içindeydi ve gözlerinden yaşlar akıyordu. "...bunu atlatacaksın, en iyimiz sensin."

"Sunho!" Ren'in uzaklardan ona seslendiği duydu. "Sunho, ne oldu?"

"Ben... ben, sanırım daha önce buraya geldim."

"Ne demek istiyorsun?" Ren, onu ayağa kaldırdı. "Yeni bir anı mı gördün?"

“Hayır, aynı anıydı ama sadece daha önce nerede olduğumu bilmiyordum. Fakat *buradaydım*, bu binada.”

Burası Junho’yu en son gördüğü yerdi; abisi, Sunho’ya o sözleri burada söylemişti. Ne yapıyorlardı burada? Tam olarak ne olmuştu?

Hızla koşarak koridoru geçti. Anılar zihninde yankılanırken bir öncekini andıran başka bir odaya girdiler. *En iyimiz sensin.*

Ren, “Sunho,” diye fısıldadı. Korkusu, delikanlının buğulu düşüncelerini delip geçti.

Yalnız değillerdi, odanın tam karşısında bir iblis dikiliyordu.

Köprüde ve trendeki gibi bedeninin büyük bölümünü örten siyah giysiler yoktu. Omzundan çıkan devasa kanatlar zincir gibi yerde sürükleniyordu. Yüzü hariç, pençeli ellerinden pençeli kanatlarına kadar tamamen tüylerle kaplıydı. Boynuzları, sanki bir taç takmış gibi yukarıya doğru kıvrılmıştı. Dişlerinden mavi, yoğun bir sıvı damlıyordu.

Sunho, iblisin simsiyah, en ufak derinliği olmayan gözlerine bakınca bir an için bir parıltı gördü... *insana ait bir şey.*

İblis hareket etmedi, öne doğru bir adım bile atmadı. Sanki bir şeyi bekliyor gibiydi.

Odanın solunda başka bir koridor gören Sunho, Ren’e döndü. “Önden git, dayın için gerekli şifayı bul.”

“Hayır,” dedi Ren, başını sallayarak. “Kalmak istiyorum. Ona karşı durabiliriz, birlikte!”

Sunho’nun bakışları yumuşadı. Kızın bunları yürekten söylediğini biliyordu.

Yalnızlığa o kadar alışmıştı ki önemsenmenin ne anlama geldiğini unutmuştu. Bunun ne denli teselli verebileceğini, ne kadar büyük bir güç kaynağı olabileceğini hatırlamıyordu.

Ren, dostu olduğu için yanında kalacaktı, bu yeterliydi.

“Dayına saldıran iblis de sazlıktaki de insana dönüştü. Sanırım...” Derin bir nefes alıp yavaşça verdi. “...sanırım *bu* iblis de bir zamanlar insandı ve kim olduğuna dair bazı şüphelerim var.” Kızın, anlatmak istediğini fark ettiği ânı gördü. Ren’in gözleri büyüdü, köşelerinde yaşlar belirdi. Usulca, “Bu benim savaşım,” dedi Sunho.

Ren başını kaldırdı, Sunho alnını ona yaslayıp gözlerini kapattı.

“Seni bekleyeceğim, sonra...” Ren, cümlesini tamamlayamadı. *İblisi yendikten, onu öldürdükten sonra.* “...beni bul.”

“Söz veriyorum.” Kızın yalnız gitmesine içi el vermese de Sunho bu işi tek başına yapmalıydı. Tıpkı Ren’in dayısı için şifayı tek başına bulmak zorunda olduğu gibi.

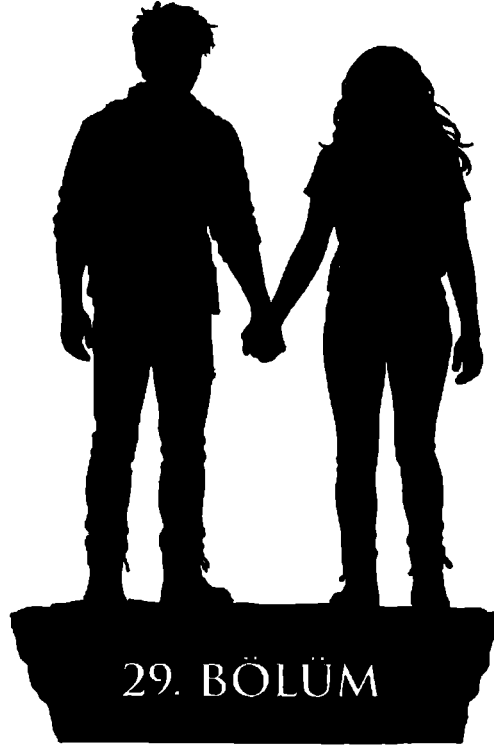
Kız, onu bırakıp koridora doğru koştu. Sunho yankılanan ayak seslerini duyamadığı âna kadar bekledi.

Sonunda, iblise döndü. Odanın ortasında öylece bekliyordu, göğsünün yavaşça inip kalkmasından nefes alıp verdiğini anlamasa onu bir heykel sanabilirdi.

Sunho’yu *bekliyordu*. İki yıl boyunca beklemişti ve Sunho da onu...

Kalbinin milyonlarca parçaya bölündüğünü hissederek fısıldadı: “Abi.”

Junho.

REN

Yüzen Dünya

Mithril Madenleri

Sunho... Ren, onu geride bırakmıştı fakat başka seçeneği yoktu. Sunho'nun onun güvenliğini düşünmek yerine, bütün dikkatini rakibine vermesi gerekiyordu. Ren de kendi amacına odaklanmalıydı. En başında bu uzun yolculuğa çıkmasına sebep olan amaca... Küçük Dayı'ya şifa olacak ilacı bulmalıydı. Ardından kervana dönüp her şeyin eskisi gibi olduğu günlere kavuşabilecekti. *Güneş ışığıyla aydınlanmış, karanlık gölgelerden uzak, o sade yola...* İçten içe bunun artık imkânsız olduğunu bilse bile.

Sunho'nun karşısında yalnızca bedenini değil ruhunu da tehdit eden bir düşman olduğunu bile bile onun yanından ayrılmak, *ruhuna* ihanet etmiş gibi hissetmesine neden oluyordu. Yine de onun sağ salim kurtulacağına inanmak zorundaydı. Sunho bunu başarabilirdi.

Ren'in koşarak ilerlediği koridor bir anda başkasına bağlandı. Ardından yol, birbirinden hiç farkı olmayan iki koridora bölündü; içgüdüyle doğruya sapana yöneldi. Koşarken aklına, Haebaek Dağları'nın altındaki mağaralar gelse de görkemli ve huzur veren o eşsiz yerlerin aksine burası, içinde *kötü* bir his uyandırıyordu.

Odada *hücreler* vardı. Yaratıklar hâlâ yaşarken orada tutulmuştu ama neden? Böyle bir *laboratuvarın* hiçbir mantığı yoktu! Ren'in cevaplara ihtiyacı vardı.

Havada bir değişim ve hafif bir esinti hissetti. O yönden gitmesi gerektiğini düşündü. Her ayrımda durup rüzgârın teninde bıraktığı hisse odaklanıyor ve hangi yönden ilerleyeceğine buna göre karar veriyordu. Esinti güçlendikçe yeniden koşmaya başladı.

Kendini ansızın geniş bir mağarada buldu. Önünde gece vakti bir göle bakıyormuş gibi hissettiren obsidyen bir zemin uzanıyordu. Odanın arkasından solgun, mavi bir ışık yayılıyordu. Adımları geniş odada yankılanırken ışığa doğru yürüdü. Işık yavaş yavaş şekil aldı ve sonunda karşısındaki şeyi net bir şekilde görebildi.

Işık, tamamı camla kaplanmış bir hazneden geliyordu. İçi, su olamayacak kadar çok parlayan bir sıvıyla doluydu. Ren, o an bunun mithril olduğunu fark etti. Rengi büyüleyiciydi. Onu izlerken sıvının içinde bir şey *hareket etti*.

Ren geriye doğru sendeledi.

Mithrilin içinde bir şey yüzüyordu. Büyük bir varlık.

"Sareniya!"

Ren irkildi. Dönüp bakınca gölgelerin içinden ona doğru gelen birini gördü.

Silahsızdı, eski püskü bir cübbe giymişti. Yüzüne oranla çok büyük olan gözlüğü, gözlerini gizliyordu. Uzun burnunun

üstünden kayan gözlüğünü düzeltti. “Seni korkuttum. Bağışla beni!”

Ren, keskin bir sesle yanıtladı: “Bana az önce nasıl seslendin?”

“Sareniya, adın bu değil mi?”

“Artık değil,” diye tersledi Ren.

“Ah...” Adam başını eğdi, utanmış gibiydi. “...yanılmışım.”

“Kimsin sen?” Ren’in, bu tuhaf tesise geldiğinden beri iblis dışında karşılaştığı ilk kişi bu adamdı.

“Bu soruyu benim sana sormam gerekmez mi?” Adam tekrar gözlüğünü düzeltti. Belli ki bu, onda bir tür tik olmuştu. Uzun sayılabilecek saçları, yüzünü örtüyordu. Gençliğinde yakışıklı biri olabilirdi ama zaman ya da belki de stres, onu solgun ve gözleri çökmüş biri hâline getirmişti.

“Sonuçta burası benim laboratuvarım. Yine de burayı bulmuş olman ilginç. Tesadüfen seni buraya kadar takip eden biri olmadı, değil mi?”

Ren’in kalp atışları hızlandı. “Demek o korkunç deneyleri yapan sensin! Gorye Köyü’ne saldıran iblisi *sen* yarattın. Nelere sebep olduğunun farkında mısın?” Sesi yükseldi ve odada yankılandı.

“Bekle, sakın ol.” Adam huzursuz görünüyordu. “Ne iblisi? Bir... köy mü dedin?”

“Ailemle gittiğimiz, Haebaek Dağları’nın ötesindeki bir köyden, *senin* laboratuvarında yarattığın bir iblis oraya saldırıdıktan sonra buraya geldim. Neden böyle bir yaratık yarattın?”

“Ah, tatlım! Tamamen yanlış anlamışsın.” Bir yandan ellerini ovuşturuyordu. “Mithril programı insanlara yardım etmek amacıyla başlatılmıştı ama canlı organizmalara zarar verdiğini anlayınca, programı sonlandırdık. Bu, iki yıl önceydi. Yarattığım serumun bu tesisten çıkmaması gerekirdi. Onu başkalarının kullanmış olabileceğini düşünmek...”

Ren, adamın söylediklerinden hiçbir şey anlamadı. “Bir tedavisi var mı?”

“Panzehir mi? Evet, var.” Hızla Ren’in yanından geçip kızın sıvı haznesi yüzünden farkına varamadığı bir masaya yöneldi. Üstü dağınık kâğıtlar ve kırık aletlerle doluydu. Ren adama bakarken, *gerçekten zararsız olma ihtimali olabilir mi?* diye düşündü. Ren’in anlattıklarına içtenlikle şaşırdığı çok belliydi. Dağınıklığı kenara iterek dikdörtgen, küçük bir kutuyu aldı. Mandalını açıp içinden ince ve tuhaf bir alet çıkardı.

Ren, adam kutudan aleti çıkarırken, “Bu ne?” diye sordu.

Alet, pirinç yaprağı uzunluğunda, incecik bir boruya benziyordu ve ucu sivriydi.

“Bir şırınga, iğneyi deriye batırıp pistonu itiyorsun.” Parmığıyla hareketi taklit etti. Ardından şırıngayı özenle kutusuna geri koydu. “Panzehri uyguladıktan sonra, etkilenen kişi birkaç gün içinde iyileşmeli.”

Ren kutuya uzanıp eline aldı.

“Karşılık olarak yalnızca tek isteğim var. Bu adil olur.” Ren başını kaldırdığında garip adamın onun üzerine doğru eğildiğini gördü. Hazneden yansıyan ışık, gözlüğünde parlıyordu. Kızın tüm bedenini bir ürperti sardı. Kutuyu çekmeye çalışsa da adam bırakmadı. Diğer eli cebindeydi ve oradan başka bir şırınga çıkardı.

Panzehirli olanın aksine bu boştu.

Ren, kutuyu bıraksa bile adam o kadar hızlı hareket etti ki kendini kurtaramadı. İğne bileğine batarken acıyla yüzünü buruşturdu. Adam pistonu çekti ve tüp kanla doldu.

Ren, kekeleyerek bağırdı: “Ne... Ne yaptığını sanıyorsun?” Kurtulmaya çalışsa da mümkün değildi. Adam zayıf görünüyordu ama şaşırtıcı derecede güçlüydü.

Tüp kanla dolunca adam elini çekti. Ren, hızla kolunu kurtarıp bileğini ovuşturdu. “Ne yapacaksın onunla?”

Adam başını eğdi, sanki soruya şaşırılmış gibiydi. “Senin için ne fark eder ki? Gerçek adını almak için burada değilsin. Nasılsa köyüne döneceksin. Lütfen seni yargıladığımı düşünme, böyle sade arzuları takdir ediyorum. Geçmişin gölgesinden uzak, acısız ve sade bir hayat. Bu kadar derinden yaralanmamış olsaydım belki... ama mümkün değil!” Başını salladı. “Lanetliyim ben.”

Artık kızla ilgilenmiyor gibiydi. Ren, panzehir kutusunu sımsıkı tutarak geri çekildi ve sakince sordu: “Programı iki yıl önce sonlandırdığınızı söyledin. O zamanlar buraya yetim ve kardeş olan iki çocuk getirilmiş. Biri on beş, diğeri on sekiz yaşındaymış.”

Adam başını kaldırdınca Ren, bir an için gözlüğün ardındaki gözlerini görebildi. Garipti... Gözlüğü ışıkla parlarken gözleri son derece donuk görünüyordu.

“O kardeşlere ne oldu? Deneyden sonra... Küçük kardeşin hayatta kaldığını biliyorum. Ama büyüğe ne oldu?” Ren, en kötü sonucu düşünse de dile getirmek istemiyordu. “Büyük kardeşin adı Junho’ydu. Ne oldu ona?”

Adam başını salladı. “O öldü, hepsi öldü, küçük olan da...”

“Hayır, ölmedi. Sunho yaşıyor.”

Adam donakaldı. “Bu doğru olamaz!”

Ren, onun ses tonundan hiç hoşlanmadığından kaşlarını çattı. Sunho’nun hayatta kalmış olması onu dehşet içine düşürmüştü gibiydi. “Buraya birlikte geldik, abisini arıyor.”

“Olamaz.”

Adam birden koluna sarılıp parmaklarını tenine geçirince Ren çığlık attı. “Ondan uzak durmalısın, o bir *yaratık*.”

“Bırak beni!” Kalbi hızla çarpıyordu. “Ne dediğini bilmiyorsun.”

“Yaratıklarına korkunç dedin... Se... sen haklıydın. O, hepsinin en kötüsü. Öldür onu, *öldür onu*... O, seni öldürmeden önce!”

Ren kolunu sertçe çekip kurtuldu.

Adam yere yığıldı ve kan dolu tüpü göğsüne bastırarak inledi.

“Yanılıyorsun.” Ren, olduğu yerde dimdik durdu. “Asıl yaratık *sensin*.”

Adam başını bile kaldırmadı, yere bakmaya devam ediyor ve kendi kendine mırıldanıyordu: “Başını öne eğ, Sareniya’nın hizmetkârı! Sen, ışığa layık değilsin.”

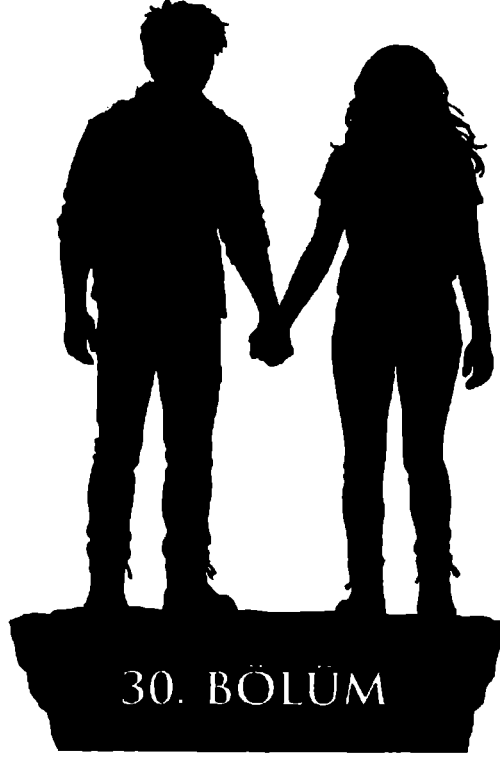
Uzaktan bir kükreme sesi geldi. Yankısı koridorda gezindi.

Sunho!

Ren, panzehir kutusunu sımsıkı tutarak o ıssız yerden hızla dönüp uzaklaştı.

Son bir kez arkasına baktığında bilim insanının elini, sıvı haznesinin camına doğru uzattığını gördü.

Ren, emin olamadı ama sanki içeriden bir el de ona uzanıyordu.

SUNHO

Yüzen Dünya

Mithril Laboratuvarları

Laboratuvar, Heetae'yi ürkütüyordu. Sunho, bunu sol elinin titremesinden anlayabiliyordu. Bazen böyle olurdu, özellikle de savaşlardan önce... Sunho ya da Rohoon elini tutana kadar da titremeye devam ederdi. Rohoon uzanıp eldivenli elini Heetae'nin koluna bastırdı.

Son üç yıldır hiç ayrılmamışlardı. Sanki Junho, gittiği o gece onları birbirine bağlamış gibiydi. *Bu aptallarla bağlar kuracaksın.* Sunho için hiçbir şey abisinin yerini tutamazdı ama aralarındaki bağ acıyla, kanla, kahkahayla ve yasla örülmüştü.

Junho gittikten kısa bir süre sonra üçü, yeni bir birliğe verilmişti.

Kırk Dördüncü Birlik'e. Liderleri bir asker değil, kendine bilim insanı diyen ve gümüş çerçeveli gözlük takan bir adamdı. *Bana Öğretmen demenizi istiyorum,* demişti ve gerekçesi de onlara kurmakta olduğu yeni dünyayı anlatacak olmasıydı. Işığın

belli bir zümreye değil herkese ait olduğu dünyayı... Bu yeni dünyada güç, *onların* elinde olacaktı. Yeraltı Dünyası'ndan gelen yetimlere bu fikir, bir düştten farksız görünmüştü.

Oysa bu yeni dünyaya katılmak için göze almaları gereken bir risk vardı. Güçlenmeleri için onlara özel bir ilaç enjekte edilecekti. Öğretmen, *Herkes değişime dayanamayacak ancak dayanabilenler kalplerinin arzuladığı her şeye kavuşacak*, demişti.

Sunho ilacı görür görmez Öğretmen'in ne demek istediğini anlamıştı. Serumun içinde süzülen o parlak, mavi maddeyi hemen tanımıştı. Seyreltilmiş hâlde ve bu kadar az miktarda olsa bile mithril, ânında ölüm demekti fakat Kırk Dördüncü Birlik'in askerleri sıradan değildi. Onlar, Yeraltı Dünyası'ndan gelmişti; mithrile karşı doğal bir bağışıklıkları vardı. Öğretmen, *Siz özel bir birliksiniz*, demişti. Erkekler on iki veya on üç yaşlarında, kızlarsa biraz daha küçüktü. *Serum en çok ergenlerde işe yarıyordu.*

Böyle bir enjeksiyondan sağ çıkabilecek birileri varsa o da *onlardı.*

Sunho'nun her şeyden çok istediği bir şey vardı: ordudan ayrılıp yeniden abisine kavuşmak. Sırf bu yüzden diğerleriyle birlikte ilacı kabul etti.

İki yıl çok zor geçti. Birçoğu can verdi, hayatta kalanlarsa değişti. İnanılmaz bir hız ve güç kazandılar. Rohoon, bir tarlanın öbür ucundaki yağmur damlasını okla delebiliyordu. Heetae'nin mızrağı, kolunun uzantısı gibiydi; hızı şimşegi andırıyordu. Sunho ise... mithril sanki ona sesleniyor, damarlarında şarkı söylüyordu. O hareket ettiğinde zaman yavaşlıyor, dünya en ince ayrıntısına kadar daha keskin ve güzel görünüyordu.

Diğer birliklerden ayrı tutulmuş, *gizli* kalmışlardı. Çoğunlukla Volmar'ın kuzey topraklarında savaşmış, orada korkutucu

bir ün kazanmışlardı. Bu yüzden birliklerine, *İblis Birlik'i* denilmişti ve her biri dövmelerini aldığı gün çok mutluydu. Çünkü bu, mürekkep ve kanla mühürlenmiş bir sözle sonsuza kadar birlikte olacakları anlamına geliyordu.

Sunho, Öğretmen onları son aşama için çağırmamış olsaydı belki de yıllar boyu dostlarının yanında savaşmayı sürdürürdü.

O gün Sunho, Heetae ve Rohoon, diğer askerlerle birlikte bir hava gemisine binmişlerdi. Bütün gün, fıçıya doldurulmuş pirinç taneleri gibi sıkışık bir hâlde yol aldılar. Heetae, Sunho'yla Rohoon'un arasında başını Sunho'nun omzuna yaslamış ve hafifçe horlayarak uyuyordu. Güneş battıktan birkaç saat sonra, uğultulu bir gürültüyle uyandılar. Sunho dışarı bakmak için küçük bir pencereden başını uzattı ve dev bir şelale gördü. Köpük köpük kabaran su, uçurumun kenarından taşarak bulutların arasından dökülüyor ve toprağa çarparak davul gibi göbürdüyordu. Bu bir uçurum değil, Yüzen Dünya'nın *sınıırıydı*.

Sunho, hava gemisinin onları oraya götürdüğünü sandı ancak hemen ardından gemi alçalmaya başladı. Aşağıya, karanlığa iniyorlardı.

Hava gemisi madenlerin arasından sessizce ilerlerken, Kırk Dördüncü Birlik'in askerlerinde derin bir sükûnet hâkimdi.

Gemi yanaşınca silahları ellerinden alındı, bir dizi odadan geçirildiler ve itilip kakıldılar. Birkaçı aralarından çekilip alındı, ilerledikçe sayıları azaldı ve sonunda yalnızca bir avuç kişi kalmışlardı.

Son oda hepsinden genişti ve içinde düzinelerce bilim insanı vardı. Sunho, keskin duyuları sayesinde birkaçının tartıştığını duyabiliyordu: "*Sareniyalılar burayı kapatmaya geliyor, acele etmeliyiz.*"

“Bence burada olmamalıyız,” dedi Rohoon, Heetae’ye biraz daha yaklaşılarak. “Silahlarımızı neden aldılar?”

Heetae kolundaki bantla oynuyordu, hepsine ayrı renkte bir bant takılmıştı ama ne anlama geldiğini bilmiyorlardı. Heetae’ninki sarı, Rohoon’un ki mavi, Sunho’nunkiyse siyahtı. “Belki de artık savaşmamız gerekmediğindendir,” dese de sesi hiç inandırıcı değildi.

Rohoon alışkanlıkla hep sırtında taşıdığı yaya uzandı. Heetae’nin mızrağını, Sunho’nun kılıcını hiç bırakmadığı gibi o da yayını yanından hiç ayırmazdı.

Burası Sunho’yu korkutuyordu. Öğretmen neredeydi? Onları karşılamamıştı ve bilim insanlarının hiçbiri, kampta onlara enjeksiyon yapanlardan biri değildi.

Sunho, gözlerini kırptırarak yanılmadığından emin olmaya çalıştı: Abisi, siyah cübbeli insanların arasında duruyordu. “Junho.”

Onu son gördüğünden bu yana üç yıl geçmişti. Uzamış saçlarını serbest bırakmıştı ve sırtına dökülüyordu. Boyu da uzamıştı ama bunun önemi yoktu çünkü Sunho da uzamıştı.

“Junho!” Sunho’nun sesi, bu kez daha yüksek çıktı. Abisi başını kaldırdı ve göz göze geldiler.

Sunho emin olmasa da Junho’nun yüzünde... sarsılmış bir ifade gördüğünü sandı. Sonra bakışları donuklaştı ve ifadesi silinip gitti.

Aralarındaki mesafeyi kapatarak, “Sunho, ne işin var burada?” diye sordu.

Sunho kaşlarını çattı. Abisinin üstünde asker üniforması yoktu, siyah bir göğüslük ve Sarenia’nın kanatları işlenmiş bir cübbe vardı. Bilim insanları gibi kara cübbe giymişti ancak üzerine farklı bir sembol işlenmişti: yarıya katlanmış siyah bir kanat.

Rohoon, “Öğretmen bizi çağırdı,” diye açıkladı.

Heetae, “Bizi almak için bir hava gemisi kampımıza geldi,” dedi. “Neler oluyor, Jun?”

“Burada bekleyin.” Junho, onları bırakıp neredeyse koşar adım odanın diğer tarafına gitti.

“Sun, Tae...” Rohoon’un sesi alçak ve huzursuzdu. Sunho gözlerini, arkadaşının baktığı yöne çevirdi.

Onlarla birlikte odaya giren diğerleri, dört yana yerleştirilmiş olan masalara yönlendiriliyorlardı. Bir kız bileklerine kelepçe takılmasına karşı çıkınca bilim insanlarından biri onu yatıştırmaya çalıştı. Kadın, kızın saçını okşayarak, “Bu, tıpkı kamplarda yaptığımız enjeksiyonlar gibi,” dedi. “Sizi güçlendirecek.”

“Güçlenmek istemiyorum.” Sesindeki korku kaybolmuş, yerini yorgunluğa bırakmıştı. “Sadece özgür olmak istiyorum.”

Sunho bilim insanının cevabını duymadı çünkü tüm dikkatini Junho’nun konuşmasına yöneltmişti.

“Bunu kabul edemem!” Gümüş çerçeveli gözlük takan adama, Öğretmen’e bağıırıyordu. “Ona zarar verilmeyeceğini söylemiştin, söz vermiştin!”

“Tartışacak zamanımız yok, kardeşin güçlü, hem de olağanüstü derecede güçlü. Dayanacak...”

“Bunu bilemezsin.”

Öğretmen, Junho’nun yakasından tutar tutmaz Sunho öne atıldı. Mithril, damarlarında öfkeyle kaynıyordu.

“Sarenialılar çok güçlü, bütün dünyayı ele geçirene kadar durmayacaklar. Kırk Dördüncü Birlik’teki çocuklar bu savaşta her zaman bir anahtardı. Bir düşün! Kardeşin şimdi güçlü, mithrilin tam gücüne kavuştuğunda durdurulamaz olacak. Bir Tanrı olacak!”

Kara cübbelilerden biri koridordan içeri girdi. "Geldiler!"

Madenlerin derinlerinden bir ses yükseldi. Sunho'nun kanı dondu. Bir terslik vardı. O işkence dolu haykırış... insana ait gibi gelmiyordu.

Heetae, "Hoon!" diye haykırdı. Sunho hızla döndü ve dört kara cübbelinin Heetae'yi masalardan birine doğru sürüklediğini gördü.

Rohoon, "Ondan uzak durun!" diye bağırarak ileri atılsa da üç bilim insanı onu tutup geri çekti.

Çığlıklar yükseldi. Bilim insanları Heetae'ye bir serum enjekte etti ama bu, kamptakilere benzemiyordu.

Sıvı, saf ve seyreltilmemiş mithrildi.

Heetae çığlık atarak masada kıvrandı. Dudaklarından mavi kan köpükleri fışkırıyor, boğazına doğru süzülüyordu.

Birkaç işkence dolu saniyenin ardından hareketsiz kaldı.

Rohoon bilim insanlarının elinden sıyrılarak, "Heetae!" diye bağırdı. Gözleri masmavi parlıyordu. Bilim insanlarından birinin elinden şırıngayı kapıp kadının boynuna sapladı.

Koridorda bir hareketlilik oldu ve bir yaratık hızla odaya daldı. Sunho gördüğü şeye anlam veremedi. Bu bir insandı ama... değildi. Bütün bedeni tüylerle kaplıydı, sırtında eğreti kanatlar vardı. *İblis!*

Oda bir anda kaosa sürüklendi; iblis, bilim insanlarına rastgele saldırarak boğazlarını parçalıyordu.

Biri Sunho'yu yakaladı. Öğretmen'di bu. Gözlüğünün ardındaki gözleri ateşli bir parıltıyla yanıyordu. Elinde bir şırınga vardı. "Tek yol bu, cevap mithril."

Şırıngayı aşağı doğru savururken biri Sunho'yu kenara itti. Sunho, o an iğnenin abisinin göğsüne saplanışını dehşet içinde izledi. Öğretmen feryat ederek elini çekince Junho sendeledi.

Mithril, bir ağacın dalları gibi abisinin derisinin altında yayılıyor, ışığı giderek daha da parlıyordu.

“Jun...” Sunho nefes alamadı.

Koridordan gelen iblis ona ulaşır Sunho’yu kenara savurdu. O anda başı metal masaya çarptı ve etraf karanlığa gömüldü.

Sunho gözlerini açtığı anda zihninde yankılanan çığlıklar hâlâ kulaklarındaydı. Heetae, Rohoon, diğerleri... Onlara ne olduğunu unutmuştu ve bu yüzden kendini asla affetmeyebilirdi.

İblis, odanın karşısında bekliyordu.

Sunho, artık karşısında duranın kim olduğunu biliyordu.

Aslında hep farkında olup olmadığını düşündü. İblis onu izlemiş, peşinden gelmişti. Onu... *korumuş* muydu?

Sunho sırtından kılıcını çekip çıkardı. Önünde tutarak kılıcı, kınından yavaşça sıyırdı. Ardından kollarını kaldırdı ve ayağını geriye kaydırıp kabzayı iki eliyle kavradı.

İblis, dehşet dolu bir çığlık atarak ona doğru atıldı.

Trende ve köprüde olduğu gibi hızlıydı ancak Sunho artık eskisi gibi değildi. Artık anılarına, *yeteneklerine* erişebiliyordu. Mithrilin bedenine aktığını hissetti ve enerjiyi elleriyle kollarına yönlendirdi. İblisin pençeleri kılıcıyla çarpışırken açığa çıkan mithril enerjisi onu yakıp kavurdu.

İblis, acı içinde haykırdı.

Sunho ileri atılıp kılıcını tekrar ona doğru savurdu. İblis kılıcı yakaladı fakat Sunho elini kabzadan sıyıdırıp iblise bir yumruk savurdu ve yaratık duvara çarptı. Sunho ileri atıldı, gözlerinde mithril mavisi parlıyordu.

İblisi öldürecek, onu paramparça edecekti.

Başının içinde uğultu yankılandı. Mithril kanında yankılanıyordu, yüksek... daha da yüksek...

Sence biz de onlar kadar parlak mıyız?

Anı, öylesine ani bir şekilde üzerine çöktü ki Sunho'nun soluğu kesildi, yüreği sıkıştı.

Yumuşak bir elin saçlarını okşadığını hissetti. Junho önünde diz çöktü.

Sunho, soruyu yüksek sesle dile getirdiğinden utanarak yüzünü çevirdi.

Junho, "Evet," dedi. "Bence öyle. Hatta biraz daha fazla parlıyoruz. Nasıl parlamayalım ki? Bunca karanlık etrafımızı kuşatmışken bile hâlâ devam edebiliyoruz. Bence yıldızlar bize baktığında kalbimizdeki kıvılcımı görüyordur. Bu, bizim yaşama irademiz."

"Bunu unutma, Sunho, karanlığın içinde bile daima ışık vardır."

Sunho, "Junho," diye inledi. Kılıcını iblisin üstünde kaldırmıştı. İblis ise altında hareketsiz ve kanlar içinde yatıyordu. Sunho'nun kılıcının tek bir darbesiyle ölecekti, tek bir darbeye her şey sona erecekti.

Sunho kolunu indirdi. İblis bir an bile tereddüt etmeden sıçrayıp onu yere bastırdı. Sunho, yalnızca kolunu kaldıracak kadar vakit bulabilmişti. Kılıcı, iblisin onun boğazını parçalamasını engelliyordu.

Junho bir yaratığa dönüşmüş olsa da Sunho onu öldüremezdi. Öldürürse ışığa nasıl tutunabilirdi? Abisini öldürmek, ruhunu söndürürdü.

Kolları yorulmuş, yaratığın ağırlığı üzerine çökmüştü. Göz ucuyla, kılıcının kabzasından sarkan Ren'in hediyesini gördü. Süs, kızıl bir kıvılcım gibi parlıyordu. Yeniden güç bulan Sunho ileri atıldı ve iblisle yüz yüze geldi. Tüylerin ve dişlerin karmaşası içinde gözlerine baktı, kalbi tanımanın acısıyla sızladı.

İblisin içine hapsolmuş ruhun kime ait olduğunu iliklerine kadar işleyen bir kesinlikle biliyordu.

İblisi bir çığlıkla geri savurdu ve ardından ileri doğru hamle yaparak kılıcını göğsüne sapladı.

Kılıcı bedeninden çekip yaratığın dönüşmeye başlamasını seyretti. Uzuvarı acı verici bir yavaşlıkla küçülürken tüyleri birer birer döküldü ve geriye sadece kırık dökük bir çocuk bedeni kaldı.

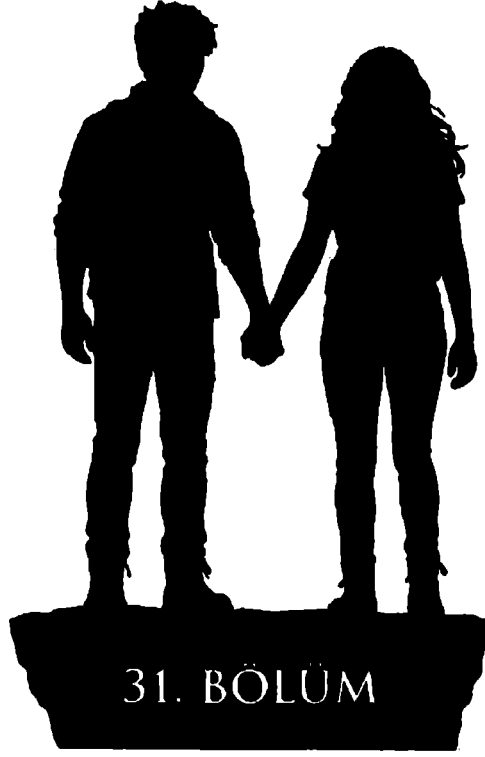
Rohoon.

Sunho, dizlerinin üstüne çöktü ve alnını, dostunun alnına dayadı.

“Sunho... benim için ağlama,” diye fısıldadı Rohoon. Sunho’nun zihninde onlarca soru olsa da hiçbirini ağzından çıkmadı. Tek isteği Rohoon’un son anlarının huzur dolu geçmesiydi.

“Sen hep yumuşak kalpliydin ama seni güçlü kılan da buydu. Senden intikam peşine düşmeni istemeyeceğim. Beni öldürenin bir düşman değil, dostum olmasından mutluyum.”

Sunho, uzun süre Rohoon’un yanında bekledi. Dostu son nefesini verdiğiinde Sunho başını eğdi ve gözyaşlarına boğuldu.

REN

Yüzen Dünya

Mithril Laboratuvarları

Ren, geldiği yol boyunca hızla geri koştu. Sonuna ulaşmak arzusuyla böylesine yanıp tutuşurken koridor, daha uzun görünüyordu. O ilk kükreme sesinden sonra başka hiçbir ses yankılanmadı. Ya Sunho yaralanmışsa... ya da başına daha kötü bir şey gelmişse? Küçük Dayı'nın ilacını taşıyan kutuyu sıkıca kavradı. Onu elde etmek uğruna verdiği kanı hatırlamak bile istemiyordu. Bilim adamının çatlamış camların ardından bakan sevinç dolu yüzünü ya da arkasındaki haznede dalgalanan sıvıyı zihninden atamıyordu. Köşeyi dönerken botları zeminde kaydı.

“Sunho!”

Delikanlı, koridorun ortasında, bir elini duvara dayamış hâlde eğilmiş duruyordu.

Hayattaydı, güvendeydi... Hemen sonra Ren, Sunho'nun kanlar içinde kalmış vücudunu fark etti.

Çılgılık atınca Sunho başını kaldırdı. “Bu benim kanım değil,” diye güvence verdi. “İlacı buldun mu?”

“Buldum.” Ren, hızla onun yanına koştu ve yarası var mı diye tüm bedenini taradı. Sonunda bakışlarını yüzüne kaldırdığında, Sunho’nun gözlerinin sanki ağlamış gibi mavi bir haleyle çevrelendiğini gördü.

“Ne oldu? İblis...” Ren’in sözünü tamamlamaya gönlü el vermedi.

Sunho, başını iki yana salladı. “O değildi... İblis, tanıdığım bir çocuktu ama abim değildi.”

İçi rahatlayan Ren, Sunho’ya sarıldı. Kılıcının yere düşmesiyle bir gürültü çıktı. Hemen ardından, Sunho’nun elleri kızın omzunu kavradı. Ren, vücudunun en derinden titrediğini hissetti.

Sunho başını ona yaslarken, “Çok üzgünüm,” dedi Ren. Bir çocuk demişti. Uğruna gözyaşı döktüğü bir çocuk. Abisi olmasa da dostuydu. Sunho’nun acı çektiğini bilmek yüreğini sızlatıyordu. Keşke bedenindeki yaraları iyileştirebildiği gibi bunu da iyileştirebilseydi fakat Sunho, bu acıyı taşımak zorundaydı. Ren, yalnızca destek olabilirdi.

Kıza o kadar güçlü sarılmıştı ki neredeyse nefes alamıyordu. Tabii bunun önemi yoktu. Çünkü kendisi de en az Sunho kadar sıkı sarılıyordu.

Birkaç dakika sonra Sunho, kavrayışını gevşetse de onu bırakmadı. Ren, yüzüne bakmak için geri çekildi. Gözyaşlarının yanaklarında bıraktığı izleri gördü ve parmaklarını kaldırıp izleri takip etti. Sunho ürperip gözlerini kapattı.

Muhtemelen bu korkunç yeri, buradaki dehşetleri görmüş olmak, Ren’in içinde güçlü bir his uyandırmıştı. “Dünyada ne kadar çok kötülük var...” Sunho gözlerini açtı. Ren, bakışlarında ışıldayan o şaşırtıcı mavi kıvılcımı görebiliyordu, artık hep

oradaydı. Ren, devam etti: "...ama sen yanımdayken hepsi yok oluyor. Seninle birlikteyken her şeyin üstesinden gelebileceğimi hissediyorum. Mutlu olmanı, kalbinin arzuladığı her şeye kavuşmanı istiyorum."

Sunho hafifçe güldü. "Bence iyi bir insan olduğundan böyle söylüyorsun."

"Hayır!" Ren'in yükselen sesi karşısında Sunho'nun gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Bu seninle ilgili. Bunu yalnızca *senin için istiyorum*."

Bu duygu sözcüklerle ifade edilemeyecek kadar büyüktü. Teyze'ye ve Büyük Dayı'ya duyduğu hisler kadar büyüktü ama bambaşkaydı. Daha önce hiç tatmadığı, onu hem pervasız hem de korkak birine dönüştüren ama yine de sevinçle dolduran bir histi. Çünkü önlerinde ister aydınlık olsun ister karanlık, Sunho artık hep yanında olacaktı. O, Ren'in kalbindeydi; Ren de onun ve hiçbir şey onları ayıramazdı.

"Benimle gel." Ren'in uzuvları karıncalanıyor, göğsünde bir heyecan çarpıntısı hissediyordu. "Abini aramak istediğini biliyorum ama önce iyileşip sonra karar vermek gerek. O zamana kadar benimle eve gel."

"Orada yapabileceğin çok fazla iş var," diye devam etti Ren. "Gerçi alışık olmadığın türden olabilir ama..." Gözleri, onun yere bıraktığı kılıca kaydı. "Kesin başka becerilerin de vardır. Hiç sormadım, avcılık yapabiliyor musun ya da balık tutabiliyor musun? Neyse, önemli değil. Her türlü iyi karşılanacaksın, özellikle de köyün büyükleri tarafından. Bir de... görünüşün de işe yarar..."

"Neden bir gösteri sanatçısı olmuyorum?"

Ren gözlerini kırptırdı.

Sunho'nun bakışları ciddiydi. "Dağda karşılaştığımız kaçaklarla birlikteyken bana verdiğin işi yapabilirim. Ne demiştin? Kılıç dansçısı mı?"

"Şey..."

Sunho o kadar ciddi görünüyordu ki Ren onu kırmak istemedi.

Sunho'nun dudakları kıvrıldı ve ardından gülmeye başladı. Gözlerinden yaşları silerken, "Yüzünün hâlini görmeliydin," dedi Sunho.

Ren de tam gülecekken delikanlıya bakakaldı.

Sunho'nun omuzlarından sanki koca bir yük kalkmış gibiydi. Öylesine rahatlamıştı ve öyle yakışıklıydı ki Ren'in nefesi kesildi. *Yalnızca* onunla birlikte gelmesini değil, yanında *kalmasını* da arzuladığını söylemek istedi çünkü Ren...

Laboratuvar, uğuldayan dev bir gürültüyle sarsıldı.

Patlayıcılar. Unutmuşlardı. Sunho hemen kılıcını yerden aldı. Ren, onun eline uzandı ve Sunho da kızın elini tutup sımsıkı kavradı.

Geldikleri yoldan hızla geri koştular. Yurhee ve Tag'den ayrıldıklarından beri ne kadar zaman geçmişti? İkili, Sunho ve Ren'i uyarmış, patlayıcılar infilak etmeden önce çıkmaları için bir saatleri olduğunu söylemişlerdi. Yer sarsıldı, duvarlar çökerken taşlar yollarına döküldü.

Sunho'nun bakışları yukarı doğru kayarken bağırdı: "Ren!" Kız, onun elini bıraktı ve ikisi de aynı anda sıçradı, üstlerinden kopan bir kaya parçası yere çarparak toprağı ikiye ayırdı. Ren, geriye kayarken duvara çarptı.

"Ah!" diye bağırarak sırtını ovuşturdu.

Sunho bir anda yanında belirerek kalkmasına yardım etti ve tekrar koşmaya başladılar. Sunho'nun iblisle dövüştüğü odaya girdiler. Kayalar, tavandan su gibi dökülüyordu. Ren, uzak

köşede hareketsizce yatan bir çocuğun silüetini gördü. Başını çevirdi ve Sunho'yla birlikte, odayı arkalarında bıraktılar.

Koşa koşa, sonunda geldikleri kapının bulunduğu koridora ulaştılar. Kapıya doğru hızla atılıp dışarı fırladılar.

Işık, gözlerini kör edercesine parlıyordu. Sunho kolunu kaldırıp kendini Ren'e siper etti.

Laboratuvarın üstünde bir düzine uçak vardı ve hepsinin yan taraflarına Sarenia'nın kanatları işlenmişti. Ren, bunların başta askerî uçaklar olduğunu sansa da hemen ardından, kanatlarının üzerinde parlayan gümüş tacı fark etti. *İmparatorluk hava gemileri.*

Ren'in gözleri ışığa alıştığında, bir sıra askerin çoktan gemiden inmiş, dar bir platformda onları beklediğini gördü.

Askerlerin ardından acı dolu inlemeler yükseldi ve kenara çekildiklerinde diz çökmüş, bağlı hâldeki Yurhee ve Tag'i gördüler.

Yakınlarında duran üniformalı bir yüzbaşı, "Çocuğu bağlayın," dedi.

Sunho, gözleri Yurhee ve Tag'e kayarken muhafızların etrafını sarmasına izin verdi. Kollarını kalın iplerle bağlayıp onu yere bastırdılar.

Askerlere odaklanmış olan Ren, platformda başka insanların olduğunu fark edemedi. Zarif kıyafetler içindeydiler; bu hâlleri, askerlerin varlığı ve laboratuvarların devam eden yıkımıyla tuhaf bir tezat oluşturunuyordu. İçlerinden biri, delici gri gözleri olan soylu bir kadındı.

"Ah canım, beni hatırladın mı? Ben annenin kuzeniyim, senin de teyzen sayılırım. Adım Leydi Maya. Babam, annenin amcasıydı. Biz aynı kandanız."

Ren, anılarını kurcalayarak altın yelpazelerini açmış, rengârenk giysiler içindeki bir grup insanı belli belirsiz

anımsadı. Ancak Leydi Maya'nın o toplulukta olup olmadığını hatırlayamadı.

Yine de akraba olduklarını söylemişti. "Lütfen, onları bırak. Onlar benim dostlarım."

Leydi Maya çoktan başını iki yana sallamaya başlamıştı. "Bırakamam, onlar imparatorluğa... *senin* imparatorluğuna karşı çıkan isyankârlar."

Ren çığlık atmak istedi. İmparatorlukla en ufak ilgisi bile olmasını istemezken nasıl olur da imparatorluk onun sayılabilirdi?

"Sevgili yeğenim, seni eve götürmeme izin ver."

"Evim..." Ren'in evi, vadideki köydü. Evi, kervandaki insanlar ve Sunho'yla birlikte...

Leydi Maya, onun düşüncelerini okurcasına, "Senin evin Yüzen Dünya," dedi. Bir sonraki sözlerini, yalnızca Ren'in duyabilmesi için eğilerek söyledi: "Bir kraliçe, karar vermek konusunda asi bir prenesten çok daha donanımlıdır. Tahtını geri al, o zaman kendi seçimlerini yapma kudreti olacak."

Leydi Maya'nın gözleri keskindi. Ren, onun ne demek istediğini anlamıştı. Şu anda tamamen onun merhametine kalmıştı fakat bir kraliçe olursa sevip değer verdiği insanları koruyabilirdi.

"Arkadaşlarımı serbest bırakırsan seninle gelirim," dedi Ren.

Leydi Maya, bir dakika boyunca gözlerini Ren'e dikti. "Kabul ediyorum." Yüzbaşıya işaret etti ve o da Yurhee'yle Tag'in bağlarını çözmek için ilerledi. "Şimdi, benimle gel."

"Bekle, önce onlarla konuşmak istiyorum. Yalnız."

"Pekâlâ."

Yurhee, Ren yaklaşırken homurdanmaya başladı: "Lanet olası Sareniyalılar. Üzgünüm Ren, peşimize düşmüşler. Hagye'de bir casus olmalı..."

“Artık bir önemi yok. Senden bir ricam var, Yurhee.” Kuru suyu ona verdi. “Bu, dayımın ilacı. Lütfen, köyüme gidip ona ulaştır. Çok şey istediğimi biliyorum ama...”

“Bize bırak,” dedi Yurhee. “Ona ulaşmasını sağlayacağız.”

“Sunho’yu da alın. Onlara, beni nasıl koruduğunu...” Ren yutkundu. “...benim için ne kadar önemli olduğunu anlatırsanız onu aralarına alacaklarına eminim.”

Sunho duygularını ifade edemezdi ama Yurhee’nin, Teyze’ye ve diğerlerine her şeyi anlatacağına güveniyordu.

Yumuşak bir ses öksürerek, “Gitmeyecek,” dedi. Ren’in bakışları Tag’e döndü.

Yurhee, “Tag!” diye tısladı. “Ren’in kendini feda ettiği şu âna bari gölge düşürmesen olmaz mı?”

Tag, Yurhee’yi umursamadan, “Seni bırakmayacak,” dedi. Ren, *onun* Sunho’yu anladığını fark etti.

“O zaman onu ikna etmen gerekecek,” dedi Ren. “Leydi Maya’yı duydun, aramızda kan bağı var. Bana zarar vermeyecek. Sunho’ya yakında köye döneceğimi söyleyin. Bir yolunu bulacağım.”

Tag dudaklarını ısırды ancak daha fazla ısrar etmedi.

Yurhee, “Kendine dikkat et, Ren,” dedi.

Ren başını salladı, ardından yüzünü dönerek onlardan uzaklaştı ve Sunho’ya doğru yürümeye başladı.

Bir el aniden önüne uzandı. “Onunla konuşamazsın.”

Sunho’nun arkasındaki bir asker kılıcının kabzasını kaldırdı.

Kılıcın ahşap kabzası Sunho’nun başının arkasına inerken Ren, “Hayır!” diye çığlık attı. Sunho sendeleyip yere yığıldı.

Ren, hızla arkasına dönüp kadına baktı. “Ona zarar vermediğine söz vermiştin!”

“Senin güvenliğin için,” dedi Leydi Maya. “O bir suçlu. Seni öldürmek amacıyla gönderilen paralı askerlerle trene binerken görüldü.”

“Onlardan biri değildi, beni *kurtardı!*” diye haykırdı Ren.

Leydi Maya çoktan arkasını dönmüştü. Yüzbaşı, Ren’i kollarından yakalayıp en yakın hava gemisine doğru sürüklemeye başladı. Ren, içeri girer girmez kollarını kurtarıp korculuklara koştu.

Tag ve Yurhee’nin hızla koşup Sunho’yu kollarından tutarak yan taraftaki helikopterlerine doğru taşıdıklarını görünce derin bir rahatlama hissetti ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Demek ki Tag, helikopteri tam zamanında onarmayı başarmıştı.

Bu sırada platformun dört bir yanında patlamalar yükselmeye başladı. Ren, bir an için gözlüklü adamı düşündü, *acaba kurtulmayı başarmış mıydı?* Korkuluğun üstünden öne eğilerek Sunho’yla diğerlerini görmeye çalıştı ancak imparatorluk hava gemisi hızlandı ve laboratuvar arkalarında uzaktan parlayan bir alevden ibaret kaldı. Gemi, Yurhee ve Tag’in helikopterinden çok daha büyük ve hızlıydı. Deli gibi esen rüzgârın arasından kolaylıkla süzülerek madenlerden çıkıp sel gibi akan ışığın içine daldı.

Ren, ışığın parlaklığına karşı gözlerini kıstı, buna anlam veremiyordu. Işığın nereden geldiğini merak etti. Hâlâ Yeraltı Dünyası’nda olmaları gerekiyordu.

Şehrin üstünde küçük ve büyük uçaklar süzülüyordu. Ren, Yurhee’nin önceki gece söylediklerini hatırladı: *O zaman havada yüzlerce hava gemisi, uçak ve helikopter olacak.*

Işık Festivali başlamıştı.

Korkuluğa sıkıca tutunarak yukarı baktı. Kayadaki büyük bir yarıktan ay ışığı bir sel gibi akıyor, yukarıdaki dünyadan şelale gibi çağlıyordu.

Gemi, ta ki ışık dört bir yanı sarana ve Ren'in görebildiği tek Şey o olana dek bu gümüş rengi parıltının içine doğru ilerledi.

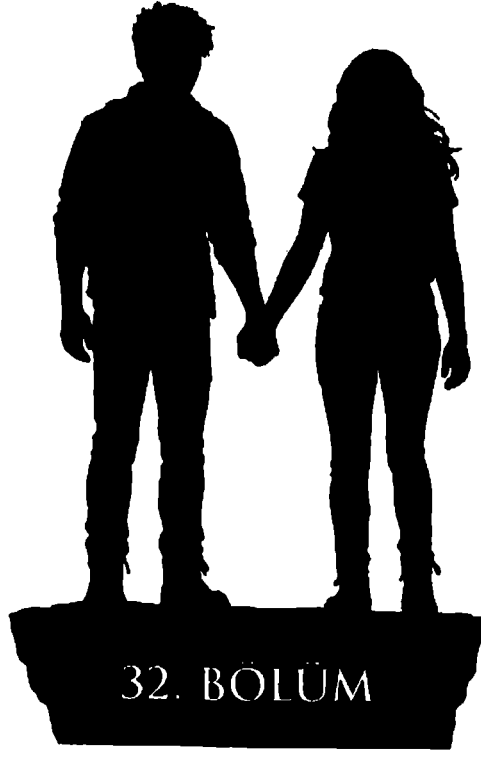
Gemi yavaőĉa yükselmeye başladı.

On yıl önce kaçtığı yere, tarıfsız güzelliklerle dolu, kan ve trajediyle yođrulmuő anıların meknına dönüyordu.

Yüzen Dünya'ya dönüyordu.

DÖRDÜNCÜ PERDE

YUZEN DÜNYA

JAEIL

Yeraltı Dünyası

Merkez

Işık gökten yarılıp indi ve şehri bir yangın gibi sararak dört bir yana yayıldı. Merkez'i, Orta Şehir ve Dış Halka'dan ayıran kapılar açılmış, Yeraltı Dünyası'nın binlerce sakini bir sel misali içeri akmıştı. Kalabalığı kontrol etmek amacıyla muhafızlar meclis salonunun önündeki ana meydana yerleştirilmişti. İnsanların çoğu ışığı soluyabilmek için birbirinin üzerine tırmanıyor; sanki o ışık hava, kendileri de boğuluyormuş gibi çırpınıyorlardı.

Jaeil, meydana uzanan sokakların iki yanını süsleyen sayısız meyhaneden birinin gölgeli saçaklarının altından, bu hengâmeyi seyreliyordu.

Küçük bir kız çocuğu yere düşmüş, insan seli etrafında akarken feryat figan ağlıyordu. Üç ya da dört yaşlarında olmalıydı, tehlikeden kaçmayı akıl edemeyecek kadar küçüktü.

Örgülerine bağlanmış kırmızı kurdelelerden biri çözülmüş, saçları solmuş bir çiçek gibi dağılmaya başlamıştı.

Sana, meyhane kapısının eşiğinden ağır adımlarla çıkarken, “Zavallı,” diye mırıldandı. Jaeil’in başını çevirmesine gerek yoktu. Genç kadının, masalardan birinden kaptığı şarap şişesini parmak uçlarında sallandığını biliyordu.

“Çocuğun ailesi onu bırakıp gitmiş,” diye söylenen Jaeil, başını kayıtsızca başka yöne çevirdi. “Muhtemelen bir meyhanede kafayı bulmaya gitmişlerdir. Senin de epey aşına olduğun bir meşgale.”

“Ah, ben çocuktan söz etmiyordum.” Sana, Jaeil’in karşısındaki direğe yaslandı. Festivale katılanlardan biri, ikisinin arasındaki kısa merdivenlerden çıkıp onlara bakmadan meyhaneye girdi.

“Bu gece oldukça heyecan vericiydi.” Sana’nın gözlerinin içi gülüyordu. Dudakları aralanarak bembeyaz dişlerini ortaya çıkardı ve sözlerini sürdürdü: “Demek reddedilmek böyle bir şey. Nasıl bir his? Ben hiç tatmadım da.”

“Kapa çenenı.”

Genç kadın kahkaha attı ve ardından şişesinden uzun bir yudum aldı. “Doğrusu, o paralı askeri en başından beri epey çekici bulduğumu söylemeliyim. Senin hatan, kendinden daha yakışıklı birini göndermendi.”

Jaeil parmaklarını alnına bastırıp orada beliren ağrıyı ovuşturdu. “Başımı ağrıtıyorsun.”

“Ağrıtan ben değilim.”

Jaeil gerçekten de rahatsız olmuştu. Kılıç ustasının başarılı olabileceği aklının ucundan bile geçmemişti. Onu, bir kere sinde abisiyle yaşadığı karşılaşma aklına geldiğinden içgüdüyle işe almıştı. Junho’yu tanıdığını söylerken yalan söylememişti.

Jaeil, babası tarafından Yüzen Dünya'ya geri çağırılmadan önce Sekizinci Birlik'te kısa da olsa birlikte görev almışlardı.

O geri döndüğünde Junho ortalarda yoktu. Ya başka bir birliğe sevk edildiğini ya da öldüğünü varsaymıştı. Jaeil'in hafızası kusursuzdu, Junho hatırlanmaya değer biri olmasa bile onu mutlaka hatırlardı. Siyah saçları ve haddinden uzun kirpikleriyle kardeşine benziyordu.

Tabii Jaeil'in, Junho'yu hatırlamasını sağlayan yalnızca görünüşü değildi. Jaeil gevezelikten nefret ettiğini açıkça ifade etmiş olsa da çocuk durmaksızın konuşup durmuştu. Junho, Jaeil'in yargılayıcı bakışları altında korkarak yaşayan birlikteki diğer askerlerin aksine sinmiyordu. Kendisi için hayal ettiği geleceği anlatıyordu; İşgal Altındaki Topraklar'da bir yerde, Yüzen Dünya'nın gölgesinden uzakta bir çiftliğe sahip olmak istediğinden söz ediyordu. Kardeşi de ona katılacaktı, elbette belki onun bir gün kuracağı aile de.

Junho'nun, birliğe katılmak için geride bırakmak zorunda kaldığı kardeşine duyduğu hayranlık apaçıktı. Diğerlerinin Junho'ya gerçeği söylemeye yüreği yetmemişti, Jaeil'in ise sabrı yoktu. Ne o ne de kardeşi o çiftliği görecektik kadar uzun yaşayacaktı. Hizmete devam ederken bile onları besleyen, barındıran ve giydiren orduya her geçen gün daha fazla borçlanıyorlardı.

Junho belki de bunu biliyordu ama yine de umudunu biraz daha canlı tutmayı seçiyordu.

Jaeil, Junho'nun kardeşine duyduğu sevgiyi hatırlıyordu. Ondan etkilenmemiş, daha çok bu durumu merak etmişti. Jaeil'in kardeşi yoktu, kuzenleriyse tam bir hayal kırıklığıydı. Bu iki kardeşin arasındaki bağın bu kadar güçlü olmasının sebebi neydi?

Jaeil, çayevinde Sunho'yu gördüğü an abisini hatırlamıştı. Tesadüflere inanmazdı.

Bu yüzden kılıç ustasını tutmuş, Ren'i bulmak amacıyla diğerleriyle birlikte yollamıştı. Bu hata değildi. Çünkü çocuk, Ren'i bulup hayatta kalmasını sağlamıştı. Amacı yolda değişmemiş olsa kızı ona teslim edecekti. Jaeil parmaklarını korkuluğa vurmaya başladı. Bu, bir hata değildi. Peki... o hâlde neden öyleymiş gibi hissediyordu?

“Yüzbaşı.”

Bir grup asker meyhanenin önünde durarak merdivenleri kapatmıştı. Askerlerin indikleri dört büyük araba sokağı kapatmış, kalabalığın daha da sıkışmasına neden oluyordu. Birkaç sarhoş müşteri kapıdan çıkıp askerleri görünce hemen geri içeri kaçtı. Jaeil, kız çocuğunun artık yerde olmadığını fark etti.

Sana, neşeli bir edayla az önce konuşan askere döndü. “Yolunu mu kaybettin? Meydanda durup kavgaları engellemen gerekmiyor mu? Huzuru koruman, halkı savunman ya öyle bir şeyler işte?”

Asker, ayaklarını kıpırdattı ve bakışları Sana'dan Jaeil'a kaydı. “Generalden emir aldık. Derhâl Yüzen Dünya'ya rapor vermelisiniz. Soylular, kayıp prensesi bulduğunu iddia ediyor. Onu kukla hükümdar yapıp generali hain ilan edecekler. Babanız bu isyanı durdurmak adına önden gitti.”

Jaeil, Sana'nın ona doğru yaklaştığını sezdi. Sanki onun habere sert tepki göstereceğini önceden anlamıştı.

Demek ki Leydi Maya sonunda yeğenini bulmuştu. Ne var ki soylu kadın, Ren'i generalden koruyamayacaktı. Ordusu yoktu. Müttefikleri kim olursa olsun generalin ordusunun karşısında geri çekilirdi. Aradan geçen bu on yılda hiçbir şey öğrenememiş gibiydiler.

Babası, başladığı işi tamamlayacak, son göksel periyi öldürüp kendini kral ilan edecekti.

Asker sözlerini sürdürdü: “Askerlerinizi toplamanız için size karargâha kadar eşlik edeceğim. Orada bir uçak sizi alıp Gökyüzü Kapısı’nın dışında bekleyen generalin kampına götürecektir.”

Sana, korkuluğun üzerine eğildi. “Bu tür bir refakat sence de biraz aşırıya kaçmıyor mu?”

Jaeil, “Önemli değil,” dedi. O, merdivenlerden inerken asker geri çekildi. *Gökyüzü Kapısı*. Jaeil bir kez daha başını kaldırıp Yüzen Dünya’daki o büyük açıklığa göz gezdirdi. Babası şu anda tam tepesindeydi. Ne kadar da yerinde bir rastlandıydı.

“Jaeil, yaralandın mı?”

Jaeil, sesi duyar duymaz vücudunun kasıldığını hissetti. Yavaşça bakışlarını kaldırdı ve askerlerin arasında, arka tarafta duran Komutan Su’yu gördü. Jaeil’in boynundaki sargıyı gören komutan kaşlarını çatı. Sana, yarayı diktikten sonra sargı yaparken pek de nazik davranmamıştı çünkü kesik oldukça derindi.

Jaeil, komutanın neden Yeraltı Dünyası’nda olabileceğini düşündü. Oysa babasının yanında olmasını beklerdi. Yoksa generalin soyluları devirmeye ve Yüzen Dünya’nın kontrolünü ele geçirmeye niyetlendiğini öğrenip onu vazgeçirmeye çalışmış fakat geri mi çevrilmişti? Belki de babası, Jaeil’in işlere müdahil olmasını engellemek için komutanı ona refakatçi olarak göndermişti. Generalin eylemlerinden rahatsızlık duyan başkaları da varsa -ki yüksek rütbelilerin çoğu, tıpkı Komutan Su gibi soylu ailelerden geliyordu- onlar, generalden sonra Sareniya ordusunun en yüksek makamında bulunan komutanın varlığıyla cesaret bulacaktı.

Sana, komutanla göz göze gelirken sesi alışılmadık ölçüde ciddiye. “Eğer yüzbaşı yaralıysa general gitmesine izin verecek mi?”

Uzun süren bir sessizliğin ardından Komutan Su cevap verdi: “General, oğlunu Yüzen Dünya’da bekliyor.”

Jaeil, Sana’yla birlikte öne çıkınca askerler onların etraflarını sarmaya başladı.

Meydandaki kalabalık, onların meyhanede geçirdiği birkaç dakika içinde daha da yoğunlaşmıştı. Askerler, Jaeil’in erkenden ayrılmak istemesi ihtimaline karşı arabaları terk edip kalabalığın içine yayıldı.

“Baban sana güvenmiyor,” dedi Sana, açıkça ortada olanı dile getirerek. “Ancak yine de gurur duymalısın. Bir düzine askeri, sırf sana refakat etsin diye görevlendirmiş. Bu, generalden bir iltifat sayılır.”

Şu durumda, Jaeil’i alt etmek için muhtemelen yarım düzine asker bile yeterli olurdu. Yorgundu, terleyen bunca bedenin yakınlığından tiksiniyordu ve boynu sızlıyordu. Meydandan geçip tören alanına varmak zorundaydılar. Sana’nın ısrarıyla karargâhtan ayrıldığından dolayı pişmanlık duyuyordu. O da diğer herkes gibi Işık Festivali’ni kutlamak istemişti.

Sana, biraz daha ona doğru sokuldu ve yalnızca onun duyabileceği bir sesle, “Plan nedir?” diye sordu.

Jaeil yüzünü buruşturdu. “Plan falan yok.” Üstü başı dağılmış bir kadın yere şarap dökünce sıçrayan damlalar çizmelerine bulaştı.

Sana, omzunun üstünden arkasına bakıp sesini alçaltmadan önce, “Komutanı duydun,” dedi. “Baban, prensesi ele geçirmeyi planlıyor. Onu kurtarmak üzere görkemli bir hamle yapmayacak mısın?”

“Ona yardım etmeye çalıştım ama kabul etmedi.” Neden bu kadar çok insan vardı? *Nasıl* bu kadar kalabalık olabilirdi? Meydana girişte kontrol noktası olmalıydı, bu kadar insanın içeri girmesi engellenmeliydi.

“Ah, küsmüşsün. Görmeye alışkın olmadığım bir yanın bu. Sevimli doğrusu.”

Jaeil, boynunu uzatıp kalabalığa baktı; kenarlarda, muhafızların düzeni korumakta zorlandığını gördü.

Sana, “Kız ölebilir,” dedi.

Jaeil, dönüp yürümeyi bırakmış olan Sana’ya baktı, kalabalık onun etrafından dağılmıştı.

“Hepimiz ölebiliriz.”

“Evet ama bazı ölümler diğerlerinden daha önemlidir.”

Jaeil, garip bir inilti duydu. “Belki de ölmesi daha iyidir. O zaman ortada başka bir seçenek de olmaz.” Sözleri daha ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu. Başını iki yana salladı. “Neyse, önemi yok, artık beni ilgilendirmiyor.” Tam dönecekken Sana bileğini yakaladı.

“Hayır, önemli.” Bileğini sıkıca tutuyor, kara gözleri parlıyordu. Konuşurken sesi, adı adlandıramadığı bir duyguyla kalınlaşmıştı. “Çünkü onun yaşamı *senin* için önemli. Bu, dünyayı değiştirebilir.”

Jaeil, çocukluğundan beri öyküleri severdi. O öykülerde kahramanlar hep kazanır, kötülerse cezalandırılırdı. Babası gibi kötüler.

Çayırda geçirdiği zamanı ve orada tanıştığı kızı düşündü. Jaeil, o fırtınalı gecede Ren’i kovalamış, ormanda onu aramıştı. Kızı bulamasa da bir tüy bulmuştu. Onu avuçlarının içinde tuttuğu anı, yüreğini saran telaşı hatırlıyordu. Elinde, böylesine kırılgan bir şeyi daha önce hiç tutmamıştı.

Onu korumanın bu kadar elzem olduğuna ne zaman inanmıştı? O tüyü sıkıca tutabilirse yaşadığı hikâyenin, çok önceden onun için yazılmış sondan bambaşka bir şekilde sonlanabileceğine ne zaman inanmıştı?

Kalabalığın arasından geçen bir adam omzuna çarptı ve o esnada adamın cebinden cam bir nesne düştü. Yere çarpan cam, paramparça oldu.

“Hey!” Sana, Jaeil’in bileğini bırakıp uzaklaşan adama bağırdı. “Önüne bak!”

Jaeil, yere düşen nesneye baktı. Bir şırıngaydı ve cam parçalarına mavi, sedefimsi bir sıvı yapışmıştı.

Başını birden kaldırdı ve adam geri dönüp baktığı için onunla göz göze geldi.

Jaeil onu *tanıdı*. Meclis konuşmasında, babasını dinleyenlerin arasındaydı.

“Dur!” Yabancıнын onu duyduğunu biliyordu çünkü adamın dudaklarının kenarı, alaycı bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. Ardından dönüp kaçtı.

Jaeil arkasından fırladı.

Komutan Su, “Yüzbaşı!” diye bağırsa da sesi, kalabalığın gürültüsünde kayboldu. Üstlerinde Gökyüzü Kapısı birkaç fersah daha açılmıştı. Ay ışığı, oradan sel gibi dökülüyor; ışığa aç kalabalığı âdeta boğuyordu.

Adam bir kez daha arkasına dönse de bu sefer ona bakmadı. Jaeil onun bakışlarını takip edince kalabalığı yarararak ilerleyen bir grup askeri gördü. Gümüş ve kızıl renklerle bezeli üniformalarını tanıdı; bunlar, Leydi Maya’nın askerleriydi. *İmparatorluk muhafızları*.

Jaeil, tekrar ona döndüğünde adamın elinde başka bir şırınga daha olduğunu fark etti. Nefesi kesildi. *Adam ne yapıyordu?*

Yakınında duran bir kadını yakalayan adam, şırıngayı kadının koluna saplayıp pistonuna bastırdı.

Kadın, başta yeri göğü yaran bir çığlık kopardı ama sesi aniden kesildi. Yere yığıldı ve kıvranmaya başladı. Damarları, yavaş yavaş tüm bedenine yayılan mavi bir ışıkla parladı. Sonra

değişmeye başladı. Çenesi, kafatasından ayrıldı; uzuvları uzadı ve parmakları, pençelere dönüştü.

Kadın, iblise dönüştü ve boğazından, gırtlğından kopan boğuk bir kükreme yükseldi. Şaşkınlık içinde donup kalmış insanlar birden çığlık atarak kaçışmaya başladı. İblis, kaçmaya çalışanlardan birinin üstüne atlayıp onu paramparça etti.

Kalabalığın arasından bir kükreme daha yükseldi. Demek ki adam, birine daha şırıngayı batırmayı başarmıştı.

Jaeil bir küfür savurdu. *Projenin başındaki kişi hayli tanınmış bir bilim insanıydı.* Yabancıнын kimliğini artık kesinlikle biliyordu. Bu adamın kardeşi, Sarenialılar tarafından öldürülmüştü. Kadına enjekte ettiği her neyse, onu değiştirmiş ve dönüştürmüştü. Elindeki şırıngalar kadar iblis yaratabilirdi.

Jaeil, “Sana!” diye seslendi teğmenine.

“Buradayım yüzbaşı.” Sana ona yetişmişti ve Komutan Su da hemen yanındaydı. Adamın askerleri hızla etraflarını sarmış, çıldırmış kalabalığı iterek onları korumaya çalışıyorlardı. “Siviller ne olacak? Böyle giderse hepsi katledilecek!”

Jaeil, Sana’nın çoktan anladığı gerçeği fark etti. İlk dönüşen iblis insanları acımasızca öldürüyor ancak yemiyordu. Beşinci ve altıncı kurbanını da parçaladı. Ardından genç bir adamın üstüne atlayarak dişleriyle boğazını kopardı.

“Önceliğimiz onlar değil.” Jaeil, kalabalığın içinde bilim insanını arıyordu. Meydan o kadar kalabalıktı ki insanlar kaçamıyordu. Çığlıkların ve katliamın gürültüsünde sesini duyurabilmek amacıyla bağırdı: “Bilim insanı, onun nereye gittiğini gördün mü? Onu bana getir. Eğer seçim yapmak zorunda kalırsan, onu öldür!”

“Yüzbaşı.” Sana’nın tereddüt ettiğini gören Jaeil, göz ucuyla ona baktı. Sana, hızla konuştu: “Yanında kalmama izin ver.

Hâlâ yaralısın, boynundaki yarayı kastetmiyorum. Kolun da henüz tam iyileşmedi ve...”

“Bu bir rica değildi, teğmen.”

Sana, küfrederek geri döndü ve askerlerin arasından geçip kalabalığa daldı.

Jaeil, bilim insanının peşine düşmüş olan imparatorluk muhafızlarını aradı ancak ya kaçmışlardı ya da kalabalığın içinde kaybolmuşlardı. Yine de insanlar meydana açılan dokuz sokağa doğru koşarken ortadaki kalabalık seyrekleşiyordu. İnsanlar, kurtulma telaşıyla birbirini eziyorlardı.

“Yüzbaşı,” dedi Komutan Su, bunca hengâmeye rağmen sakın bir sesle. “Görünüşe göre şüphelerin doğruymuş. Bilim insanı çok değişmiş ama gözleri aynı.” Jaeil, komutanın askerlerinin disiplinine hayran kaldı; muhafızların aksine, hiçbiri kaçmamıştı.

Jaeil, “En iyi okçuna ihtiyacım var,” dedi. Komutan, başıyla askerlerden birini işaret etti.

Jaeil, elinde yay ve ok çantasıyla yaklaşan adama, “Onu vurabilir misin?” diye sordu.

Asker bir an düşündü. “Bilmiyorum, efendim, çok hızlı hareket ediyor.”

Sesi sakın olsa da titreyen elleri onu ele veriyordu.

Jaeil sakince, “Onu bana ver,” dedi. Asker, yayı derin bir rahatlamayla Jaeil’a uzattı.

İblis çok *hızlıydı*. Kurbandan kurbanda sıçrıyor, yanlara ve devrilmiş arabaların üstüne atlayarak ilerliyordu.

Jaeil, bir ok çekip yayına yerleştirdi ve yaratığın hareketlerini izledi. Okun hedefe ulaşması hemen hemen yarım saniye sürerdi. Yani doğrudan yaratığa nişan alırsa ıskalardı.

İblis, havaya fırlayıp korkuyla büzülmüş bir grup insanın üzerine atladı. Jaeil, iblisin gidiş yolunu hesapladı ve önüne doğru hedef alıp oku fırlattı. Okun hedefi bulup bulmadığını bile beklemeden, yayı kenara fırlattı ve kılıcını çekti.

Ok hedefe saplanırken tok bir ses duyuldu ve iblis de aynı anda bir çığlık attı. Ok, yaratığın baldırına saplanmıştı o yüzden yere çakılıp sürüklendi. Jaeil birkaç saniye içinde onun üzerindeydi. Kılıcını göğsüne sapladığı anda koluna keskin bir acı yayıldı. Kılıcı bırakmak zorunda kaldı ve geriye doğru sendeledi.

Komutan Su, "Jaeil!" diye seslendi. "Dikkat et!"

Jaeil, kollarını kaldırmaya ancak vakit bulabilmişti ki ağır bir darbeye yere devrildi. *Lanet olsun!* İkinci iblisi unutmuştu. Jaeil onu geride tutmaya çalışarak başını yana çevirirken yaratık dişlerini yüzüne birkaç karış mesafede şaklattı, soluğu sıcak ve iğrençti.

"Ateş etmeyin!" Haykıran komutandı. "Yüzbaşıyı vurabilirsiniz!"

Jaeil, *Vurun!* diye bağırarak istedi. Ok yağmurunda can vermeyi, bir yaratığın dişleri arasında ölmeye tercih ederdi. Fakat o sırada yaratık göğsüne öyle baskı yapıyordu ki Jaeil ne nefes alabiliyor ne de konuşabiliyordu. Sol kolu yanıyormuş gibi bir acıyla kavruldu ve ardından bir *çatırtıyla* yeniden kırıldı.

İblis bütün ağırlığıyla Jaeil'in üzerine bastırıyor, ağzından akan kan ve salyası genç adamın yanağına damlıyordu. Tam o anda iblis çığlık atarak Jaeil'in üzerinden çekildi çünkü omzuna bir hançer saplanmıştı.

Sana.

İblis, geri dönerek pençelerini genç kadının yüzüne savurdu. Sana, sendeleyip geriye doğru düştü.

Jaeil, sağ kolunu kullanarak yaratığın arkasına uzandı ve Sana'nın hançerini sırtından çekip çıkardı. Son gücüyle silahı yaratığın kalbine sapladı.

İblis üzerine yığılırken bedenini yere çiviledi. Jaeil'in çok beklemesine gerek kalmadan, komutanın askerleri gelip iblisin cesedini kaldırdı. Jaeil, yardım tekliflerini elinin tersiyle itti ve kolunu tutarak Sana'nın hareketsiz yatan bedeninin yanına çömeldi. Genç kadının göğsünün inip kalktığını görünce omuzlarındaki gerginliğin çözüldüğünü hissetti. Sana hayattaydı.

Bakışları iblislerin cesetlerine kayarken etrafını saran askerlere, "Onu üsse götürün!" diye emretti. İki yaratık da yeniden eski hâline dönmüştü. Kadın, gözleri donuk bir hâlde sırtüstü yere uzanmıştı. Birkaç adım ötesinde yatansa saçları kısa kesilmiş bir adamdı.

Askerler, Jaeil emir vermesine rağmen harekete geçmemişti. Etrafına bakınca hepsinin kendisini izlediğini gördü.

"Ne var?" diye sordu onlara dönerek.

"Efendim, siz... Siz baştan aşağı kan içindesiniz."

Haklıydılar, baştan aşağı kana bulanmıştı. Giysileri tenine yapışmış, sanki mürekkebe batırılmış gibiydi.

Mavi mürekkep... Mithrilin rengi, yıldızların rengi.

"Yüzbaşıyı duydunuz, hemen hareket edin!" diye bağırdı Komutan Su.

Askerler telaşla Sana'yı alıp üsse doğru uzaklaşmaya başladı.

Jaeil, meydanın ne kadar sessizleştiğini fark etti. Düşmüş bedenlerden başka, yalnızca komutanla kendisi kalmıştı. Gözlerini kapatsa, kendini yeniden gecenin karanlığıyla örtülü çayırda, kitap okumak için fazlasıyla karanlık olan o vakitte hayal edebilirdi. Sonrasında tek yapacağı şey, dinlemek ve nefes almak olurdu.

“Burada gördüklerimi generale bildireceğim. Bu kez dinlediğinden emin olacağım. Sareniya, kendi halkından çok daha büyük bir tehlikeyle karşı karşıya.”

Jaeil, ayrılmak üzere olan komutana selam verdi.

Komutan duraksadı ve “Seni karargâhta bekleyeceğim,” dedi. Ardından ekledi: “Oraya varınca muhakkak doktora görün.”

Komutan Su’nun emirlerini yinelemesine gerek yoktu. Jaeil’in hâlâ, her şeyin başladığı ve er ya da geç sona ereceği Yüzen Dünya’da babasına katılması bekleniyordu.

Komutan ayrıldıktan sonra, Jaeil bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Gökyüzü Kapısı artık tamamen açılmıştı ve Jaeil onun ardında yıldızları görebiliyordu.

Hâlâ hem bilim insanı hem de onun ufuklara uzanan planlarıyla ilgili öğrenmesi gereken çok şey vardı. Oysa Jaeil gökyüzüne bakarken, aklına yalnızca o çayır ve orada tanıştığı, kan ve yıldız ışığına bulanmış hâlde meydanda tek başına duran kız geliyordu.

SUNHO

Yeraltı Dünyası

Wolryudang, Yedinci Bölge

Yurhee, her ne kadar orada yalnızca üçü bulunsa da bağırarak, “Bir saat içinde yola çıkıyoruz!” diye duyurdu. Tag ve Sunho, sağlam kalmış az sayıdaki masadan birinde karşılıklı oturuyorlardı. Tag onlara çay getirmiş, Sunho ise kupadan yükselen buharın kıvrıla kıvrıla tavana doğru süzülüşünü izliyordu.

Çayevi, kırılmış masalar ve devrilmiş sandalyelerle birlikte Jaeil’in ziyaretinin izlerini taşıyordu. Yine de Jin nine, etrafa saçılmış en keskin kıymıkları süpürüp temizlemişti.

Yurhee sözlerini sürdürdü: “Önce Seorawon’a gideceğiz. Oradan doğuya, dağların ötesine geçeceğiz. İkinci günün şafağında Ren’in köyüne varacak ve ilacı dayısına teslim edeceğiz.”

Sunho, Yurhee’nin *biz* derken kendisini de kastettiğini biliyordu. Yaptıkları onca şeye minnet duysa da Sunho, onlara katılmayacaktı.

Ren, onların kaçabilmesi için özgürlüğünü feda etmişti. Belki Ren'in teyzesi Sunho'yu bir süre koruyabilirdi ama bunun uzun sürmesine imkân yoktu. O da Ren de Yüzen Dünya'da Sunho'yu kimin beklediğini çok iyi biliyorlardı.

Yurhee, "İnsanlara ne yapmaları gerektiğini söylemekte pek iyi değilim..." diye başladı söze.

Tag, koltuğunda oturduğu yerden homurdandı: "Kesin öyledir."

"O yüzden kalıp kalmayacağına ya da bizimle gelip gelmeyeceğine sen karar vereceksin. Yine de umarım bizimle gelirsin."

Yurhee, dikkatini onu ciddi bir şekilde izleyen gümüş saçlı çocuğa vererek, "Tag," dedi. Öne doğru eğilip yalnızca onun duyacağı şekilde fısıldadı: "Onunla konuş, bize katılması için ikna et."

Sonra tezgâhın önünden geçip kapıdan dışarı çıktı.

Tag, yakasını iyice yukarı çekti ve bakışları havadaki toz zerreciklerine kilitlendi. İkisi de tek kelime etmiyor, çayları yavaş yavaş soğuyordu. Yurhee bir ara başını kapıdan içeri uzattı ve onların bu hâlini görüp, "*Erkekler ve duyguları...*" diye homurdanarak geri çıktı.

Belki de Sunho'nun, Tag'ın yanında rahat hissetmesinin bir sebebi de aklına Heetae'yle Rohoon'un gelmesiydi. Junho ayrıldıktan sonra hep üç kişiydiler, bunu şimdi hatırlıyordu. Hiç ayrılmaz; birlikte yer, uyur, dövüşürlerdi. Eğer o gece yaşanmamış olsaydı, belki de sonsuza dek böyle devam ederlerdi.

Mithril laboratuvarındaki anısı hâlâ sisler içinde olsa da parçaları birleştirebiliyordu. Kara cübbeliler, en üstün silahı yaratma çabasıyla Kırk Dördüncü Birlik'in askerlerine sıvılaştırılmış mithril enjekte etmişti.

Bazıları hayatta kalamamıştı. *Heetae gibi...* Diğerleriyse Rohoon gibi iblise dönüşmüştü.

Sunho, başını masaya çarptıktan sonra gözlerini eski mithril fabrikasının yanında açmıştı. Onu Junho mu taşımıştı? Her şeye rağmen abisinin hayatta olduğuna ve dönüşümden sağ kurtulduğuna dair umudunu koruyordu.

Sunho, anılarından sıyrıldığında Tag'in kendisini izlediğini fark etti. Çocuk, her zamanki sakın hâliyle sordu: "Ne yapacaksın?"

"Ren'in peşinden gideceğim."

Tag, böyle bir yanıtı zaten bekliyormuş gibi başını salladı. "Peki nasıl yapacaksın?"

Sunho'nun uçağı ya da bir helikopteri yoktu ve Tag'le Yurhee'den hayatlarını onun için bir kez daha riske atmalarını isteyemezdi. Ayrıca ilaç meselesi de vardı. Ren'in dayısına ulaştırılması gereken ilacı tehlikeye atamazdı.

"Bir yolunu bulacağım."

Tag, bu yanıtı da tahmin ediyormuş gibi yine başını salladı. "Peki, onu bulunca ne yapacaksın?"

Bu mantıklı bir soruydu. Sunho'nun bu konuda en ufak bir fikri yoktu. Ren'i bulsa bile Yüzen Dünya'dan kaçamazlardı.

"Onu da çözeceğim."

Tag gözünü bile kırpmadı, bu yanıtı düşünür gibi duraksadı ve ardından başını salladı.

"Az önce şahit olduğum şeye hâlâ inanamıyorum." Aynı anda dönüp kapı aralığına baktılar ve orada duran Yurhee'yi gördüler. "Siz *böyle* mi plan yapıyorsunuz?"

Çok geçmeden her biri kendi hazırlıklarını yapmak üzere ayrılmışlardı. Yurhee erzak hazırlarken -uzun süre geri dönemeyeceklerdi- Tag, gece yaşanan onca şeye rağmen sağlam kalmasını başaran helikopteri tamir etti. Sunho, Wolryudang'ın merdivenlerine oturmuş, yaralarını gözden geçiriyor ve en ağır olan kısımlara pansuman yapmaya çalışıyordu. Laboratuvardaki

dövüşten başında kalan bir yara, askerî üste cam tavanı kırarken aldığı türlü kesikler, Küçük Halka'daki çarpışmadansa morarmış bir göz ve patlamış dudak...

Başkalarından daha fazla dayanabileceğini biliyordu fakat dinlenmezse onun bedeni de önünde sonunda tükenecekti. Yine de gittiği yere kadar dayanacaktı.

Haru'yu son bir kez daha göremeyecek olmasından pişmanlık duyuyordu. Wolryudang tehlikeye girdiğinden beri çocuk, Jin ninenin yeğeninin yanında kalıyordu. Annesini bulmak amacıyla ulaştıkları kişilerden bir sonuç çıkana kadar orada kalacaktı. Bir şekilde annesi ona bakamazsa Wolryudang'da oranın sahibinin yanında kalacaktı.

Sunho, Yurhee ve Tag son kez ana salonda buluştu. Sunho sağlam ahşap sandalyelere ve loş fener ışığına bakarken, Ren'le birlikte buraya geldiği o ilk ânı hatırladı. Sanki cennete adım atmış gibiydi.

Jin nine tezgâhta duruyor, kupaları temizlerken Yurhee'yle yaptığı tartışmayı kazanmış olmanın keyfiyle gülümsüyordu. Yurhee, yaşlı kadının gitmesini istemişti. Çünkü yüzbaşının askerleri onu tehdit etmişti ve bunu yine yapabilirlerdi.

Jin ninenin yanıtı netti: *"Son elli yılda yakalamayı başaramadırlarsa önümüzdeki elli yılda da başaramazlar."*

Yurhee şaşkınlıkla, *"Elli yıl mı?"* dedi. *"Jin nine, sen artık yetmiş yaşındasın."*

Yaşlı kadın ise, *"Aynen öyle!"* diyerek kahkaha attı.

Yurhee, elini beline koyup derin bir iç çekti. Sunho, onun mithril fabrikasında kendini tam da böyle karşıladığını hatırladı. *"Tag ve ben yakında yola çıkıyoruz. Binada ne varsa; silah, yiyecek... ihtiyacın olan her şeyi alabilirsin."*

“Sadece kılıcıma ihtiyacım var ve...” Sunho o geceyi yeniden düşündü, mithril fabrikasının duvarlarına tırmanmak için kullandıkları kancayı hatırladı. “...bir de tırmanma kancasına.”

Yurhee tek kaşını kaldırdı ancak sorgulamadı. Odadan çıktı ve hemen sonra alet kemeriyle geri döndü.

Sunho kemeri beline bağlarken, “Teşekkür ederim,” dedi.

Yurhee, dayanamayıp sordu: “Gerçekten bu yolu mu seçiyorsun? Ren, Yüzen Dünya’nın vârisi, bir prenses. Her zaman peşinde onu kullanmak isteyen birileri olacak. Hayatı asla kolay olmayacak. Yanında yürümeyi seçersen seninki de öyle.”

Sunho, Yurhee’nin ne demek istediğini anladı. Önce bir yetim, sonra bir asker, ardından da bir denek olarak zaten zorlu bir yoldan geçmişti. Bu yoldan vazgeçmeyi tercih edebilirdi.

Bu, Ren’in sahip olmadığı bir fırsattı.

Getirdiği her şeyle birlikte göksel peri olarak doğmuştu. Yine de bir seçim söz konusuysa Sunho, o seçimi çoktan yapmıştı.

Ren, kendi kaderini seçememişti ama Sunho seçmişti.

Sunho alçak sesle, “Yanılıyorsun,” dedi. Yurhee bunun üzerine başını kaldırdı. “O hiç kimse değil. Sadece bir gösteri sanatçısı. Bundan ne eksik ne de fazla.”

Kısa bir sessizlik oluştu ve hemen ardından Yurhee bir kahkaha atarken Tag de gülümseyerek başını iki yana salladı.

“Ren’in köyüne vardığınızda orada kalacak mısınız?” diye sordu Sunho.

“Evet, en azından bir süreliğine. Onca yer gezmeme rağmen hiç açık gökyüzünü görmedim. Tag’se muhtemelen birkaç koyuna bakmak isteyecektir.”

Tag sessiz kaldı, bu da aynı fikirde olduğunu gösteriyordu.

Sunho, “Öyleyse tekrar görüşeceğiz,” dedi.

Yurhee gülümseyerek, “Evet,” diye yanıtladı.

Yurhee ve Tag ayrıldıktan kısa süre sonra, Sunho da çok oyalanmadan yola düştü. Yedinci Bölge'de ilerlerken eski apartmanının önünden geçti; orada, yatağıyla eşyalarının sokağa atıldığını gördü, çoğu çoktan yağmalanmıştı.

Ardından Duvar'a doğru yöneldi. Kontrol bölgesindeki muhafız, belgelerine şöyle bir göz attıktan sonra geçmesine izin verdi. Işık Festivali'ydi; şehre girenler kayda alınıyor, çıkanlar ise pek umursanmıyordu. Şehirde dağıtılan el ilanlarına göre Sareniya ordusunun aradığı kız yakalanmıştı. O bir sahtekârdı ve suçlarından dolayı Yüzen Dünya'da yargılanacaktı. Sunho, üstüne bastığı ilanın üzerinden ayağını çekti. Kâğıt rüzgârla havalandı ve delikanlı kapıya yönelirken arkasında uçuşmaya devam etti.

Şehir surlarının yarım saat ötesinde dört maden kampı vardı. Sunho, güneybatıdaki kampa yaklaşıırken başını kaldırdı. Duvar'dan bile daha yüksek olan kulenin, göğe kadar devam eden uzunluğunu izledi. Son yarım mili koşarak geçti. Festivalden dolayı kamp kapalıydı. Alet edevatın başında duran iki nöbetçi, erkenden sarhoş olup sızmıştı. Sunho yanlarından kolaylıkla geçip gitti.

Kulenin içindeki mekanik asansöre bindi ve metal kapıyı kapatıp kolu aşağı indirdi.

Asansör ağır ağır yükseliyor, gıcırtılı gövdesi Sunho'yu yukarı taşıdıkça titriyordu.

Her otuz metrelik mesafede yanıp sönen ışıktan dolayı gözünü kapattı: *altmış, doksan, yüz yirmi, yüz elli...*

Asansör on beş dakika sonra sarsılarak durdu. Kulenin tepesine varmıştı. Asansörden dışarıya adım attığı anda delicesine esen rüzgâr yüzüne vurdu. Burada kulenin güçlendirilmiş

yapısı son buluyor, onun yerini göğe doğru uzanan iskeleler alıyordu. İç içe geçmiş ahşap kirişlerin, gıcırdayarak sallanan karmaşık düzenini dikkatle inceledi. Henüz yıkılmamış olmaları tam anlamıyla bir mucizeydi. Onların üstünde taş ocakları yer alıyordu.

Asansör onu sadece yolun dörtte birine kadar getirmişti.

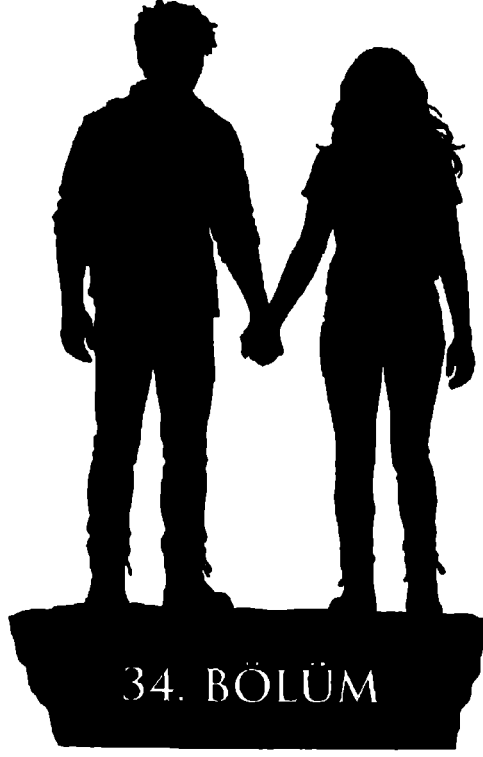
Işık Festivali şafakta doruğa ulaşacaktı.

Sunho, Yurhee'nin sorusunu bir kez daha düşündü:

Gerçekten bu yolu mu seçiyorsun?

Sunho, gözlerini kapattığında güneşi görebiliyordu ancak yakıcı bir hâlde değil... Ren'in kâğıt şemsiyesinden süzüldüğü gibi.

Sırtına taktığı kının kemerini düzelterek tırmanmaya başladı.

REN

Yüzen Dünya

Ren, gözlerini yoklayan bir ışığın dokunuşuyla uyandı. Karanlık odanın ötesinden ışıldıyor, sürgülü pencerelerin ince aralığından sızarak âdeta içeri girmeye çabalıyordu.

İpek örtülerden sıyrılarak hızla yataktan kalktı ve ışığa doğru koştu. Sürgüyü kaldırıp pirinç halkadan tutarak pencerenin bir kanadını araladı.

Odaya bir esinti doldu; bu, serin bir akarsuda yıkanmak gibiydi. O âna dek yeraltının dumanına ne kadar alıştığını fark etmemişti. Derin bir nefes aldı ve serin havayı ciğerlerine çekti.

Henüz sabahın erken saatleriydi, güneş doğmamıştı. Penceresi, eğimli çatıları olan zarif yapılarla çevrili bir avluya bakıyordu. Işık, penceresinin hemen dışındaki devasa bir erik ağacının dalına asılmış fenerden geliyordu. Ağaç görkemliydi, rüzgârda ateş misali salınan kıvılcıkla bezenmişti.

Odanın karşı tarafından hafif bir tıkırdı duydu.

Bir ses, “Prenses uyanık mısınız?” diye fısıldadı. Ardından kapı aralandı ve içeri bir kadın girdi. Girişte durmuş ve ellerini göğsüne bastırmıştı. “Rüya mı görüyorum yoksa? On yıl geçmiş ve ben hiç değişmemişken sen güzel bir genç kıza dönüşmüşsün.”

Ren’in kalbi hızla çarparken kadını hemen tanıdı. Dadısı Doona’ydı.

Koşup odanın diğer tarafında duran kadının kollarına atıldı. Yüzen Dünya’ya döndüğünde geçmişinden birini bulacağını, hele de sevdiği birini göreceğini hiç hayal etmemişti.

Doona’yı bırakıp geri çekilirken, “Neredeyim ben?” diye sordu. Buluşmanın coşkusuyla ikisi de kayıp pürüzsüz tahta döşemelere oturmuşlardı. “Burası saray değil.”

Çocukluğuna dair anıları az olsa da *orada* olsa bunu mutlaka bilirdi. Bunu, pencereden gördüğü manzaradan değil -sarayın bahçeleri o kadar büyüktü ki benzer manzaralar elbet bulunabilirdi- sessizlikten anlamıştı. Saray duvarlarının içindeyken bile şelalenin sesi hep duyulurdu. Saraydayken boğuk bir şekilde duyulan ses, kayalıklara yaklaştıkça âdeta bir gök gürültüsüne dönüşürdü.

Buradaysa en ufak bir uğultu bile yoktu. Bakışları pencereye kaydı; erik ağacının alt dallarından birine konmuş saksıyağ, alevi andıran yaprakların arasında neşeyle ötüyordu.

“Ay Işığı Tapınağı’ndayız,” diye cevapladı Doona. “Göksel Şehir’den yürüyerek yarım günlük uzakta.”

Doona, Ren’in ellerini tuttu. Konuşmaya başladığında sesinden endişe akıyordu: “General büyük bir ordu topladı. Yüzen Dünya’nın mutlak hakimiyetini ele geçirmeyi amaçlıyor.”

Ren’in yüzü daha da gerildi. Görünüşe göre General Iljin, on yıl önce Sarenia Kraliçesi’ni öldürerek başlattığı planını sonunda yeniden uygulamaya koyuyordu. Artık ne soyluların

servetine ne de iş birliklerine ihtiyacı vardı. Ordusunun gücüyle Yüzen Dünya'yı ele geçirip onun ilk kralı olacaktı.

Doona konuşmasını, "Burada güvendesin," diye sürdürdü. "Burası kutsal bir yer. General, askerlerini tapınağa sokmaya cüret edemez."

Generalin askerleri ona sadık olsa da birçoğu yalnızca köken itibarıyla değil, *inanç* bakımından da Sareniyalıydı. Tapınağı kirletmek ordusundaki dindarları öfkelerendirir, saflarında huzursuzluk ve itaatsizlik yaratırdı. Ren, *belki de general beni bu yüzden sahtekâr ilan etti* diye düşündü. Bir tanrıçayı taklit etmek en büyük günah sayılırdı.

"Burada kalamam," dedi Ren, başını iki yana sallayarak

Doona'nın kaşlarının arasında ince bir çizgi belirdi. "İyi de daha yeni döndün!"

"İsteyerek değil," diye açıkladı Ren. "Leydi Maya..." Ona *teyze* demeye dili varmadı çünkü önceki akşama kadar daha varlığından bile haberi yoktu. Aynı kanı paylaşırsalar da soylu kadın, onun için bir yabancıydı. "Beni, arkadaşlarımla tehdit etti. Bu yüzden geri dönmek zorunda kaldım. En kısa sürede ayrılacağım. O hâlâ tapınakta mı?"

"Leydi Maya, senin taht üzerindeki hakkını savunan diğer soylularla birlikte Uyuyan Çamlar Salonu'nda, mecliste," dedi Doona

Ren hiç de içten olmayan bir kahkaha attı. Onu tahta çıkarmayı planlayan soyluların, bunu nasıl başaracaklarını ko-nuştukları toplantıya Ren'i çağırma zahmetine bile girmemeleri ironikti.

Ayağa kalktı. "Leydi Maya ile konuşmam gerek. Beni, onun yanına götürür müsün?"

Doona bir süre bakışlarını kızıdan ayırmadı. Sonunda, “Leydi Maya, meclis kararını verene dek yanında kalmamı emretti,” dedi.

Ren bir an hayal kırıklığına uğrasa da bunun için Doona’yı suçlamadı. Kadın onun dadısıyken Ren daha çocuktı. Büyük ihtimalle onu kraliyet ailesinden biri görevlendirmişti, belki de bizzat Leydi Maya. Böylece üstünde denetim kurabileceklerdi.

Doona’nın cevabı, Ren’in başka bir plan yapması gerektiği anlamına geliyordu. Pencereden kolayca kaçabilirdi. Erik ağacının dalları, onu taşıyabilecek kadar sağlam görünüyordu.

“Annen...” Ren, dönüp ona baktığında Doona’nın ağacın dalındaki saksaganı seyrettiğini gördü. “...gördüğüm en güzel insan olsa da hiç mutlu olamadı. Kanatları kırılıp altın kafese kapatılmış bir kuş gibiydi.”

Annesini her düşündüğünde olduğu gibi, Ren’in göğsü sıkıştı.

Doona derin bir nefes alıp verdi ve ayağa kalktı. “Benimle gel, seni salona götüreceğim.”

Ren, Doona’nın ardından odadan çıkarken biraz olsun rahatlamıştı.

Tapınak tek bir yapıdan değil, dağın yamacına yayılmış onlarca binadan oluşuyordu. Erik ağacının bulunduğu avludan içeri ilerlediler. Tapınağı inşa eden kişi, dağın engebeli yapısını dikkate almıştı. Ren, Doona’yı takip ederek dik bir şekilde tasarlanmış taş basamaklardan çıktı. Derin uçurumların üzerinde kurulmuş çürük, tahta köprülerden geçerken aşağıya bakmamaya özen gösterdi.

Yürürken, aynı eğimli çatıları olan birkaç büyük dikdörtgen yapı fark etti. Her biri küçük, üstü kapalı, yanları açık bölmelerden oluşuyordu. Burada her yaştan insanlar hasır yataklarda yatıyor ve tapınak görevlileri de onlarla ilgileniyordu.

Kızın bakışlarını izleyen Doona, “Ay Işığı Tapınağı aslında bir ibadethane ama aynı zamanda yalnızlık arayanlar ve iyileşmek isteyenler için de bir sığınak,” dedi. “Yakınlarda şifa verici özelliklere sahip doğal göletler de var. Hastalar ve güçsüzler burada kabul edilir, kimse geri çevrilmez.”

Bir süre sonra tapınak arazisinin en yüksek noktasında bulunan Uyuyan Çamlar Salonu’na vardılar. Onlar vardığında, soylular çoktan salondan ayrılmaya başlamıştı.

Leydi Maya onu görür görmez yanına geldi. Ren’i kolundan tutup hızla binanın köşesine doğru sürükledi. Onlara yetismeye çalışan Doona da aceleyle peşlerine düştü.

Leydi Maya, kadına döndü. “Onu odasında tutmanı emretmiştim.”

Ren kaşlarını çatı. “Kendi isteğimdi, Doona sadece...”

Leydi Maya, “Bizi yalnız bırak!” diye kesip attı. “Görevden alındın.”

Doona eğildi ve Ren’e endişeli bir bakış attıktan sonra sessizce geri döndü.

Ren, gözlerini teyzesi olduğunu iddia eden kadına dikti. Onu akraba olarak kabullenebilir miyim diye düşünmüş olsaydı bile tam o anda bu düşünce paramparça olmuştu. Soğuk bir sesle, “Buna gerek yoktu,” dedi Ren.

“Sareniya.”

“Benim adım Ren.”

“Ne olursa olsun, annenin ve anneannenin taşıdığı gibi sen de Sareniya adını taşıyorsun.”

Ren dişlerini sıktı. Generalle arasında duran tek kişi Leydi Maya’ydı. Onu daha fazla kızdırmaya cesaret edemezdi.

“Meclisin kararı nedir?”

Leydi Maya dudaklarını büzdü. Ren, bir an için kadının ona yanıt vermeyeceğini düşündü. “Sabahın ilk ışıklarıyla beraber generale bir elçi göndereceğiz. İsteddiği şey meşruiyetse, bir düzenleme yapılabilir.” Sanki kötü bir koku almış gibi burnunu buruşturdu. “Sanırım bir oğlu var ancak böyle bir evlilikle soyumuzu kirletmek düşüncesi beni üzüyor.”

Ren, Leydi Maya’ya hayretle baktı. Ren’in, Jaeil’la evlenmesini kastediyordu. General böyle bir plana razı olsa bile Ren bunu asla kabul etmezdi.

Zaten bir önemi de yoktu. Generalin aradığı şey meşruiyet değildi. Onun istediği mutlak bir kabuldü. Zaten on yıl süren savaştan sonra başka ne isteyebilirdi ki? Bir asker, soy bağlarına çok da önem vermezdi.

“Ya sana kraliçe olmak istemediğimi söylesem?”

Leydi Maya kaşını kaldırdı. “Seçme hakkın yok.” Ren’i sanki bambaşka bir âleme ait bir yaratıkmış gibi inceledi ve...

Gerçekten de öyleydi.

“Tahtını geri almak istemiyor musun?” diye sordu Leydi Maya, gerçekten meraklı bir ses tonuyla. “Peki ya doğuştan gelen hakkını çaldığı için generalden intikam almayı? O, anneni öldürdü.”

Leydi Maya annesinin ölümünden, sanki bu olay iki dünyanın kaderini değiştirmemiş, sanki Ren’in yüreğini paramparça etmemiş gibi sıradan bir şeymiş gibi söz etmişti.

Ren annesini her düşündüğünde, gözlerinin ardında alevlenen o yakıcı sızıda, her paramparça olmuş kalp atışında intikamın çağrısını duyuyordu. Uzun zaman önce öfkesini, şaşkınlığını ve umutsuzluğunu toprağa gömmüş, Yüzen Dünya’nın sınırında yaşanan o felaketle yüzleşmekten kaçınmıştı.

Doğuştan hakkı olan tahttan vazgeçebileceğini düşünmüştü ama o geceyi unutamıyordu. Bu, onu korkutuyordu. *Her*

şeyi geride bırakıp -Teyze ve Küçük Dayı'yla paylaştığı yuvasını; huzur, mutluluk ve sevgi dolu hayatını- karşılığında tarifsiz acıyı ve kederi seçebilirdi.

Ren fısıldayarak yanıtladı: "Seninle gelme sebebim dostlarımın güvenliği için duyduğum endişeydi." Bunları, karşıındaki kadını ikna etmekten ziyade kendini inandırmak ister gibi söylemişti.

"Her ne kadar suçlu olsalar da istersen onları buraya getirebilirsin." Kadın bir an tereddüt etti. "Hatta bazı *uygunsuzluklarını* bile görmezlikten gelirim."

Ren onun, neyi *ve kimi* kastettiğini anladığında yanakları kıpkırmızı oldu. "Tanrıça biliyor ki bu senin kanında var," dedi kadın.

Bu söz üzerine duraksayan Ren, "Ne demek istiyorsun?" diye soludu.

Leydi Maya, alay edercesine devam etti: "Annenin, saygıdeğer babanla evlenmeden önce bir sevgilisi vardı. Bir askerdi ve ilişkileri açığa çıkınca öldürüldü."

Ren, başının döndüğünü ve göğsünde bir dehşet çılgılığının koptuğunu hissediyordu. Annesi birini sevmiştii ve onu *öldürmüşlerdi*. Askeri, annesinin gözlerinin önünde mi katletmişlerdi? Böylesi bir eylem insanda nasıl bir iz bırakırdı? Yalnızca kalbini değil, ruhunu da parçalamışlardı.

Tam o anda köşkün çatısından gelen bir gürültü ikisinin de irkilmesine neden oldu.

Leydi Maya kaşlarını çatıı, çatıdan kayan bir kiremit parçası ayaklarının dibine düşmüştü.

Uzun bir süre boyunca ikisi de iri toprak parçasına baktı. Sonra çatıdan gürültülü bir uğultu yükseldi ve yüzlerce kiremit su gibi dökülmeye başladı.

Ren, “Dikkat et!” diye bağırdı. Leydi Maya’yı kenara çektiği anda binanın yan cephesi çöktü. Birlikte yere yuvarlanırlarken Leydi Maya, Ren’in yaralı omzunun üstüne düştü. Kız, yarası yeniden açılınca acıyla haykırdı.

Hava tozla kaplanmıştı. Toz bulutu yavaşça kaybolurken Ren, yalnız olmadıklarını fark etti. Karşılarında baştan aşağı siyaha bürünmüş bir kadın duruyordu. Yalnızca yüzünün alt yarısı kırmızı bir peçeyle örtülüydü.

Leydi Maya öfkeyle, “Bu ne cüret?” diye kekeledi.

Kadın, kılıcını tek bir hamlede çekerek Leydi Maya’nın üzerine atıldı. Ren, geriye doğru uzandı ve yerden aldığı bir taş suikastçıya doğru fırlattı. Taş, kadının kafasına isabet edince olduğu yerde duraksamasına sebep oldu.

Ren, suikastçı toparlanmaya fırsat bulamadan teyzesinin yanına koşup ayağa kaldırdı. Onu, salonun merdivenlerine doğru çekerken, “Hadî!” diye bağıırıyordu.

Daha köşeyi dönmeden çığlıklar işitti. Bulunduğu yerden tüm tapınak arazisini görebiliyordu. Güneş henüz doğmamış olsa da gökyüzü kıpkırmızıydı. *Yangın*. Binalar tutuşmuştu; güzelim ahşap iskeletler, alevlerin altında yıkılarak birer enkaz yığınınna dönüşüyordu.

Ana kapıların dışında büyük bir hava gemisi vardı. Silüetler hâlinde görülen askerler, tapınak muhafızlarıyla savaşmak üzere avluya akın ediyordu.

Kaos, gürültü, korku... Bunlar Ren’e, iblisin Gorye Köyü’ne saldırısını hatırlatmıştı. Bir anlığına hareket edemedi, nefes alamıyordu. Uzakta, çiçekleri küle dönüşmek üzere olan erik ağacını görebiliyordu.

Leydi Maya, “Bırak beni!” diye bağırdı ve Ren’i itip karanlığa doğru koştu.

Ren, içine yayılan bir uyuşukluk hissetti. Teyzesinin az önce onu terk etmiş olması umurunda bile değildi. Ay Işığı Tapınağı'nın yıkımını izlerken, Gorye Köyü'ndeki o gecenin anılarıyla önündeki manzara birbirine karışmaya başladı. Ren, geçmişle şimdiyi ayırt edemez hâle gelmişti.

"Prenses!"

Doona.

"Prenses, ne yapıyorsun?" Doona, kollarını ona doladı ve doğrulması için yardım etti. Ren'i merdivenlerden aşağı ilerletip bir çam ağacının gölgesine götürdü. "Acele et, dağların arasında öte yakaya açılan bir geçit var. Seni oraya götüreceğim."

Ren, yüzü is içinde kalmış kadına baktı. "Benim için döndün." Kelimeler boğazında düğümlendi.

Doona'nın bakışları yumuşadı ve elini kaldırarak Ren'in alnına düşen bir tutam saç geriye itti. "On yıl önce, o gece seni aradım. O zaman seni kaybettim. Bir daha asla kaybetmeyeceğim."

Ren, gücünü yeniden kazandığını hissetti. Doona, "Mağara giden yol yakında, çabuk ol," dedi.

Ren'in önden gitmesini istedi ve kızı ileri doğru itti. Ren, öne doğru adım attığı anda Doona'nın soluk kesen haykırışını duydu. Daha arkasına dönmeden ne göreceğini biliyordu.

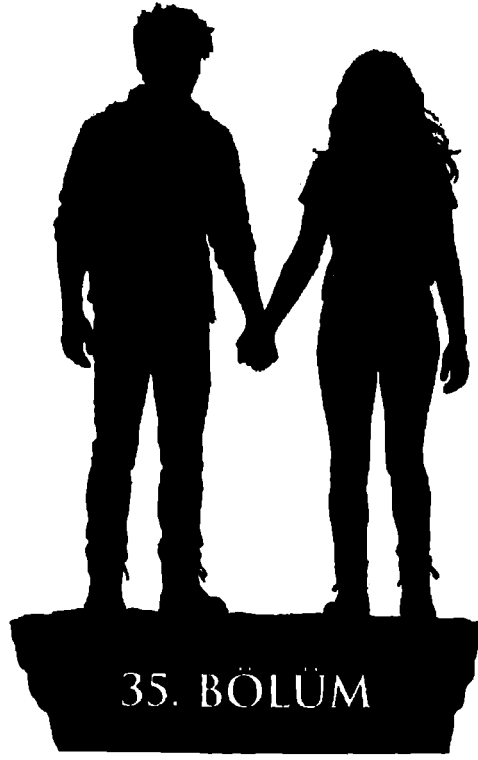
Doona'nın arkasında bir suikastçı vardı. Yay elinde duruyordu ve okunu çoktan atmıştı.

Ren'in bedeni kaskatı kesildi. Ardından, çığlık atarak suikastçının üzerine atıldı. Adamın kemerindeki hançeri çekip çılginca göğsüne doğru savurdu.

Ren, tüm gücüyle savaşa da yetmedi. Teyze ve Büyük Dayı onu, savaşmak ya da öldürmek amacıyla değil, eğlendirmek için eğitmişlerdi. Suikastçı hançeri elinden kolayca düşürdü ve kolunu arkasına kıvırdı.

Bileği kırılmaya ramak kalmışken gözlerinin kenarında yaşlar birikti. Kalbine hançer gibi saplanan öfke, göz pınarlarını yakıyordu.

Tam o anda Jaeil'in soğuk ve sert sesi yankılandı: "Bırak! General onu canlı istiyor."

REN

Yüzen Dünya

Ay Işığı Tapınağı

Suikastçı onu derhâl serbest bıraktı. Ren, bileğini ovuştururken Jaeil'a baktı ve "Bu katliamın sorumlusu sen misin?" diye tısladı.

Jaeil'in gözleri Doona'ya kaydı. Ren, onun yüzünde bir an kedere benzeyen bir ifade gördüğünü sandı -Doona'yı o da tanıyordu- ama çehresi birden sertleşti. "Sana fırsat varken kaçmanı söylemiştim."

"Yüzbaşı." Bir asker koşarak geldi ve eğilerek Jaeil'a selam verdi. Ren kaşlarını çattı çünkü askerin, suikastçıların aksine Sareniya ordusunun üniformasını giydiğini fark etmişti. Jaeil da aynı şekilde giyinmişti. Yoksa suikastçılar sandığı gibi Jaeil'ın emri altında değil de başka bir grubun mu parçasıydı? "Suikastçılar binaların çoğunu ateşe verdi. Emriniz nedir?"

Ren, sendeleyerek öne atıldı. Yalvarır gibi görünmesine aldırmadan, “Bu tapınak bir sığınak,” dedi. “Buradakilerin çoğu yaşlı ve güçsüz. Lütfen, yardıma ihtiyaçları var.”

Jaeil, kısa bir an için Ren’e baktı, ardından gözlerini yeniden askere çevirdi. “Şu anda sahada bulunan askerler yerinde kalsın. Tapınak rahibelerinden talimat alın. Karşı koyan suikastçıları öldürün. Geri kalanlar benimle birlikte ayrılacak. İstedığımızı aldık.”

“Emredersiniz, yüzbaşı.”

Jaeil’in sözleri üzerine asker, Doona’yı öldüren suikastçıya döndü ve o daha tepki vermeye fırsat bile bulamadan kılıcını göğsüne sapladı.

Jaeil, geri çekilip Ren’in önünden geçmesine izin verdi. Kız, çam ağacının altında hareketsiz ve huzurla yatan Doona’ya son bir kez baktı. Ardından, arkasını dönüp kendini bekleyen uçağa bindi. Araç, soğuk rüzgârlara doğru yükselirken Ren, kollarını kendine sardı. Çok geçmeden tapınağın parlak alevleri sisler arasında kayboldu.

Jaeil’a nereye gittiklerini sormasına gerek yoktu. *General, onu canlı istiyor.*

Uçağın pruvasında yalnızca ikisi ayaktaydı. Jaeil’in askerleri onu bağlamamıştı. Ya onu tehdit olarak görmüyorlardı ya da saldırırsa yüzbaşının kendini koruyabileceğine güveniyorlardı. Jaeil’ı dövüşürken görmüştü ve yeteneklerinden şüphesi yoktu fakat şu anda önceki hâline göre daha perişan görünüyordu. Boynundaki sargının yanı sıra kolu da askıya alınmıştı ve sağ bacağı aksıyordu. Onu son gördüğünden bu yana kim bilir neler yaşamıştı. On yıl önce olsa sorar, şefkatle ve endişeyle yaklaşırdı ancak o artık tanıdığı çocuk değildi.

Bunun yerine, “Şimdi ne olacak?” diye sordu.

“Seni, babama götürüyorum.” Jaeil’in yüzünden hiçbir şeyin anlaşılmadığı uzun bir sessizlik oldu. “Seni, herkese bir ders vermek için kullanacaktır.”

“Bu askerler senin emirlerine itaat etmiyor mu? Bir suikastçının beni öldürdüğünü söyleyebilirsin. Uçaklardan birini bana ver. Beni bir daha asla görmeyeceğine söz veriyorum.” Daha önce hiç uçak kullanmamış olmasını umursamadı. Bir yolunu bulurdu.

Ren, Jaeil’in birliğinin babasının gönderdiği suikastçılardan ayrı olduğunu anlamıştı. Hatta generalin onu sağ getirmeleri yönünde bir emir vermediğinden şüpheleniyordu. Belki de Jaeil bir kez daha babasına itaatsizlik ederek Ren’in hayatını kurtarmıştı.

Jaeil, anlaşılmaz bir yüz ifadesiyle ona döndü. “Benden, babama ihanet etmemi istiyorsun.” Sesi alınmış olmaktan çok, meraklı geliyordu.

“Bunu daha önce de yaptın.”

Jaeil konuştuğunda, sesi son derece duygusuzdu: “Gitmene izin vermez. Yaşadığın müddetçe tahttaki iddianı savunanlar da olacak. Gitmene izin *veremez*.”

“Yani beni babana götürüp ölümümü izleyeceksin, öyle mi? Hem de beni kurtarmaya çalıştıktan sonra! Çocukken birbirimiz için ne ifade ettiğimizi unuttun mu? Sen, benim dostumdun.” O, Ren’in *tek dostuydu*.

“Bu, çok uzun zaman önceydi. Ben *değiştim*, sen de değiştin. Artık çok geç.”

Ren, onun bakışlarını takip etti. Dağları geride bırakmışlardı. Aşağıda yüzlerce, hatta binlerce askerin konuşlandığı vadi uzanıyordu. Uzaklarda ufku görebiliyordu fakat güneş henüz doğmamıştı.

Leydi Maya ve diğer soylular, böylesine kudretli bir güce karşı şansları olabileceğini nasıl düşünmüştü ki?

Ordunun tam ortasında, âdeta dünyanın kalbinde açılmış devasa bir yarık vardı. Gökyüzü Kapısı.

Uçak, vadiye doğru inerken Ren, birden olan bitenin farkına vardı.

“Haklısın, değiştim.” Jaeil’in ona döndüğünü görmekten çok hissetti. “Eskiden korkardım.”

“Ne demek istiyorsun?”

“On yıl önce o gece, generalin annemi Yüzen Dünya’nın kıyısından ittiğini gördüğümünden beri, yüksekte düşme düşüncesi bile beni dehşet içine düşürüyordu. Yüksek yerlerden aşağı bakınca bile panikliyordum. Donakalıyordum. Öyle anlar oluyordu ki nefes bile alamıyordum.” Ren, Gorye Köyü’nün dışında uçurumda durdukları o geceyi hatırlayınca gözlerini kapadı. Küçük Dayı’nın yaralanmasının sebebi, Ren’in duyduğu korkuydu.

“Ya şimdi?”

“Artık korkmuyorum.” Jaeil’la göz göze geldiler. “Öfkeliyim.”

“Güzel.” Hava gemisi yere inince etraflarını toz bulutu sardı. “Ben seni kurtaramam...” Jaeil’in sesi telaşlıydı, kara gözleri kıza kilitlenmişti. “...ama sen, kendini kurtarabilirsin.”

Ren ona ne demek istediğini bile sormadan yaşlı bir adam uçağa bindi. Jaeil’a başını salladı ve yüzbaşı da aynı şekilde karşılık verdi.

Jaeil, “Komutan,” dedi.

Ren, adamı belli belirsiz tanımıştı ama daha önce nerede gördüğünü hatırlayamıyordu. Jaeil, ona *komutan* diye hitap etmişti. Bu da Sareniya ordusunda generalden sonra ikinci sırada yer aldığı anlamına geliyordu.

“Babamla konuştun mu?”

“Buradaki işleri hallettikten sonra durumu ele alacağını söyledi.” Ren, adamın sesindeki gerginliği fark ederek merakla onu süzdü.

“O zamana kalırsa çok geç olacak,” diye homurdandı Jaeil.

Komutan, sanki cevap verecekmiş gibi ağzını açtı ancak sonra gözü Ren’e takıldı. Yüzünde birbiri ardına duygular belirdi -önce şaşkınlık, sonra karmaşa ve ardından gerginlik- ve çok geçmeden ifadesi yeniden dinginleşti. Yanındaki askerlere dönerek emretti: “Bu sahtekârı gemiden indirin hemen. Üzerinde silah olup olmadığını kontrol ettiniz mi?”

Jaeil, Ren’e dönüp bakmadı bile. “Silahı yok.”

Komutanın askerleri onu gemiden aşağı, kalabalığın içine iterken hiç de nazik davranmadı.

Ren, omzunun üstünden geriye baktığında hem komutanın hem de Jaeil’in onları takip ettiğini gördü. Jaeil’in yüzünde en ufak bir ifade yoktu, askerlerse alay ederek Ren’in ayakkabılarının üstüne tükürüyordu.

“Sahtekâr!”

“Hain!”

Ren, kendini yeniden sazlıkların içinde hayal etmeye çalıştı. Otların arasında yürüyordu ve incecik bir esinti onları dalgalandırıyordu. Yolun sonunda küçük kulübe belirliyordu. Sunho, onu orada bekliyordu.

Hayali, kalabalığın dağılmasıyla sona erdi.

General, Gökyüzü Kapısı’nın eşiğinde duruyordu. Arkasında, açıklığın hemen üstünde beyaz bir sancak dalgalanıyordu; üzerinde Sarenia’nın çift kanatlı arması değil, kara zemin üstüne işlenmiş beyaz bir at vardı.

Generalin başında ulu boynuzlarla bezeli bir miğfer vardı. Sol koluysa parmakları keskin pençelerden oluşan bir zırhla kaplıydı.

Ren, korkmadığını düşünürken saçmalıyordu. Korkusuzluk üzerine sarf ettiği bütün sözler, hafızasında bir iblis gibi duran *bu adamın* karşısında yok olup gitti.

İçgüdüyle büyüüne uzansa da Işık'ın yerinde yalnızca soğuk bir boşluk hissetti. Panik, Ren'i kısıkıvrak yakalarken kalbi hızla çarpmaya başladı. *En muhtaç olduğu anda büyüü nereye gitmişti?*

“Onca yıldır hayattaymıydın.” Generalin sesi, şaşırtıcı biçimde sakindi; sözleri, yalnızca onun kulaklarına ulaşması için söylenmişti. “Dönüşünün böyle olmasını bekliyor muydun?”

Ren, içtenlikle yanıtladı: “Hayır, geri dönmeyi asla düşünmemiştim. Mutluydum.”

Vadide, kervan yolunda Teyze, Büyük Dayı ve Küçük Dayı'yla birlikteyken kalbi huzurla doluydu. Onların yanında koşulsuzca sevilmişti; güçlü yanları yüceltilmiş, zayıflıklarıysa kucaklanmıştı. Oraya geri dönmesini zorlaştıran belki de onu *böyle yetiştirmiş olmalarıydı.*

Onların yeğeni, bir zorbanın karşısında asla geri adım atmazdı.

“O hâlde tahtı hak etmiyorsun...” Generalin sesi, *hayal kırıklığıyla* doluydu. “...ve sen, zaten hiçbir zaman bana layık bir rakip olmadın. Artık bunu görebiliyorum ama zaten bir önemi de yok. Daima kimliğin yüzünden seni kullanmak isteyenler olacak. Bu yüzden de her zaman bir tehdit olacaksın. Her şey burada sona ermeli.”

General, uçsuz bucaksız gibi görünen asker kalabalığına dönerek sesini yükseltti: “Bu kız bir sahtekâr!” Sesi, gök gürültüsü

gibi yankılandı. “Bizi bölmek amacıyla Volmarlılar tarafından gönderildi fakat biz bu kadar kolay aldatılmayacağız!”

Askerler ayaklarını yere vurdukça zemin uğulduyordu ve pek çoğu öfkeyle haykırıyordu.

“O ışık...” General âdeta kükrüyordu. “Onu nasıl yaptın? Bir silahla mı?”

Ren, ona bakarken gerçeği bilmesinin bir önemi olmadığını fark etti. Çünkü ikna etmeye çalıştığı Ren değil, askerlerdi.

General bir oyuncuydu ama Ren de öyleydi.

Generalden uzaklaşıp Gökyüzü Kapısı’nı çevreleyen incecik metal korkuluğun üstüne sıçradı. Uğursuz karanlıktan yükselen kavurucu rüzgâra karşı sıkıca tutundu. Tek bir yanlış adımda, geriye yuvarlanıp o dipsiz uçuruma düşecekti.

Hâlâ korkuyordu. Yükseklik korkusunun aksine, generalden *her zaman* korkacağını artık biliyordu. Ancak Ren, korkusuna rağmen hâlâ savaşılabildi.

Onun karşısına Sareniya ya da sahtekâr prenses olarak çıkmazdı belki ama kendi kimliğiyle; Teyze’nin, Büyük Dayı’nın ve Küçük Dayı’nın yeğeni, bir gösteri sanatçısı olan Ren olarak çıkabilirdi.

“Bir sahtekâra göre epey kuvvet toplamışsın!” dedi Ren. Sesi, herkesin işiteceği kadar gür çıkıyordu. “Demek ki asıl korkman gereken kişinin ben olduğumu biliyorsun.”

General bir an afallamış göründü ve gözleri hafifçe irileşti ancak hemen ardından kaşlarını çatıp tersledi: “Öyle olsa bile önemi yok. Göksel varlıkların devri bitti.”

“Buna gerçekten inanıyor musun? Gerçekten göksel perinin, yani Yüzen Dünya’nın son koruyucusunun torunuysam yok olup gitmem gerektiğine mi inanıyorsun?”

Generalin arkasında, uçakta onları karşılayan komutanın ayaklarını kıpırdattığını gördü. Jaeil’i göremiyordu ancak

kalabalık suskunluğa gömülmüştü. Artık hakaret etmiyor, sessiz ve hareketsiz duruyorlardı.

General, “Öyleyse çağır...” diye gürledi, “göster bize ışığı.”

Ren, büyüüne uzandı fakat yine bulamadı. Öfkesinden haykırmak istiyordu. Işık, neden uçurumda ve köprüde belirmişti de şimdi ortaya çıkmıyordu? Diğer ikisinde olduğu gibi şimdi de hayatı tehlikedeydi, farklı olan neydi?

“Ne kadar da acınası.” General, sesini alçalttı; sonraki sözlerini yalnızca Ren’in işitebileceği tonda söyledi: “Sen de tıpkı annen gibi zayıfsın. Onun da büyüü yoktu. Tıpkı annesinin ve anneannesinin de olmadığı gibi. O, kanatsız bir kuştı; işte bu yüzden o gece uçurumun kenarına gitmişti.

Ren’in kalbi daha da ağırlaştı. Generalin sözleri, derinlere gömdüğü o gizli korkuyu açığa çıkarıyordu. Çünkü annesi, general ortaya çıkmadan önce zaten uçurumun kenarında duruyordu.

Ren, o gece hissettiği çaresizliği hatırladı; elinde sımsıkı tuttuğu beyaz tüyü... Oysa o tüyün, annesinin kalbini açacak anahtar olacağını ummuştu. Ren, annesinin onu terk etmesinden korkmuştu. Göstermediği sevgisiyle zihninde zaten çoktan terk etmişti ancak o gece, *atlamasından* korkmuştu.

Fakat annesi atlamamıştı. *Atlamamıştı.*

Güneş, kanatlarını ufuk boyunca açtı; şafak söküyordu. Altın rengi ışıyla Ren’i baştan aşağı yıkıyordu.

“Hiç Oduncu ile Göksel Peri’nin hikâyesini duydun mu?” Sesini herkesin duyabileceği kadar yükseltmişti.

General, “Alelade bir çocuk masalı işte,” diye alay etti.

“Hikâyeyi dinlemiş olsan anlardın. Peri, göğe aitti ama bir insanın arzusu tarafından tutsak edilmişti. Eğer dediğin gibi annem kanatsız bir kuş olsaydı bile, o hâlde özgür kalması için ona kanatlarını vermiş olmalıydın.”

Ren gözlerini kapadı ve o gece hissettiklerini hatırladı. Annesine bakarken duyduğu korkuyu, çaresizliği... ve ardından, *general* karşısında belirlediği anda yüreğinde uyanan o kısa umut kıvılcımını. “Onu, uçurumun kenarında gördüğünde geri döndürebilirdin. Onu kurtarabilirdin.”

Ren, gözlerini açtığı anda yanaklarından yaşlar süzüldü. Bunda yalnızca acının ve kederin değil, öfkenin de payı vardı. “Onu koruyacağına dair yemin etmiştin. Bunun yerine ona ihanet ettin ve bu yüzden seni *asla* affetmeyeceğim.”

General, okçularından birine işaret etti. “Vur şunu omzundan!”

Asker oku fırlattığı anda Ren geriye doğru eğildi. Ok yanından geçerken Ren, tüy gibi esintisini hissetti. Ardından, sanki rüzgârla eğilip kalkan bir ağaçmış gibi yeniden doğruldu.

General haykırdı: “Bacağından vur!”

Ren, bu kez okun üzerinden öne doğru takla attı ve bir ayağı diğerinin önünde duracak şekilde yere indi. Uçurumun kenarında sendelese de hemen sonra dengesini tekrar buldu.

General, “Oyun oynamıyoruz!” diye bağırdı. “Öldür onu, hemen!”

Ren, artık daha fazla oktan kaçamayacağını düşündü; kalbi ağırlaşmış, sanki göğsünün içine gömülen bir yüke dönüşmüştü. Uçurumun kenarında dengesini korurken, o gece annesinin de böyle hissedip hissetmediğini merak etti. Sanki yapayalnızmış gibi... Umutsuzluk öylesine ağır ve boğucuydu ki, *karanlığın içinden bir daha ışığı görebilecek miyim?* diye düşünürken buldu kendini.

Kalabalıktan bir ses, “Bu da ne?” diye bağırdı.

Generalin sancağının altında, çukurun kenarında bir anda eller belirdi. Gökyüzü Kapısı’nın *içinden* biri çıkmıştı.

Ren, Sunho o açıktan çıkarken hayretle seyretti. Delikanlı duvara tırmandı ve sendeleyerek ayağa kalktı. Elindeki uçları

aşınmış ve düzleşmiş bir kanca gibi görünen aleti kenara attı. Ren, onun mithril madenlerine *tırmanırken de* bu aleti kullanmış olabileceğini düşündü.

Yüreğindeki ağırlık hafiflemiş, içi sevinç ve umutla dolmuştu. Sunho, *onun için* geri dönmüştü.

Delikanlı bir an için sendeledi. Kim bilir ne zamandır tırmanıyordu. Giysileri paramparça olmuş, elleri kan içindeydi.

Ren'in gözleri onunkilerle buluştu ve bir anlığına, Sunho'nun o bomboş bakan yüz ifadesi değişti. Yolculukları sırasında ilk kez dikkat ettiğinde, hayatında gördüğü en güzel şey olduğunu düşündüğü o mavi kıvılcım yeniden gelmişti.

Hemen sonra general, elindeki büyük kılıcıyla onun tepesine dikildi. Kılıcını Sunho'ya doğru savurdu; delikanlı saldırıdan, kenara yuvarlanarak son anda kaçmayı başardı.

Ayağa kalkmaya çalışırken bir yandan da kılıcını çekti. Bitap düşmüş, gücü neredeyse tükenmişti. Yine de savaşmayı sürdürdü ve kılıcını generale karşı koymak üzere kaldırdı.

General, âdeta kükreyerek onun üstüne atıldı. Sunho, saldırısını karşılama da kayarak geriye sürüklendi. Ardından ileri atıldı ve bu kez de o saldırdı. General kadar kuvvetli olmasa da ondan çok daha çevikti. Hızlı ve akıllıca hareket ediyordu. Kılıcı, generalin bedenindeki en savunmasız noktalara isabet ediyordu. Sunho'nun kılıcı onun zırhını delip karnına isabet ettiğinde general, askerlerine bağırdı: "Ne bekliyorsunuz? *Vurun şunu!*"

Bir ok, uğuldayarak Sunho'ya doğru fırladı. Son anda kendini geriye doğru savurdu ve ok önünden hızla geçip gitti fakat bu hamle, dengesini bozmuştu.

General, keskin pençelerden oluşan elindeki zırhla Sunho'nun boğazını kavradı. Kılıcını düşürmeye çalışıyordu.

Sunho'yu çukurun üstüne doğru kaldırdı.

Ren, “Hayır!” diye haykırdı.

General, Sunho’yu Gökyüzü Kapısı’ndan fırlatırken Ren’le göz göze geldi.

Bir anda etraflarında bir ışık patlayıp yayıldı. General irkildi ve kolunu ışığa karşı siper etti. Askerleriyse korkuyla irkildi fakat bu, ufukta yükselmekte olan güneş ışığı değildi. Işık, *Ren’in* içinden doğmuştu.

Ren, ışığın vücudunun derinlerinden dışarı doğru yayılmasını hissetti; bacaklarından aşağı, kollarından yukarı doğru akıyordu. Etrafında kudretli bir rüzgâr dönmeye başlamıştı. Bu rüzgâr, saçlarını ve ceketini havalandırıyor ancak onun dengesini bozmuyordu. Bilakis, Ren’in ayakta dimdik durmasını sağlıyordu.

Büyüsünün korkudan veya sevdiklerini koruma arzusundan doğmadığını fark etti. Gücünün asıl kaynağı, kendi varlığına duyduğu *inançtı*. İçinde yalnızca *ona* ait bir kudret vardı. Öyle bir kudretti ki Ren bunu ister korumak, isterse de... yok etmek amacıyla kullanabilirdi.

İçinde taşıdığı ışığın, uçurumun kenarında ve köprünün üstünde ortaya çıkan güçten çok daha fazlası olduğunu biliyordu. Parmak uçlarında kıvılcımlanıyor, özgür bırakılmak için bekliyordu.

Ren, onu özgür bırakabilirdi. General’i öldürebilir, annesinin intikamını alabilirdi. Ondan çaldığı her şey; yaşattığı acı, ızdırap ve yok ettiği sayısız hayat için bunu yapabilirdi ama o zaman...

Ren’in, generalden bir farkı kalmazdı.

Fırtınalı geceyi düşündü; bir ağacın kovuğuna sığınmış, titreyerek beklerken ona uzanan o sıcak eli... Teyze, *Benimle gel*, demişti. *Seni koruyacağım*.

O gün nehir kıyısında, maskesini kaldırdığı anda Büyük Dayı'nın gülümsemesini düşündü. Sanki Ren, yüzünü göstermekle ona en kıymetli armağanı sunmuş gibiydi.

Ve Ren, Küçük Dayı'yı düşündü. Elleri titreyip bacakları sarsılsa da onu iblisten korumak için önüne atılmıştı. Ailesi, Ren'i *kurtarmıştı*.

Şimdi, onu bekleyen biri vardı. *Ren'in* kurtarmak istediği biri.

Generale ve ordusuna sırtını dönerek dünyanın kalbindeki yarığa baktı ve kendini boşluğa bıraktı.

SUNHO

Yeraltı Dünyası

Sunho boşluğa doğru savruluyordu.

Yukarıda, generalin onu attığı koca boşluğu görebiliyordu. Uzaktaki boşluk, her geçen saniye daha da küçülüyordu.

Rüzgâr keskindi. Gözlerini kapatmayı düşünse de güneşi yeterince uzun süre görmek istedi çünkü Ren oradaydı.

Onun yaşananlar yüzünden fazla üzülmemiş olmasını umuyordu. Zaten Ren'i kurtarabileceğini düşünmemişti, bu ihtimal çok düşüktü. Sunho, tırmanırken zayıf düşmüştü; son gücünü de kenardan kendini yukarı çekerken harcamıştı. Tek isteği Ren'in yanında olmaktı.

Göğsünde adını koyamadığı bir his vardı. Bunun ne zaman başladığını bilmiyordu. Ren'le tanışmadan önce hiç bilmediği bu his, şimdi hep oradaydı.

Gökyüzü Kapısı'nın kenarında bir silüet belirdi. Uzak olsa ve güneş gözlerine vursa da Ren'i tanıdı. *Ne yapıyordu?*

Ren, boşluğa atladı.

Sunho'nun düzenli atan kalbi, içine dolan panikle birden sarsıldı.

Kendi yaklaşan ölümünü kabullenebilirdi ama *Ren'in* ölümünü asla.

Kız, kollarını ve bacaklarını kapatmış hâlde hızla ona doğru geliyordu. Sanki ona yetişmek istiyor gibiydi ama bu imkânsızdı. Aralarında çok uzun bir mesafe vardı. Yine de Sunho kollarını ve bacaklarını açarak rüzgâra karşı koymaya çalıştı.

Kendi kaderine boyun eğmiş olsa da Ren için sonuna kadar savaşıyordu.

Sunho, artık daha hızlı düşüyormuş gibi hissediyordu çünkü şimdi düşmesinin bir anlamı vardı. Hava muazzam bir baskı uyguluyor, bunaltıcı bir ağırlığa dönüşüyordu. İki yana açtığı kolları ve bacakları uyuştı. Rüzgârın uğultusu Yeraltı Dünyası'nın hava sahasına girince daha da şiddetlendi.

O an, çocukluğunun geçtiği savaş meydanlarında ya da laboratuvarlarda geçirdiği en karanlık anlarda bile hissetmediği bir korkuya kapıldı. Bu korku onu yıkıma uğratıyor, içini acı ve özlemle kaplıyordu. Ren, zamanında yetişemeyecekti.

Sunho'nun üzerinde bir ışık patladı. Yüzen Dünya'nın bir ucundan diğer ucuna kadar göğün her tarafına yayılmış gibiydi.

Sunho, parıltının içine gömüldü; göksel kıvılcımlar burnunun üstüne, yanaklarının kıvrımına ve kirpiklerine dokundu.

Işık dağılmıştı ancak parlaklığı hâlâ tek bir noktadan yayılmaya devam ediyordu... Bu ışığın kaynağı, *Ren'di*.

Kızın omuzlarından pırıl pırıl parlayan geniş kanatlar fizizlenmişti.

Az önce Sunho'nun içine dolan korku duygusu yok olup gitti ve yerini tüm vücudunu saran bir hayranlığa bıraktı.

Ren, Yüzen Dünya'nın gerçek vârisiydi. Bir göksel periydi.

Kız, “Sunho!” diye haykırdı. Sunho, bu sesle dalgınlığından sıyrıldı. Ren ona yetişmişti, kanatları onu yakalayabilmek için arkasında dalgalanıyordu.

Ren, Sunho’nun elini yakalamak için uzandı ve parmakları birbirine değdi fakat rüzgâr onları ayırarak savurdu.

Sunho, “Ren!” diye karşılık verdi. Havada onu takip etmeye çalışsa da başını çevirmesi zordu. Ren, rotasını düzeltmeye çalışıyor ve kanatlarıyla havayı döverek ona ulaşmak için mücadele ediyordu.

Bu kez elleri birleştğinde Sunho’yu kendine doğru çekti. Havada çarpıştılar; Sunho, Ren’in nefesini boynunda hissetti ve kızın parmakları sırtına gömüldü. Sunho da ona aynı şekilde sarıldı ve tüy gibi hafif kanatlarına dokundu.

Ren’in kanatları, Sunho’yu çevreleyerek ısıltılı bir sarmal oluşturdu. Başını eğen Sunho, sessiz bir nefes aldı. Kısacık bir an için son iki yılın yalnızlığı, dostlarının acı veren kayıpları ve abisinin yokluğunun belirsizliği geri çekildi; içinde yalnızca huzur hissetti.

Bu, Ren’den önce hiç hissetmediği bir duyguydu. Onu daha önce kâğıt şemsiyesiyle koruduğu gibi şimdi de kanatlarıyla kurtarıyordu. Hiçbir zaman onun koruması altında olduğu kadar güvende hissetmemiştir.

Sunho başını kaldırırken kız, kanatlarını sonuna dek açtı.

“Dayan!” diye bağırdı Ren, onları yukarı doğru kaldırmaya çalışırken. Sunho ona sımsıkı tutundu.

Ren’in kanatları güçlüydü, inip kalkarken havayı gümüş bıçaklar gibi yarıyordu. Hız kazanarak yukarıya doğru yükseldiler. Yukarıdan gelen ışık, güçlenerek onları altın renkli bir sise boğdu. Gökyüzü Kapısı’ndan geçip güneş ışığına çıktılar. Sunho bir anlığına hiçbir şey göremedi ve gözlerini kapamak zorunda kaldı.

Gözlerini açtığında, kanatlı bir kızı görmenin şaşkınlığıyla donakalmış on bin askerden oluşan generalin ordusunun yukarı baktığını gördü.

Sunho, Ren'in soyuna dair bu kanıtın bir şeyleri değiştirip değiştiremeyeceğini merak etti. Artık hiç kimse onun bir gök-sel peri ve Yüzen Dünya'nın gerçek hükümdarlarının torunu olduğunu inkâr edemezdi.

Ren, kapının yanında oyalanmadan hızla güneye yöneldi. Yalnızca birkaç mil gitmişlerdi ki incecik karla kaplı bir çayıra vardılar.

Neredeyse yere vardıkları sırada, Ren'in kanatları ısıldamaya başladı ve saydamlaşıp kristaller gibi parça parça ayrıldı. Çok geçmeden kanatları tamamen yok oldu. Hızla yere düşüyorlardı. Sunho, havada pozisyonunu ayarlamayı başardı. Böylece Ren, onun üstüne düştü ve çiçeklerin arasında kısa bir mesafe boyunca sürüklendiler.

Orada birkaç dakika öylece uzandılar. Ren'in kalbi de Sunho'nunki gibi hızla çarpıyordu. Ardından kız doğrulup oturdu ve Sunho da ona katıldı.

"Sanırım..." dedi Ren, ağır ağır, "...iniş üzerinde biraz çalışmam gerek."

Birbirlerine baktılar, Sunho'nun göğsüne bir hafiflik yerleşmişti ve bu onu güldürdü.

Ren, "Saçlarında çiçekler var," dedi. Sunho uzanıp onlardan birini saçından çekti. Kız çiçekleri saçından tek tek ayıklarken Sunho, kıpırdamadan durdu. Ren'in kaşları yoğun bir dikkatle çatılmıştı. Onun üzerinde de çiçek yaprakları vardı ama Sunho, onları orada bırakmayı tercih etti.

"Beni uzun süre boyunca taşıdın." Sunho, Ren'den daha uzun ve daha ağırdı. "Ağır gelmedim mi?"

Ren omzunu silkti. "Sanırım kanatlarım güçlü."

Sunho öne eğilip kızın sırtına baktı. Ren'in gömleğinde ve içliğindeki yırtıklardan başka kanatlarına dair en ufak bir iz yoktu. Geriye sadece çayırın dört bir yanına dağılmış beyaz tüyler kalmıştı.

Sunho, elini kaldırıp parmaklarını kızın yırtılmış gömleğinin arasından geçirdi ve omuzlarının yumuşak çizgisi boyunca gezdirdi. Sıra dışı hiçbir şey hissetmedi. "Demek ki bedeninin bir parçası değiller, dönüşüm sırasında ortaya çıkıyorlar. Tıpkı zırh kuşanmak gibi," dedi ve elini çekti.

Ren, sesi titreyerek, "Zı... zırh gibi ka... kanatlar, bu hoşuma gitti," dedi.

Sunho, yanaklarının kızardığını görünce kaşlarını çattı. Hasta mı olmuştu?

Ren, aceleyle, "Sanırım artık gücümü daha bilinçli çağırabiliyorum," dedi. "Henüz tam olarak kontrol edemiyorum ve gücümün sınırlarını da tam anlamıyla bilmiyorum ama en azından nasıl harekete geçirebileceğimi biliyorum. Artık yaralarını ve anılarını daha bilinçli iyileştirebilirim."

Ren, henüz Sunho'nun laboratuvarında anılarını geri kazandığını bilmiyordu. Sunho, bunu ona yakında söyleyecekti.

"Atladığında bunun olacağını biliyor muydun?" diye sordu delikanlı. Yalnızca atlamış olması değil, yükseklik korkusunu yenmiş olması da önemliydi. Bunu da sorması gerekecekti.

"Ben... bilmiyorum. Tek bildiğim, ne olursa olsun seni kurtarmam gerektiği idi. *Kanatlarım* olduğunu bilmiyordum..." Kaşlarını çattı. "Ancak sanırım onları daha önce de ortaya çıkarmıştım. Festival sabahı yastığımda bulduğum tüy, belki de *bana* aitti."

Ren, sanki anılarına takılıp kalmış gibi duraksadı, ardından başını sallayıp sordu: "Peki ya sen? Oradan tırmanabileceğini biliyor muydun?"

“Sanırım ben de seninle aynı şeyi hissettim. Tırmanmaya başlamamın sebebi yapabileceğimi bilmem değildi, sadece denemek zorundaydım. Sonuçta çok faydalı olduğum da söylenemez.”

Ren kararlılıkla yanıtladı: “Yardım ettin, sen benim ilham kaynağımdın.”

Sunho, “Bunu aklımda tutacağım...” diye takıldı, “...bir daha haki sefere ilhama ihtiyacın olduğunda başımı belaya sokarım.”

“Öyle değil.” Ren, başını salladı. “Bana gücünle ilham veriyorsun. İyiliğinle ilham veriyorsun. Bütün olasılıklar sana karşı olsa bile pes etmiyorsun. Seni, Gökyüzü Kapısı’ndan tırmanarak çıkarken gördüğümde, imkânsız başarıldığını biliyordum. Bu yüzden benim de aynı şeyi başarabileceğime inandım.”

Ren’in gittiğini fark ettiği o acı ânı hatırlayarak konuştu: “Wolryudang’da uyandığımda... daha Yurhee ve Tag söylemeden ne olduğunu anlamıştım. Özgürlüğünü, bizim güvenliğimiz uğruna feda ettin. Bunu bir daha yapma, Ren. İster ben isterse başkası için olsun, asla kendini feda etme. Soruna *birlikte* bir çözüm bulabiliriz.”

“O zaman sen de aynı sözü vermelisin. Başkasına faydası olacağını düşünsen bile hayatına dair düşüncesiz kararlar verme. Hayatının, başkalarınınkinden daha az değerli olduğunu sanma çünkü öyle değil. Benim için değerli.”

Sunho, “Söz veriyorum,” dedi.

“Ben de söz veriyorum,” diye tekrarladı Ren.

“Sözümüzü mühürleyelim mi?” Bu, Sunho’nun abisinin yetimhanede başlattığı bir gelenektir. Söz verilse bile mühürlenmedikçe kimse ona bağlı sayılmazdı. Üstelik bu, önemli bir sözdü.

Ren kaşlarını çattı ve dudaklarını ısırarak sordu: “Ne var aklında?”

“Rohoon ve Heetae’yle sözlerimizi kanla mühürlerdik,” dedi Sunho avucunu kaldırarak.

Ren yüzünü buruşturdu. “Bunu yapmamayı tercih ederim.”

Sunho çayıra bakındı, kararsızdı. Aklına başka bir fikir gelmiyordu. “Boş ver, sözlerimiz yeter.”

Gözlerini yeniden Ren’e çevirdiğinde, kızın yüzünde tuhaf bir ifade olduğunu fark etti.

Onun yüzünde çok sık görmediği bir ifadeydi, duyguyu ayırt etmesi biraz zaman aldı. Kararsız görünüyordu.

“Bir fikrim var,” diye mırıldandı Ren. Yanakları merak uyandıran bir pembelikle kızarmıştı. “Gözlerini kapat.”

Sunho, düşünmeden söylediğini yaptı.

Ardından delikanlı, dudaklarında yumuşak bir baskı hissetti ve bu baskı ânında kayboldu. Gözlerini açtığı anda, Ren’in çayırın ortasındaki tek ağaca baktığını gördü. “İşte mühürlendi,” dedi Ren ve eteğindeki çiçekleri silkeleyerek ayağa kalkmak için hareket etti. “Şimdi, neden biz...”

Sunho, Ren’in bileğini yakaladı.

“Sözü *ikimiz de* mühürlemeliyiz,” diye fısıldadı.

Kıza biraz daha yaklaştı. Bir elini beline kaydırıp, diğerini boynunun arkasına yerleştirerek onu kendine çekti. Ren de kendi isteğiyle ona uyum sağladı. Vücutları birbirine oldukça yakın duruyordu. Sunho, bunu daha önce hiç yapmamıştı -Ren’den önce hiç böyle bir arzu duymamıştı- ama şimdi tek istediği, *tek düşündüğü* buydu. O kısa dokunuş tatlı olsa da yetmemişti.

Dudakları birbirine değdiğinde, Ren’in derinden iç çektiğini hissetti ve ona daha da sıkı sarıldı. Ona yakın olma isteği yalnızca fiziksel bir temasla ilgili değildi, bu bambaşka bir ihtiyaçtan doğuyordu. Dudaklarının her dokunuşu merhem gibiydi, okşayışı onu tarifsiz bir özlemle dolduruyordu.

Sunho, dudaklarında bir yanma hissetti... *Ren'in büyüsyüdü bu*, içinden akıp ona ulaşıyordu. Büyüsünü tadabiliyor, âdeta bir yıldızın ışığını yudumluyordu.

Ren'in kendini kontrol edemezse onu yakabileceğini düşünse de bunu umursamadı. Sunho, onun uğruna yanmayı zaten göze almıştı.

Öpüşmeleri giderek daha samimi bir hâl aldı. Ren'i, çiçeklerin arasına uzattığı anda kafatasında keskin bir acı hissetti. Bu, daha önce iblisle karşılaştığı zaman hissettiği gibiydi ancak daha da kötüydü.

"Sunho?" Ren, öpücüklerin ardından hâlâ nefes nefeseydi. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum." Sunho, elini başına bastırdı. "Ben..." Acı, kelimelerini boğdu.

"Sunho!" Uzaklardan, Ren'in çığlığını duydu. Laboratuvardaki o karanlık gece, bütün şiddetiyle geri döndü.

Öğretmen, serumu yanlışıklıkla Junho'ya enjekte etti. Ardından bir iblis, Sunho'yu şiddetle yana savurdu. Başını bir masaya çarp-tı ve yalnızca bir saniyeliğine bilincini yitirdi. Gözlerinin önü bulanıktı ama sendeleyerek de olsa ayağa kalktı.

Yakınlarında duran Junho'yu fark etti. Abisi kesik kesik nefes alıyor, iki eliyle başını tutarak kambur bir hâlde duruyor ama diğerleri gibi dönüşmüyordu. Serumun etkilerine karşı direniyordu. Sunho, sevinçle haykırdı. Abisi hayatta kalacaktı, abisi...

Sunho'nun boynuna bir iğne saplandı.

Junho, "Hayır!" diye haykırdı.

Bir şırınga yere düştü.

Sunho, başını kaldırıp Öğretmen'e baktı. Öğretmen, "Üzgünüm ama bilmek zorundayız," dedi.

"Sunho..." Abisi onun önünde durmuş, sıkıca omuzlarından tutuyordu. Yüzü kan içindeydi, gözlerinden yaşlar akıyordu. "Bunu atlatacaksın, en iyimiz sensin."

Sunho korkudan kıpırdayamaz hâlde olsa da abisini rahatlatmak için başını salladı. Junho gibi o da hayatta kalacaktı, o da...

Acı dayanılmazdı. İçi parçalanıyormuş gibi hissediyordu. Kanı onu dağlıyordu ve damarlarında önce ateşe sonra buza dönüşüyordu. Sanki bütün kemikleri birden kırılıyormuş gibi hissetti.

Bilinci hâlâ yerindeydi, iblise dönüşmemişti. Sunho bunu atlatacaktı, Junho gibi o da direnecekti. O da...

"S... Sunho," diye inledi abisi. Ağzından koyu, mavi bir kan damlıyordu.

Sunho aşağı baktığında, abisinin göğsünü bir şeyin delip geçtiğini gördü. Bu, kendi eliydi, Junho'nun kaburgalarını delip sırtından çıkmıştı.

Sunho elini çekti ve abisinin yere yığılıp kalmasını izledi.

Junho bir daha ayağa kalkamadı.

Sunho, önce ne olduğunu anlayamadı. Parmaklarından, pencelerinden daha fazla kan damlıyordu. Ve sonra anladı. Sanki o an, Yüzen Dünya başına yıkılmıştı.

Junho ölmüştü. Abisi, Sunho yüzünden ölmüştü.

Odanın öbür ucundan gelen tiz bir gıcırtyla irkildi. Öğretmen kapıyı kapatıyor ve onu hapsediyordu, hepsini hapsediyordu.

Sunho'nun boğazından insanlık dışı, yaratığa özgü bir kükreme çıktı. En yakınındaki kişiyi, kendi birliğinden bir askeri yakaladı. Bilinçaltı o arkadaşımız diye fısıldasa da bunun önemi yoktu. Sunho, onu paramparça etti.

Bu da yetmedi. Yaşadığı acı ve öfke saf bir şiddete dönüştü. Mavi ve kırmızı kan, her tarafa saçıldı. Bu bir katliamdı... Bu bir kıyımdı.

Bu asla bitmeyecek gibiydi. Durmak bilmiyordu.

“Sunho!” Ren, onu şimdiki âna geri çağırıyordu.

Sunho, çimenlerin üstüne eğilip kustu.

“Yanlış olan ne?” diye sordu Ren. “Ne olduğunu bana anlat.”

Dehşetle sarsılarak, “Ben yaptım,” diye inledi Sunho.
“Onu, ben öldürdüm.”

“Anlamadım...”

“Junho’yu ben öldürdüm, *abimi ben öldürdüm.*”

Yalnızca Junho’yu değil, herkesi öldürmüştü. Bilim insanlarını ve birliğindeki diğer askerleri...

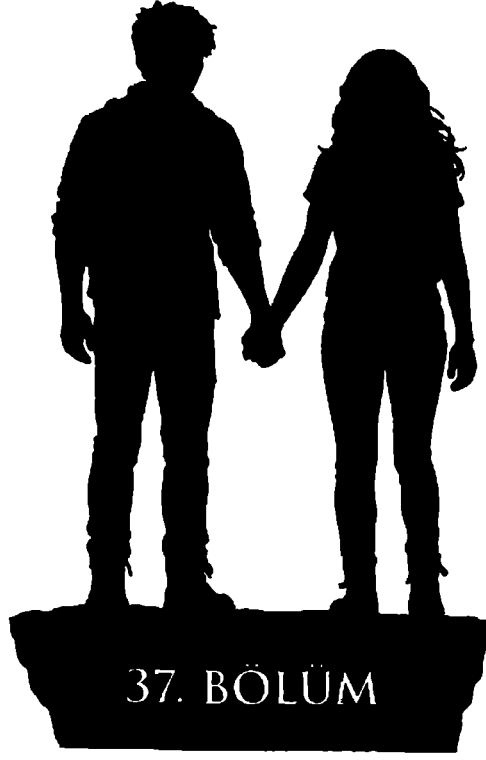
Ren elini onu uzattı ama Sunho geri çekildi.

Dünya, köşelerinden bulanıklaşmaya başladı. Karanlık, görüş alanının kenarlarına yayıldı; çiçek tarlalarını ve Ren’i de içine alarak her şeyi sarmaladı.

Sunho bunu engelleyemiyordu; yaptıklarının, olduğu şeyin acısı çok büyüktü.

Dizlerinin üstüne çöktü ve ışığın yerini karanlığa bıraktığı o anda, aklından son bir düşünce geçti:

Ben İblis'im.

REN

Yüzen Dünya

Çayır

Sunho'nun dönüşmeye başlamasıyla Ren, sendeleyerek geri-
ledi ve yere yığıldı. Ren'in dönüşümü hızlı ve acısız ger-
çekleşmişti. Oysa Sunho'nunki yavaş ve işkence doluydu. Ke-
mikleri çatırdarken uzuvları uzadı, elleri kalınlaşıp pençelere
dönüştü. Tüyler, bedeninden fışkırarak gövdesini, kollarını ve
bacaklarını kapladı.

Sunho, boğuk ve çatallı bir sesle haykırdı.

"Sunho!" Ren, sürünerek ona yaklaştı.

Delikanlı öne doğru sendeledi, sırtından çıkan koca kanat-
lar simsiyah tüylerle kaplanmıştı.

Tüylerinden biri Ren'in yüzüne doğru savruldu; kız, kes-
kin ve ani bir acıyla irkildi. Titreyen parmaklarıyla yanağına
dokundu. Ardından buna rağmen Sunho'ya doğru yaklaşmaya
devam etti, bir tüy kolunu diğeriye omzunu yararken acıyla
haykırdı.

Sunho, sırtı ona dönük bir hâlde iki büklüm duruyordu.

“Sunho, sorun değil. Bunu düzelteceğiz. Biz...”

Tam o anda Sunho dönüp ona baktı ve Ren, sanki zemin ayaklarının altından kaymış gibi hissetti.

Sunho'nun yüzü tamamen değişmişti. Gözleri artık mavimsi ışıltılar taşıyan kahverengi değildi. Göz aklarını bile yutan büsbütün bir siyaha dönmüştü. Ağzı genişleyip değişmişti ve üst çenesinden çıkan azı dişlerinden kan damlıyordu.

Ren, bir an için kendini yeniden köprüdeki iblisin karşısındaymış gibi hissetti ancak bu hâliyle Sunho, iblisin iki katıydı. Ayağa kalkarken pençeleri toprağa saplandı. Ren'in üzerinde yükseliyordu. Pençeli elinin tek bir darbesiyle onu öldürebilirdi...

Fakat Ren, onun iblis değil, *Sunho* olduğunu biliyordu.

Koşullar ne olursa olsun seni asla incitmem.

Yurhee ve Tag'in helikopterinde bu sözleri söylediğinde, Ren ona inanmıştı. Hâlâ inanıyordu.

Bu bir dönüşümse, Sunho geri dönebilirdi. Tıpkı Ren'e dediği gibi, zırh çıkarmak gibi olacaktı. Yine de Ren, ruhunun derinliklerinde bunun aynı şey olmadığını biliyordu.

Yavaşça ayağa kalktı. Sunho gölge gibi üstüne çökmüş olsa da ona saldırmadı.

Elini onun yüzüne doğru uzatırken gözlerinden yaşlar dö-küldü. Kısacık bir an için Sunho, sanki ona doğru eğildi.

Hemen ardından başını geriye atıp kükredi. Sağ omzuna bir ok saplanmıştı.

Ren hızla döndü ve çayırın kıyısında duran Jaeil'i gördü. Çok geçmeden, yarım düzine asker ellerinde yaylarıyla ağaçların arasından ortaya çıktı.

Ren, “Durun, ateş etmeyin!” diye bağırdı.

Ancak artık çok geçti, okçular çoktan ateş etmişti. Sunho kanatlarını kendine siper etti ve oklar kanatlarına saplanırken çığlık attı.

Çayırdaki bir başka ses yankılandı: "Prensesi koruyun!" Bunu söyleyen daha önce gördüğü komutandı. Birliğindeki askerleri ileri sürdü ve onların gelişiyle âdeta yer inleyerek sarsıldı.

Sunho kanatlarını genişçe açarak havaya fırladı.

Yükselirken ortaya çıkan basınç onu savurdu ve Ren geriye doğru yuvarlandı. Jaeil'in askerleri hızla onun etrafını sardı.

Ren, askerler yaylarını çekerken sendeleyerek doğruldu ve "Onu incitmeyin!" diye bağırdı.

Sunho o kadar yükseğe çıkmıştı ki okları zaten artık ona ulaşmıyordu. Çayırın etrafında döndü, koca kanatları güneşi örtüyordu. Ardından ızdırap dolu bir haykırıyla kanatlarını çırpıttı. Daha da yükselerek uzaklaştı ve hızla dağın ötesine ulaştı.

Birkaç kısa kalp atışı içinde gözden kayboldu.

Ren yere çöktü. *Ne olmuştu böyle?* Dudakları hâlâ öpüşmelerinin sıcaklığını taşıyordu. Belli ki büyü o sırada ona ulaşmış ve Sunho kalan tüm anılarını hatırlamıştı.

Ne görmüştü? Kendi ağzıyla abisini öldürdüğünü söylemişti. O acıyı ve işkenceyi yaşamıştı, *hâlâ yaşıyor olmalıydı.*

Hepsi Ren'in hatasıydı. Yapmamalıydı.

"Prenses."

Komutan ve askerleri atlarından inmiş, onun önünde duruyorlardı. Ren'in gözleri fal taşı gibi açıldı; adam dizlerinin üstüne çökerken, böylesine iri birine göre şaşırtıcı bir zarafetle alnını yere değdirdi. Askerleri de komutanlarını izledi ve silahlarını yere bıraktılar.

Komutan, “Beni bağışlayın,” dedi. Sesi gerçekten de pişmanlıkla doluydu. “İnancım sınandı ve başarısız oldum ama bugünden sonra sizi canım pahasına koruyacağım.”

Ren, adamı güvenecek kadar tanımasa da başka çaresi yoktu.

“General nerede?”

“Benim emrimle tutuklandı. O fırtınalı gecede, saygıdeğer annenizin ve sizin öldüğünüze dair anlattıklarına inanmıştım fakat şimdi her şey ortaya çıktı. Yaptıklarının hesabını verecek.”

Ren, yalnızca komutanın askerlerinin değil, çayırdaki *bütün askerlerin* -bunların arasında Jaeil’in askerleri de vardı- onun karşısında eğildiklerini fark etti.

En arkada Jaeil da onlarla birlikte diz çökmüştü ancak diğerleri kadar özenli değildi. Ren, yüzbaşının eldivenli eliyle yerdeki siyah bir tüyü aldığını gördü.

Komutan devam etti: “Prenses... lütfen saraya kadar size refakat etmeme izin verin. Dinlenip gücünüzü toplamalısınız. Taht sizin hakkınız olsa da yol çetin olacaktır. Bizler, dönüşümünüze tanık olanlar, bu haberi yayacağız fakat diğerleri... onların ikna edilmeleri gerekecek.”

Ren, komutanın ne demek istediğini anlıyordu. Hâlâ generale bağlı olan askerlere, soylulara ve diğer *herkese*... Gerçekten göksel peri olduğunu *kanıtlamak zorundaydı*.

Ren, adamı süzdü; bu kadar açık sözlü olmasına şaşırmıştı. Önündeki çetin yolda, ona kılavuzluk edecek böyle insanlara ihtiyacı olacaktı.

Ren, “Geleceğim...” dedi. Komutan, rahatlamanın etkisiyle tekrar eğildi. “Ancak henüz değil.” Kolunu kaldırıp rüzgârda kurumuş gözyaşlarını sildi. “Önce yapmam gereken bir şey var.”

Hemen yola çıkmadılar. Komutan önce, hazırlıklarını tamamlamalı ve generalin merkeze nasıl götürüleceğini ayarlamalıydı. General orada, Yüzen Konsey'in huzurunda yargılanmayı bekleyecekti. Komutan Su, Ren'in yargılamaya başkanlık edeceğinin teminatını verdi fakat bu daha sonra, Ren dönünce gerçekleşecekti.

Ren, komutanın gelmesini beklediği bu birkaç günü, Ay Işığı Tapınağı'nda geçirdi. Yangında hasar görmüş yapıların onarılmasına yardım etti ve Doona'yı son yolculuğuna uğurladı. Dadısı, bir zamanlar erik ağacının bulunduğu yere defnedildi.

Üçüncü sabah, komutan üç hava gemisiyle geri döndü. Bir buçuk günün sonunda ise Haebaek Dağları'nın üzerindeydiler.

Ren, vadiyi gördüğünde gözyaşlarına boğuldu.

Evim.

Köylüler onları karşılamak için yamaçta toplanmıştı. Çocuklar, büyüklerin omuzlarına tırmanıyor, gelenleri işaret etmeye çalışırken büyüklerinin başındaki şapkalarına bastırıyorlardı. Çocuklardan birkaçı ise koyunların sırtına oturmuştu. Komutanın hava gemisinin kapıları açıldığında Ren, kalabalığın içindeki iki tanıdık yüzü hemen fark etti.

"Yurhee, Tag!" Ren, onlara doğru koştu. "Başarmışsınız!"

Yurhee, onun ellerini sımsıkı tuttu. Cildi, güneşte parlıyordu. Tag'in solgunluğu değişmemişti fakat bu şaşırtıcı değildi.

"Evet başardık..." dedi Yurhee, "...ama çok zor oldu. Bir saman yığınınna çakıldık." Eski püskü helikopteri işaret etti, arka tarafı koca bir saman yığınının arasından sarkıyordu ve birkaç tavuk üzerine tünemişti. "Fakat Ren... sana bir şey söylemem lazım."

Ren'in kalbi bir anlığına durdu. "Çok geç kalmıştık," dedi Yurhee. Şifacı, Küçük Dayı'nın yalnızca üç haftalık ömrü kaldığını söylemişti.

“Dayına panzehri verdik ama... şey...” Yurhee duraksadı. “...kendin görsen daha iyi.”

Ren, aceleyle köyün doğusunda bulunan kulübeye yöneldi. Köylülerin çoğu hava gemisinin etrafında kalsa da merakı ağır basan birkaç çocuk Ren’in peşine takıldı. Elllerine ya da eteğinin arkasına tutunuyorlardı. Kulübeye vardıklarında, sadece Yurhee ve Tag onunla birlikte kapıdan geçip avluya girdi.

Ren kapıyı aralarken, “Teyze nerede?” diye sordu ve saçaklardan sarkan kurutulmuş hurma salkımlarının altından geçti.

“Biz geldiğimizde burada değildi,” dedi Yurhee. “Köylüler şifa bulmak için güneye gittiğini söylüyor.”

Küçük Dayı’nın odasının kapısı aralıktı. Ren, sessizce oda ya adım attı.

Bir hasta odası gibi kokmasını beklese de onu hoş bir koku karşıladı. Pencerenin pervazına taze çiçekler bırakılmıştı. Sapsarların etrafına bağlanmış olan kurdeleye iliştirilmiş gümüş bir koyun çanı, pencereden esen hafif rüzgârın etkisiyle çınılıyordu. Demek ki Hwi, yakın zamanda uğramıştı.

Ren, sedirin yanına diz çöktü ve Küçük Dayı’nın elini tuttu. Alçak sesle fısıldadı: “Buradayım... eve geldim.”

Küçük Dayı, çok zayıflamış ve yanakları çökmüştü. Normalde kabarık olan saçları, cansız biçimde alnına dökülüyordu. Ren elini tuttuğunda bile herhangi bir değişiklik olmadı.

Tag, “Varır varmaz serumu verdik ama hiçbir şey olmadı,” dedi.

Mithril laboratuvarındaki bilim insanı ona yalan söylemişti. Yine de Ren, içinde zerre kadar öfke hissetmedi. Artık bunun bir önemi yoktu. Küçük Dayı ölüyordu ama Ren’in eve dönebilmesi için dayanmıştı. Bu huzurlu odada nefret duygusunun olmasını istemiyordu. Açık pencerenin kenarına bir

saksağan süzüldü; kanadının altında parlak, mavi bir ışık hüzmesi görüldü. Burada yalnızca sevgi vardı.

Yurhee hafifçe irkildi. Ellerine bakan Ren, ışığın parmak uçlarının kenarından yayıldığını gördü.

Hızla ellerini Küçük Dayı'nın alnına götürdü ve gücünü ona yönlendirdi. *İyileş.*

Ren gözlerini açtığı anda Küçük Dayı hâlâ uyuyordu.

Daha denemeden önce bile bunun işe yaramayacağını biliyordu. Sunho, onun dokunuşuyla iyileşmemişti; ona anılarını geri vermiş olsa da mithrilin etkilerinden kurtulamamıştı.

Yurhee usulca, "Sizi baş başa bırakalım," dedi. Ren, onların odadan çıktığını ve kapının arkalarından usulca kapandığını duydu.

Yeniden Küçük Dayı'nın elini tuttu. "Bu yolculuğa senin için çıktım..." Sesi, sessiz odada dingin ve huzurlu çıkıyordu. "...ama sanırım kendim için devam ettim."

"Gittiğim yerler ve tanıdığım insanlarla ilgili sana anlatacak o kadar çok şeyim var ki." Ona Haebaek Dağları'nın altında, mağaralarda geçirdiği üç günü ve sazlıktaki kulübeyi anlattı.

"Yolda biriyle tanıştım..." Sunho'yu düşününce kalbi sıkıştı, kendini toplayıp konuşmasını sürdürmesi birkaç dakika aldı. "Önce bir yabancıydı ama bir süre birlikte seyahat ettikten sonra arkadaş olduk."

Ona kaçaklardan, saat kulesi ve köprüsüyle ünlü Seorawon'dan söz etti. Yeraltı Dünyası'nı, orada Yurhee ve Tag'le karşılaşmasını; Jaeil'in akıl karıştıran davranışlarını, Gökyüzü Kapısı'nın eşiğinde generalle yüzleşmesini anlattı. Her şeyi anlatıp da sözleri bittiğinde, sesi kısılmıştı. Tıpkı Teyze'nin gösterilerinde anlattığı hikâyelere benziyordu. Hem korku hem de heyecanla örülüydü ama bu kez yolculuk Ren'e aitti.

“Sunho’yla çayıra uçtuktan sonra biz...” Yanakları kızardı. “Birbirimize bir söz verdik ama sonra... bir şey oldu.” Gözlerini kapattı. “Ve Sunho gitti.”

Eğilip alnını, Küçük Dayı’nın eline dayadı. “Size karşı duygularımı hiç dile getirmedim. Büyük Dayı’nın buna rağmen bildiğini düşünüyorum ama *sizi seviyorum*. Seni, Teyze’yi, Büyük Dayı’yı... Sizin sayenizde çocukluğumun büyük bir kısmını mutlu yaşadım. Sizin yanınızdayken sevildim. Bu evde, kervanımızda, ailemizde... ve bu sayede güçlü olduğumu biliyorum.”

“İşte bu yüzden...” Derin bir nefes aldı. “...geri dönmeliyim. Annemi bir iblis değil, kötü bir insan öldürdü. O adam cezasını bulacak ama ondan önce bile annem, etrafındaki insanlar yüzünden çok fazla zarar görmüştü. Ona ne olduğunu anlamak istiyorum. O dünyada bir şeyler bozulmuş durumda. Geçmişteki hataları düzeltebilir miyim, bilmiyorum ama denemek istiyorum...”

“Ve çok korkuyorum. Burada Ren’im, bir gösteri sanatçısıyım. Teyze’nin yeğeni, senin ve Hwi’nin dostuyum. Oradaysa ne olduğumu bile bilmiyorum. Bana prenses ve tanrıça diyorlar. Ya bu rolün hakkını veremezsem? Ya bunu yapmaya çalışırken bambaşka birine dönüşürsem? Korkuyorum...” Ren, gözlerini daha da sıkı yumdu. Gözyaşları yanaklarından süzül-
dü. “Kendimi kaybetmekten korkuyorum.”

“Üç gün boyunca bir mağarada kaybolmadıysan,” dedi Küçük Dayı, boğuk ve alçak bir sesle, “bence hiçbir yerde kaybolmazsın.”

Ren, üzerine kapanarak, “Küçük Dayı!” diye haykırdı.

“Ooof!” diye homurdandı Küçük Dayı

“Bunca zamandır uyanık mıydın? Neden hiçbir şey söylemedin?” diye sordu Ren.

“Boş ver şimdi, bana kalbini çalan şu delikanlıyı anlat.”

Sesi zayıftı ve doğrulmakta zorlanıyordu ama yanaklarına *pembe bir kızarıklık* gelmişti.

“Gerçekten bunu mu konuşmak istiyorsun? Güçlerim, prenses olmam ya da ölümden dönmüş olman ilgini çekmedi mi?”

“Hepsi iyi, güzel de... Bahsettiğin delikanlı yakışıklı mı bari?”

Ren, yüzünü onun gömleğine gömdü. “Seni çok özledim!”

Kapı sertçe açıldı ve birden Hwi, “Ren!” diye haykırarak odaya daldı.

“Hwi!” Ren de onun ismini haykırarak Hwi’ye doğru atıldı.

Birbirlerine çarparak geriye doğru savruldular ve Küçük Dayı’nın üstüne düştüler.

“Ooof!”

Hwi bu kez de, “Ah, Wook!” diye haykırdı.

Üçü, çok uzun bir süre boyunca birbirlerine sarıldılar.

Ren, o akşamüstü yamacın kıyısına çıktı. Komutan, hava gemilerini yamaçtaki tarlalara bırakmıştı ve sisin içinde uyuyan devlere benziyorlardı.

Ren, Teyze’nin yakında dönmesini umuyordu. Gitmeden önce onu görmek istiyordu. Bir daha ne zaman dönebileceğine dair en ufak bir fikri yoktu. Bakışları Haebaek Dağları’na kaydı, onların ötesinde Yüzen Dünya vardı.

Yurhee ve Tag’in sesleri tepeye ulaşıyordu. Yurhee’nin gevezeliği, en yoğun siste bile çan gibi yankılanıyordu. Tag ise ona daha kısık bir tonla karşılık veriyordu.

Onun yanına, tepeye çıktılar ve Ren’in iki yanında durup gün batımını seyrettiler.

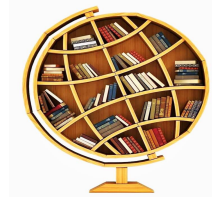
Ren’in yanağına soğuk bir şey dokundu.

Bu, bir kar tanesiydi. Çok geçmeden bütün vadiyi kaplayacaktı.

Yüzen Dünya'daki kışlara dair belli belirsiz bir anısı vardı. Sarayın geniş avlularını kaplayan yumuşak kar, doğu bahçesindeki büyük gölün buzla kaplanmış yüzeyi...

“Sunho oralarda bir yerde,” dedi Ren. Yurhee ve Tag’e çayırda olanları, nasıl değişime uğradığını ve ardından nasıl kaçtığını anlatmıştı. “Onu bulup eve getireceğim ama önce sormam gereken bir şey var.”

Bakışlarını önce Yurhee’ye sonra Tag’e çevirdi. Başlangıçta tamamen yabancı olan bu ikili, nasıl olduysa yol boyunca dostlarına dönüşmüştü. “Benimle gelir misiniz?”

TEŞEKKÜRLER

Her zaman olduğu gibi, *The Girl Who Fell Beneath the Sea* ve tüm eserlerime destek veren kütüphanecilere, kitapçılara, eleştirmenlere ve okurlara teşekkür ederim. Kitaplara ayırdığınız zaman, verdiğiniz emek ve duyduğunuz tutku için minnettarım. *Yüzen Dünya*'nın büyük bir kısmını Seul'de gözden geçirdim. Bu yüzden Seul'ün toplu taşıma sistemine de teşekkür ederim.

Editörüm Emily Settle'a, bu hikâyeyi sabırla, adım adım yontarak -ki başta ham ama kalpten gelen bir özü vardı- bugün gururla bağrıma bastığım, derin bir sevgiyle değer verdiğim bu kitaba dönüştürmeme rehberlik ettiği için teşekkür ederim. Temsilcim Patricia Nelson'a da -kaya benzetmesini sürdürecektir olursak- sarsılmaz, güvenilir bir kaya gibi yanımda durduğu, kitaplarımı ve beni savunduğu için minnettarım.

Feiwei and Friends'teki harika ekibe verdikleri tüm emek için teşekkür ederim, hepinize minnettarım. Yayıncı Jean Feiwei'a; bu hikâyenin şekillenmesine düştüğü ilk notlarla katkı sunan Holly West'e; kitabı böylesine göz alıcı kıldıkları için Rich Deas, Maria W. Jenson ve illüstratör Guweiz'e; titizliğiyle beni daima dikkatli olmamı sağlayan ve işimin iyi görünmesi için elinden gelen her şeyi yapan metin editörü Kelley Frodel'a, düzeltiyi yapan Starr Baer'a, yapım sorumlusu Allene Cassagnol'e, genel yayın yönetmeni Helen Seachrist ve yayın koordinatörü Kelly Markus'a teşekkür ederim. Elbette kitaplarımı, onlara en çok ihtiyaç duyan asıl kişiler olan okurlara ulaştıran Macmillan ve Fierce Reads'in pazarlama ve tanıtım ekiplerine; özellikle Chantal Gersch ve Teresa Ferraiolo'ya teşekkür ederim.

Hodderscape ekibine: Molly Powell, Natasha Qureshi, Sophie Judge ve Kate Keehan; sizler benim Birleşik Krallık'taki

ailem gibisiniz, hepinize minnettarım. Ve Anissa'yla Fairyloot ekibine... Sizlerle çalışmak benim için her zaman bir hayalin gerçekleşmesi gibi olacak, hepinize teşekkür ederim.

Sarah Suk'a, hem *Yüzen Dünya*'nın ilk okuru olduğun hem de son anda sunduğun cömert ve ufuk açıcı notların için teşekkür ederim. Tabii her şeyden çok dostluğun ve Hong Kong'da Yuta'nın doğum gününü benimle kutladığın için müteşekkirim. Akshaya Raman ve Katy Rose Pool'a; kitaplarım, eğer siz beni cesaretlendirip zorlamasaydınız yazılamazdı. Hayat ve yazı üzerine yaptığımız günlük sohbetler için teşekkür ederim. En çok da *Jujutsu Kaisen* ve *Lovely Runner* hakkında başınızı şişirmeme izin verdiğiniz için... Sevgili dongsaeng'im* Erin Rose Kim'e, yazı buluşmalarımızda (hem kafelerde hem de ev buluşmalarında) çok eğleniyorum ve geleceğin sana neler getireceğini görmek için sabırsızlıkla bekliyorum!

Dokuz yıldır birlikte olduğum eleştiri grubuma, dostluğunuz ve kahkahalarınız için teşekkür ederim: Janella Angeles, Ashley Burdin, Alex Castellanos, Kat Cho, Madeleine Colis, Mara Fitzgerald, Amanda Foody, Amanda Haas, C.L. Herman, Meg RK, Tara Sim ve Melody Simpson. Dostlarıma; bana daima destek olduğunuz için teşekkür ederim, her birinize minnettarım: Ellen Oh, Ashley Kim, Michelle Kim, Susan Lee, Lyla Lee, Karuna Riazi, Nafiza Azad, Lauren Hennessy, Cynthia Mun, Judy I. Lin, Hannah Bahn, Veeda Bybee ve June CL Tan. Ayrıca köpeklerim Toro, Leila ve ailemin en yeni üyesi Sylvie'ye de özellikle teşekkürlerimi iletiyorum.

Son olarak, kanatlarım varmış gibi hissettiren aileme teşekkür ederim. Annem, babam, Camille ve Jason... Sizi sonsuza dek seveceğim.

* *Dongsaeng*, Korece'de "küçük kardeş" veya "kendinden küçük, yakın kişi, küçük dost" anlamında kullanılan sözcüktür. -ed.n.